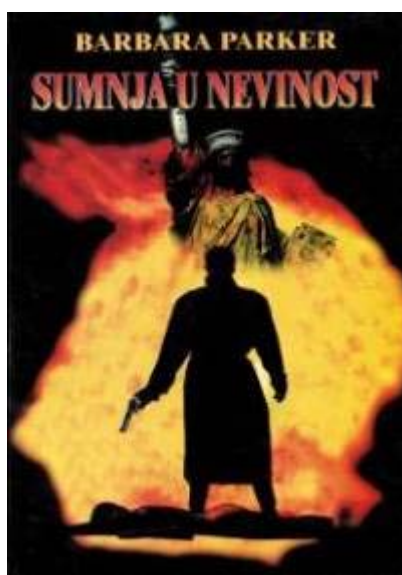


Barbara Parker

Pod sumnjom



Gail Connor, mlada i uspješna odvjetnica, upravo treba postati partnerica u većoj pravnoj tvrtki u Miamiu, gradu sa određenom mračnom stranom. Ali njen uspjeh na poslu zasjenjen je kada njenu sestru nalaze ubijenu... a Gail postaje glavna osumnjičena.

Ovaj napeti pravni triler koji je napisala bivša tužiteljica uvlači vas u vrući i opasni Miami, gdje Gail Connor, koja odjednom biva uhvaćena u ralje pravnog sustava, upravo otkriva drugu stranu zakona.

uvod

One noći kad je ubijena, Althea Tillett bila je održavala zabavu za svoje najbolje prijateljice. Njih četiri obično su srijedom igrale bridž, no večeras je to bila posljednja igra bridža prije no što će Althie zrakoplovom otputovati u Europu na mjesec dana. Preskočivši kartanje nakon prvoga kruga, pozabavile su se s trima bocama vina i završile pjevajući stare revijske melodije uz koncertni klavir.

Jessikin se vozač pojavio točno u deset sati kako mu je bilo rečeno i strpljivo je čekao u predvorju dok su žene, vrišteći od smijeha, pokušavale obuti svoje prave cipele.

Čim su stražnja svjetla nestala iza bugenvilije koja se nalazila uz velika dvorišna vrata, Althie se vratila i zaključala kuću koja se sada činila tihom i neobično praznom. Kroz visoke prozore vidjela je crne vode zaljeva Biscayne, a u daljini niz uličnih svjetala, što su treperila kroz drveće prijeko u Miamiu. Bacila je pogled na nered koji su bile napravile – ubrusi, tanjuri, čaše, prazna boca na sagu. U stojećem satu odbilo je četvrt sata.

Tiho pjevušeći, Althea se nesigurno uspela stubama te se vratila u kimonu i drvenim japankama. Stavila je u CD-player Madame Butterfly, prizor u kojemu se Pinkerton vjenča sa Čo-Čo-San. Ruku sklopljenih ispred prsiju, poput gejše Althie je pjevala s njima na talijanskom. Saginjući se u naklon, sudarila se s gipsanom kopijom Krilate pobjede' i zgrabila na vrijeme njezino postolje koje se bijaše zaljuljalo, smijući se svome odrazu u prozorima: postarija sredovječna ženska u crvenoj svilenoj kućnoj haljini. Odvezala je pojas i razotkrila svoje golo tijelo tami oko sebe. Još kada ju je ovdje bijaše doveo njen pokojni suprug, Rudolph W. Tillet, Althea je primijetila da je ono najbolje u ovoj kući upravo ova osama. Kad su djeca otišla, ona i R. W. znali su hodati potpuno goli po cijeloj kući, navijajući glazbu na stereu tako glasno, da bi luster zveckao.

Upoznali su se u kazalištu. Ona je kupila ulaznicu za sebe i pukim slučajem dobila sjedalo pokraj njega. Za vrijeme La Boheme spazila Nike, božica pobjede i uspjeha iz grčke mitologije je na njegovim obrazima suze i u ruku mu utisnula maramicu. Godinu dana poslije, odmah pošto je njegova oduzeta žena bila preminula, oni su se oženili. Njegovi crnokosi blizanci – dječak i djevojčica ponijeli su se u toj situaciji kao savršeno neodgojena mala derišta, ali nju to nije ni najmanje smetalo. Prijatelji su je upozoravali na R. W.– ja, govorili da je sebičan gad, našto bi im ona samo ljupko rekla neka zašute. On je voli. Što bi još trebala znati?

R. W. joj je ispunjavao svaku želju. Dao joj je da preuredi kuću kako god želi. Riješila se francuskog namještaja iz doba Napoleona i prašnjavih baršunastih zavjesa, namjestila nešto u secesijskom stilu, unijela nekoliko komada namještaja suvremenih talijanskih linija, perzijske sagove, kineske drvoreze i uspomene s njihovih putovanja u inozemstvo. Slike se pejzažnim motivima bijahu odbačene na tavan, a umjesto njih ovješena su apstraktna impresionistička djela. U dnevnoj sobi, Althie je objesila uvjerljivu reprodukciju Gauguinova akta Tahičanke, a u glavnoj spavaćoj sobi Picassov crtež – i to original – vraga sa crnim, velikim genitalijama.

Nije očekivala toliku strast od toga čovjeka. Kad bi ga obuzelo ono posebno raspoloženje, odjenuo bi smoking i sjeo u naslonjač, odašiljući preko ramena, oblake dima iz cigare a njegove duboko usađene sive oči prikovale bi se uz Althie. Dok bi zvuci Mozarta, Bizeta ili Verdija tresli prozore, ona bi iskočila iz kostima Papagene ili iz haljine za plesanje flamenka ili bi strgnula s glave egipatsku vlasulju ili ono što bi već imala na sebi. Ako je ikad i uočio da je tijekom godina stala prigušivati svjetla, bio je toliko uviđavan da joj to ne kaže. Bosonoga Althie bi doplesala do njega, olabavila njegovu leptir-kravatu, izvadila ukrasna puceta iz ovratnika njegove plisirane košulje...

Za petnaestu obljetnicu braka otišli su u jedno ljekovito odmaralište u Švicarskoj. On si je dao ugraditi u penis usadak, a njoj su načinili plastičnu operaciju lica, uklonivši joj sve bore. Nakon toga su proveli tjedan dana u Parizu. Mali hotel. Kiša. Slatka, rominjava kišica.

Sječanja. Uvijek bi je od njih zapekle oči. Althie je prišla stolu za bridž, počela slagati tanjуре, a onda uzdahnuta. Neka to Rosa počisti ujutro. Laganim pritiskom na kvaku otvorila je pomična vrata i zakoračila van na terasu u trenutku kad je Zbor Metropolitan Opere dozezao crescendo. U uvali je vladala mrtva tišina, zrak bijaše težak i pun vlage. Zamahnula je skutima haljine, načinivši pritom načas slabašan lahor. Ljeto u Miamiu nikad ne prestaje, pomisli.

Prije tri i pol godine, zimi, dok su na nebu svjetlucale zvijezde, ona i R. W. bili su stavili novi Wagnerov CD, pobacali kućne ogrtače na klupicu i ponijeli vrčeve s pivom u kadu s toplom vodom.; On je sjeo na izbočenje i ispružio van svoju krupnu ruku. Smijući se poput budalaste tinejdžerke, Althie se probila kroz mjehuriće i smjestila na njegovim bedrima. Malo poslije, od tonova Sumraka bogova¹-, koji su navirali kroz otvorena vrata, jedva je uspjela čuti one plačne zvukove koje je proizvodio. Pripijena uz njegova ramena, mislila je da doživljava žestok vrhunac. Ali nije bilo tako. Dok mu je usadak još bio krut poput balvana, sve ostalo postalo je mlitavo i on je skliznuo s izbočena sjedišta te potonuo u vodu iz koje se pušila para.

U ponedjeljak će po posljednji puta odletjeti do Egejskog mora. Jamačno će joj R. W. ma gdje bio, oprostiti ove njezine sitne užitke. No uskoro će izgledati smiješno, kada bude plesala u nekoj krčmi s čovjekom upola mlađim od sebe. Još jedno putovanje na Mykonos, a onda će se vratiti kući i utonuti u pristojnu starost. Nikad se više neće udati. Oh, R. W., čovječe moj, moja ljubavi, moja jedina ljubavi ...

Dok joj je kimono vijorio, Althie je odrješito prešla mračnu terasu pa povukla staklena vrata i, okrenuvši ključ u bravi, zatvorila ih. Orkestar se približavao dionici „Un Bel Di Vedremo”. Smanjila je jačinu tona pa zaklopotala u drvenim sandalama po presvodenom ulazu u kuhinju. Slijedio je svilenkasti sopran.

„ ... Yedi? E venuto! Io non gli scendo in contro ... „ – Vidiš li? On dolazi.

Bila je žedna; držala je čašu ispod mlaza iz slavine, promatrajući kako se voda vrtloži sve bliže rubu otvora.

„ ... Che dirr? Che dirY? Chiamerr `Butterfly' dalla lontana ... „ – On doziva „Leptiricu” iz daljine.

Althie je tiho zapjevala. A onda se njezin glas naglo pretvorio u krik iznenađenja i panike.

Nešto ju je zgrabilo za kosu, stalo je divljački vući unatrag. Čaša joj je ispala, tresnula na pod. Ledena joj je voda poprskala gležnjeve. Na njezino je grlo nalegla jedna ruka.

¹ četvrti dio Wagnerove tetralogije, opere „Prsten Nibelunga”

Netko je ušao u njezinu kuću. Neki čovjek koji ne spada ovamo. Nemoguć! Alarmni sustav ...

Pokušala je vikati, ali pri tim pokušajima samo se gušila. Stisak ruke postao je još čvršći. Uхватила je onaj ručni zglobo i ruke joj skliznuše niz njegovu kožu. Odignuo ju je s poda, a ona je luđački udarala nogama, čak ga je i pogodila drvenom sandalom. Psovao je i bacao je svuda uokolo i na jedan je čas Althie u prozoru ugledala vlastito lice iskolačenih očiju.

Bacio ju je na kuhinjsku radnu površinu, navalivši na nju. Tijelo mu je bilo čvrsto, njegov je vruć dah prijanjao uz njezinu sljepoočnicu. Grlo joj bijaše uhvaćeno u luk njegova laktata. Sada se druga njegova ruka pomaknula i šćepala je odostraga za glavu. Soptala je, začepljenih usta. Silovito je okrenuo njezinu glavu prema natrag. Krajem jednog oka ugledala je predmete na tezgi – zdjelu s breskvama, vrć za kavu, roman koji bijaše počela čitati. S bolnim žaljenjem shvatila je da nikad neće saznati kako završava.

Pjevačica je i dalje pjevala, sopranom bistrim poput sunčeve svjetlosti.

1.poglavlje

Kasno poslijepodne jednog ponedjeljka, Gail Connor sjedila je u uredu Larryja Blacka i čekala da on dovrši telefonski razgovor. Već je prije sat vremena trebala spremiti torbu za spise i otići kući, svojoj kćeri, no trebala je jednu uslugu.

Neka banka, jedan od najvećih klijenata tvrtke, odlučila je tužiti veliku posredničku agenciju. Prije dvije godine Gail je za tu banku bila dobila parnicu na saveznom sudu pa je željela da i ovaj novi slučaj bude dodijeljen njoj. Larry nije bio onaj koji to određuje, ali znat će kakve su joj šanse. On može za nju reći koju dobru riječ.

Gail je donijela sa sobom još jedan dosje, jedan slučaj za koji je idućeg tjedna bila zakazana rasprava na Sudu okruga Dade. Gail i suprotna strana postigli su pokusnu nagodbu. Larryjevo odobrenje nije za to bilo potrebno – Gail je bila potpuno ovlaštena za izvođenje nagodbe – no taj joj je predmet poslužio kao povod za razgovor. Na taj će način doći do onoga što uistinu želi. Slučaj s bankom bit će vrlo značajan, zbog njega će morati zrakoplovom putovati na sastanke izvan države, morat će sastaviti osoblje od mlađih stručnih suradnika, uzeti posebne vanjske stručne suradnike, voditi i nadgledati sastavljanje tolikih iscrpnih spisa. Bit će to svojevrsna jezivo naporna vježba kakvu moraju proći oni koji zaslužuju partnerstvo. Pobjedi li u slučaju poput ovoga, osvoji li svoja odlikovanja, više neće imati poteškoća.

Nasmiješila se u sebi, svjesna svoje uznemirenosti i činjenice da je, uostalom, glupo biti nervozan zbog Larryja. Kao da bi je netko trebao u znak ohrabrenja potapšati po ramenu prije no što ga zamoli za običnu uslugu! Palcem i kažiprstom uvijala je otrcani ugao mape.

Gail je bila ozbiljna žena od trideset i tri godine, vitka i visoka, kao i gotovo većina njezinih muških kolega, tamnoplave kose koja je dodirivala ovratnike njezinih jednostavnih, po mjeri krojenih kostima. Nije imala nikakvih poteškoća sa zaposlenjem, dobila ga je odmah pošto je završila studij prava, djelomično zahvaljujući svojim odličnim ocjenama, no još i više vezama. Njezina je obitelj imala

čak četiri pokoljenja, što je u ovom gradu bila rijetkost. Po njima je bila nazvana i jedna ulica prije no što ju je zatrpala velika prometnica I-95.

Neveliki zlatan sat na Larryjevu niskom ormariću za spise oglasio se tihim, zvonkim zvukom. Šest i trideset. Onaj drugi sudionik u tome razgovoru, pretpostavila je, bio je direktor brodske kompanije na koju su se u tvrtki bili okomili. Očito ga je Larry držao na udici i već na pola puta do čamca. Zadovoljno se smijuckao, zaljuljavši se unatrag na stolcu. Tek na pragu četrdesetih, s kosom koja mu je ispadala na tjemenu, odjeven poput engleskog bankara, oko Larryja Blacka zračila je aura potpune pouzdanosti. Za razliku od drugih odvjetnika koje je mogla navesti, to nije bio lažan dojam. Njegov je djed osnovao tvrtku; Larryjev je položaj bio čvrst kao podnožje planine.

Ostavljajući mapu sa spisima na stoliću pokraj ležaja, Gail je ustala i prošetala po sobi. Larry je podignuo ruku, pokazujući joj da će brzo završiti s razgovorom – neka ne ode. Kimnula je. Došavši do prozora, naslonila se na dasku osjećajući toplinu kroz lagano obojeno staklo.

Većina velikih odvjetničkih tvrtki u Miamiu bila je poput oblaka koji su se u ovo doba godine, u kasno ljeto, skupljali nad Južnom Floridom. Pojavljivale su se niotkuda, stapale se u guste sive mase koje bi se zakovitalale u olujnom nevremenu pa bi se raspadale uz kišu zlobnih ispada i loših odnosa s javnošću, a partneri i suradnici bi se raštrkali po nekim drugim uredima. Tvrtka Hartwell, Black i Robineau, koja je bila osnovana 1922., uglavnom je izbjegla ovakva burna događanja. Suradnici bi dolazili i odlazili; većina je partnera ostajala, zadovoljna svojim astronomskim plaćama. U glavnom uredu tvrtke u ulici Flagler² bilo je šezdeset sedam odvjetnika, sedamnaest od njih bili su partneri. Gail je odlučila: Nakon osam godina rada u tvrtki Hartwell-Black postat će ovdje partnerom ili će ne postane li partnerom, napustiti to mjesto. Nema smisla zadržavati se ovdje, zahiriti na istomu mjestu, prepustiti se kolotečini i pretvoriti se u mrzovoljno stvorenje čijem se ponašanju ljudi čudom čude.

Začula je škljocaj spuštene slušalice. Larry je stavljao naočale, izvlačeći se iza pisaćeg stola. – Oprosti što je tako dugo trajalo. Što si mi to donijela? – Bacio je pogled na spise. – Beltran Plastics. Da. Što se događa?

Znao je činjenice pa je Gail prešla na glavni predmet. – Suprotna strana nudi nagodbu. Donja je granica 175.000 dolara, s time da svatko pokrije svoje troškove. Mislim da je to razumno ako uzmemo u obzir s čime imamo posla. Jesi li pročitao izjavu Oscara Beltrana? Rekla sam Miriam da ti načini kopiju. – Gail je izvadila svoju iz mape.

Larry je potvrdio lagano mahnuvši glavom prema gomili papira na stolu. – Ovdje je, ali je nisam imao vremena pregledati.

– Tip djeluje neodređeno. Mumlja i govori vrlo šturo. Radila sam s njime, ali neće astaviti dojam na porotu. Oni žele ono što vide u filmovima.

Larry je prelistavao žućkaste stranice iskaza. – Jesmo li spremni za glavnu raspravu?

– Potpuno.

– Koliko tražimo u tužbi? – Četiristo tisuća.

Njegovo se lice iskrivilo u grimasu. – A joj.

² Flagler Street, ulica nazvana po Henryju Flagleru, čovjeku koji je započeo izgradnju željezničke mreže i podizanje hotela i turističkih centara na Floridi.

Gail reče: – Oni imaju protuzahtjev za dvjesto pedeset. Beltran bi to na kraju i mogao platiti.

– Kako je s honorarom?

– Mi uspostavljamo račun za svoje troškove. Do sada smo skupili oko petnaest tisuća, možda još dvije tisuće nisu naplaćene. Premašili smo troškove depozita. Mislim da se ne isplati riskirati sudenje.

– Znači vjeruješ da je ponuda pristojna?

– Ja bih to zgrabila prije no što se predomisle.

– U redu. – Skinuo je naočale. – Ti poznaješ situaciju bolje od mene. Samo pazi da se klijent s time složi.

Klijenti su često oni koji posljednji priznaju da im je slučaj slab osobito ako su platili nekoliko tisuća dolara za honorare odvjetničkoj tvrtki. Uoči suđenja, dok im se od uzbuđenja podiže krvni tlak, oni bi i umrli zbog načela.

– Već sam mu to objasnila. On to shvaća.

– Dobro. – Larry se okrenuo i provjerio koliko je sati. – O ne, zaboravio sam nazvati Dee-Dee. Večeras bismo trebali otići na večeru. – Larry ...

On zastade i pričekava da ona nastavi.

Udahnula je. – Trans-State Bank. Vidim da nisu zadovoljni sa svojim posrednikom za obveznice. – Njegove nabrane obrve govore su joj da nije čuo za ovo. – Izgubili su gotovo osam milijuna na nekim obveznicama u državi Illinois, pravi promašaj. Kažu da je u pitanju bila prijevara. Ako se to završi parnicom, rado bih je preuzela. – Ah, to. – Složio je naočale, vratio se preko orijentalnog saga.

Da, netko je spomenuo Trans-State na posljednjem sastanku direktora. Znači ti želiš raditi na tome slučaju?

– Zašto ne? Već sam prije radila za njih. Poznaju me. Ali Trans-State banka je Paulov klijent. Ne bi li bilo dobro da porazgovaraš s njim?

Paul Robineau je zastupao banke, ali se nije bavio parnicama. On i Gail su rijetko razgovarali, osim poslovno. Bio je partner u rukovodstvu tvrtke i unuk jednoga od utemeljitelja tvrtke. Nije mogla zamisliti sebe kako ulazi u njegov golemi ured na katu i, bez ikakva ustezanja, traži od njega da joj dodijeli slučaj vrijedan nekoliko milijuna dolara.

Larry je razmišljao o ovom prijedlogu, očiju uprtih nekamo kroz prozore. – Želiš da razgovaram s Paulom umjesto tebe?

– Bi li ti to bilo teško? – Zamijetila je kako joj ruke obuzima neka slabost.

– Mmm. Imat ćemo posla i preko glave sa saveznim bankama, sa zastupstvima izvan države, sa zahtjevima za odštetu i protuzahtjevima. Mislio sam da će Paul to dati nekom višem odvjetniku. Jacku, na primjer. Bi li voljela biti suradnik zastupnika?

Jack Warner vodio je odjel za sudske sporove. S njime nije bilo teško raditi, ali on bi sebi pripisao sve zasluge.

– Ne. Daj mi ljude. Kad Beltran bude sređen, imat ću vremena. Nakon jednog časka reče: – Trebam ovaj slučaj, Larry. – Kad mu se čelo ponovno nabralo, ona nastavi: – Zaboravi razgovor s Paulom. Ne moraš s njim razgovarati. Poznavajući Paula, vjerojatno će misliti da sam htjela izvesti nešto iza njegovih leđa.

Pogledao ju je prijekorno. – Gail!? Jesmo li prijatelji ili ne?

– Ne volim tražiti usluge, pa neću. Samo ... – Uspjela se nasmiješiti. – No, dobro, možda samo ovaj put. Mogla bih čuda napraviti sa slučajem poput ovoga, Larry; znaš da bih.

Kimnuo je. – Krasno radiš. Imala si nekih ... svojih osobnih kriza, ali sada je to iza tebe.

– Jest. Svakako.

– U redu. Pitat ću Paula o tome. Glavno zastupstvo u slučaju banke Trans-State. Poželjela ga je zagrliti, ali ipak nije to učinila. – Larry, predivan si. Ali nemoj mu reći da je to moja zamisao. Oh, to zvuči kukavički, zar ne? Reci mu što god hoćeš.

– Reći ću mu da sam razmišljao o tome.

Krenula je po Beltranove spise. – Trebao bi nazvati Dee-Dee. Već je kasno.

– Da. Hoću. – Pomno ju je promatrao. – Je li s tobom sve u redu? – Svakako.

– Ako ti bilo što treba ... – dodirnuo je njezinu ruku.

– Larry, dobro sam. Zaista. – Pričekala je da on kimne glavom. Ako Paul odbije, poslušat ću tvoj prijedlog i razgovarati s Jackom Warnerom, u redu?

– Jesi li sigurna?

Nasmijala se. – Jesam. Već sam posve uvjerena.

U hodniku ispred njezina ureda nije bilo nikoga, i u sobi bijaše mračno. Soba je gledala na sjever, a sunce je bijaše zapalo iza obližnje zgrade. Gail je čas – dva zastala na dovratku i ponovno u glavi odvrtjela razgovor s Larryjem Blackom.

– Kako glupo – promrmlja napokon i laganim udarcem po prekidaču upali svjetlo. Miriam joj bijaše na stolu ostavila nekoliko poruka. Na jednoj je pisalo: Uzela sam sa sobom kući prijedloge za pokretanje sudskog postupka za tvrtku Acosta Realty, poradit ću na njima. Hasta mariana! Ispod toga je stajalo vitičasto slovo M i okrugao nasmiješen lik kojemu se i Gail osmjehnula.

Prebivala je po papirićima s porukama. Jedan klijent želi izmijeniti iskaz. Neki svjedok uzvraća joj poziv.

Gotovo osam godina radila je u ovoj odvjetničkoj tvrtki. Već je mogla biti i partner da nije bilo njezinih ... osobnih kriza. Taj Larryjev pristojni izraz, koji nije baš sasvim dočaravao stvarnost jedne smrti i jedne rastave, koje je bila doživjela poput dvostrukog udarca maljem!

Njezina sestra Renee nije jednostavno umrla. Bila je izmrevarena nožem i ostavljena da iskrvari nasmrt, a Gail su bili optužili za njezino ubojstvo. Vraški nezgodno za tvrtku. Za to su joj vrijeme oduzeli glavne slučajeve. Nije to, dakako, bila kritika na njezin rad. Tek korak koji je bilo potrebno poduzeti zbog javnosti da bi se spriječila nervoza klijenata dok nju ne oslobode optužbe.

Možda i ne bi sve bilo toliko teško da je dva tjedna prije toga Dave nije bio ostavio. Probudila se jednoga vedrog subotnjeg jutra i on je rekao da je sve svršeno. Nije mogao objasniti zbog čega, osim da mu je prošlo pola životnoga vijeka i da više ne može disati. Uostalom, nisu stvoreni jedno za drugo, nikada se nisu slagali. Ali bit će ' Do sutra!

Ona je dobro, uvjeravao ju je. Snažna je. I Karen će se osjećati bolje ne bude li slušala kako joj roditelji urlaju jedno na drugo. Tako je i Gailin brak iskrvario nasmrt, i na neki je način ona sama bila kriva za to. Sada je Karen bila na liječenju, a Dave je davao poduku iz tenisa preplanulim četrdesetogodišnjim ženicama direktora velikih korporacija, koje bi provodile praznike u Saint Thomasu ili Saint Croixu ili gdje već sve ne.

Osobne krize. Larry Black nije znao kako joj je malo tada bilo nedostajalo da se potpuno izgubi. Nitko to nije znao. Sada je sve to djelovalo smiješno. U ono bi doba znala pogledati kroz vjetrobran automobila i shvatiti da se, za ime Božje, ralazi u Key LARGU. Ili se ne bi mogla sjetiti imena svoje kćeri. Ili bi više od sat vremena sjedila pred ormarom, nesposobna odlučiti što da odjene.

Sada joj je i samo sjećanje na to djelovalo kao gubitak vremena. Gail je na brzinu pregledala idućih nekoliko poruka. Gotova odjeća u kemijskoj čistionici. Preslušanje

za četvrtak odgoceno. Na posljednjem je komadiću ružičasta papira zastala. Miriam bijaše ukrasila rub poruke sitnim crvenim srcima u koja su bile zabodene strelice. Anthony Q. Nazovite kad stignete.

Bacivši ostale poruke na stol, dohvatila je telefon i okrenula broj. Odgovorila joj je telefonska tajnica. „Esta es la of cina de Ferrer Quintana. Dobili ste ured Ferrer i Quintana. Al sonido electronico, deje su mensaje!³” – Kvragu. – Prekinula je liniju i otipkala njegov kućni broj. Nakon što je četiri puta odzvonilo, njegov joj je glas na engleskom, a potom i na španjolskom rekao neka ostavi poruku. Nasmijala se naglas. – Anthony, gdje si? Je li to sve što ću dobiti, jedan telefonski razgovor? Znaš li koliko je vremena prošlo otkad se nismo vidjeli? Dva tjedna. Nazovi me večeras kad legnem u krevet, querido, pa ćemo jedno drugom uzdisati kroz slušalicu. – Poslala je poljubac u telefon pa spustila slušalicu.

Na stolu su bili uredno poslagani spisi koje joj je Miriam bila pripremila da ih ponese sa sobom kući. Gail ih je strpala u torbu za spise, pa ubacila u nju i tabelu za bilježenje radnih sati. Bila je previše zatrpana poslom da bi mogla zabilježiti što je sve danas radila, koliko je sati ili minuta provela na ovoj ili onoj raspravi ili u telefonskim razgovorima. Morat će se naknadno sjetiti što je sve danas obavila i izmisliti ono čega se ne može sjetiti.

Čim je Gail zaustavila auto u garaži, širom su se otvorila kuhinjska vrata sa žaluzinama. Phyllis je zacijelo čula zvuk motora i sada je čekala, stojeći na drugoj stubi, ruku prekrizanih ispod širokih prsa. Phyllis Farrington bila je blizu sedamdesete. Dolazila je svakoga poslijepodneva, a prema potrebi i vikendom. Zbog artritisa u koljenima nije mogla obavljati mnogo kućanskih poslova. To i nije bilo važno; Phyllis je znala natjerati Karen da obavi svoje dužnosti. Gail joj je rekla kako ne mora nositi posebnu odoru, ali je Phyllis tvrdila da se u njoj osjeća stručnije. Danas je bila u ružičastom; njezina pregača je imala uzorak divljih ruža.

Gail je na ploči s instrumentima u autu pritisnula puce pomoću kojega se automatski spuštaju vrata, izišla iz auta, spretno se provlačeći kroz hrpu naslaganih kutija i raznih starih stvari koje su zauzimale polovinu cjelokupnog prostora u dvostrukoj garaži. – Phyllis, žao mi je što mi je trebalo tako dugo da stignem kući. Morala sam stati i uzeti benzina jer bi auto inače stao negdje na pola puta.

Phyllis je sišla niza stubu. – Nemojte još ući. Moram vam reći nešto o Karen. Danas poslijepodne zvali su iz škole, rekli su da vas nisu mogli dobiti. Bila se potukla s nekim dječakom po imenu Javier, složila ga se na pod.

– Oh, moj Bože. Zašto?

– Rekla je da ju je zadirkivao. Opalila ga je u želudac, pa je pao i udario glavom o sjedalo.

– Je li s njime sve u redu?

– U redu je. Došao je k sebi prije no što su pozvali hitnu pomoć, inače bi vaša mala bila u velikom sosu. Oni žele da ujutro odete tamo i razgovarate s ravnateljem.

Biscayne Academy bila je najbolja privatna škola u okrugu Dade. Godišnja je školarina stajala 12.000 dolara, uključujući ispitne pristojbe, knjige, izlete i razne druge pogodnosti. Na vratima te škole nije bilo detektora metala ni droge u garderobnim ormarićima. Đake su podučavali pojedinačno. Skupljao se novac za djecu u Bosni i pjevale su se pjesme o planetu Zemlji. A Karen je ubila boga u jednom suučniku četvrtašu!

Gail je osjećala kako ju obuzima napetost. – Moram sutra nazvati dr. Feldrnana.

³ Nakon zvučnog signala ostavite poruku.

Phyllis je otpuhнула. – Dr. Feldman! Mala prošli tjedan dođe s njegove seanse, ni riječi ne progovara. Dođemo kući, veli da je ona dijete rastavljenih roditelja pa ne može pospremiti sobu. Ja bih njega protresla za onaj tanki vrat.

Uglom torbe za spise Gail je gurnula limenku s teniskim lopticama i ona pade na pod. Poklopac je spao i tri žute loptice otkoturale su se u različitim smjerovima.

– Kad ćete maknuti ove stvari otuda? – upita Phyllis. – Dave je rekao da će to srediti krajem mjeseca.

– Aha.

Bijaše isplovio iz Miamija u srpnju, u šalupi od dvanaest metara i ostavio u garaži ono što mu ne bi stalo u jedrenjak – kutije sa zimskom odjećom, malu prikolicu za čamac, stroj za napinjanje žica na teniskim reketima, razne komade namještaja.

– Ovdje ima besplatno spremište za stvari. Trebali ste mu dati tjedan dana da dođe ovamo i pronade si skladište ili ćete vi sve to lijepo nekome darovati.

Gail je podignula dvije loptice i ubacila ih u kutiju. – Ne mogu to učiniti. Bilo bi to kao da se potpuno rješavam Davea, a Karen na neki način treba osjećati njegovu nazočnost. Ona ionako već smatra da sam ja kriva što je on otišao.

– To vam je rekao dr. Feldman?

– Phyllis... – Gail je pritisnula čelo nadlanicom. – Ne mogu sada o tome razgovarati.

– Ali trebali bi razmislit' o tome. – Hoću.

Phyllis je otvorila vrata pa su se popele stubama u kuhinju, Gail je hodala za Phyllisnim teškim bijelim cipelama. Odbacila je torbu za spise i ručnu torbicu na veliki kuhinjski stol. Na njemu je ležao neki papir.

– Što je to?

– Navratio je krovopokrivač.

Gail je podignula troškovnik. – Dvije tisuće petsto dolara? Da bi popravio tri rupe na krovu?

– Može on to popraviti, ali vam neće dat' jamstvo. Kaže da trebate napraviti novi krov.

– Oh, izvrsno. Je li rekao koliko to stoji?

Phyllis je stisnula usnice. – Oko dvadeset tisuća. To je za pokrivanje krova istim ovakvim crvenim crijepom. Za pokrivanje asfaltnom šindrom bilo bi manje.

– Asfaltnom šindrom? Susjedi bi me ubili.

– Taj je čovjek lopov. – Phyllis je pogledala na sat i odvezala pregaču. – Moram ići. Udruga večeras ima sastanak. – Phyllis je bila član udruge kućevlasnika u četvrti Coconut Grove, ne u onomu njegovu otmjenom dijelu gdje sve vrvi od butika i kafića po pločnicima, već u starijem, crnom dijelu Grovea, nastanjenom na prijelazu stoljeća, kada djed Phyllis Farrington bijaše došao s Bahama pružiti pomoć u izgradnji Miamija.

Spremila je uredno složenu pregaču u veliku torbu. – Imamo jednu kuću u kojoj se prodaje i puši kokain i želimo je srušit'. Idemo pred gradsku vijećnicu sa štrajkaškim transparentima ako treba, nek' nas snima televizija za vijesti. Nećemo to smeće u našem kraju, fala ne.

– Samo naprijed, Phyllis. – Gail si je natočila ledene vode iz hladnjaka i otvorila ormarić u potrazi za aspirinom. – Gdje je naš anđelak?

– U svojoj sobi. Rekla sam joj nek' piše zadaću. Već se okupala. I večerala. – Phyllis je krenula prema ulaznim vratima, zatim opet pogledala Gail, držeći ključeve u ruci. – U mikrovalnoj pećnici je ono što je ostalo. Ako nećete jest', bit' ćete bolesni, čujete me?

– Hvala, Phyllis.
Sama je izišla i zaključala za sobom vrata.
Gail je pronašla Karen za pisaćim stolom. Kad je ušla, Karen je brzo zavukla časopis Cracked pod knjigu iz matematike.
– Pišeš zadaću?
– Da. – Hitro je okrenula stranicu i zaklimatala olovkom. – Zaista, mogu li vidjeti?
– Kad budem gotova. – Karen je cupkala platnenim tenisicama, ovivši noge oko stolca. Nožni su joj prsti virili, na tenisicama nije bilo vezica.
Gail sjede na rub Karenina kreveta prekrivenog izbljedjelim prošivenim prekrivačem s uzorkom dinosaura. – Čula sam da si se pograbila s Javierom.
Karen nehajno podigru jedno rame. – Hoćeš li mi ispričati o tome?
Karen se okrenula, pogledala je ravno u lice, a dugačka joj se kosa zanjihala. – Javier je najgori ljigavac. Sve ga cure mrze.
– I to je razlog da ga premlatiš?
Stisnula je oči. – Rekao je da nemam cice i da ih nikada neću ni imati.
– Ali, ne možeš ići po svijetu i tući ljude koji ti se ne sviđaju! Neka se gospođa Johnson obračuna s Javierom.
– Ona ne radi ništa. Samo razgovara s njim, a on joj se smije iza leđa. Glupan.
– Moramo ići na razgovor s ravnateljem u vezi ovoga, znaš.
– Mrzim je – reče Karen čvrsto. – Htjela bih da me ne tjeraš u tu školu.
– To je odlična škola. – Odvratna je.
Gail je podignula glas. – Da se nisi usudila ovako govoriti pred gospodinom Allistonom. Bit ćeš prava dama. Ako on kaže da se ispričaš Javieru, onda ćeš mu se ispričati, i to pristojno!
Karen je prčkala po sitnoj pjegici na ruci. Kosa joj je pala na lice i kroz nju je zasjala svjetlost sa stolne lampe.
– Jesi li me čula?
– Nije mi žao – promrmljala je. – Mrzim dečke. Svi su oni glupani. Osobito Javier. Tata mu glumi u nekoj glupoj televizijskoj drami. Javier uvijek govori kako mu je otac ta-a-ako slavan.
Gail je neko vrijeme sjedila s rukama na koljenima, a onda ustade i duboko udahnu.
– Dobro. Razgovarat ćemo o tome poslije. Hajde, sada dovrši zadaću. – Podignula je knjigu iz matematike i otkrila časopis. – Ovo ti neće trebati.
– Tata je rekao da bih, možda, jednoga dana mogla ići u školu na Djevičanskim otocima.
– A, j e li?
Karen je podignula prema njoj svoje modre oči obrubljene svijetlim trepavicama. Poput Daveovih. – Ne mislim za stalno. I ovdje bih mogla živjeti. Moja prijateljica Marisol živi malo u Bogoti, a malo u Miamiju, pa ide u školu i ovdje i tamo. Njezini roditelji nisu čak ni rastavljeni.
– Fino. Sretnica. Kad je tata zvao?
– Za blagdan rada, sjećaš se? – To je bilo prije tri tjedna.
Karen je slegnula ramenima.
Gail se sagnula i poljubila je. – Idem vidjeti što je Phyllis ostavila u mikrovalnoj. Hoćeš li donijeti zadaću u kuhinju?
Zatresla je glavom.
– Onda dođi k meni kada završiš.
Izašavši iz Karenine sobe, Gail je zatvorila vrata za sobom. Prokletnik! Dave je rijetko zvao, ali slao bi Karen razglednice s plažama i raskošnim hotelima i gradićima

s bijelim kućicama uza samo more. Baš luda zabava. Jedva čekam da me dočeš posjetiti. Najdraža moja djevojčice. Kakve slatke laži.

Čovjek misli da dobro poznaje neku osobu. No, iako provede dvadeset godina s njom u braku, ne zna o njoj zapravo baš ništa.

Dok je ležala u dnevnoj sobi, Gail je čula kako negdje zvoni telefon. Sva omamljena, otvorila je oči i krenula u pravcu iz kojega je zvuk dolazio. S krila joj je skliznuo jedan dosje, papiri su se razasuli po podu. To je Anthony.

Prinijela je slušalicu usnama, rekla „halo”. Ali glas koji je dolazio s druge strane žice bijaše joj nepoznat. Pokušala ga je odgonetnuti. – Oprostite, što ste rekli, kako vam je ime?

– Patrick Norris. – Potom stanka. – Gail? To sam ja. Patrick. Zadrhtala je, sva smetena, u mislima su joj se pomiješale prošlost i sadašnjost. – Patrick!?

– Zar me se ne sjećaš? Sad mi je neugodno. Bio sam siguran da ćeš me se sjetiti.

Napokon je rekla da se sjeća, jasno da se sjeća. Samo što se jako iznenadila. Dugo je tome kako se nisu vidjeli. Barem od vremena kad su studirali pravo.

– Tvoja majka je bila tako dobra pa mi je dala tvoj kućni broj. Zvao sam već prije i ostavio poruku tvojoj kćeri. Vjerojatno ti nije rekla.

– Nije. – Gail je s mukom uspijevala razaznati obrise ručnog sata. – Koliko je sati?

– Oko pola deset. Jesi li spavala? – Ne baš.

– Volio bih te vidjeti sutra ujutro ako je ikako moguće. – Radi čega?

– U vezi s mojom tetom, Altheom Tillett. Prošloga se petka navršilo dva tjedna otkako je umrla.

– Oh, da. Tako mi je žao, Patrick. Ona je bila najbolja prijateljica moje majke. – Gail je pomislila na Patricka kad je čula o smrti gospođe Tillett, sjetivši se da je on njezin nećak. Irene Connor igrala je one noći bridž u kući Althee Tillett. Za Altheinu smrt čula je od prijateljice Edith, koja je pak sve bila saznala od Jessike. Policija je pronašla gospođu Tillett na dnu stubišta u dnevnoj sobi. Bila je mnogo popila i zacijelo joj se jedna od onih drvenih klompi koje je imala na nogama zakačila za porub haljine.

– Moram razgovarati s tobom o njezinu nasljedstvu- reče Patrick. Gail mu reče da ujutro ima sastanak, no neka dođe oko deset sati. – Drago mi je što ću te opet vidjeti, Gail.

– I meni.

Spustila je slušalicu i sjela zureći u telefon. Patrick Norris. Nakon toliko vremena. Preplavila su je sjećanja.

2.poglavlje

Iskravši se sa sastanka parničnog odjela – činilo se kao da će trajati cijelu vječnost – Gail je bacila pogled u čekaonicu kako bi provjerila je li Patrick tamo. Stajao je na mjestu obasjanom sunčevom svjetlošću, zagledan u zaljev Biscayne. Njegov se lik poput duha odražavao u prozoru: brada i naočale s tankim metalnim okvirom, svijetlosmeđa kosa koja mu je padala iza ušiju.

Klijenti su voljeli čekati na mjestu gdje je Patrick sada stajao. Voljeli su promatrati kako teče promet četrnaest katova niže ili kako preko zaljeva brzaju čamci, na putu

između grada i luke u Miamiu. Patrick je vjerojatno duboko razmišljao o gospodarskim hirovima zbog kojih jedan čovjek ima apartman na Smaragdnom moru, a drugi spava na spljoštenoj kartonskoj kutiji uz autocestu.

Bila su prošla dva mjeseca od početka posljednje godine njihova studija na Sveučilištu u Floridi, kad je Patrick bio napustio predavanje o oporezivanju privrednih organizacija. Studenti su sjedili za dugačkim, zakrivljenim klupama raspoređenim u nekoliko uzdignutih redova, u sredini se nalazilo postolje za profesore. Kad je profesor odjednom prestao govoriti, Gail je podignula glavu s bilježaka. Patrick bijaše ustao sa stolca, skupio knjige pod ruku. Bez riječi je izišao iz svoga reda, sišao niza stube i bacio uredno složenu hrpu knjiga profesoru pred noge. Prešao je pogledom preko lica studenatanijemo ih osuđujući. A onda je izišao i pokrajnja su se vrata uz škljocanje zatvorila za njim. Profesor je utišavao žamor kuckajući olovkom po stolu. – Želi li još netko odustati? Ne? Onda nastavimo. Revidiranim zakonikom iz 1976. ...

Gail ga je preklinjala da ne prekida studij, ali nije pomoglo. Iako je u Miamiu živio sve od rođenja, otputio se autom u suprotnom smjeru, završio negdje na jugozapadu, u nekom indijanskom rezervatu. Nazvao ju je nekoliko puta. Radio je u domu za stare i nemoćne, potom na nekom gradilištu, te u malom restoranu u Gallupu. Na kraju je odlutao u Kaliforniju. Gail se zaposlila kao stručni suradnik u tvrtki Hartwell-Black. Nakon otprilike godinu dana, Patrick joj je poslao pismo iz Meksika, zatim niz razglednica iz Južne Amerike; ni na jednoj nije bila zabilježena adresa pošiljaoca. Potom ništa.

Patrick Norris je postupno izbljedio u uspomenu, postao jedno od lica s fotografija iz doba studija zatrpanih u ladici s ostalim stvarima.

– Patrick? – Kad se on samo okrenuo i bezizražajno je pogledao, ona se nasmijala. – To sam ja.

Njegovo koščato lice smekšalo se u širokom osmijehu. – Gail. Zagrlio ju je, zadržao ruke na njezinim ramenima. – To si uistinu ti. Ugladana i uspješna. Trebao sam znati. – Razbarušio joj je kosu nakovrčanu trajnom ondulacijom. – Odrezala si kosu. Ali sviđa mi se. Lijepo je.

Položila je ruku na njegove grudi. – Jesi li se zauvijek vratio kući a da meni nisi to ni javio?

– Još prošle zime. – Prošle zime!

– Znam, baš sam gad. – Iskrio je lice kao da očekuje udarac. Prije nekoliko godina doselio sam natrag na Floridu i pomagao u pravnom postupku za radnike – migrante u Belle Gladeu. Sada sam savjetnik u centru za odvikavanje od droge u Miamiu. Uz to povremeno radim i neke druge poslove, kao stolar i još mnogo toga. Ja sam ti jedan strašan stručnjak za mnogo toga. – Opet se nasmiješio. Jednom ćemo ispričati jedno drugome svoje životne priče.

– Bojim se da moja neće biti tako zanimljiva kao tvoja. – Gail je glavom pokazala prema vratima od orahovine koja se nalazila pored recepcije. – Dodi, pokazat ću ti svoj ured.

Patrick je podignuo debelu omotnicu s fotelje i krenuo za njom. Sagovima prekriveni hodnici vodili su lijevo i desno, skretali pokraj ostakljenih odjeljaka za tajnice, dugačkih metalnih ormara, uokvirenih litografija i prigušenog žamora i razgovora. Vrata sobe jednoga partnera bijahu otvorena. Prolazeći pokraj njih Patrick je usporio, bacio pogled na ormare za knjige, s brušenim staklom, te na debeli sag.

Gail je pričekala da uhvati korak s njom.

Glas mu je postao tih i zavjerenički. – Sada ulazimo u trbuh zvijeri pravničkoga svijeta.

– Bože, uopće se nisi promijenio. – Ruka joj je sklznula oko njegova struka. Patrick je bio mršav poput pustinjaka. Kroz njegovu jednostavnu plavu košulju mogla je osjetiti njegova rebra. Za vrijeme studija, odjeću je kupovao u trgovinama rabljenom robom.

Dovela ga je u svoj ured i zatvorila vrata za njima. Ova je soba bila prepuna namještaja koji je sama bila kupila, namještaja od bijele hrastovine, s meko tapeciranim stolcima. Ružičaste bromelije cvjetale su u glinenim loncima na prozorskim daskama. Patrick je zaokružio pogledom po prostori, prešavši rukom preko priručnika na stalaži. Pregledao je sklopive mape za dokumente i lagano zakuckao zglobovima prstiju po ekranu računala na njezinu stolu. Otvorio je prednju stranicu Southern Reportera, pa je zatvorio. – Izgleda da si uspjela. – reče. Zagledao se u uokvirene diplome i svjedodžbe na zidu. – Zaista si uspjela.

– Jesi li ikad razmišljao o povratku? – upitala je.

Još čitajući, odmahnuo je glavom. – Ne. Nisam ja bio za studij prava. Nikada nisam mogao naučiti uvjerljivo se prepirati za bilo koju stranu. Pravnici su tako dobri u izokretanju moralnih vrlina. – Osmjehnuo joj se. – Ne svi. Ne ti. – Obišao je jedan stolac za klijente i sjeo, odgurnuvši s čela kosu, koja mu je slobodno padala sa sredine glave.

Neko je vrijeme promatrao Gail. – Čitao sam o tvojoj sestri u novinama. Prokletstvo! Trebao sam te nazvati.

Nezamjetno je slegnula rarnenima.

– A onda ono s Daveom. Mislio sam da ćete vas dvoje uspjeti. – Tko ti je rekao?

– Tvoja majka. Vidio sam je na tetinu sprovodu. Rekla je da si dobro. – Patrickov je izraz lica govorio da želi u to biti siguran.

– Dobro sam. Zaista. Rastava se već dugo bila pripremala. Kimnuo je glavom. – Irene mi je pokazala Karenine fotografije. – Ti se sjećaš Karen?

– Svakako. Krasna djevojčica. Kladam se da je strašna kao i mama. – No, ponekad je vrlo dobra. Što je s tobom? Oženjen si?

– Ne. Uz onakav život, kakvim sam živio prošlih nekoliko godina bilo bi to nemoguće. Žena, djeca i sve što uz to ide. Ne bi išlo. Njegov je osmijeh bio napola skriven u bradi.

Uz neki neobičan, nejasan grč duboko u želucu, Gail se prisjetila kakav je osjećaj dodirivati usnama Patrickovu bradu. Podatnu, meku. Onaj prvi puta odisala je blagim mirisom paljevine od vatre koju su palili u njegovu dvorištu. Jedan plamsaj strasti, na koji je bila odgovorila bez razmišljanja. Kratka ljubavna veza ispunjena slatko-gorkim osjećajima krivnje, kao da zavodi sjemeništara. Dogodilo se, a onda se isto tako naglo i svršilo. Nikad to nije rekla Daveu.

Tiho se nasmijala. – No, evo sad si tu. Ne znarn zašto nikad nisam nazvala tvoju tetu i pitala za tebe. Mogla sam to učiniti.

– Hej, pa ona uglavnom nije ni znala gdje sam.

– Niste bili bliski? – Gail se u mislima vratila u prošlost. – Nikad nisi pričao o njoj.

– Ne, nismo tada imali nešto posebno zajedničko. No postali smo bolji jedno prema drugome. Oboje smo se smekšali, moglo bi se reći. – Podignuo je jedno stopalo i naslonio ga na koljeno druge noge.

Nosio je velike smeđe sandale, a koža na gležnju bila mu je blijeda i tanka, ispod nje su se plavile žile. Uozbiljio se, ispravio nogavicu od hlača. – Neprestano zamišljam kako će, odem li do njezine kuće, teta Althie, još biti tamo, pričati proste viceve i glasno navijati glazbu. Ma što se pričalo o teti Althie mora se priznati da nikad nije bila suzdržana.

– Htio si razgovarati sa mnom o njezinu nasljedstvu. Kako ti ja mogu pomoći?

Patrick joj pruži debelu omotnicu koju bijaše donio sa sobom. Počni s ovime.

Gail je otvorila metalnu kopčicu na preklopnici. Posegnula je unutra. Bilo je tu nekoliko dokumenata, svaki se sastojao od nekoliko stranica pisanih na pisaćem stroju i spojenih spajalicom. Na vrhu prvoga pisalo je „Posljednja oporuka Althee Norris Tillett”.

– Primjerak oporuke tvoje tete. – Pregledavala je papire. – Što je ovo, prethodne verzije?

– Da. Ove su još iz 1981. – Patrick je privukao bliže stolac. – Ova tu, na vrhu. Dobio sam je prošli tjedan poštom od Monike, nakon velike kuknjave.

– Od Monike? – podignu Gail pogled.

– Moje sestrične. Rudyjeve sestre. Znaš Rudyja i Moniku. Išli ste zajedno u osnovnu školu.

Rudy i Monika Tillett, brat i sestra. Dvojajčani blizanci, oboje valovite crne kose. Gail reče: – Mislim da su bili dvije ili tri godine stariji, u školi „Ransom-Everglades” – U koju idu bogata djeca bijelaca, kako se ne bi miješala s ološem koji krase ostatak društva okruga Dade. Jasno, izuzev ove kompanije. – Niste li živjeli svi zajedno?

– Tako je. Kad su mi bili umrli roditelji, teta Althie me uzela sebi. Njegovi su roditelji bili vodili neku crkvu u El Salvadoru, malenu misiju u zabačenu seoskom kraju. Kad joj je Patrick ispričao tu priču, Gail je pomislila kako se stidi zbog načina na koji su umrli. Nisu baš napustili ovaj svijet poput mučenika. Nisu čak bili ni dobri misionari. Udarili su automobilom kravu i sletjeli s ceste u kišnoj oluji. Patrick je imao jedanaest godina kad su ga poslali natrag u Miami.

Skinuo je naočale i posegnuo u džep za maramicom kako bi ih očistio. – Jesi li ikada bila u kući tete Althie?

– Vjerojatno – reče Gail polagano. Althea Tillett je bila prijateljica Gailine majke, ali Gail tu ženu nije osobito dobro poznavala. Ni Patricka nije poznavala prije no što su se oboje našli u istoj grupi na Pravnom fakultetu.

Patrick ju je pokušavao podsjetiti. – Cesta North Bay? Kuća u mediteranskom stilu? Vodoskop na prilaznom putu?

– Da. – Jedna od starijih četvrti uz obalu, na onoj strani Miami Beacha nasuprot zaljevu. Ona i njezina majka došle su po gospođu Tillett jedne večeri kad su išle u Operu. – No, prošlo je mnogo godina.

Patrick je zaškiljio na naočale i očistio još jednu mrljicu. – Otišao sam tamo nakon sprovoda. Rudy i Monika su priredili svojevrstu oproštajnu zabavu, a počasni im je gost već bio otišao. Bilo je šampanjca i tipova poput muškaraca manekena iz South Beacha koji su posluživali predjelo. Na vratima gotovo da sam morao pokazati osobnu iskaznicu.

Ponovno je stavio naočale na nos, pažljivo ih zataknuo za uši, maknuo s lica pramenove kose. Gail se ljuljala u stolcu i čekala.

– Rudy i ja smo se porječkali. Rekao sam mu da to nije njegova kuća. On je rekao da jest. Rekao je da mu ju je teta Althie ostavila u oporuci. Njemu i Moniki. Onda su me on i nekoliko njegovih prijatelja izbacili.

– Govoriš li o ovoj oporuci, – Gail podigne kopiju oporuke. – potpisanoj trećega kolovoza?

– Ne znam kad je potpisana – reče on tiho. – Ali znam da je krivotvorena.

– Zbog čega to govoriš?

Patrick je ustao sa stolca. – Ponajprije, zbog potpisa. – Brzo je listao stranice prema naprijed. – Sličan je, ali nije dovoljno dobar. Gail ga je jedva dospjela i vidjeti, a on je

već listao unatrag. – A sada pročitaj ovo. „Dvije stotine pedeset tisuća dolara momu voljenom nećaku Patricku Norrisu”. Ne dolazi u obzir.

– Ne dolazi u obzir?

Patrick je s dna izvukao još jednu oporuku. – Hoćeš onu pravu? Što kažeš na ovo: „Mom nećaku Patricku, komunistu, let za Habanu u jednom smjeru, kako bi mogao posjetiti svoga junaka Fidela.” Gailine su ga oči gledale u čudu.

– To je bilo kad sam sudjelovao u prosvjedu na ulici Calle Ocho⁴ protiv embarga Sjedinjenih Država. Kubanci iz Miamijsa su ubili boga u nama. A još davno prije toga, kad sam rekao da ne želim ići na fakultet, teta Althie mi je ostavila milijun dolara koje sam trebao dobiti nakon diplomiranja. Imam i kopiju toga. Opozvala je i to kad se opet naljutila na mene. Zaboravio sam zbog čega.

Patrick je kopao po hrpi. – Vidi: „Momu dragom nećaku, radosti moga života, tri milijuna dolara.” Što je to bilo ...? Oh, da. To je bilo kad je imala gripu, a ja sam se vratio iz Kalifornije s namjerom da ostanem kod nje. I ovo: „Momu dragom nećaku Patricku, pet milijuna dolara.” To je bilo još prije, kad sam bio upisao pravo. To ju je oduševilo. Ali ovaj dodatak oporuci: „Momu glupom nećaku koji odbacuje školovanje koje sam masno platila, pet tisuća dolara, na njegovo ime, za fond fakulteta United Negro College.” A evo i one oporuke otprije koju mi je dala Monika: „Pedeset dolara za članstvo u Američkoj udruzi za slobodu građanskih prava.” Sada su oporuke bile rasprostrte po cijelom Gailinu radnom stolu. – Mislila je da može vladati mnome uz pomoć novca, kao da mi je četrnaest godina pa sam još premalen da me istuče. Rekao sam joj: „Teta Althie, prestani. Fućka mi se za novac.” Ali nije prestajala.

Patrick je bacio pretposljednju oporuku na ostate. – Ta je žena bila nevjerovatna. Kad je bila zadovoljna sa mnom, napisala bi za mene u oporuci fantastične stvari. Ako nije – eto, vidjela si. Smiješno. Ali četvrt milijuna? Previše zdravo za tetu Althie. Mislila je da će zauvijek živjeti kako bi mogla zbijati šale. Teta Althie nikad nije razmišljala o nečem kao što je srčani udar ili udar groma, a kamoli pad niz vlastite stube. Nikad. Vjeruj mi, poznavao sam tu ženu. – Spustio se natrag u stolac. – Ovo je krivotvorina. Sjajna, pomno izvedena krivotvorina.

– Gdje je ona prijašnja oporuka? Ona po kojoj ti ostavlja pedeset dolara za članstvo u Američkoj udruzi za slobodu građanskih prava? – Tko zna? Vjerojatno je spaljena. Tako je obično radila.

– U redu, pretpostavimo da si u pravu pa da sudac odbaci oporuku iz kolovoza. I recimo da se ne može pronaći nijedna prijašnja izvorna oporuka. To znači da je gospođa Tillett umrla bez oporuke. Kopija se ne računa. Ako ne postoji oporuka, njezina djeca nasljeđuju sve. Nećak neće naslijediti ništa. Sjećaš se dovoljno toga iz oporučnog prava da bi to znao.

Patrick ju je zapanjeno, blijedo pogledao. – Koja djeca? Rudy i Monika? Oni nisu Altheina djeca. Oni su djeca njezina pokojnog supruga. Ja sam joj jedini rod.

– Ali, govorio si da su ti rođaci!

– Da, ali nisu. Oni su mi... što ono? Polurođaci?

Gail je trebalo nekoliko minuta da se usredotoči. – Ti si njezin jedini nasljednik?

– Točno.

– Koliko vrijedi njezina ostavština?

– Ne znam točno. Deset milijuna? Barem toliko.

⁴ Calle Ocho = glasna ulica u Miamijsu, u srcu hispanске zajednice Little Navana

– Gospode! – Gail je podignula kopiju i zagledala se u dio koji se, otisnut sitnim slovima, nalazio na dnu svake strane; naziv odvjetničke tvrtke koja je poslovala u dijelu grada koji se zvao Miami Beach Weissman, Woods, Merrill i Sontag-promrmljala je – Poznajem Lauren Sontag. U studenome će se kandidirati za suca okružnog suda.

– Odlično. Njezin partner Alan Weissman bio je tetin odvjetnik. Volio bih znati što je on ovime dobio.

Gail se kratko nasmijala. – Alan Weissman? On je bivši predsjednik Odvjetničke komore Floride. Sada je u Gospodarskoj komori Miami Beacha.

– Blagi Bože! Valjda ga to čini poštenim.

– Odvjetnici većinom ne srljaju sami u stvarima kojima mogu uništiti svoj profesionalni ugled, Patrick. Sastavlja li Weissman sudske oporuke? Znaš li to?

– Prema Monikinim riječima, da. Oporuka je sastavljena prije otprilike tjedan dana.

Gail se opet zagledala u oporuku, pregledala popis uživalaca ostavštine. Domaćica. Vrtlar. Prezbitarijanska crkva Miami Shores. Balet Miami Cityja. Popis se nastavljao. Odahnula ustanovivši da na njemu nema majčina imena. To bi se samo postavilo kao još jedna prepreka radu s Patrickom, a već ih je bilo dosta.

– Gdje su tu Rudy i Monika?

– Na četvrtoj stranici. Dobili su kuću i zbirku umjetnina. – To je sve?

– Bilo bi previše očito da su sve udijelili sebi. Dobili su što su htjeli. Imaju umjetničku galeriju u ulici Lincoln. Kuća je odavno pripadala njihovoj obitelji, ali je R. W. bio sve dokumente prepiso na tetino ime pa je nakon njegove smrti sve automatski pripalo njoj. Rudyju i Moniki je ostavio novac – mnogo novca – ali su sve to već vjerojatno spiskali.

– Nije li se tvoja teta za njih pobrinula u ostalim svojim oporukama?

– Jest, dala im je rijetke kolekcionarske umjetnine i slike koje su prije pripadale njihovoj majci. Kič i dekorativna umjetnost, ako ćemo biti iskreni. Bio je to njezin način da im se osveti. Kad se udala za R. W. ja, Rudy i Monika su joj život pretvorili u pakao. I meni također, kad sam došao živjeti s njima. Onda su joj se, kad je R. W. umro, počeli dodvoravati jer su se bojali da im neće ostaviti ništa.

Gail je okretala stranice prijašnje oporuke. – Ovdje ostavlja svoju zbirku umjetničkom muzeju Bass Museum of Art u Miami Beachu.

– Tako je to obično radila. Ona i R. W. često su putovali zajedno – u Europu, na Istok, u Egipat. Ona ne bi sve to dala Rudyju i Moniki.

Gail se vratila na oporuku iz kolovoza, zanimalo ju je tko će dobiti preostatak – sve ono što nije bilo posebno navedeno. Pronašla je: neko dobrotvorno društvo. Nikakvo čudo.

– Kakva je to Dobrotvorna zaklada Easton? Je li odavde? Patrick slegnu ramenima.

– Ne znam. U svim je oporukama univerzalni uživalac. Rudy i Monika ni to nisu mijenjali.

Lupkajući olovkom po još uvijek praznom notesu upitala je: Što su oni rekli na novu oporuku? Pretpostavljam da si ih to pitao. – Svakako. Monika me pitala zašto se žalim kad sam dobio četvrt milijuna dolara. Na kraju sam stupio u vezu s Rudyjem. – Patrickovi brkovi dignuše se s nasmiješenih usana. – Rekao mi je nek' se nosim. – Fino. – Gail je skinula cipelu, podvijajući nogu pod sebe. Us poredila je potpise Althee Norris Tillet na trima oporukama, napisane sigurnim, lakim rukopisom. Proučila je posljednju verziju. Ispod potpisa gospođe Tillet slijedili su potpisi dvaju svjedoka, zatim bilježnikova ovjera da su oporučiteljica i svjedoci svoje potpise dali u njezinoj nazočnosti te da su i sami bili nazočni. Fotokopiranjem se preslikao i lagani obris

bilježnikova pečata, neke Carle Napolitano. Potom je Gail zacijelo bila ispustila neki zvuk, jer je Patrick prestao rukom trljati čelo.

Podignula je dokument kako bi ga i on vidio. – Poznaješ li ove ljude koji su se potpisali kao svjedoci?

Pročitao je. – Jessika Simms i Irving Adler. Ne.

– Ja ih poznajem. Ona je predsjednica Društva prijatelja opere. A Adler – mislim da je on nekoć bio gradonačelnik Miami Beacha. Čekala je da Patrick na ovo reagira.

On je časak sjedio bez riječi, a onda pokazao prstom: – Vidi popis nasljednika. Tamo se spominje Opera.

Listala je stranice oporuke unatrag. – Tako je. Pedeset tisuća dolara namijenjeno je Velikoj Operi Miami. Već vidim novinske naslove: „Poznati stariji uglednici Miami Beacha optuženi za urotu i krivotvorinu”. Zvuči nevjerojatno. – Okrenula je oporuku tako da je on vidi. – Pogledaj ova dobrotvorna društva.

– Što je s njima?

– Pokušaj zamisliti koji će to sudac suditi Sveučilištu u Miamiu ili velikim dušebrižničkim sponzorima okruga Dade. – Podignula je obrve. – Mi još uvijek biramo suce u ovoj državi, sjećaš li se? Pa ti reci sucu da je jedan od najuglednijih odvjetnika za nasljedno pravo imao udjela u ovome.

Patrick je naglo ustao, uzdignuvši ruke u zrak. – Taj naš američki pravni sustav, oh, nije li fantastičan?!

– Hajde, Patrick. Sudac će tražiti činjenice koje će se slagati s njegovim mišljenjem. Svi to činimo.

– Pa onda im daj istinu! – Naslonio se šakama na stol. – Možemo uzeti stručnjaka za rukopise!

– Mogu i oni! Za deset milijuna dolara nabavit će sve stručnjake odavde do granice.

– Uzmi im izjave! Unajmi detektiva. Ne znam. Ti si odvjetnica. Gail ga pogleda.

Patrick se naglo zgurio, pognuo glavu. – Oprosti. Oprosti mi. Zbog svega ovoga postao sam toliko ... napet. – Duboko je udahnuo. – Gail, trebam tvoju pomoć. Ne mogu dopustiti da se oni gadovi ovako jeftino izvuku.

– Gadovi se uvijek izvuku.

– Ne. Ne uvijek. Ne uvijek. – Onda joj je prišao s njezine strane stola, sjeo na rub i objema rukama obgrlio joj ruku. – Znaš što ću učiniti s novcem?

Gail je odmahнула glavom. – Pogodi.

– Da pogodim?

– Nije teško. Ono što sam oduvijek želio učiniti! Sjećaš se, pričao sam ti o tome?! Govorio sam ti kako bi bilo lijepo kad bih ... Nasmijala se. – Pa nismo o tome razgovorali baš tako nedavno. – Znam da nismo. Hajde, pogodi.

– Pa – okrenula se na stolcu – sumnjam da bi kupio jahtu i otplovio na francusku rivijeru.

– Daleko od toga – oči mu veselo zaigraše.

I dok ga je dalje pažljivo gledala, počelo joj se vraćati sjećanje. – Htio si ... nešto u vezi s izgradnjom novoga društvenog doma u starom središtu grada. Oh, gospode, Patrick, ti se šališ. – Ali on se i dalje smješкао. – Što? Bacit ćeš deset milijuna dolara na Overtown⁵? – Povukla je ruku.

⁵ Overtown = kulturno središte Afroamerikanaca, „mali Broadway” Miami, također trgovački i stambeni dio grada.

– Ne baš tako. U svakom slučaju ne bi to ni bilo toliko nakon što Porezna služba odreže svoj dio. Imao sam na umu nešto malo sjevernije, negdje gore oko Šezdeset druge ulice, zapadno od zaljeva Biscayne gdje radim. Tamo ima praznih zemljišta, uglavnom obraslih korovom i zgrada spaljenih u nemirima `89. godine. Imam tamo neke prijatelje, razgovaramo o tome. „Što bi bilo kad bi...“. Što da možemo sve to počistiti i početi ispočetka?! Posaditi drveće i urediti park. Izgraditi društveni dom, zdravstvenu ustanovu. Čak i pravnu ustanovu.

U okrugu Dade postoji deset tisuća odvjetnika. Kada bi jedan od njih stotinu dao besplatan doprinos u dnevnicu jednom mjesečno ...

– Patrick, ti nisi pri sebi. – Misliš? Zaista?

Razmišljala je . – Ne. To je upravo ono što bih i očekivala od tebe.

Otkoračao je natrag oko stola. – Koliko ćeš mi zapravo naplatiti za ovo?

– Pod pretpostavkom da uzimam slučaj. – Recimo da uzimaš.

– I pod pretpostavkom da uopće imaš slučaj. – Što nećeš saznati ako ga ne razmotriš.

Ona reče: – Ne dolazi u obzir da to ova tvrtka učini besplatno. – Nisam to ni mislio.

Gail je lamatala olovkom naprijed – natrag, držeći je između prstiju. – Vjerojatno bismo tražili da potpišeš izjavu o iznosu novca koji trebaš dobiti oporukom, kao predostrožnost. Dvjesto pedeset dolara za sat rada u uredu, tri stotine na sudu ako bi otišlo tako daleko. Recimo polog za troškove od ... deset tisuća dolara.

Patrick je spustio ručicu zamišljene blagajničke kase i popratio to posprdnim zvukom.

Prostrijelila ga je pogledom pa načrčkala nešto u notes, neku dugačku zavojnicu. – Mogla bih ti preporučiti neke druge tvrtke.

– Ne. – Patrick je opet sjeo, zagledan u svoje isprepletene prste. Želim Hartwell, Black i Robineau iz dva razloga. Jedan si ti. A drugi je taj što ova tvrtka ima tako snažan politički utjecaj, da se može suprotstaviti i najvišim društvenim slojevima.

Gail se nasmiješila. – Patrick, mislim da ne shvaćaš. Mi smo upravo ti slojevi.

– Ova odvjetnička tvrtka jest, ali ti nisi. Poznajem te, Gail. – Jedan dugi trenutak njegove su oči netremice promatrale njezine. Na koncu je mahnuo glavom prema njezinu notesu. – Nećeš li nešto i zapisati?

Ona reče: – Ovo je najjadniji splet činjenica koje sam ikad vidjela.

Patrick slegnu ramenima. – Provjeri. Ako nisam u pravu, poslušat ću tvoj savjet, kakav god on bio. – Ruke mu još uvijek ležahu u krilu, mirne, blijede, koščate.

– Ništa ne mogu obećati. – Znam.

Gail je otkuckala par taktova olovkom te počela zapisivati.

3. poglavlje

U bezglavim danima nakon rastave braka, Gail je počela sastavljati razne popise kako se ne bi posve izgubila. Tu je naviku i zadržala.

Sada je, u osam i petnaest ujutro, diktirala zadatke koje mora obaviti jednom od mlađih suradnika, koji ih je zapisivao: Pregledaj ovu protutužbu i napiši odgovor na nju. Gdje je ono izvješće koje sam tražila? Podnesi prigovor na dokazni prijedlog i na prijedlog za saslušanje.

Eric J. Ramsay – već je dvije godine bio pomoćnik odvjetnika sjedio je u naslonjaču namijenjenom klijentima, s blokom u ruci. Nestrpljivo je cupkao koljenom.

Gail je pošla do ormara za knjige po tešku mapu nalik harmonici. – Ovdje je sva prepiska. Pogledaj možeš li pronaći ono pismo o kojemu govore u protutužbi. – Tresnula je mapu na stol.

Eric je nažvrljao Pronaći pismo od 2. studenog. Gail je vidjela kako mu je, ispod stražnjeg ruba ovratnika košulje, izvirila kravata. Poželjela ju je gurnuti natrag na mjesto i pričvrstiti puce, ali mislila je da mu se tako nešto ne bi svidjelo. Sa svojih dvadeset osam godina imao je tijelo čvrsto poput zadnjeg igrača obrane u ragbiju – bijaše i rekao da je igrao u državi Ohio – a iz kose boje pijeska štrčao mu je jedan neposlušni pramen. Ružičasta mu se koža vjerojatno bijaše osula pjegicama još u djetinjstvu. Nosio je hlače od sitno isprugane tkanine, naramenice te cipele s ukrasnim rupičastim uzorkom, nastojeći se tako uklopiti u okolinu. Bio je među najboljim studentima koji su diplomirali na pravnom fakultetu u Michiganu, jednom od najboljih pravnih fakulteta u zemlji, ali nije mogla zamisliti kako je uspio odsjediti na miru dovoljno dugo da specijalizira pravo.

Pričalo se da u mozgu ima pentiumov čip. No, također su rekli da je izludio stariju partnericu u odjelu, izvanrednu odvjetnicu, neprestano joj ukazujući na pogreške. Kad je Gail prije nekoliko tjedana bila zatražila stručnog suradnika za parnice, poslali su joj Erica. Njoj nije trebao odvjetnik za porez, htjela je odvjetnika za sudske sporove. Kad raščiste ovaj posljednji slučaj, prebacit će ga nekome drugom.

Ustavši ponavno od svoga stola, listala je dosje; parnični spisi bili su pri vrhu pričvršćeni spajalicom. – Ti si prilično dobar s računalima, zar ne?

Eric podignu svijetlozelene oči s notesa. – Poprilično. Radio sam na programiranju. Što vam treba?

– U petak nam stiže oko dvadeset kutija s dokumentima. Htjela bih da se dogovoriš s Miriam pa da izradite neki sustav za pretraživanje. Ona će na računalu obraditi popis.

Činilo se kao da se nasmijao. – Želite da radim na pretraživanju dokumenata?! Vjerojatno bi to neki vanjski stručni suradnik obavio mnogo djelotvornije, što se tiče plaćanja za takve poslove.

– Da, bilo bi to točno kada bismo mi imali neku takvu osobu, koja bi znala što je sve za slučaj potrebno.

– Pa, zašto se onda ne bi pronašlo nekog vanjskog stručnog suradnika i njemu se dale odgovarajuće upute?

– Znaš, Eric – Gail je uputila smiješak prema papirima pred sobom. – Kad sam ja počela ovdje raditi, obavljala sam sve što je viši stručni suradnik od mene tražio. Smatrala sam da se na taj način izgrađuje dobra suradnja. Razumiješ li što govorim? – Na njezinu je telefonu zazvonila kućna linija, no Gail se usredotočila na otvaranje spajalice noktom, poželjevši da tim pokretom može i otkačiti njega. Umjesto toga priložila je dosjeu parnične spise. – Tražim od tebe samo da nadgledaš cijeli projekt, u redu? Brini se o tome da taj su,tav odgovara našim potrebama. Ne očekujem od tebe da se petljaš s brojkama.

Eric je prešao jezikom preko unutrašnje strane obraza, a zatim prinio olovku papiru i nešto zapisao.

Gail je podignula slušalicu. – Da, Miriam?

– Zovu iz Karenine škole. Kažu da nije imala užinu sa sobom. – Opet je zaboravila?!

– Tako su mi rekli.

– Prokletstvo. Dobro, spoji ih. – Začula je klik. – Halo?

– Gospođo Metzger? – Bio je to tihi glas Karenine učiteljice, obojen južnjačkim naglaskom.

Gail je sjela i uzdahnula. – Ovdje gospoca Connor. Karenina rnjaka. – Nekoliko im je puta bila rekla svoje prezime – Connor. Nikad se nije služila prezimenom bivšega muža, ali činilo se da njezino ne mogu upamtiti. Na centrali su znali kome treba spajati njihove pozive.

– Ovdje gospođa Johnson. Jeste li znali da je Karen danas opet došla u školu bez užine?

Kao da je Gail to namjerno učinila! – Ne – reče – Nisam. – Jutros je bila otišla iz kuće u sedam sati, stavivši Kareninu kutiju za jelo pokraj vrata, tako da je mala nije mogla promašiti. Autobus je stigao u sedam i trideset. Gail je zarinula zalutalu, svinutu spajalicu u brazdu drvena stola. – Znate, Karen je ovo napravila već tri puta otkad je počela nastava. Možda je bolje da ovaj put i preskoči užinu. Trebala bi nešto naučiti na temelju toga.

Slijedila je stanka puna optužbi. – Gospođo Metzger, dijete se ne može koncentrirati kad je gladno. Karen je rekla da nije doručkovala. – Jela je zobene pahuljice s okusom banana. – Barem je to stajalo na stolu kad joj je Gail davala poljubac za rastanak. – Dobro. Pobrinit ću se za to. ... Da, prije jedanaest.

Gail je zavrtjela stolac unatrag. Eric Ramsay ju je promatrao, kao da čeka da mu Gail kaže neka potrči i kupi jelo za njezino dijete u obližnjoj trgovini, te ga odnese u školu Biscayne Academy.

Rekla je: – Dobro. Mislim da je to za sada sve. Imaš li pitanja? – Ne. – Ustao je.

Eric je otišao s hrpom dosjea, a Gail je okrenula broj svoje majke. Irene Connor je upravo bila na odlasku. Opet? No, dakle, ako siroče opet ne bude jelo... Zaista, Gail, morala bi nešto poduzeti Gail je prekinula liniju i zatvorila načas oči nadlanicama, pitajući se bi li trebala u vezi ovoga nazvati Kareninu psihologinju. Poslije. Prišla je vratima sobe i nagnula se u hodnik, držeći se za obje strane dovratka. – Miriam!

U pola jedanaest je na rasporedu bilo saslušanje u Sudu okruga Dade pa je htjela biti sigurna da su svi dokumenti spremni. Miriam je rekla da svakako jesu i otvorila mapu kako bi joj ih pokazala: prijedlog, dokaze i zapise o parnicama koji govore u prilog njezine postavke, s kopijama za sud i za drugu stranu. Kao da bi Miriam uopće mogla što zaboraviti. Sve ih je spremila u mapu, uredno obilježene ljepljivim papirićima s bilješkama.

– Odlično. – Gail je na svomu popisu označila još jednu riješenu stvar.

Miriam je bila sitna djevojka od dvadeset jedne godine, kovrčave smeđe kose do struka, na vrhu podšišane u kratke čupave šiške. Usne je mazala svijetloružičastim ružem. Četiri puta tjedno odlazila je uvečer na državno sveučilište; dobivala je same petice iz računovodstva. Danny, njezin muž, radio je u Vatrogasnoj službi u gradu Hialeah, u smjeni od dvadeset četiri do četrdeset osam. Njezini su im roditelji čuvali dijete. Miriam je pripadala drugoj generaciji kubanskih Amerikanaca, vatrenoj mješavini dviju kultura. Imala je neke romantične zamisli o odvjetništvu, htjela je studirati pravo. Gail nije imala srca podsjećati je na ono što javnost danas misli o odvjetnicima.

– Bilo je nekoliko poziva dok ste razgovarali s Ericom. – Miriam je zaronila rukom u džep džempera. Bila je odjenula onaj koji se Gail sviđao i zavrnila mu rukave. Donji je rub dopirao do poruba mini suknje. Miriam nije smjela nositi mini suknje na posao, ali nije na to obraćala pozornost, kao ni na ostale ridiculozne običaje i pravila u tvrtki Hartwell-Black. Isto tako, na poslu nije smjela govoriti španjolski.

Izvukla je snop poruka.

– Bože sveti – reče Gail. Uzela je dvije tablete za smirenje iz bočice koju je držala u gornjoj ladici i progutala ih s preostatom kave, hladne poput vode iz slavine. Miriam joj je pročitala poruke. Neke su poruke bile preostale još od prije dva ili tri dana i mogle su čekati. Ostale nisu.

– Gdje je, dovraga, ona djevojka koja je ovoga tjedna trebala doći raditi honorarno?! – gundala je Gail.

– Još radi na slučaju Aero Mexica. Mogla bih nazvati agenciju za iznajmljivanje tajnica.

– Pa da je moram platiti iz svoga džepa! Nije važno. Što ima još? – Zvao je Paul Robineau.

– Oh, izvrsno. Je li rekao zbog čega? – Nije joj padao na pamet nijedan drugi razlog zbog kojega bi je mogao zvati, osim slučaja koji je priželjkivala. Larry mu je sigurno pričao o tome.

– Samo je rekao da dođete k njemu kad stignete. Po izrazu Miriamina lica vidjelo se da bi htjela znati zbog čega to glavni partner zove njezinu šeficu u ured, no Gail joj ništa nije objašnjavala.

Miriam je posljednju poruku pritisnula na svoje sitne grudi. – A ovo je od vašeg novio^o.

Gail joj je prstima pokazala neka joj preda papirić i Miriam joj ga pruži. – Previše je on dostojanstven za zaručnika. – Pročitala je poruku. Bio je to Anthony, zvao je kako bi potvrdio da će se naći na ručku, najviše toliko vremena i može odvojiti. Morao se pripremati za suđenje na saveznom sudu; a ona se nalazila u gužvi uobičajenoj za sredinu tjedna.

– Kad je opet nazvao, rekla sam mu da pristajete – reče Miriam. Je li to u redu?

– Pa i jest. Čak ćemo i o poslu razgovarati.

– Mentira-a-a. – Laž. Nacerila se i prihvatila se skupljanja pisama koje je Gail bila potpisala.

Dvadeset minuta poslije, Gail se riješila polovice poruka. Skinula je niske cipele i zakačila nožne palce za rub donje ladice stola, koju je napola izvukla.

Miriam je opet ušla, posložila je u dosjee papire porazbacane po cijelom uredu i spojila ih spajalicama.

Gail je telefonirala. – Samo naprijed, idi na viši sud ako tako osjećaš ... Produženje? Nemoj me to tražiti. Već si prešao krajnji rok ... Marty, slušaj me. Slušaj ... Pedeset. Mislim da je to i više nego razumno ... Ne, ne možemo.

Krajem oka Gail je primijetila kako je šuškanje i prebacivanje papira iz jednih mapa u druge i u njih postupno utihnulo. Gail bi često ulovila Miriam kako je pažljivo promatra, kao što bi, možda, mlada plesačica iza pozornice motrila balerinu pod reflektorima. Bila bi joj dovoljno blizu da vidi kako s nje curi znoj i osjeti svu njezinu koncentraciju, ali predaleko da bi osjetila koliko je bole mišići i tetive.

– Sedamdeset pet? A ne. Ne mogu to. – Uzdahnula je. – Možda. Ali ti plaćaš troškove ... Da, nadam se, Marty ... i ti također. Spustila je slušalicu. Miriam ju je još uvijek promatrala. – Kad po staneš odvjetnica, ninita”, drži u torbi primjerak Zakona o građanskom pravu i nauči sve napamet. Naš cijenjeni zastupnik druge strane zaboravio je podnijeti protuzahjev s dopunama i sada ga imamo na nišanu. – Znači, izgubio je taj slučaj?

– Pa ...- Dohvatila je bilježnicu za vođenje satnice. – Marty Gerson je pristojan momak. Da ga sada prijedem, on bi to isto jednoga dana učinio meni. Nema smisla biti podao.

Zapisala je kraticama: Tel. razg. s odvj. supr. strane. Zatim je napisala koliko će vremena u to ime staviti na račun: 0,5 – pola sata. Nije bilo baš pola sata, ali 0,1 izgledalo bi glupo. Bolje je 0,5. Sto dvadeset pet dolara. U mislima je vidjela Jacka Warnera, predsjednika parničnog odjela, kako zapisuje 1,0 po cijeni od 500 dolara. Jack bi se našao uvrijeđenim da ga čovjek upita zašto. Zašto? Zato što sam upravo namjestio tipu pušku i naprosto to zaslužujem. Dakle, 0,5 je prihvatljiva sredina, zaključila je Gail.

Poderala je papirić sa zapisanim satima.

Katkada bi darovi ovako padali s neba, u obliku propusta drugih odvjetnika. Kadšto – a to je bilo mnogo češće – kao da je rješenja morala čupati iz kamena. U oba bi slučaja osjetila vrtoglavu navalu zadovoljstva.

– Miriam, bi li voljela poći sa mnom u sudnicu? Trebala bi mi kopirati dokumente iz sudske oporuke Althee Tillett.

– Svakako. Mogu, kako ne!

Gail reče: – Uzela bih već uobičajenoga pravnog zastupnika, ali ovo još nije parnica i nemam na temelju čega zaračunavati troškove. – S niskog ormarića za spise podignula je mapu. Bez broja dosjea, tek rukom napisano ime: Norris. – Nabavi mi formulare prijedloga za postavljanje osobnog zastupnika ostavštine ili što već imaju. Odgurnula je mapu preko stola. – I smisli kako ćemo sročiti podnesak sudu. Kao sporednu parnicu na okružnom sudu? Kao zahtjev za ostavinsku raspravu? Nikad nisam radila nijedno od toga.

– Nema problema. Pitat ću Claudiju iz odjelu za nasljedno pravo. – Miriam je već povezala konce: Ne treba gubiti vrijeme u knjižnici, kada o svemu možeš pitati glavnog odvjetničkog pomoćnika, koji cijelu proceduru obično poznaje i bolje od nekog odvjetnika.

– Dobro, ali nemoj joj reći radi čega to trebaš. Voljela bih da se o tome neko vrijeme ništa ne zna. Također mi nabavi kopiju Zakona o nasljeđivanju i zakonske odredbe za sastavljanje sudskih oporuka.

Miriam ovo nije zapisivala. Sjetit će se svega, od prve do posljednje sitnice. Podignula je pogled s bilježaka koje Gail bijaše zapisala na jučerašnjem sastanku s Patrickom i njezine se smeđe oči širom otvoriše. – Miraz! Deset milijuna dolara! Zar je toliko novca imala ta stara gospođa? Patrick Norris ne djeluje kao da potječe iz bogate obitelji.

– Iznenadenje!

Miriam je izašla iz sobe i nastavila čitati, okrećući iduću stranicu bilježaka. Gail je otvorila dosje slučaja koji je bio na rasporedu za saslušanje na sudu.

Razmišljajući o Patricku proteklih dana, Gail se uvjerala u to da je imao pravo što je ostavio studij prava. Nikada on nije bio za odvjetničke igre zastrašivanja i prijetnji. Jack Varner je uništavao svoje protivnike jednostavno zato što je to mogao, a druga je strana to i očekivala od vrhunskoga parničara. Patrick bi Martyju Gersonu produžio rok; njega bi uništili. Patrick bi se ugušio u radnim rasporedima, u sastancima na kojima bi se raspravljalo o osoblju, proračunima i osobnim pritužbama te o mnogim drugim sitnim pojedinostima o kojima se u odvjetničkoj praksi vodi briga.

Kad je počela studirati pravo ni Gail to nije tako zamišljala. Bila je tada naivna poput svih ostalih studenata. Željela je raditi u Zavodu za zaštitu okoline. Ili na sudu za maloljetnike. Ili pak u Sektoru za potrošačke poslove pri Ministarstvu gospodarstva Floride. Ona i Patrick odmah su se u svemu složili.

Malo-pomalo počeo ju je među prijatelje koje je pozivao u svoju drvenu kućicu, nekoliko kilometara sjeverno od fakulteta. Subotom poslijepodne svi bi sjeli pokraj

jezera, pili jeftino vino, razdragano razgovarali o pravosuđu i pravdi, dok bi sunce zapadalo. Potom bi zapalili vatru i pili još vina i dalje raspravljali. Patrickovo mršavo koščato tijelo svo je treperilo od uvjerenja, a u očima su mu plesali vatreni plamovi.

Kad je Gail saznala da će je u tvrtki Hartwell, Black i Robineau primiti za obavljanje uredskih poslova preko ljeta, – pričekala je da ostali studenti odu prije no što to priopći Patricku. Očekivala je da će se pobuniti i optužiti je da se prebacuje u redove neprijatelja, ali on je samo rekao kako je to krasna vijest i stisnuo je za rame. Gail je preko džempera osjetila dodir njegove ruke. Osjetila je onaj njegov koščati, lagani pritisak vrškovima prstiju. Vino joj se ljuljalo u čaši, tamnocrveno na svjetlosti vatre. Okrenula se k njemu, kliznula prstima preko njegova obraza do brade i poljubila ga.

Toga je semestra otišla još dva ili tri puta u Patrickovu kuću pokraj jezera, zagledavajući u retrovizor prije no što bi zaokrenula na blatnjavi prilaz njegovoj kući. Dave je, za to vrijeme, bio kod kuće u Miamiu, prodavao je dijelove motornoga čamca i čuvao Karen, kako bi se Gail mogla posvetiti studiranju. Bila je sva rastrzana između osjećaja krivnje i želje pa nije ni očekivala da će to s Patrickom potrajati. Kad je ta veza konačno sagorjela, pomislila je kako je odahnula jednako koliko i on.

Dave o tome nikad nije ništa saznao, ali ona mu je ipak pokušala to nadoknaditi. Marljivo je radila u tvrtki Hartwell-Black, učlanila se u Društvo roditelja i nastavnika te pomogla Daveu započeti privatni posao. Trudila se biti što bolja žena i majka. Postupno se njezin brak počeo ljuljati, nestalo je radosti. Neko se vrijeme njihova veza tako vukla još samo iz navike, a onda, Daveovim odlaskom, se posve prekinula.

Veze ne traju, govorele su joj prijateljice, tješeći je. Računaj na djecu, na prijatelje, posao jer muškarac će te ostaviti. Neki to čine tako što uistinu odu, drugi to rade u mislima, no na kraju i oni odu.

Gail nije znala je li to istina ili ne. Sumnjala je na to da njezine prijateljice možda obuzima neko sentimentalno raspoloženje kad se sastanu i razgovaraju o muškarcima. Možda svaka od njih ipak gaji veće nade no što bi priznala.

Danas u podne, u elegantnom privatnom klubu odvjetničke tvrtke na gornjem katu, Gail će ručati sa svojim ljubavnikom, čovjekom koji još uvijek zna kako se ponašaju pravi muškarci. Anthony Luis Quintana Pedrosa volio je svilene bokserice, španjolski konjak i zabranjene kubanske cigare. I – što je najčudesnije od svega – vjerovala mu je kad je rekao da se nije sastajao ni s jednom drugom ženom dok je Gail puna dva tjedna, bez prekida, bila zauzeta sudanjem. Nije to rekla prijateljicama, iz straha da joj ne bi zavidjele.

Nisu se dugo poznavali. Prošloga proljeća, kad je Gail bila optužena za ubojstvo, Anthony je trebao biti njezin branitelj. Taj je dogovor ubrzo otpao: pravosudna etika ne dopušta branitelju da spava s klijentom. Predao je njezin slučaj drugom odvjetniku i čekao da sve završi. Kad je optužba povučena, Anthony ju je poveo na Captiva Island, na drugi kraj države. Izlazili bi iz sobe tek da bi promotrili kako narančasto sunce zapada u zaljev, a nebo polako postaje ljubičastoplavo i osipa se zvijezdama.

Sada su se viđali nekoliko puta mjesečno, kada bi uspjeli i toliko. Zbog rasporeda rada, bilo im je nevjerojatno teško dogovoriti bilo što. On bi imao slobodan vikend; ona se morala pripremati za suđenje. Ona bi pokoje večeri ostala sama; on je morao otputovati zrakoplovom iz grada. Gail je mislila da je tako bolje. Kad su doista vodili ljubav, bilo je čarobno; ništa nije postojalo osim njih dvoje. Viđaš li nekoga svakoga dana, sam bog zna kakav splet gnjavaža će konačno nadjačati tu čaroliju. Naslage sapuna na vratima kabine za tuš. Krovovi koji prokišnjavaju. Iz restorana, umjesto rižota, donesena kineska hrana. Desetogodišnja curica koja ga ne želi u kući. A onda

ono slijeganje ramenima koje govori kako mu je žao, promrmljane riječi kojima je uvjerava da je još uvijek voli, da će je uvijek voljeti ...

Naglo udahnuvši, Gail je ustala sa stolca dok joj je srce ubrzano kucalo.

U jednom ju je času obuzela strašna panika, nije se mogla sjetiti gdje bi trebala biti. Sat na ormaru za knjige pokazivao je 9 i 42. Ponovno je sjela. Saslušanje je u deset i trideset. Dobro. Ima dosta vremena. Miriam će doći. Miriam ju je već više puta bila spasila od propasti.

Ali, prošlo je više od pola sata, a Gail je potpuno besposleno nastavljala zuriti u debeli smeđi dosje.

Ured Paula Robineaua nalazio se na šesnaestom katu, opremljen namještajem zaobljenih rubova i sagom boje slonovače. Tu je jednoličnost prekidalala živopisna apstraktna slika u bojama zaljeva Biscayne. S mjesta na kojemu je sjedila, Gail nije mogla vidjeti zaljev, tek odraz neba i pahuljastih bijelih oblaka u prozorima obližnje zgrade banke. Na suprotnoj strani sobe, iza Robineauova stola bez tona je tekao program CNN Business Channela, cijene dionica promicale su dnom ekrana.

On je stajao na sredini hodnika i govorio tajnici neka mu ne spaja pozive jer se neće dugo zadržati. Vratio se i zatvorio vrata.

Da je imao barem trunčice smisla za humor, Paul Robineau bi bio privlačan čovjek. Imao je snažnu čeljust, široka ramena i gustu sijedu kosu. Vršci njegova uštirkana bijelog ovratnika bijahu pričvršćeni zlatnom iglom. To što je u svojim četrdesetim postao rukovodeći partner velike odvjetničke tvrtke u Miamiu, mogao je zahvaliti svom izvanrednom daru da ostavi na svoje klijente dubok dojam, a svoje zaposlenike drži na uzdi.

– Hvala što ste stigli, unatoč nenadanosti moga poziva. – Robineau je zakoračio prema svom stolu, velikoj ploči mutna stakla, postavljenoj na izglačanim stupovima od vapnenca.

– Imala sam par minuta slobodno. – Osmjehnula se.

On sjede. – Želim s vama razmotriti dva problema. Prije svega, ovaj slučaj s bankom Trans-State, koji ste htjeli preuzeti. Larry Black mi je pričao o tome. Reći ću vam „ne” i želim da razumijete zašto. Nije moj način ...

– Paul, prije nego što ...

– Mogu li dovršiti? – Pričekao je. – Kao što sam rekao, prema svojim načelima, ja ne navodim suradnike u ovoj tvrtki da nagadaju zbog čega su im zahtjevi odbijeni. Larry mi nije rekao da ste ga zamolili da se založi za vas, ali pretpostavljam da je tako.

Guste mu se obrve podignuše, očekivao je neki odgovor. Gail je udahнула. – „Da se založi” nije najtočniji izraz. Spomenula sam taj slučaj Larryju i on je rekao da će porazgovarati s vama.

– Predlažem vam da idući put sva pitanja u vezi s klijentima drugog odvjetnika riješite izravno.

Gail je osjetila kako joj obrazi plamte. – U redu. Ne vidim kakve to ima veze, ali ako vama tako više odgovara, dobro. Što se tiče banke Trans-State, vjerujem da bih tu mogla obaviti dobar posao. Larry zna kako radim i on se slaže. Vi očito imate svoje razloge zbog kojih posao dodjeljujete nekome drugom. Ako je tako, to je svakako vaša odluka.

Paul Robineau je kliznuo prstima niz crno-zlatnu penkalu, izokrenuo je pa opet okrenuo natrag. Nosio je manžete s gumbima od siva, isprugana kamena, koji su svjetlucali kad god bi načinio pokret rukom. – Dopustite mi da iznesem ovu drugu temu, koja će vam možda pomoći da shvatite moj stav glede u slučaju s Trans-State

bankom. Jack Warner mi je ispričao sve o tvrtki Beltran Plastics. Očito ste ishodili nagodbu. Točno?

– Da. – Nešto drugo se spremalo.

– Imamo u rukama slučaj vrijedan, koliko ono, 400.000 dolara, spreman za suđenje i vi ga puštate iz ruku za 175.000 dolara. To je zaista pravi pogodak.

– Što hoćete da kažem? Bio je to moj slučaj i ja sam tako odlučila. I to ne na prazno. Larry i ja smo o tome razgovarali. – Osjećala se kao da klizi natraške niz dugačku padinu. – Slučaj je bio osuđen na propast, Paul.

– Zaista? Tjedan dana prije suđenja vi znate da bi slučaj propao. – A vi ste u odjelu za bankarska pitanja, a ne u parničnom odjelu. Pokažite malo da vjerujete kako znam raditi svoj posao.

Uperio je u nju crnu penkalu. – Gospodo Connor, nemojte vi meni govoriti što jest ili što ne treba biti moja briga. – Podignuo je glas. Svatko tko je stajao u hodniku je ovo zacijelo čuo. – Ako želite postati partner ove ili bilo koje druge odvjetničke tvrtke, predlažem vam da obratite više pozornosti na to da dobivate parnice, a ne da postizete nagodbe za manje novca od polovine ukupne vrijednosti parnice. Je li to jasno?

Oblaci su se premještali s prozora na prozor blještavo popločane zgrade s južne strane. Gail je osjetila kako joj želudac lebdi. Usta su joj bila suha poput kamena, a kad je progovorila, cmaknula je jezikom. – Vjerojatno ne znate o čemu se radilo. Oscar Beltran nije ...

– Zaboravite to. – Robineau je, udobno se zavalivši u stolac, prebacio težinu koju bijaše osjećao u ramenima. – Gledajte. Ne želim biti gad. Vi ste dobra odvjetnica, bit ću prvi koji će to reći. Ali evo što ja vidim u vama. Vidim sklonost da prebrzo ulazite u kompromise i mislim da to zadire dublje od vaših nedavnih osobnih problema. Želite li biti više nego samo dobra odvjetnica? Trebaju vam cojones⁶, da se tako izrazim. A to nije – jamčim vam – pitanje spola.

Mislim da vas ljudi mnogo iskoristiti. A ako mogu iskoristiti vas, mogu iskoristiti i vaše klijente pa, napokon, i ovu tvrtku. – Bezizražajno je zurio u nju. – Eto, i zbog toga sam donio onakvu odluku u vezi s bankom Trans-State. Bilo bi mi vrlo drago da nisam u pravu.

Nakon nekoliko sekundi Gail je ustala, mišići nogu su joj drhtali. Pristojno mu se nasmiješila. – Je li to sve? IVloram ići na sud.

– Da. To je sve.

Na vratima se okrenula. – Krivo ste me procijenili.

Načas je odignuo dlanove sa stola. – Nadam se da je tako.

Odlazeći u zahod na petnaestom katu, uređen u blijedožutom mramoru i s pozlaćenim slavinama, Gail je ponijela kutiju žutih papirnatih maramica te ušla u posljednji pregradak i povraćala sve dok joj se želudac nije zgrčio; u ustima joj je ostao kiseo okus. Izišla je, tresući se i pritišćući o lice mokar papirnati ručnik.

Krenula je natrag, kat niže, do svoga ureda i zatvorila vrata. Na dnu torbice imala je tabletu protiv bolova u želucu, umotanu u laneni zavoj. Progutala ju je bez tekućine, zatim popravila šminku, prije no što ju je Miriam mogla pozvati dojavljivačem i obavijestiti je kako je vrijeme da pode na sud.

⁶ cojonce = muda, hrabrost

4. poglavlje

Sa stola pokraj prozora u restauraciji za ručanje zgrade Hartwell obično se pružao predivan pogled na plavu vodu što se ljeskala i nestajala, na obzoru zavijajući u omaglicu. Danas je ovaj prizor zbog pljuska bio siv i nejasan. Jedna je jahta za krstarenje sporo rezala vodu unutrašnje luke u Miamiju. Uz ogradu na palubi, pod kišobranima su se stiskali putnici, sitne raznobojne točkice.

Gail je poželjela da je rekla Anthonyju neka se nađu negdje drugdje, u nekom restoranu s odjeljkom u stražnjem dijelu, nekom tamnom kutu. Željela je sjediti pokraj njega i nasloniti se na njegovo rame.

S pladnjem u ruci, konobar je natraške izlazio iz privatne sale za ručanje namijenjene partnerima, i Gail je na časak ugledala zidove obložene palisandrovinom i odbljeske nekih kristalnih predmeta na bijelim stolnjacima od lanena platna. Dok je i sama tamo sjedila kao gost, sinulo joj je kako čovjek koji se predugo zadrži na ovako visokoj razini može pomisliti i da posjeduje grad, zajedno sa svim običnim ljudima koji žive u njemu. Možda je to i istina.

Jutros se ta moć iz kluba bijaše pretočila i u sudnicu. Sutkinja je bila plavokosa žena pedesetih godina, čiji je muž bio direktor u banci First Union. Druga je odvjetnica bila partner u nekoj maloj tvrtki iz sjevernog Miamija, gospođa Rosenbloom – sitna ženica u iznošenoj odjeći, koja se iz petnih žila trudila dobiti slučaj. Takav tip odvjetnika bi možda bila i Gail da napusti tvrtku Hartwell-Black i pokuša raditi samostalno. Gospođa Rosenbloom je iznosila argumente u korist uloženoga prigovora na provođenje dokaza u slučaju s osiguranjem. Gail je, pak, imala protuargumente, pa je citirala slučajeve, koje joj je odvjetnički vježbenik bijaše pronašao pretražujući podatke na glavnom računalnom sustavu tvrtke, a potom ih provjerio i u poznatoj bazi podataka s područja prava, Westlaw, uza što su bile priložene i najnovije odluke prizivnog suda. U jednom je času tiho ušla Miriam i sjela u jednu od klupa koje su stajale u posljednjem redu. Ispreplela je prste na naslonu klupe ispred sebe i položila bradu na ruke.

Što se tiče pravnih zakonitosti, slučaj je mogao završiti u korist jedne strane, jednako kao i u korist druge, no Gail se mogla zakleti u to kakvu će presudu sutkinja donijeti i prije no što je ova otvorila usta. Poslije je to u dizalu objasnila Miriam: bilo je to, na neki način, uobičajeno glumatanje. Znaš sve poteze, boju glasa; daš naslutiti da bi se mogla žaliti ako sudac donese presudu protiv tebe. A nije škodilo ni to što je upravo ova sutkinja ujedno i članica udruženja Temple Beth Am od kojega Hartwell-Black redovito kupuje veliku količinu ulaznica za godišnji koncertni program.

Ona i gospođa Rosenbloom bile su pristojne, rukovale su se. Gospođa Rosenbloom nije bila tip koji preuzima slučaj zbog honorara te, kad ga izgubi, govori svojim klijentima: Znaite, porote su nepredvidljive, rekla sam vam to. Gail se pitala bi li stavila gospođu Rosenbloom na muke kad dođe vrijeme za nagodbu? Koliko nemilosrdna da bude s njom? Kolika cojones mora za to imati?

Dok su se vraćale u ured, Miriam je pokazala Gail što je kopirala iz dosjea Alethee Norns Tillett u Odjelu za nasljedno pravo. Do sada je tamo uz kopiju oporuke bilo tek nekoliko dokumenata. Još nije bilo popisa svih spisa za podnesak, a kada bude predan

sudu, bez sučeva pristanka neće ga moći vidjeti. Gail je primijetila da Alan Weissman nije potpisao sve papire. Jedan je potpisala njegova partnerica, Lauren Sontag. Ona i Gail radile su zajedno u Odvjetničkoj komori okruga Dade, dižale predavanja na seminarima u sklopu jedne državne konferencije. Gail je bila pomislila kako bi mogla nazvati Lauren i poželjeti joj sreću u kandidiranju za suca okružnoga suda. Što da joj sada kaže? Sretno, Lauren. Onda, reci mi, je li Alan pomogao krivotvoriti oporuku Althee Tillett?

Osjetila je nečiju ruku na ledima i podignula pogled s prazne čaše. Anthony. Sagnuo se i okrznuo joj desni obraz usnama; udahnula je prozračan miris njegove kolonjske vode. – Tako sam neopisivo sretna što te vidim – prošaptala je.

Anthony je poljubi u usta. – I ti si meni nedostajala. – Postavio je zaklopljeni kišobran uza zid. Sako njegova tamnozelenog odijela s dvorednim kopčanjem bio je na ramenima poškropljen kišnim kapima. Onako visok i vitak, kretao se istodobno poput plesača tanga i španjolskog vojvode. Sijede su se vlasi tek počele nazirati u njegovoj bujnoj smeđoj kosi. Katkad je morala odvratiti pogled od njega; njegove su tamne oči bile toliko duboke.

Gail reče: – Danas ja častim ručkom, zauzvrat za onu tvoju stručnu pravnu analizu, premda mislim da ja dobivam bolji dio oklade. Pozvala je konobara i zamolila još jednu čašu Chardonnaya – uz prvu joj je glavobolja tek neznatno bila popustila.

Anthony je naručio mineralnu vodu s limetom pa se naslonio u svoj stolac promatrajući je. Bila je otkopčala gornja dva puceta na bluzi. Njegove se oči popeše do njezina lica. – Gdje si bila? Dva tjedna su prošla. Gail, nitko nema tako nemoguć raspored. – Živio je u Miamiu sve otkad je zašao u svoje zrele godine i to je malo ublažilo njegov španjolski naglasak.

– Pretpostavljam da večeras nećeš htjeti doći k nama? Pomažem Karen napraviti zadatak iz prirode.

Uzdahnuo je kao da mu je žao. – Oh, kako zgodno. Na žalost, moram otići na sastanak.

Nikakvo iznenađenje. Kad god bi došao k njoj, bilo je to samo da je pokupi. Sjedio bi u dnevnoj sobi i tapkao dugačkim prstima po naslonu sofe, Karen bi ostala u svojoj sobi, iza zatvorenih vrata. Nikad ne bi govorio ništa o hrpi Daveovih stvari u garaži i upravo je ta njegova šutnja djelovala upadljivo.

Gail reče: – Samo mi se nemoj potpuno izgubiti. – Anthony joj uputi dugačak osmijeh, od kojega njezinom utrobom prostruji osjećaj kao da se nalazi u dizalu, čije se uže naglo prekinulo. Nagnula se preko stola. – Uчиниš li ovo još jednom, mogla bih zaboraviti da ovdje ima još pedesetak ljudi.

– No, dakle. – Naglim je pokretom smaknuo ubrus s košarice pune peciva. – Kakav je to slučaj o kojemu bismo trebali raspravljati i zbog kojega imam čast ručati u klubu tvrtke Hartwell?

– Jedna navodno lažna oporuka s multimilijunskom ostavštinom. Nisam još sigurna koliko je točno milijuna u pitanju. Pokojnica je Althea Norris Tillett, donedavno s adresom u ulici North Bay, u Miami Beachu. Bila je udovica, slučajno i prijateljica znoje majke. Umrula je pri padu niza stuba, prije otprilike tri tjedna.

– Kako strašno. – Anthony je prelomio pecivo koje je bilo još tako toplo da se iz njega pušilo. Ispod besprijeckoro čistih manžeta nosio je sat s remenom od gušterove kože, a na drugoj ruci lančić-narukvicu. – Tko ti je klijent?

– Patrick Norris, njezin nećak. Tvrdi da su djeca njezina pokojnoga muža, brat i sestra, krivotvorila oporuku. Oni dobivaju kuću i umjetničku zbirku gospode Tillett, a

Patrick dobiva četvrt milijuna. Ako je oporuka lažna, on dobiva sve, deset milijuna dolara, možda i više.

– Pa jasno da želi uzeti odvjetnika. Čime se bavi?

– Savjetnik je u nekom centru za odvikavanje od droge. Radi i kao stolar. Ne znam točno što još sve radi. Patrick i ja upoznali smo se još u doba studija, ali je on prekinuo nakon dvije godine. Rekao je da mu taj studij iskrivljava moralne poglede na svijet.

– To inače znači – Anthony je premjestio košaricu s kruhom da bi pronašao maslac – da su ga htjeli izbaciti jer je bio loš student.

Gail je odmahнула glavom. – Ne poznaješ Patricka. Govorio je da je školski sustav osamdesetih godina tako strog kao da djeca uče za magistre. Nije mu bilo stalo do zarađivanja novca.

Anthony je namazao pecivo maslacem. – Stalo mu je do tetina nasljedstva, zar ne?

– Kaže da će, ako dobije parnicu, izgraditi društveni dom u starom središtu grada.

– Que santo⁷.

– Nije svetac. Ali, na neki je način pošten i čist. Vrijednosti koje on njeguje drukčije su od onoga što većina ljudi smatra pravim vrijednostima.

– Očito. Reci mi nešto o tim posvojcima.

– Rudy i Monika Tillett. Blizanci. Možda će ti imena biti poznata, ako se razumiješ u kulturni život South Beacha. Patrick kaže da Rudy organizira razne aktivnosti za turiste iz Europe, tijekom njihova boravka na Južnoj Floridi. Egzotičnu razonodu, i to ništa nalik izletima autobusom u Disneyland. Rudy također priprema zabave u noćnim klubovima. Priredio je jednom tematsku zabavu, na kojoj su svi bili polugoli i nosili koplja, i jednu zabavu u svemirskom stilu, koju je nazvao Cage Aux Folles⁸. Monika je umjetnica pa tako ona i Rudy često rade zajedno. Ne znam koliko je dobra. No, oni su vlasnici galerije u ulici Lincoln. Zato su i pokazali kreativnost pri krivotvorenju oporuke. Željeli su umjetničku zbirku gospode Tillett. I njezinu kuću, u kojoj su odrasli.

Konobar se vratio s vinom i zelenom bocom mineralne vode pa natočio iz nje u čašu sa stalkom. Naručili su ručak, a kad je konobar otišao, Gail je iz torbice izvadila kopiju oporuke, zamolila Anthonyja da je pročita, i dok se on usredotočavao na oporuku, pijuckala vino.

S jednim laktom na stolu, polako je okretao stranice. – Ako je ovo krivotvorina, vraški je uvjerljiva.

– Pa zar nije krivotvorina?

– Gdje je to nadeno? U sefu? U uredu njezina odvjetnika? Moglo bi biti važno.

– Točno, ali Patrick to ne zna. Njegovi rođaci ne žele s njime razgovarati o tome. – Gail mu je objasnila zbog čega Patrick misli da se radi o krivotvorini: potpis te neobično nasljedstvo od 250.000 dolara kakvo ta žena nikad nije bila zapisala u svojim prijašnjim oporukama. Objasnila mu je kako je bilo i prijašnjih oporuka, kako se Althea Tillett nadala da će odvući Patricka od njegovih radikalnih političkih uvjerenja.

Anthony se na to lagano osmjehnu. Gail je mogla zamisliti o čemu misli: o obitelji i politici. Njegov je otac još bio na Kubi, nekoć junak revolucije, danas slijep čovjek koji tone u starost. Djed po majci, Ernesto Pedrosa, u prošlosti je bio bankar u Habani, a ovdje je ponovno stekao bogatstvo. Anthony se nije miješao u politiku, ali nije htio osuđivati svoju obitelj na Kubi; oni, koji žive u Miamiju, pravili su se da ne primjećuju njegove povremene izlete na otok. Gail se pitala kako mu je to uspijevalo,

⁷ Kakav svetac

⁸ „Kavez za ludake” (franc.)

kretati se i održavati ravnotežu na toj tankoj crti, a da ga pritom obje strane vuku podjednako. Doista pravo umijeće.

– Što je s onim drugim potpisima? Jesu li i oni, navodno, krivotvoreni? Što je sa svjedocima, javnim bilježnikom?

– Patrick misli da su bili u dosluhu s Tillettima.

Konobar se vratio s pladnjem. Gail je pojela voćnu salatu i promatrala Anthonyja kako čita. Gof sa žara ležao je pred njim netaknut. Nekoliko minuta poslije rekao je: – Možda Patrick hoće dobru nagodbu. Pustit će im sve ako mu daju milijun dolara.

– Ne Patrick. On uistinu vjeruje da je netko krivotvorio tetinu oporuku. Inače me ne bi tražio da preuzmem slučaj.

– Claro que no⁹. Oprosti mi. – Anthony je prinio komad ribe ustima, a onda kratko izrazio svoje zadovoljstvo dubokim grlenim glasom. – Volim kad to radiš – reče ona.

Pogledao ju je, nasmiješio se i nagnuo bliže, gotovo šapćući. Na putu ovamo mislio sam: Oh, ručak u klubu Hartwell. Kako zamorno. Osim što ću vidjeti tebe, dakako. Htio sam te nazvati iz auta i reći ti: Gail, nađimo se u Hotelu Intercontinental. Ali onda bih te poveo gore u sobu.

– I propustio ručak? – Gail je ostavila cipelu na podu i kliznula nožnim prstima po unutarnjoj strani njegova lista.

– Imao bih tebe za ručak. – Stegnuo joj je stopalo koljenima. – A ja tebe za desert.

– Reci mi da, tako da možemo početi odmah. – Da, da.

Odložio je ubrus na stol. – Hajdemo odavde. – Jesi li lud? U jedan sat mi dolazi klijent.

– Reci da si na sastanku. – Ispod stola njegova je ruka lagano klizila preko svoda njezina stopala, oko gležnja pa gore uzduž lista, dokle god je mogao doseći.

– Ne radi to. – Povukla se i ogledala promatra li netko. – Dodirivati te pola sata, vrijedno je truda.

Povukla je nogu i nasmijala se. – Kad bi znala da misliš ozbiljno... – Lice ti je rumeno.

– Sigurna sam da jest. – Obula je cipelu.

Njegove se oči podignuše nekud iza nje. U istom je času začula kako glas Larryja Blacka izgovara njezino ime.

Okrenula se. – Zdravo, Larry.

Kimnuo je i nasmiješio se, a onda obratio pozornost na Anthonyja. – Larry Black. Upoznali smo se u srpnju na konferenciji Odvjetničke komore u Tampi.

Gail je prepoznala drugoga muškarca. Pozne četrdesete, odijelo šiveno po mjeri i frizura za pedeset dolara. Široko se osmjehnuo. I odličan zubar. Već prije ga je bila vidjela. Na kazališnim premijerama. Ili u Operi. Nije se mogla sjetiti.

– Da, tako je – reče Anthony. Muškarci se rukovaše. Oporuka Althee Tillett ležala je na stolu licem prema dolje. Anthony ih nije pozvao da im se pridruže – bio je to njegov način na koji im je dao do znanja kako ne želi da ih smetaju.

Drugi je muškarac pružio ruku. – Tony, drago mi je što te vidim. Rekoh Larryju, vidi tko je ovdje. Moramo mu prići i pozdraviti se. Imao je bogati bas. Mogao bi najavljivati zlatne hitove na stanicama dugoga vala koje emitiraju program u sitne sate.

Larry reče: – Gail, ovo je Howard Odell. On je također u našoj struci. Gail Connor je stručni suradnik u našem parničnom odjelu.

⁹ Jasno da na bi.

– Gail. – Howard Odell joj je lagano namignuo kad mu je odzdravila. Bez sumnje je to dio njegova uobičajenog postupka sa ženama. Poput tika. Netko bi ga na to trebao upozoriti, pomislila je.

Odell se jednom rukom podupro o naslon Anthonyjeva stolca, a drugom naslonio na stol. Promrmljao je nešto o trenutačnom financijskom stanju u poslovnom centru Miamijska. Upozorio je Gail neka pazi da se ne osjeti isključenom. Odell reče Anthonyju da bi se volio naći s njime, što kaže na ručak u njegovu klubu idući tjedan. Anthony je odgovorio da će provjeriti raspored. Howard Odell mu je dao svoju posjetnicu, pa se nasmiješio Gail. – Pustit ću te da se posvetiš ovoj lijepoj dami. – Mig.

Kad su ova dvojica nestala dovoljno daleko da ih ne mogu čuti, ona reče: – Sad sam se sjetila. Posljednji puta kad sam vidjela Howarda Odella bio je u smokingu, s direktorom nekoga poduzeća za promet jahtama i s gomilom tipova iz visokoga društva.

– Kako to vi odvjetnici iz središta grada zovete? Lajavac!

Gail je vidjela da se zatvaraju vrata sobe za partnere. – Zavodio te. – Mene ne – reče Anthony. – On želi jedan od djedovih restorana. – I? Ernesto ne želi prodati?

– Ernesto ne mari za prijatelje gospodina Odella. – Kakve prijatelje?

– Od kojih sam jedan bio i ja.

– Šališ se. Ovaj pošten, poslovan čovjek druži se s kriminalcima? – Gail, ne znači da je čovjek pokvaren samo zato što poznaje ljude koji su bili optuženi za razne zločine. Što bih ja bio da je to istina?

– Još pokvareniji nego što jesi. – Načinila je usnama poljubac u zraku.

Smiješeći se, Anthony je podignuo Odellovu posjetnicu i presavinuo je napola. Htio ju je baciti u pepeljaru, onako složenu poput šatora.

– Ne, daj mi da vidim. – Dodao joj je ceduljicu i ona je otvorila; bila je blijedožute boje; ime G. Howard Odell bilo je otisnuto ispupčenim zlatnim slovima.

Anthony ponovno prionu uz jelo. – Treba li ti njegov savjet kod ulaganja a?

– Ne. Pogledaj ovu adresu. To je ista adresa na aveniji Brickell na kojoj je i Dobrotvorna zaklada Easton.

Potapšao je oporuku. – Univerzalni uživatelj nasljedstva Althee Tillett.

– Upravo tako. – Gail je premetala ceduljicu između prstiju. Pitam se što G. Howard Odell radi za Zakladu Easton. Reci mi nešto više o njemu.

– Ne znam mnogo. Upoznao nas je rnoj djed. Kad je neki Odellov poznanik, Kubanac, bio uhićen, djed mu je rekao neka nazove mene. – Uhićen zbog čega?

– Kako si ti ljubopitljiva!

– A ti si gnjavator. Kakve veze ima ako mi kažeš? Poznajem li ga? – Anthony je rijetko pričao o svojim klijentima.

– Ne. Vlasnik je kemijske čistionice u Hialeahu, a bio je uhićen zbog nezakonita prodavanja pornografskih časopisa u stražnjem dijelu trgovine.

– I ti si zastupao toga čovjeka? – upita Gail.

– To mi je posao. Branim ljude optužene za zločin.

– Ljude koji se bave pornografijom? Dobro, dobro. Prvi i šesti amandman Ustava SAD. Rekao si mi to. – Lagano ga je lupnula po nozi ispod stola. – Ne bi bio ni upola toliko zabavan da si neki pravnik za imovinska pitanja.

– Zato me i voliš. – Je li bio kriv?

– Tko? Onaj vlasnik kemijske čistionice?

– Da, Anthony. Onaj vlasnik kemijske čistionice.

– Kriv? Ne službeno. Sudac je prihvatio moju molbu da bude oslobođen optužbe. Policija je bila nepropisno pretražila njegov stan. – Smiješeći se, on podigne čašu. – Četvrti amandman.

Gail je jednom bila pitala Anthonyja Quintanu zbog čega se bavi kaznenim pravom, u kojemu gotovo svatko ispada kriv prema optužbi. Rekao joj je tada da u kaznenom pravu krivnja nije ništa teža nego u građanskom procesnom pravu. Građanskoga se prava prihvaćaju pravnici koji ne vole biti u dodiru s poluobrazovanim osobama iz drugoga društvenog sloja. Anthony je rekao da to njemu ne smeta. Njegovi klijenti mogu potjecati i iz moralno najbjeđenijih sredina, ali barem nisu dvojni. U građanskom pravu, rekao je, i odvjetnici i klijenti tvrde da su savršeno nevini.

Ubacila je poslovnu karticu Howarda Odella u torbicu. – Howardu neću biti odviše draga kada mu kažem da Patrick dobiva novac namijenjen Zakladi Easton. Kad smo već kod toga ... – Dodirnula je oporuku koju je Anthony bio ostavio, onako izokrenutu, ležati na stolu. – Još uvijek moraš zaraditi ručak.

– Što želiš da učinim?

– Ne mnogo. Reci mi kako se provodi istraga slučaja poput ovoga. Težak zločin – to je tvoje područje. Mogla bih uzeti jednog od privatnih istražitelja koji za nas rade na zaštiti osiguranja, ali tko će to platiti? Tvrtka neće odobriti predujam, ne na temelju ovih činjenica. Ne uz ovaj popis nasljednika s debelim vezama.

– Kreni od svoje majke – reče Anthony. – Ona i Althea Tillett bile su prijateljice. Možda su razgovarale o oporuci.

– Razmišljala sam o tome.

– I razgovaraj sa svjedocima. Rekla si da ih poznaješ.

– Bi li mi ti mogao preporučiti detektiva ako mi bude trebao? – Da, nekoliko njih.

– Još jedno pitanje. Ako je Patrick u pravu i oporuka je krivotvorena, što s ljudima koji su to učinili? Za što će oni biti optuženi? Za tešku krađu? Prijevanu? Što će im državno tužilaštvo učiniti?

– Vjerojatno ništa.

– Ništa? – Gail nije mogla vjerovati. – Zašto? Zbog onoga što oni jesu?

– Ne, zato što državni tužilac obično ne mari za građanske parnice. Tko je žrtva? Patrick Norris? Oni imaju pune ruke posla sa sudskim progonima kradljivaca koji nose oružje. – Zajedljivo je dodao: – Mojih klijenata.

– Ali mogla bih im zaprijetiti da ću ih progoniti tužbom pa će postati nervozni.

– Budi oprezna. – Anthony je presavinuo oporuku i predao joj je. – Mogla bi se opeći.

– Ne vidim kako samo zato što bih postavila nekoliko pitanja. Odložila je dokument natrag u torbicu. – Možda je Althea Tillett ovo doista potpisala uza svjedoke i javnoga bilježnika upravo u Weissmanovoj sobi za sastanke. Patrick to može prihvatiti, ako je to istina. Dužna sam mu doista dati sve od sebe i ustanoviti to.

Anthony se nezamjetno namrštitio. – Dužna si mu? Zašto? – Zato što ... prijatelj mi je. Ili zbog onoga što on zastupa. – Atoje?

Gail je načas razmišljala. – Predanost, rekla bih. Patrick možda ponekad pomalo odlazi u krajnost, ali barem zna na čemu je. Divim mu se zbog toga i uvijek sam to cijnila. Na fakultetu me natjerao da se upitam: Što ja to zapravo radim sa svojim životom? Kakve svrhe sve to ima? Znaš, onaj tipični idealizam s prve godine prava. Kad žudiš ostvariti nešto veliko i prekrasno. A onda diplomiraš i počneš se baviti praksom. Otkriješ kakva je zapravo zbrka pravosuđe. Tu si samo zato da bi se gurao i probijao, a pobjeđuje onaj tko je jači. Tako se rijetko kad doista imaš za što boriti.

Anthony ju je neko vrijeme promatrao, a onda reče: – Kad god imaš klijenta, imaš se za što boriti.

– Jasno. Ali zašto? Zato što si za to plaćen? Ili – kako bi Patrick možda rekao – za neko više dobro?

– Deset milijuna dolara je poprilično dobro. – Anthony je podignuo viljušku i prerezao komadić šparoge. – Jedno sam dobro naučio: Nije mudro zastupati prijatelje. Njih pošalji nekome drugom.

– Ne, on želi mene. Iskreno govoreći, meni treba slučaj kao ovaj. Anthony se kratko nasmijao. – Ovo je posljednje što ti treba.

– Bila bih ti zahvalna kada bi mi prestao govoriti kako da radim svoju odvjetničku praksu; hoćeš li, molim te. – Nasmiješila mu se. – Ah-ha. – Pritisnuo je ubrus na usne. – I ti očekuješ da će Hartwell-Black preuzeti ovaj slučaj?

– Da, ako pronađem dokaze da je riječ o krivotvorini. Ako uspijemo dokazati – Gail, neće ti oni to dopustiti. Ne smiju. Kako bi to izgledalo da se poništi oporuka u kojoj je žena većinu svoga vlasništva ostavila dobrotvornim ustanovama? Vrlo loše. A tu je i nešto drugo. Prema onome što si mi rekla, Patrick Norris je pristaša socijalizma, a u Miamiju – Oh, za ime Božje. – Morala se nasmijati. – Kako zastarjeli stavovi! Kao da si neki od onih sitnih voditelja Radio Habane koji svakoga tko je s lijeve strane od Ronalda Reagana nazivaju komunistom.

– Mene nije briga ako je čovjek i vatreni marksist, ali drugima bi to moglo biti važno. Moglo bi se to proširiti i u javnosti.

Gail reče: – Slušaj, Hartwell-Black više zanimaju honorari nego bilo čije političko uvjerenje.

– Samo ako misliš pobijediti.

– No, to ovisi o onome što ću pronaći, zar ne? Rekla sam Patricku da ću mu pomoći i pomoći ću mu.

Prošlo je nekoliko sekundi, a Anthony nije rekao ništa. Onda se zavalio u stolac. Nasmiješio se. – Jesi li spavala s njim?

Nagnula je glavu. Ove su riječi bile posve besmislene. – Što? Podignuvši obrvu, on ponovi. – Jesi li spavala s Patrickom Norrisom? Kad ste studirali pravo?

– Oh, jasno mi je. Ako žena osjeti i trunčicu odanosti za nekog muškarca, to je sigurno zato što je s njim spavala.

– Jesi li? – Njegove su se oči prikovale za nju. – Ne, nisam.

Ove je riječi izgovorila i prije no što se misao o njima oblikovala, tako hitro kao da se sagnula kako bi izbjegla kamen koji leti prema njoj. Načas je pomislila da ih povuče. Ali kako bi mu se to činilo? I što da mu uopće kaže? Da je to bio događaj koji se zbilo prije toliko godina; da više uopće nije važan? Ili da mu priča o stvarnosti onoga što njih dvoje doživljavaju, upravo sada i ovdje? Jedno bijaše naučila: potpuna iskrenost između muškarca i žene je opasna, osim ako nemaš što izgubiti.

Prošaptala je preko stola. – Ljubomoran si. Ovo je nevjerojatno. Ne želiš da zastupam Patricka jer si ljubomoran. Čula sam o tim Latinoamerikancima, misle da mogu – Nije to zato što sam Latinoamerikanac! Ne proglašavaj me stereotipom.

– Onda se prestani tako ponašati. Bože moj !

Okrenuo se postrance u svom stolcu i zagledao se kroz prozor. Onda je došao konobar i pitao žele li još nešto. Samo račun, reče mu Gail. Uzeo im je tanjure i otišao.

Kroz kišom obliveno staklo vidjela je da je krstaš nestao, njegov je vez bio prazan. Za koji trenutak Anthony će joj zahvaliti na ručku i ponuditi se da je otprati do četrnaestog kata, bojeći se da ona ne zakasni na sastanak s klijentima. Savršena ugladenost i pristojnost.

Gotovo u očaju, poletjela je rukom preko stola i dotaknula njegovo zapešće. – Trebala sam biti sretna što ti je stalo, umjesto što sam vikala na tebe.

Anthony je lagano okrenuo glavu. Uzdahnuo je. – Zašto mi to činimo?

– Ne znam. – Nosio je prsten s ugrađenim nefritom u obliku zakrivljene linije. Palcem je prešla preko njega.

– Gail. Pogledala ga je.

Opet se okrenuo k njoj, objumljujući obje njezine ruke. – Imam jednoga grafologa, moraš otići do njega. Reći ću tajnici neka ti da njegov broj telefona. Skup je, ali mislim da će mi učiniti uslugu i dati ti uvodno mišljenje.

– Hvala ti. – Ispreplela je njihove prste.

On je stisnu jače. – Pođimo sutra poslije posla na večeru.

– Voljela bih to. Ne, čekaj. Imam saslušanje rano ujutro u srijedu. – Ova tvrtka ti oduzima život.

– Neće zauvijek – reče ona. – Kako bi bilo ovaj vikend? U subotu. Obećala sam da ću povesti Karen u Prirodoslovni muzej. Podi s nama. – Moram se naći s klijentom u Fort Lauderdaleu. A večera u subotu navečer, nas troje, u mojoj kući? – I Karen?

Slegnuo je ramenima. – Zašto ne?

– Ne mogu ostati preko noći. To znaš. Ne s Karen. – Znam.

– A ona mora ići na rođendansku zabavu u nedjelju poslijepodne. – Fino. Vрати se u nedjelju.

– Odlično. Ali morat ću otići oko četiri.

Tiho se nasmijao. – Onda imamo samo toliko vremena koliko nam je ostalo. – Ustao je, zaobišao stol i izvukao Gailin stolac pa okrenuo leđa sali i podignuo njezinu ruku sa stola. Osjetila je vlažnu toplinu njegovih usana na vrškovima prstiju.

– Anthony. – Pogledala je pored njegova rukava. – Što to radiš? Sagnuo se tik do njezina uha. „Esta noche, quiero que pongas tu mano donde yo quisiera poner mi boca ahora. „ Njezin je um ubrzano radio da bi preveo ove riječi: Večeras stavi ruku tamo gdje bih ja ovoga časa želio položiti svoje usne.

Šapnula je: – Kako si zločest!

5.poglavlje

Gailina majka, Irene Connor, radila je dobrovoljno za nekoliko dobrotvornih ustanova u okolini Miamijsa, uključujući i udruženje Prijatelja opere. U subotu je Gail povelala Karen u novi centar za izvođačke umjetnosti u središtu grada. Zaustavile su se kako bi razgledale unutrašnjost dvorane. Na pozornici su na gole zidove bili naslonjeni dijelovi kulisa s egipatskim motivima. Odnekud sa strane dopiralo je zavijanje motorne pile. Za dva tjedna početak će se davati Aida.

Karen je istezala vrat unaokolo; htjela je razgledati strop. Gore je neki čovjek puzao po mostiću i odmotavao kablove. – Što to rade? – Izgleda da rade na ozvučenju.

– Mama, ja bih ostala gledati. – Karen se obratila Gail bez okolišanja, a štitnik na njezinoj bejzbolskoj kapi s natpisom Miami Hurricanes bio joj je nabijen duboko na čelo.

– Ne, dođi sa mnom. Nisam sigurna da bi oni htjeli da ih tko gleda. – U redu je. Ako me tko pokuša izbaciti, reći ću da moja baka, Irene Connor, radi ovdje. – Spustila je sjedalo i sjela na rub.

Gail je pogledala uokolo. Dva pomoćna scenska radnika nosila su zid oslikan poput unutrašnjosti hrama. – U redu. Ali nemoj trčati gore-dolje po prolazima niti ići na balkon.

Karen uzdahnu. – Neću. – Naglo se zabacila unatrag, vršcima pohabanih tenisica dodirivala je nagnuti pod. Za jednu desetogodišnjakinju imala je prilično dugačke noge. Jednog će dana biti visoka, kao i Gail. Okrenula je torbicu oko sebe tako da joj je sada počivala na krilu. Bila je to mala ručna torbica od krokodilske kože koju je bila pronašla u škrinji od cedrovine u bakinoj kući. Irene joj je dopustila da je nosi, pokušavajući – do sada bezuspješno – potaknuti u djevojčici malo ženstvenosti. Gail se sjećala kako je Irene nosila tu torbu prije mnogo godina. Torbica i cipele od krokodilske kože, rukavice. Remen na torbici bijaše kratak pa je Karen načinila novi od pojasa od zmijske kože i sada ju je nosila preko grudi.

Karen nije govorila što drži unutra, a Gail je nikada nije otvarala iz poštovanja prema njezinim osobnim tajnama. Ali zanimalo ju je. Minijaturne jednoroge s dugačkim ružičastim grivama? Mrtve bube i povećalo? Očeve fotografije? Ili predmete koji bi joj trebali da bi preživjela oстане li sama u šumi, što bi vjerojatno i uspjela baš kao i većina odraslih.

Desetogodišnjakinja. Radila je što je htjela, a Gail bi za to saznala tek poslije. Neobično dijete, često je govorila Irene, glasom u kojemu se nazirao tračak prijekora prema majci koja joj je dopustila da postane takva.

Gail je povuče za konjski repić: – Budi dobra.

Kada je Gail ušla u ured uprave, majka joj je prstom pokazala prema tapeciranoj klupi pokraj prozora. Telefonirala je, raspitivala se o hotelskim cijenama za nekoga tko je trebao doputovati iz New Yorka. Na njezinu se stolu u praznoj pepeljari vrtio mali ventilator.

Irene Strickland Connor bila je sitna crvenokosa ženica koja je silno voljela žarke boje od kojih bi čovjeka zaboljele oči. Danas je nosila papagajsko zeleni džemper s pojasom na kukovima, uz hlače odgovarajuće boje. Njezin je djed bio Jenki koji je došao u ovaj kraj 1882. i od zakrčljalog šipražja malih palmi načinio pravo gospodarstvo, te se na kraju obogatio prodajom zemljišta. Muž joj je umro prije no što je uspio spiskati sav novac kflji bijaše dobila u nasljedstvo. Unatoč tome, Irene je pripadala pravom krugu ljudi, a voljela je davati i svoj prilog umjetnosti. Često bi govorila da bi se visoka razina kulture u Miamiju – kakva je uistinu i bila – sasvim izgubila da tridesetak ili četrdesetak žena, koje zapravo stoje iza pozornice, odjednom odseli iz grada.

Kad je spustila slušalicu, Irene upita: – Gdje je Karen? Rekla si da ćeš je dovesti.

– Htjela je gledati što se zbiva u dvorani. – Gail se pomaknu i potapša sjedalo. – Porazgovaraj sa mnom minutu.

Irene povuče posljednji dim cigarete pa je zgnječi u pepeljari. Otvori, molim te, prozor. Ako me Jessika uhvati, nadrljala sam.

– Je li ona ovdje? – Bila je to još jedna osoba s kojom je Gail željela razgovarati, no ne nužno danas. Jessika Simms. Svjedokinja oporuke Althee Tillett.

– Trebala bi biti. Sastanak je. – Irene se razvedrila i osmjehnula se. – Hej. Mogu li vas djevojke večeras izvesti nekamo?

– Ah – Ništa posebno. Mini-golf. Karen to voli. – Irene se nasmije. – Posljednji puta kada smo igrale, mala me maherica sredila za dva dolara. – Možda idućeg

vikenda? Idemo na večeru kod Anthonyja. I ne moj ništa govoriti, mama, mislim to ozbiljno.

– U njegovu kuću? Je li ona spremna za to?

Gail ju je značajno pogledala.

Irene podignu ruke. – Nema veze. O čemu si htjela razgovarati sa mnom? – Sjela je.

Gail je već smislila kako će reći sve što treba, bez posebnih pojedinosti. – Imam slučaj u vezi s dokumentom kojeg je možda napisala Althea Tillett. Trebam vidjeti primjerak njezina rukopisa da budem sigurna u to. Sigurno negdje u uredu postoje pisma s njezinim potpisom. – Slučaj? Kako to misliš?

– Objasnit ću ti, ali ne mogu sada. To je pitanje povjerljiva odnosa prema klijentu. Bi li ti mogla baciti pogled tako da to nitko ne sazna? – Bože, natjerala si me da se osjećam poput špijuna. Kakav je to dokument? Daj da vidim. Mogla bih ti reći je li ga ona napisala. – Ne, mora ga pregledati stručnjak za rukopise.

– Mila, tako si tajanstvena. Ja sam ti majka. Ne bih nikome rekla. Gail je odmahnula glavom. – Ne smijem o tome razgovarati. Još ne. – Oho! – Irene iznenada ustade i pogleda kroz prozor. Potom je ponovno pohrlila prema stolu, zgrabila pepeljaru i izvukla najdonju ladicu. Ubacila je pepeljaru i izvadila osvježivač zraka, smijući se svojim postupcima. – Zaista moram prestati to raditi. Jessika dobije pravi napadaj ako uhvati nekoga da ovdje puši. – Dvapat je kratko pritisnula i posvuda se raspršio miris ruža.

Gail je pogledala kroz prozor. Bijeli se Lincoln zaustavio pod trijemom, pedesetak metara dalje na putu do stražnjega dijela zgrade. Jedan čovjek u tamnu odijelu otvorio je stražnja vrata automobila. Rukom je ušao u njegovu unutrašnjost. Zauzeo je položaj pa povukao.

Jessika Simms, lica skrivena iza velikih okruglih sunčanih naočala, polako je izranjala, saginjući glavu, kako joj slamnati šešir ne bi zakačio okvir vrata. Uspravljajući se, protresla je nabore na dugačkoj, širokoj haljini s kratkim širokim nabranim rukavima. Cvjetni uzorak pamučne tkanine mogao se upotrijebiti za presvlake naslonjača u nekom ženskom budoaru. Njezine noge, u čarapama prljavobijele boje, postupno su se stanjivale u male zelene cipele s ravnom petom. Pogledala je na sat i rekla nešto vozaču, koji je, kimnuvši, zatvorio vrata limuzine. Jessika Simms je nestala u zgradi.

Gail je kratko mahnula majci na pozdrav i uhvatila Jessiku u hodniku koji je vodio prema prostoru iza pozornice. – Gospođo Simms? Okrenula se polagano, bujnih grudi i kukova, glavu niža od Gail.

Naočale je bila skinula, možda ih je odložila u jedan od našivenih džepova haljine. Obod njezina zelena slamnata šešira bio je uzdignut prema gore. – Da?

– Ja sam Gail Connor, Irenina kći.

– Ma nemojte! Odvjetnica. Kako ste, Gail!? Je li Irene ovdje?

– Da, u uredu je. Gospođo Simms, bih li možda mogla načas porazgovarati s vama? Riječ je o Althei Tillett.

– O Althei? – Zastavši pred dvostrukim vratima na kraju hodnika, namrštila se. Iza vrata je netko svirao klavir, tonovi bijahu prigušeni. – Imam sastanak s osobljem iz produkcije. O čemu bi vi to razgovarali u vezi s Altheom?

U trideset sekundi, koliko je trajala ova jurnjava po hodnicima, Gail je odredila kakav će pristup primijeniti kod Jessike Simms. Laž. – Njezin nećak Patrick Norris posjetio me ovaj tjedan. Znamo se od vremena kada smo studirali, imao je neka pitanja pravne prirode. Možda ste upoznali Patricka?

Ružičaste usnice Jessike Simms razvukoše se u osmijeh. – Jesam. – Zamolio me da istražim okolnosti u kojima je potpisana oporuka njegove tete. Zanima ga je li ona možda u to vrijeme bila pod nekim pritiskom. Vi ste bili jedna od Altheinih prijateljica. Zamolila vas je da budete svjedokinjom njezine oporuke. Vi biste mi mogli reći što je to iskrsnulo onoga dana.

– Zar on smatra da Althea nije ... bila prisebna? – Da, to ga brine.

U dvorani je počeo pjevati tenor. Gail je prepoznala komad: prizor smrti u posljednjem činu. Jedan je časak Jessika Simms gledala niz hodnik, onda opet prema Gail. – Brine ga, je li? Ja bih se usudila reći da je ono što Patricka Norrisa brine – činjenica da mu Althea nije ostavila onoliko novca koliko bi njemu odgovaralo.

– Zna li vi koliki je to iznos?

– Vjerujem da je bio mnogo veći od dvjesto tisuća dolara. Oprostite mi na iskrenosti, ali osobno mu ne bih ostavila niti novčića. Trebao bi biti zahvalan.

Glasovir je prestao svirati. Začuo se smijeh, a onda ponovno klavir i tenor. Gail reče: – Što je s njezinim posvojcima? Kakav je bio njezin odnos s Rudyjem i Monikom Tillett?

Gospođa Simms se nasmiješila. – Zaista ne bih mogla reći. – Zar nije govorila o njima?

– Možda pokatkad. Trenutno se ne mogu ničega sjetiti – Zna li da im je ostavila kuću i cjelokupnu zbirku umjetnina? – Zaista?

– Althea nije s vama razgovarala o sadržaju oporuke?

Njezin je pogled bio čvrst. – Ja sam bila samo svjedokinja oporuke. Nisam znala – Althea mi nije govorila, niti sam je to pitala – što oporuka sadrži.

– Kako ste onda znali da je Patrick nešto dobio? – upita Gail. – Kako? Vjerojatno iz razgovora.

Gail je oklijevala. Imala je premalo činjenica da bi navalila na Jessiku Simms. – Možete li mi reći gdje je obavljeno potpisivanje? – U uredu Alana Weissmana – reče gospođa Simms strpljivo.

On je bio Althein odvjetnik ... zapravo je i moj. Zastupa mnoge naše prijatelje. Da je Althea bila pod nekim pritiskom, Alan joj nikad ne bi dopustio da potpiše oporuku. – Još se jednom nasmiješila Gail.

Tenorova je arija završila dramatskim usponom, uslijedio je škrt pljesak. Potom se začuo zvuk kao da se nešto teško podiže u zrak. Gail je upitala: – Tko je još bio nazočan? Osim vas, Althee i gospodina Weissmana?

– Irving Adler. Irving je nekoć bio naš gradonačelnik, znate. Gospođa Simms je podignula ruku i pogledala na sat – zlatan sat s brojčanikom optočenim dijamentima. Njezin ručni zglob pretvorio se u jedan jedini nabor. – Doista moram ići. Čekaju me.

– Sjećate li se što je gospođa Tillett nosila? – Nosila?

– Da. Što je imala na sebi?

Gospođa Simms joj uputi dućagak pogled. – Zbog čega bi vas, za ime svijeta, zanimalo što je ona nosila?

– Pa ... moglo bi upućivati na to u kakvome je raspoloženju bila. – Gail je sada morala hodati uz Jessiku Simms, jer se žena bijaše uputila prema kraju hodnika.

– Nebesa! Uistinu se ne sjećam. Neku haljinu, valjda. Althea je uvijek nosila neku lijepu haljinu kada bi izlazila.

– Je li mogla voziti? – Gail se ramenom naslonila na vrata. – Ili ste svi stigli zajedno? Nije živjela daleko od vas, zar ne? Možda ste vi došli po nju?

– Oprostite. – Gospođa Simms je obujmila kvaku na velikim čeličnim vratima i pričekala da joj se Gail makne s puta. – Molim vas, uvjerite gospodina Norrisa da mu

je teta bila pri posve zdravoj pameti i da će samo potratiti vrijeme, pokuša li na temelju toga osporiti oporuku. A i vaše vrijeme također. – Otvorila je vrata i Gail je ugledala pozornicu oblivenu svjetlom. Jessika Simms je prošla, zatim se okrenula, ispunivši svojim likom cijeli prostor u vratima, pa rekla dubokim glasom: – Gail, draga. Trebali biste znati da je Althea vašoj majci dala prsten. Althea i ja smo o tome razgovarale. Irene se uvijek divila njezinu smaragdnom prstenu. Četiri karata, sa sitnim dijamantima. Bože dragi, zacijelo je vrijedan dvadeset tisuća dolara. Althea je rekla da će ga njoj ostaviti.

Gail je mrko pogleda. – Nema ga u oporuci.

– Oh, ima ga, ali ne na izravan način. Althea je u svom odjeljku u trezoru banke držala popis imena prijatelja koji će dobiti razne predmete iz njezine osobne svojine. Gospodin Weissman je prošloga tjedna odaslao pisma. Nije li vam Irene to rekla?

Gail je znala da je istina ovo o popisu. Ljudi to katkad čine, drže jedan popis na zasebne mjestu i unašaju promjene kad to zažele, umjesto da ponovno izrađuju cijelu oporuku ili načine kodicil. Althea Tillett je takav popis spomenula na petoj stranici. Gail je, čitajući ga tada, bila splela prste u figu, nadajući sa da se na njemu ne nalazi majčino ime. Trebala je to pametnije izvesti.

Lice Jessike Simms primaklo joj se. Nasmiješila se. – Bila je to posljednja Altheina želja, sjetiti se svojih najdražih prijatelja. Stoga razmislite o tome idući put kad budete razgovarali s Patrickom Norrisom.

Povukla se i, uz šuplji metalni zvuk, vrata se za njom čvrsto zatvoriše.

– Majko?

Kad je Gail ušla, Irene je stajala nad tlocrtom dvorane koji bijaše raširila po stolu, pojedini su dijelovi bili označeni markerima u raznim bojama – ružičastoj, žutoj, plavoj. – Baš si odjurila odavde u žurbi.

– I opet moram ići. Možeš li pripaziti na Karen, nakratko? Neću se dugo zadržati. – Uzela je torbicu s klupe pokraj prozora. – Ako ti Jessika Simms nešto kaže, pravi se da si iznenađena.

– Neću se morati praviti. Kamo ideš? Ali, to valjda nije moja briga. – Zatvorila je kapicom žuti marker.

Gail se opet vrati unutra. – Dobro. Althein nećak Patrick mi se obratio. Kaže da su Rudy i Monika Tillett krivotvorili njezinu oporuku. Ispitala sam o tome gospođu Simms. Ona je, navodno, bila svjedok. Trebam te potpise radi usporedbe.

– Jesi li sigurna? – šapnu Irene.

– Sigurna sam da je Jessika Simms lagala. Molim te, nemoj o ovome nikome ništa govoriti, majko. Objasnit ću ti poslije.

Irene je samo zatresla glavom.

Gail je ovjesila remenčić torbice preko ramena. – Je li Althea ikad razgovarala s tobom o oporuci?

– Ne, nikada.

– Je li bila u dobrim odnosima s Patrickom? – S Patrickom?

– Nećakom.

– Znam na koga misliš. – Irene je bučno sjela. – Pa, nije o njemu mnogo govorila – barem ne meni. Jednom sam čula kako više na njega u telefonskom razgovoru, ali ne tako kao da ga ne voli. Neki ljudi izražavaju ljubav na vrlo čudne načine. Oni, koji ih ne poznaju, možda to i ne razumiju. Jednom je Althea rekla: „Bi li vjerovala što je taj vrag učinio sada?” Po načinu na koji je to rekla, pomislila sam da mu se divi jer radi ono što želi; bez obzira na to što ona sama ima toliko novaca. Althea je katkada zvučala odvratno, ali nije bila takva.

Irene se nasmiješila. – Oh, Althea je znala urlati i svašta pričati. Ali u svemu tome nikad nije bila sebična. Teško je to objasniti. Nikad nisam upoznala osobu koja nije marila o onome što ljudi misle o njoj. Spremala se otputovati u Grčku potpuno sarna i upustiti se u pustolovinu. – Irene spusti pogled na krilo. – Često mislim na nju.

Gail se stisnula k majci, sjela je uz nju na stolac. – Jessika je rekla da ti je Althea ostavila smaragdni prsten. Je li to istina?

– Pa ... jest.

– Nisi mi to rekla.

Irene podignu bradu. – Nisam te vidjela. I, uostalom, nisam htjela pokazati nepoštovanje prema Althei, radujući se što mi je ostavila nešto. – Ispružila je ruku i proučila sitnu šaku. – Bio bi lijep, ali ... vjerojatno ću ga prodati. Je li to odvratio od mene? Mogla bih obnoviti kuhinju i zamijeniti crjepove na stražnjoj verandi. – Onda joj se oči zališe suzama. – Jadna Althea. Toliko bih radije imala nju nego novi trijem.

Gail ju zagrla. Njezina je brada počivala na vrhu majčine glave. – Nemoj tako. Althea bi voljela znati da ti možeš sjediti na novoj verandi i promatrati more; misleći na nju.

– Upravo bih to i radila – nasmijala se Irene. – Pripremila bih vrč martinija njoj u spomen. – Dodala je tihim glasom: – Ali, ako oporuka ništa ne vrijedi, pretpostavljam da ne vrijedi ni popis?

– Žao mi je.

Irene se ugrizla za usnice, trudeći se da se ne nasmiješi. – Ostavila je Jessiki stolac. Vrlo lijep stolac iz nekoga dvorca u Veneciji.

– Nadam se da je čvrst. – No, no.

Gail prošapta: – Althea je tebe više voljela. – Oh, nije. – Ali Irene se smiješila.

Za petnaestak minuta Gail je prešla cestu Julia Tuttle Causeway", koja se protezala nasipom izgrađenim preko vode pronašla ' Julia Tuttle je uz Henryja Flaglera zaslužna za izgradnju željeznica na području Miamijsku kuću Irvinga Adlera i parkirala u sjeni drveta ispred njegove kuće. Htjela je stići do bivšega gradonačelnika Adlera prije no što Jessika Simms završi sa sastankom pa joj padne na pamet da ga nazove. Kuća pred kojom se našla bila je ožbukana jednokatnica u ulici izgrađenoj pedesetih godina, manje-više nepromijenjenoj zahvaljujući vodenom kanalu koji je odvajao tu četvrt od niza velikih hotela na istoku. S druge strane ulice, ekipa crnaca u jednakim zelenim majicama kosila je i uređivala rubove travnjaka. Ako se izuzme ova buka, bila je ovo tiha četvrt.

Bošavši na trijem, Gail je pozvonila, a s druge strane vrata oglasio se oštar lavež, zatim sve jače prodorno režanje pa žustro lupkanje, kao da se neka sitna životinja baca na drvena vrata.

Unutarnja su se vrata otvorila, a između Gail i ostarjele minipudle, koja je štekala kroza staklo, ostadoše još vrata s mrežom. Oko čuperka navrh pudličine glave treperila je crvena vrpca.

– Gospodine Adler? Ja sam Gail Connor, Irenina kći. – Govorila je kroz buku stroja za košenje trave. – Htjela bih porazgovarati s vama o Althei Tillet. Ja sam odvjetnica. Zastupam njezina nećaka, Patricka Norrisa. – Sunce se odbijalo od bijelo oličene kuće. Gail je nosila svijetlosmeđe hlače i laganu bluzicu bez rukava, ali je osjećala škakljanje znoja koji joj je klizio niz leđa.

Adler nakrenu glavu kako bi izoštrio pogled kroz naočale. – Irene je rekla da joj je kći odvjetnica. To ste vi?

– Da. Mogu li ući?

Oklijevao je. – O čemu to u vezi s Altheom želite razgovarati? Pudlica je režala. Jedno joj je oko bilo prevučeno mrenom. Osim na mjestima gdje je šišalica bila ostavila komadić krzna oko ramena, sav napuhnuto poput pojasa za spasavanje, koža psa bila je išarana plavkastosivim mrljama. Svaka je šapica bila obložena pahuljastom lopticom, a jednu je imala i na vrhu repa.

– Kad bih mogla s vama porazgovarati samo minutu, mogla bih razjasniti neke stvari koje zanimaju gospodina Norrisa.– Gail se osmjehnula nasojeći ga tako ohrabriti.

Nakon sekundu – dvije, otključao je zaštitna vrata. Pudlica se zaletjela prema vrhovima Gailinih cipela. Poželjela je imati tenisice umjesto sandala. – Imate pravoga psa čuvara – reče ona, naglo povukavši nogu.

– Neće vas ugristi. Dobra je to mala curica. Ona voli svoga taticu. – Adler se sagnuo i uzeo je u zagrljaj podigavši je s poda, ljubeći je kroz čuperak u vrh glave velike poput oraha. – Mitzi je pripadala mojoj ženi, ali nje više nema.

– Žao mi je, gospodine Adler. – Iz rashladnoga je uređaja strujao prohladan zrak. Irving Adler je nosio sivo sportsko odijelo za zagrijavanje, crvena obruba i posve čiste bijele tenisice koje su mu, izgleda, bile prevelike. Oko vrata mu je bio omotan ručnik. Poveo je Gail u dnevnu sobu, opremljenu namještajem presvučenim u plavi brokat i kaminom na kojemu su stajale obiteljske fotografije u zlatnim okvirima.

– Sjednite. – Pokazao je na sofu. Bio je tu bicikl za vježbanje, okrenut prema prozoru, sav blistav, s prednjim kotačem nalik na lepezu.

– Jesam li vas prekinula u vježbi? – upita Gail.

Odmahnuo je rukom. – Nisam još počeo, ne brinite o tome. Adler se spustio u naslonjač prekriven pamučnom tkaninom, a Mitzi mu je stajala na krilu, nakeženih zubiju. – Ne bih ja ni vozio na toj spravi, ali mi liječnik kaže da moram. Kad vrijeme bude lijepo, šetat ću. Bio sam prošle godine u bolnici. – Potapšao se po grudima. – Ugradili su mi trostruku prenosnicu u bolnici Mount Sinai, operirao me dr. Fishbein. Stavio mi je pacemaker i rekao neka vježbam i pazim što jedem. Vi izgledate kao da ste u vrlo dobroj formi. Vježbate li?

– Kad god ugrabim priliku.

– Fino. Živjet ćete duže. Recite Ireni da sam je pozdravio. Vidio sam je na sprovodu. Što želite znati o Althei? Nemam mnogo vremena. Dolazi mi nećakinja. Ima otprilike isto godina koliko i vi.

– Kako sam rekla, zastupam Patricka Norrisa ...

– Patricka. To je sin njezina brata. Njezin brat je mrtav.

Pri dnu sofe bio je složen mekani iskukičani prekrivač. Gail je poželjela da ga može omotati oko sebe. U kući je bilo ledeno. Protrljala je ruke iznad lakta. – Možda ste čuli da je Patrick bio jedini rođak Althee Tillett.

– Da. I propalica. Oprostite mi ako je on vaš klijent, ali taj je čovjek propalica.

– Zašto to govorite?

– Znam da jest. Mladi ljudi poput njega htjeli bi živjeti na račun bogatih rođaka, kako sami ne bi morali ništa raditi. On je otpadnik, je li vam to rekao?

Gail je krenula ispočetka. – Patrick sumnja da je gospođa Tillett možda bila prisiljena napisati oporuku u onom obliku. Vi ste bili nazočni kod potpisivanja, je li to točno?

Adler je časak promatrao Gail kroz naočale, a onda je rekao: – Tko kaže da je bila prisiljena? Nitko je nije prisiljavao.

– Možda i nije. On želi u to biti siguran.

– Ovo je vrlo čudno. Zašto me ispituje sve to?

– Zato što ste bili tamo. – Gail je imala osjećaj kao da kroči po vodi. – Zar niste?
Adler je iskrivio vrat prema naprijed, debela mu se donja usna objesila. – Da, bio sam tamo. Želite li znati što se dogodilo, reći ću vam: ništa posebno. Svi smo otišli u Weissmanov ured u ulici Alton. Poznajete Alana Weissmana?
– Je li gospodin Weissman bio nazočan?
Irving Adler ju je pogledao kroz naočale. – Da. Althein odvjetnik.
– Tko je još bio tamo?
Mitzi je izvrnula usnice prema unatrag i režala, u brzim naletima. Adler joj je nježno stisnuo gubicu rukom širokih zglobova i naredio joj neka šuti.
– Jessika Simms. Poznajete Jessiku? I Althea, jasno. Dakle, Althea je potpisala, ja sam potpisao kao svjedok i Jessika se potpisala poslije mene. Riješeno. Nitko je nije prisiljavao.
– Je li i bilježnik bio tamo?
– Bilježnik? Svakako. Bilježnik mora biti nazočan.
– To je, mislim, bio neki Carl Napolitano? – pitala je Gail, znajući da je to bila žena. Carla.
– Tko bi se toga sjećao?
– Je li on radio u uredu gospodina Weissmana? – Ne znam, možda.
Gail je protrljala ruke, pomaknuvši se, kako bi izbjegla puhanje iz rashladnog uređaja. – Koji je to bio dan u tjednu? Sjećate li se?
– Dan? Koji već piše na oporuci. Ne znam koji dan. – Je li to bio vikend?
– Možda. Ja sam u mirovini, ne znam kada je koji dan. – Gurnuo je pudličine stražnje noge kako bi je prisilio neka sjedne. – Althea je umrla prije tri tjedna. Bila je strašna ta Althea. Strašna žena.
– Koliko dugo ste je poznavali?
– Vrlo dugo. – Adler je milovao psa, od težine njegove ruke psu je glava poskakivala gore-dolje. – Upoznao sam je kad se udala za R. W. Tilletta.
– Bili ste njegov prijatelj?
– R. W. i ja bili smo zajedno u vojsci. Još kao djeca. Bili smo u Italiji 1944., ja sam bio ranjen pa su me poslali kući.
Gail je promatrala pudlicu kako se izvalila na Adlerovo bedro i zaklopila oči. – Poznajete li njezine pastorke? Rudyja i Moniku?
– Ono dvoje. Ne možeš ih uopće razlikovati. Ni oni sami to valjda ne mogu. – Adler se nasmijao pa zakašljao u šaku.
– Jesu li se dobro slagali s Altheom?
– Aaah-h-h.– Mahnuo je rukom. – Podnosila ih je. – Kada vas je zamolila da budete svjedokom?
– Kada? – Adler se koncentrirao. – Ne znam. Dan – dva prije potpisivanja, mislim.
– Je li vam Althea što ostavila u oporuci? – Zatresao je glavom. – Ništa? Možda na popisu koji je držala u sefu?
– Ne znam za taj popis.
Uto je zazvonio telefon, mali, plavi ukrasni telefon na drugom kraju sobe, pokraj velika naslonjača preko kojega su bile razasute jutarnje novine. Mitzi se ukočila, zbacila glavu i zauralala kao mačka s bronhitisom.
– Mitzi, šuti! – Adler ustade, njišući je u naručju. Prešao je sobu i podignuo telefonsku slušalicu. Izraz njegova lica nekoliko sekundi poslije, otkrio je Gail tko je na drugom kraju. Adler ju je pogledao pa otkoračao s aparatom sve dokle je žica mogla dosegnuti, kroz nadsvođeni dio koji se otvarao u dnevnu sobu, gdje je na bogato izrezbarenu stolu stajala srebrna zdjela s umjetnim voćem.

Kad se vratio, Gail je bila na nogama.

Dok je tako stajao na vratima, Adler ju je mrko gledao. – Pođite. – Pretpostavljam da je to bila Jessika Simms – reče Gail. Udahnuo je jednom, potom još jednom i spustio telefon na stolicu: – Pustio sam vas u kuću, a vi me pokušavate nasamariti, postavljajući mi pitanja o Althei. Radite za Patricka Norrisa, trebao sam to znati. On je ništavna propalica, možete mu reći da sam to ja rekao.

Gail reče: – Morat ću vas opet posjetiti, gospodine Adler. Molim vas, nemojte me tjerati da to bude s pozivom za sud.

– Trebalo bi vas biti sram. Trebao bih vas tužiti Ireni. Idite sada. Uzrujan sam. – Mahnuo je rukom prema ulaznim vratima. – Idite. – Mitzi je režala i otimala mu se, želeći skočiti na pod.

Gail se ni ne pomaknu. – Gospodine Adler, žao mi je. Što god se dogodilo, možda vas netko nagovorio. Recite mi ako je bilo tako. Lice mu bijaše crveno. – Hajde, idite! – Sagnuo se i pustio Mitzi.

Uz prodoran lavež, zaletjela se preko sobe prema Gail a crvena joj je vrpca oko čuperka na glavi lepršala poput bojne zastave.

Gail ukloni psa od sebe, postavivši mu nogu postrance. Mitzi se otkoturala.

Zajauknuvši, Adler se zajuri prema njoj.

– Nisam je – Gail je zatresla glavom i izašla iz kuće. Za njom se čulo zavijanje i sitni udarci po vratima.

6. poglavlje

– Milena, dodaj mi sunčane naočale iz torbice, molim te. I pronađi onu malu knjižicu. Htjela bih da mi nešto zapišeš prije no što zaboravim.

Gail je jednom rukom stavila naočale te naglo skrenula za ugao pokraj zgrade banke First Union. Ulice u središtu grada bijahu subotom gotovo prazne.

Otišavši iz kuće Irvinga Adlera, vratila se u ured u Operi po Karen. Sada su njih dvije bile na putu prema Prirodoslovnom muzeju, nekoliko kilometara južno u poslovnom središtu grada. Automobil je zvrndao preko metalnoga mosta u četvrti Hyatt Regency, potom je sišao na aveniju Brickell, ukrašenu staklenim uredskim zgradama i sjenovitim indijskim smokvama. Gail je bila isplanirala poslijepodne: sat vremena za boravak u planetariju, do jedan bit će kod kuće, a onda će raditi nekoliko sati, prije no što se budu morale spremite za večeru kod Anthonyja.

Karen je uspravila bilježnicu za zapisivanje. Unutra je bila pričvršćena i olovka.

– Dobro, napiši: „Norns”, N-o-r-r-i-s. Onda ispod toga stavi: „Dva sata, Simms i Adler”. To je A-d-l – Mama, znam kako se to piše.

– Da, ti si vrlo pametna – reče Gail. – I dodaj: „uključujući vrijeme putovanja”. – Počeli su se skupljati sati rada za Patricka Norrisa. Ako se ovo pretvori u slučaj, Gail će danas početi sa slaganjem računa. – Hvala.

Karen je nešto promrmljala i spremila knjižicu.

Gail pogladi golo Karenino koljeno. Tu je još bila krastica od prošlotjednog pada s drveta. – No, danas ćemo naučiti sve o kalendaru Maja.

Karen zasiječe pogledom prema Gail. – Već sam to vidjela. – Vidjela si? Kada?

– Moj je razred išao u posjet prošloga tjedna. Potpisala si dopuštenje.

– Pa, mogle bismo otići u muzej. Tamo je uvijek neka posebna izložba, zar ne? – Gail je namještala otvore na rashladnom ureaaju. – Što s ovime ne valja?

Munjevito je pretekla kamion ispred sebe – izbacila se iz svoje trake, ponovo ubacila u nju, osjećajući se poput policajca u nekoj policijskoj potjeri. Još je bila pod utjecajem one iznenadne navale adrenalina, koju je osjetila kad je bila izbačena iz kuće Irvinga Adlera. A onda i pod utjecajem povratka u zgradu Opere, dok je iščekivala da je negdje iz zasjede zaskoči Jessica Simms.

Irene je rekla da je gospoda Simms doista ušla u ured sva unezvjerena, ali je Irene glumila da ništa ne zna. Pošto je gospođa Simms otišla, Irene je izvukla nekoliko primjeraka potpisa Althee Tillett iz dokumenata, mahom izvornih dopisa, a drugi bijahu kopije pisama. Sada su svi ležali u mapi na stražnjem sjedalu. U utorak će ih Gail odnijeti sudskom vještaku grafologu kojega joj je preporučio Anthony.

Držala je ruku ispred otvora za ventilaciju. – Molim te, Bože, ne daj da bude kompresor. Spusti svoj prozor, Karen. Otuda ništa ne puše.

Da je Dave još tu, mogao bi provjeriti freon. Smiješno, pomisli Gail, kako čovjeku nedostaju ovakve sitnice. Izmjena freona i ulja i glave raspršivača. Pokušala je zamisliti Anthonyja Luisa Quintanu Pedrosu kako, na rukama i koljenima, popravlja u dvorištu sustav uređaja za raspršivanje. Nikada ga čak nije ni vidjela u kratkim hlačicama. Kubanci njegove dobi ne nose kratke hlače, tako je čula. Mlađi tipovi svakako, ali svatko iznad četrdesete ...

Objesila je jednu ruku kroz prozor auta i pustila da joj zrak jurne kroz rukav. Muzej je još oko kilometar i pol dalje, južno od autoceste Dixie Highway.

– Znaš, nisam ove godine od tebe čula mnogo o školi. Osim da zaboravljaš ručak. No, inače, kako ide?

– Dobro.

– Samo dobro? Imaš li neke nove prijatelje? – Ne.

Ispred njih je zastao gradski autobus i iz njega je netko izišao pa je Gail usporila. – Gospođa Johnson je draga, zar ne?

– Glupa je. – Zašto?

– Naprosto je glupa.

Gail se nadala da će se Karenino raspoloženje popraviti do večeras. Karen i Anthony nikada nisu proveli zajedno više od deset minuta u istoj prostoriji. Ako se to ovako nastavi, nikad ni neće.

Posegnula je za torbicom i izvadila iz nje blokić. Zapisala je promjena ulja, istrgnula stranicu i zataknula ugao papira za pepeljaru, kako bi ga dobro vidjela. Iza nje je zauralala trba. Nagazila je na gas, gume su zacviljele po asfaltu.

Došavši ispred muzeja, jednokatne zgrades kupolom na jednom kraju, Gail je parkirala u hladu. Motor je utihnuo i ona je časak – dva držala ključeve u ruci, slušajući pjev ptica. Siva vjeverica, čvrsto se prednjim šapicama, pripila uza stablo hrasta trzajući repom.

Gail reče: – Evo, tu smo.

Karen se zagledala preko vjetrobrana negdje u daljinu. – Da.

– Dobro. – Gail je zatvorila svoj prozor i otvorila vrata, no Karen se nije ni pomaknula. – Što je?

– Ništa.

– Želiš li ići ili ne?

– Ti ne želiš – reče Karen. – Ti bi radije radila u svom uredu. – Ne, ne bih. Dođi.

Karen je pritisnula zatvarač svoje torbice od krokodilske kože, otvorila je pa ponovo zatvorila. – Rekla si da je to dosadno.

– Kad sam ja to rekla?
– Rekla si to tati prije nego što je otišao. Pitao te hoćeš li ići s nama u muzej i čula sam kako si rekla da je to dosadno.

Gail se sjetila. Dave ju je pozvao da u subotu pođe s njima. Bilo je to u kratkom razdoblju kad se osjećao krivim. Rekla mu je neka je pusti na miru, a tjedan dana poslije bio je na putu za Karibe.

Ona reče: – No, vjerojatno sam mislila da je izložba koju su tada imali dosadna.

Karen je hitro okrenula glavu, zadignuvši rub kape dovoljno da bi prostrijelila Gail pogledom. – Ovo je ta ista izložba.

– Je li?

– Rekla sam ti sinoć. O špiljskim ljudima.

Gail je pogledala transparent na ulazu. Pisalo je ČOVJEČANSTVO U OSVIT VREMENA, RUJAN. – Već si to vidjela s tatom? Karen je odmahнула glavom. – Otišli smo umjesto toga u morski akvarij.

– Pa hoćeš li onda da to sada pogledamo? – Hoću ići kući.

– Kvragu! – Gail je zgrabila upravljač tako snažno, da je taj udarac osjetila skroz do nadlaktica. – Žao mi je, ja ne mogu biti tvoj otac! Žao mi je što je on odlučio otići i igrati se na svom prokletom brodu, ali ja tu ne mogu ništa!

Karen je zurila u nju. Gail spusti čelo na ruke.

Sunce se odbijalo od vjetrobrana na kamionet koji se parkirao u blizini. Vrata se otvoriše. Iz njega je izišao čovjek sa ženom i dvoje djece. Žena je rastvorila sklopiva dječja kolica i posjela u njih manje dijete, a čovjek je sina posadio na kuk. Svi su krenuli prema muzeju. Gail zatvori oči. Zaboljelo ju je grlo.

Prije no što je Dave otišao, njih troje bili su razvili svojevrsnu ravnotežu, poput jednako udaljenih točaka u krugu. Nisu bili najsretniji, ali je barem svo troje bilo svjesno na čemu su. Sada ništa nije u redu. Svi su potezi pogrešni.

– Oprosti što sam vikala na tebe, Karen. Nisi ti kriva.

Karen se opet igrala s bravicom na torbici. Kosa joj je išla u oči. U rezancima, primijetila je Gail. Skinula je Kareninu kapu i pročešljala joj kosu prstima. Čelo joj je bilo znojno.

– Hajdemo ošišati te šiške prije nego večeras pođemo Anthonyju. Karen je odmaknula glavu.

Povjetarac je nasumce micao grane, bacajući na poklopac automobila čipkastu sjenu. Kroz ulaz muzeja protjecale su rijeke ljudi. Neki od njih su ulazili, a neki izlazili. Žarke boje, djeca koja trče, kolica u kojima se prodaje ledena poslastica. Ona obitelj koju je već bila vidjela upravo je ulazila.

– Pusti muzej. Doći ćemo kad se opet zaželimo. – Dobro.

Negdje iznad njihovih glava prolomio se bučan, hrapav krik neka vrsta papige. Grančica pade na krov automobila.

– Hoćeš li sa mnom na jedno mjesto? – Kamo to?

– Igrat ćemo se detektiva.

Plave su se oči okrenule prema njoj.

Gail je iz novčanika izvadila novčanicu od dva dolara. – Evo. Kupi nam slatkiša dok ja obavim telefonski razgovor. Meni donesi limun. Ne želim da mi usta postanu ljubičasta.

Mark Brody joj reče preko telefona kako ima sreću što ga je ulovila. Upravo je bio krenuo na ručak.

Zgrada Udruženja forenzičara Južne Floride, u vlasništvu Brodyja i partnera, bila je smještena u industrijskom predjelu, zapadno od zračne luke. Gail se ta prašnjava

zgrada ravnoga krova nije nimalo dojmila, sve dok ju Brody nije poveo u stražnji dio, gdje je ugledala laboratorijsku opremu i blistave podove. Podsjetilo ju je to na kemijski kabinet na fakultetu – samo što su iza ovih čvrstih, od zvuka izoliranih čeličnih vrata, bili prostor za gađanje i fantastična zbirka oružja. Karen je htjela dodirnuti MAC 10 i AK-47 koje je bila vidjela samo na televiziji. Gail je zamolila Brodyja da zatvori vrata.

Sjedila je za radnim stolom bijele radne plohe, dok se Brody udubio u oporuke i pisma koje bijaše prostrla pred njim. Imao je povećalo, sa svjetlom veličine tanjurića za kavu postavljenom na stalku izvijena vrata.

Vrpoljila se na tvrdom laboratorijskom stolcu. – Možete li ustanoviti je li to njezin potpis?

Nos mu je bio nekoliko centimetara udaljen od stola. – Dajte mi minutu. – Brody se uklapao u laboratorij: glatke, ravne površine, preciznost. Prosijeda kosa ošišana na vojnički način. Bijela košulja kratkih rukava, bez kravate. Gail je pomislila da se navečer, kada dođe kući, igra s računalom.

Spazila je Karen kako namješta žarište mikroskopa. – Karen, ne diraj to.

Brody nije ni odignuo pogled. – Neće ga polomiti. No, da je to elektronski mikroskop, onda bi trebalo pripaziti.

Karen reče: – Znam ja kako se s time radi. Imamo mi mikroskope u školi.

– Uzmi malo kristalnog šećera. Ili nekog kukca. Ispod aparata za kavu je zamka za žohare.

– Super. – Nestala je u drugoj sobi.

– Karen ... Ali ona je već bila otišla.

Brody pogleda Gail. – Zamke za žohare nisu otrovne za ljude osim ako ih se ne jede.

– Dobro. To je dobro znati. – Ogledala se po laboratoriju. – Jeste li ovo diplomirali? Mislim, ispitivanje dokumenata.

– Zapravo nisam. – Pomaknuo je pod povećalom još jedno pismo Althee Tillett i zaškiljio. – Čovjek uči u hodu. – Njegove su se oči načas okrenule prema njoj, a onda se vratile papiru. Nasmiješio se. – Diploma za inženjera kemije na Tehnološkom fakultetu u Georgiji. Šest sam godina proveo u Pomorskoj obavještajnoj službi, četrnaest godina radio sam u kriminalističkom laboratoriju Policije Miamija, zatim pet godina kao glavni sudski vještak za Metropolitan policiju okruga Dade. Sada radim tamo tri dana u tjednu, a preostalo vrijeme ovdje. Predavao sam u FBI ju, Ministarstvu financija, Ministarstvu pravosuđa Floride. Član sam Američke akademije forenzičara, Udruženja forenzičara Juž – U redu. – Gail ga je prekinula, nasmijavši se. – Vaša visosti, smjerno primjećujem da je svjedok sposoban i upućen.

Opet je spustio naočale na nos. – Dobro, dakle. Ova oporuka. Obično predajem pismeni izvještaj. Međutim, moj prijatelj Anthony Quintana je rekao da budem dobar prema vama.

– Zahvalna sam vam zbog toga.

– On je dobar čovjek – reče Brody. – Jedan od rijetkih odvjetnika kaznenoga prava kojega cijenim, da budem iskren. – Stavio je povećalo u stranu i nagnuo se laktovima na stol, labavo prekrizivši ruke. – Imam nekoliko pitanja o gospođi Tillett. Dob?

– Pedeset osam.

– Kakva je zdravlja bila trećega kolovoza? – Dobrog, koliko ja znam.

– Nije uzimala lijekove? – Mislim da nije.

– Je li pila?

– U društvu. Pila je one noći kad je umrla.

Izokrenuo je papire tako da ih je Gail mogla vidjeti. – Ova su pisma pisana rukopisom gospođe Tilet, pa ćemo se prema njima ravnati. Obratite pozornost na različitosti u pismima i oporukama. To je stoga što ljudi drukčije potpisuju svoje ime, ovisno o tome što potpisuju. Na primjer, ček ćete napisati na brzini, a više vremena posvetit ćete poslovnom pismu. No, ako se potpisuje oporuka, to je važna prigoda. – Brody se nasmiješio. – Premda možda ne i za gospođu Tillet, jer je ona oporuku pisala svake druge godine.

– Samo prošle godine napisala ih je tri – reče Gail. – Pod pretpostavkom da je oporuka u kolovozu prava.

– Što znači da dopisi neće izgledati kao oporuke, ali vi to očekujete, stoga se ne date zbuniti. Tražite sitne detalje, kao što su uglovi i razmak između slova. Ili omjer po visini – visina velikih slova u usporedbi s malim slovima.

Poslagao je pet, šest dopisa jedan uz drugi. – Ovo su standardni izvornici, nisu kopije. Vidi se da je gospođa Tillet imala osoben način pisanja kao i svi mi. Nagib, pritisak, mjesta na kojima odizemo olovku ili ono čime već pišemo i tako dalje. To je automatski. Pišemo i uopće na to ne mislimo. Gospođa Tillet je pisanju oporuka posvetila nešto više vremena, ali će onaj svojstveni način pomicanja olovke po papiru i dalje biti uočljiv.

Pokazao je glavom prema papirima pokraj Gail. – Dodajte mi tri najnovije oporuke, ali ne onu iz kolovoza. Još ne. – Svaka je kopija već bila postavljena tako da se vidi potpis Althee Tillet i Brody ih je složio u jedan niz. – Pogledajte pod kojim su kutem pisana velika slova – osobito T. Ima nekih razlika, ali ne mnogo. Dopisi su potpisani brže – vidite kako se pero podiže? – no onaj isti kut je tu, još uvijek manje-više iste visine. Sada mi dodajte oporuku iz kolovoza.

Gail ju je stavila s desne strane ostalih oporuka. – Ne vidim neku veliku razliku.

– Da pred sobom imamo izvornik, mogli bismo potražiti varijacije u pritisku olovke i u brzini. Vidjeli biste stvarne uvlake na papiru. Ali imate pravo. Ovaj potpis na šestoj stranici, t.j. kopija potpisa na šestoj stranici, podudara se s onim standardnim potpisima. Međutim...- Odlistao je stranice na početak. – Ona se također potpisala pri dnu svake stranice. To je uobičajeni postupak kod oporuka, zar ne?

Gail se još jače sagnula. Brody je preklapao stranice kolovoške oporuke, tako da su se vidjeli svi potpisi. Njih šest.

– Recimo da ste odlučili krivotvoriti oporuku – reče on. – Mnogo ćete vremena posvetiti posljednjoj stranici. Zapravo, uz pomoć današnjih laserskih pisaa možete izbaciti pedeset primjeraka šeste stranice i potpisivati ih sve dok ne ispadne savršeno. Ali, recimo da ste se na drugim stranicama malo ulijenili.

Njegov kažiprst se spusti pokraj Althea Norris Tillet na trećoj stranici.

– Ahhhh. Dvostruko rr. Na vrhu nema zavijutaka.

– I ne samo to. Kut je drukčiji. – Prst se prebaciona petu stranicu. – Ovdje nema razmaka. A mogao bih spomenuti i nekoliko drugih pojedinosti.

Gail se polako uspravila. – Ovo je krivotvorina. Je li to ono što mislite?

– Ne, nikada to ne kažem. Ono što mogu reći jest, da se jedan od potpisa na trećoj oporuci iz kolovoza slaže s već utvrđenima pokojničnim potpisima, dva su neodrediva, a tri se ne podudaraju.

– Gospodine Brody. Zvučite kao da svjedočite u korist optuženika. – Gospođu Connor, samo svemogućí Bog ili ljudi koji su bili nazočni u onoj prostoriji mogli bi posvjedočiti da ovu oporuku nije potpisala gospođa Tillet.

– Dobro, dakle. Postavit ću pitanje drukčije. Gospodine Brody, kao sudski vještak grafolog kojega je ovaj sud odredio kao mjerodavnog stručnjaka imate li kakvo mišljenje o tome je li Althea Tillett potpisala ovu oporuku?

Prihvatio je igru: – Da, odvjetnice, imam. – I koje je vaše mišljenje, gospodine?

– Po mome mišljenju, ona nije potpisala ovu oporuku. – Podignuo je ruku. – Uzevši u obzir da nisam ispitao izvornu kolovošku oporuku, razumijete.

Naslonjena na rub stola, Gail je počela shvaćati značaj svega ovoga. – Bi li to moglo promijeniti vaše mišljenje, gospodine? Prestao je glumiti stručnjaka pozvanoga da svjedoči. – Među nama rečeno? Sumnjam.

Na drugoj strani prostorije Karen je, s koljenima na stolcu, škiljila kroz mikroskop. Brody je dozove. – Što je to tamo pronašao moj pomoćni kriminalistički tehničar? Ima li što kukaca?

Široko mu se nasmiješila. Usne su joj još bile crvene od ledene poslastice od trešnje koju je bila kupila ispred Prirodoslovnog muzeja. – Žoharove noge.

– Prava vam je mala – reče Brody.

Gail je, i dalje naslonjena podlakticama na radni stol, zurila u oporuku. – Dobar su posao obavili, zar ne? Potpisano, zapečaćeno i ovjereno. Usput, koliko je teško krivotvoriti bilježnikov pečat?

– To se ne radi. Jednostavnije je platiti bilježnika – A odvjetnik?

Brody odmahnu glavom. – Nije na meni da prosuđujem motive, odvjetnice.

Prešla je prstom preko imena odvjetničke tvrtke koje je bilo otisnuto pri dnu stranica. – Pretpostavljam da je moguće da su Rudy i Monika Tillett ukrali papir iz ureda Alana Weissmana.

– Pa, zašto se onda Weissman ne buni?

Nakon jednog časka, Gail reče: – Možda to uopće nisu bili Rudy i Monika. Možda je to bio jedan od preostalih nasljednika. Možda je to bila Jessika Simms. Što vi mislite?

– Ne volim nagađati, ali ... – Odmahnuo je glavom. – Ja bih počeo s pastorcima.

Gail upita: – Jeste li ikad prije vidjeli nešto slično?

– U dvadeset sedam godina? Možete se u to okladiti. A imat ćete sreće ako vam oni daju ikakav valjani podatak. – Brodyjev je stolac malo zaškripao kad je ispružio ruku da bi isključio svjetlo na povećalu. – Još jedno pitanje za vas. Gospođa Tillett je bila sama kad je umrla?

– Sama? Da. Moja majka i druge dvije žene već su bile otišle. Domaćica je pronašla njezino tijelo sutradan ujutro.

– Provode li u policiji istragu?

– Jedno su je vrijeme provodili. Majka mi je rekla da su ispitivali svakoga tko je bio tamo one noći. Rekli su joj da je to uobičajeni postupak. Čak su joj uzeli i otiske.

– Oho. Zbog eliminacije; uspoređuju ih s drugima koje su možda pronašli u kući. Što je na smrtovnici označeno kao uzrok smrti?

– Pa... da je slučajna, pretpostavljam.

– Pretpostavljate? Pogledajte dobro piše li „u istraživanju”. To znači da još nisu odredili je li pala ili joj je netko pomogao pri silaženju – Kada ga je Gail pogledala, on doda: – No, to je veliko nasljedstvo, znate. Čovjek se mora zamisliti.

Naposlijetku ona reče: – Ne. Nisam na to mislila.

– Jedno sam primijetio kod ljudi koji imaju novca. Što ga više imaju, to će se više oni drugi truditi dočepati ga se.

– Mislite, Rudy i Monika Tillett – Ili tko god očekuje da će što dobiti. Mogao bi biti bilo tko. Ja sam isfrustrirani policajac, što da vam kažem? – Prikupio je papire. Pođimo do stroja za kopiranje. Želite li da vam vratim izvornike ili da ih zadržim?

– Za sada ću ih ja zadržati. – Krenula je za njim preko sobe, razmišljajući o zamisli da je netko gurnuo Altheu Tillett niza stube. Nevjerojatno. Da je policija mislila tako, već bi to bilo u vijestima. Da su bili ispitivali Patricka, on bi joj to rekao.

Brody je pritisnuo puce i aparat je počeo zvrjati. – Onda, Gail ... Što da radim, da čekam da mi se javite?

Znala je svoj sljedeći korak: nagovoriti upravni odbor tvrtke Hartwell-Black da joj dade zeleno svjetlo. Rekla je: – Javit ću vam se idući tjedan. Kakav je postupak ako vas uzmemo da radite za nas?

– Naplaćujemo sedamdeset pet dolara po satu, uz uvjet da radimo najmanje četiri sata, te da su nam plaćeni i troškovi. Je li to prihvatljivo?

– Svakako. – Ako joj tvrtka dopusti da preuzme ovaj slučaj.

– Obično tražimo predujam, ali kako Quintana smatra da je s vama sve u redu, ispostaviti ću vam račun na kraju posla. – Brody je stajao pokraj kopirnog aparata, podbočivši se jednom rukom. Uzak remen bio je provučen kroz omče na njegovim smeđim sintetičkim hlačama, a struk mu je bio širok kao u muškarca od pedeset i više godina. Ali nije bio ružan i opušten, već čvrst.

Malo je razmišljao pa reče: – Fotografirat ću izvornik makro lećom tako da ga možemo povećati za dokazni materijal na sudu. I možda ću od vas zatražiti da pribavite sudski poziv, kako bismo odrezali komadićak papira i ustanovili je li isti kao i papir odvjetnika gospođe Tillett. Morat ćete na isti način i od Weissmana ishoditi nekoliko primjeraka. Sumnjam da će vam ih htjeti dati samo ovako.

Brody je položio oporuku licem prema dolje i stisnuo gumb.

– Što mislite, koga će druga strana uzeti da ih zastupa? – upita ona.

– Ne znam. Nema u ovom kraju previše odgovarajućih ljudi. Troje ili četvero u okrugu Dade, nekoliko njih u Browardu. Oprostite što tako zvuči, ali kad većina ljudi zna da smo na jednoj strani moj partner i ja, ne vole nam biti protivnici. Stoga će, možda, vaši optuženici uzeti nekoga izvan države. – Ruke su mu postale poput stroja, listale stranice, stiskale gumbe u ritmu, bez imalo napora.

– Ali, sucu nešto govori kad ne mogu naći nekoga odavde. U jedno možete biti sigurni. S onoliko novca nastaviti će tražiti dok ne pronađu nekoga tko će govoriti ono što oni žele čuti.

– Sretna sam što sam dospjela do vas prije njih – reče ona.

– Nije važno tko me prvi pozove. To ne mijenja moje mišljenje. – Za razliku od uzimanja odvjetnika?

On se nasmije. – Ne volim što to moram reći, ali imate pravo.

7.poglavlje

Kad su stigle u kuću Anthonyja Quintane na grebenu Key Biscayne, bilo je blizu šest sati. Karen je ljenčarila u kadi, potom se potužila da je boli trbuh. Na kraju je Gail izgubila živce i izvikala se na nju. Za vrijeme vožnje jedva su progovorile koju riječ.

Gail je na vratima poljubila Anthonyja u obraz. – Oprosti što kasnimo. Znaš već, promet na nasipu.

– Trebala bi imati telefon u automobilu. – Oh, prestani. Ti si kao moja majka!

Karen je prošla pokraj njih, otišla na drugi kraj dnevne sobe i stala razgledavati. Kuća je bila besprijekorno čista, s tamnozelenim kožnim ležajem u obliku slova L, sagovima po podu obloženom meksičkom ciglom, a iznad ormara za knjige na zidu su po čitavoj dužini bili postavljeni reflektori. Karen je imala čistu majicu i kratke hlače, ali i svoje neizbježne, iznošene bijele tenisice s odvezanim vezicama. Torbica od krokodilske kože bila joj je ovješena preko grudi, a zelenonarančasta kapa za bejzbol, s oznakom momčadi Hurricanes bila je čvrsto natučena na njezinu glavu i straga je virio samo konj ski repić.

Anthony joj je prišao ispružene ruke. – Ah, Karen. Bienvenida, mi cielo¹⁰. Como estas?¹¹ – Nakon sekunde stisnula mu je ruku. Nasmiješio se.

– To znači dobro došla i kako si? Tvoja majka kaže da učiš španjolski u školi.

Gail ju je obgrlila oko ramena. – I dobiva petice. – Que bueno¹².

– Ali radije govorim engleski – reče Karen.

On pogleda Gail. – Dobro. Engleski. – Još jedan osmijeh za Karen. Rukom je pokazao na torbicu. – Sada si već mlada dama. Vidim da nosiš ručnu torbicu.

Samo ga je pogledala.

– Ah ... ha. No, dobro. – Pljesnuo je rukama kao da se nečega sjetio. – Imam za tebe iznenađenje. I za tvoju majku, dakako. Večerat ćemo u restoranu Biscayne Billy, pristat ćemo uz dok.Vidi. – Krenuo je prema velikim staklenim vratima na drugom kraju dnevne sobe i usput pokazivao rukom. – Čamac.

Gail ga je slijedila. – Zato si nam rekao da se sportski odjenemo. – Mimo zaklonjena dvorišta vidjela je sve do uvale iza kuće gdje je, uza zid koji sprječava prodiranje mora, čekao sjajan crvenobijeli gliser. To nije bio običan brzi motorni čarriac. Veliki sportski motorni čamac u obliku cigarete s radarskom antenom preko krme. – Moj Bože! Nisi to valjda kupio.

– Ne, ne. Raulov je. – Njegov je partner, također odvjetnik, imao kuću u dijelu grada uz more, blizu Coconut Grovea. Gail je upoznala Raula Ferrera. Bio je to oženjen, sredovječan čovjek s četvero djece. Nikad ne bi očekivala da posjeduje čamac poput ovoga.

– Što misliš?

– Djeluje kao da je strašno brz. Pokazao ti je kako se njime rukuje, zar ne?

– Gail, molim te! Jasno da jest.

Karen je još stajala pokraj sofe. Anthony se vratio k njoj. – Bi li voljela vidjeti kuću? Povest ću te u razgledavanje kad se vratimo. Posudio sam tri video kasete ako poslije poželimo pogledati film. Ljepotica i zvijer. I još dva filma su mi dali, ne sjećam se koja. No moramo sada krenuti, da uspijemo uživati u zalasku sunca dok jedemo.

Gail se ugrizla za usnu da se ne bi nasmiješila. Nikad prije nije bila vidjela Anthonyja Quintanu ni najmanje uzrujanoga, nikad. Karen se okrenula prema njoj. – Mogu li u kupaonicu, molim te? Gail ju je povela prema kupaonici u hodniku, zatvorila vrata pa joj održala predavanje o njezinu ponašanju i ostavila je unutra. Našla je Anthonyja u kuhinji, kako u torbu sa zatvaračem sprema kolače, sokove, termos bocu, čaše i ubruse. Sve to za izlet čamcem od nekoliko kilometara. Obrisao je nešto

¹⁰ Dobrodošla, sunce moje

¹¹ Kako si?

¹² Bravo!

prljivo s radne površine i uredno objesio krpu pokraj sudopera. Imao je belgijsko posude, začine za koje nikad nije bila čula, radne površine s odvodnim cijevima i čvrste ormariće od hrastova drva. Iz jednog se ugla svjetlucao aparat za espresso kavu. Na štednjaku od nehrdajućeg čelika nije bilo ni mrljice, po podu se nisu vidjeli tragovi kapažnja želea, niti je pod hladnjakom bilo pahuljastih loptica prašine.

Gail se naslonila na kraj tezge pod kojom su, s druge strane, točno pod pravim kutem, bila spremljena četiri stolca. Gledala ga je kako zatvara smičak na torbi.

– Oprosti što se Karen ponaša ovako razmaženo – reče. Okrenuo se. – Ah, ovo je za nju nešto novo. I za mene je novina imati dijete u kući. – Njegova su djeca, tinejdžeri, prije četiri godine otišla s majkom u New Jersey. Viđao ih je kad je mogao.

– Ti si divan domaćin – reče ona.

On slegnu ramenima. – Nadam se da će se večeras lijepo provesti. Usput, što to čuva u onoj torbici?

– Nemam pojma. – Gail se nasmiješi. – Ali, Antonio, vide ti se rodillas.

On smeteno pogleda dolje. Nosio je bijeli džemper i svježije izglaçane tamnoplave hlače koje su mu otkrivale svijetlu kožu obraslu tamnim maljama sve do sportskih cipela za jedrenje. – Koljena?

– Mislila sam da Kubanci ne nose kratke hlače.

Odmahivao je glavom. – Gdje samo čuješ takvo što? – Njegove se oči ponovno zadubiše u njezine, imao je tamne smeđe oči zasjenjene crnim trepavicama. Upravo se bio obrijao; koža na njegovom licu bila je sjajna i glatka.

Pri dnu trbuha ona osjeti neko treperenje i uzdahnu.

Susreli su se nasred kuhinje, uronili jedno u drugo. Čvrsto mu je ispreplela ruke oko vrata, a njegove su ruke kliznule niz njezina leđa i obujmle joj stražnjicu. Stisnuo ju je i srce joj je naglo počelo kucati kao ludo. Njegove usne pronađoše njezino uho, pa usta. Rastavili su se nakon drugog poljupca, a onda zamijetili Karen koja je stisnutih očiju stajala uz hladnjak.

Anthony koraknu unazad. – No, jesmo li spremni? – Poravnao je kosu i stavio tirkiznu kapu za bejzbol s natpisom Florida Marlins. Pogladio ju je po glavi dok je prolazio kraj nje. – Canesi nisu loši za školsku momčad.

Karen ga iza leđa bijesno pogleda. Gail prošapta: – Da nisi izustila ni riječ! Ozbiljno ti kažem. Pošto je namjestio alarm za provalnike i zaključao vrata, poveo ih je niza stube u stražnjem dijelu kuće pa preko bujnog travnjaka. Njegova je kuća bila jedna od dvanaestak nanizanih u zakrivljenoj liniji mirne uvale kanala što vodi prema zaljevu Biscayne. Na drugim su dokovima bila privezane dvije jedrilice i motorni čamac za sportski ribolov. Čamac Raula Ferrera imao je pramac poput šiljka, naprijed su bila dva bijela pomična sjedala, odmah iza njih tapecirana klupa, ploča s instrumentima nalik na one u zrakoplovu i četiri kromirane ispušne cijevi na krmi. Natkrit otvor na palubi vodio je dolje, u neveliku kabinu. Činilo se kao da čamac čuči uz dok, poput divlje mačke spremne na skok.

Kad je Karen skočila na njega, Anthony joj je pružio prsluk za spasavanje jarke narančaste boje. – Izvoli. Ovaj bi ti trebao odgovarati. Raul ima kći veliku otprilike kao ti.

Karen ga nije uzela. – Hoćete li ti i mama imati prsluke? – Ne. Mi smo odrasli i znamo plivati.

– Znam i ja.

– Vidi, baš je u boji Miami Hurricanesa. – Neću ako nitko drugi neće.

Okrenuo se prema Gail, oči mu su mu bile zasjenjene kapom. Gail reče: – Stavi to na sebe, Karen. I ja ću ga uzeti.

Nekoliko sekundi Anthony nije govorio ništa, onda je objavio da će poći u potpalublje i pronaći još jedan prsluk. Gail je skinula Kareninu kapu, navukla joj prsluk preko glave i pomogla joj namjestiti kopče.

– Kako to da on ne mora nositi prsluk za spasavanje? – Zato što je to njegov brod.

– Nije.

– Prestani, molim te. – Gail je razbarušila Karenine šiške. Nije ih namjeravala skratiti tako jako, negdje između obrva i ruba čela. Molim te, učini to. Za mene? – Vratila joj je kapu.

Anthony je dao Gail prsluk za spasavanje, a onda se opet vratio na dok, kako bi razvezao konope na pramcu i krmi pa ih je hitnuo u čamac. Gail mu je htjela reći da bi to netko drugi trebao učiniti, dok on ne pokrene motor jer će ih inače odnijeti struja, ali on se već vratio u čamac pa se spustio na kapetanovo sjedalo zdesna.

Gail je zategnula remenčiće na prsluku, sjajnom, glatkom žutom prsluku, oko vrata bile su refleksivne trake – za slučaj da čovjek padne s broda noću, pomislila je. Poželjela je da sjedala na čamcu imaju pojaseve.

S prednjega putničkog sjedišta, Karen je promatrala kako Anthony okreće jedan ključ. Bila su dva ključa. Dva čudovišna stroja, shvatila je Gail. Elektropokretač je zazujao. Pokušao je ponovno. Karen je mahala nogama. – Moj otac je imao mnogo čamaca. Sada je u Saint Thomasu. To je u Sjedinjenim Državama, na Djevičanskim otocima.

Anthony joj se nasmiješi. – Da. Znam. – Okrenuo je drugi ključ. Još jednom je zazvrjalo. Struja ih je odnijela do pola uvale. Gail je ustala, spremna odgurnuti ih od sportskog ribolovca.

Karen je pričala: – Ima jedrilicu s jednim jarbolom od dvanaest metara. Veći je od ovoga broda. On mi da da ga vozim. Mislim da će se vratiti oko Božića.

– Možeš biti moj posebni brodski savjetnik. – Napokon je stroj zarežao i ispljunuo vodu pa se umirio uz tiho brborenje. Okrenuo je drugi ključ pa je i drugi stroj stao klopotati.

Gail je dotaknula Karen po ramenu. – Sjedni odstraga. Ja ću na prednje sjedalo. To je povlastica koja dolazi s godinama.

U prsluku jarke narančaste boje, Karen se popela preko stražnjega sjedala pa sjela na dugačku tapeciranu stražnju palubu iznad strojeva.

– Morala bi sjesti na sjedalo – reče Anthony.

– Neću pasti. Čak niti brazda ne ostaje iza nas. – Držala se za čeličnu ogradu postavljenu duž jedne strane broda.

Anthony je časak bubnjao prstima po upravljaču. Slegnuo je ramenima pa ubacio u brzinu. Nevjerojatno dugačak čamac polako je zaokrenuo. Gail je osjećala te snažne vibracije kroz stopala, kao da tamo ispod palube neka zvijer skuplja snagu kako bi provalila kroz pleksiglas i čelik. Ispružila je ruke kako bi spremna dočekala nagli trzaj kretanja, bacila pogled na Karen i rekla: – Budi pažljiv kada daješ gas, dobro?

Promrmljavši nešto na španjolskom, Anthony opet sjede. Takvom malom brzinom isplovili su iz uvale pa nastavili niz kanal. Zrak bijaše ljepljiv od vlage, ali ne previše topao. Na obzoru je sunce postajalo narančasto.

Gail reče: – Obično nije ovakva. Ne znam što joj je. – Ne znaš?

– Budi strpljiv, molim te?

– Ja jesam strpljiv. – Anthonyjeve oči hitro svrnuše na retrovizor. – Vrlo strpljiv.

Gail ustade i prekriži laktove na zaobljenom vjetrobranu od pleksi-stakla. Karen je nezgodna tema koju je bolje izbjegavati. Skinula je sunčane naočale i nagnula glavu u smjeru iz kojega je puhao vjetrić. Neki manji čamac prošao je lagano pokraj njih, a par

u njemu veselo im je domahnuo. Gail mahnu njima. Voda je u kanalu brborila, svjetlucala se na sve slabijem danjem svjetlu.

Okrenula se i pogledala Anthonyja. Promatrao ju je, ispružio ruke i privukao je bliže, ovivši joj rukom struk. Gail mu zadigne kapu pa ga poljubi u tjemenu. Kosa mu je bila gusta i valovita i mirisala je na fini šampon i svjež zrak. Načas je naslonio obraz na njezine grudi, a onda ju je pustio.

– Pogodi kod koga sam danas bila – reče Gail. – Kod tvoga prijatelja Marka Brodyja.

– Natoči nam daiquiriz^o, molim te. Što je rekao?

Pronašla je torbu koju je Anthony ponio i u koju je bila spremljena termosica s ledenim daiquirijem¹³ pa mu ukratko prepričala razgovor: oni potpisi izgleda nisu potpisi Althee Tillett. Na temelju te činjenice ne može se reći da je pobjeda zajamčena, no to je dovoljno da se pokrene istraga. Pijuckala je svoje piće pa postavila izoliranu čašu u držač na ploči s instrumentima. Ulaštenu krom bio je izrađen tako da se mogao pomicati dok je čamac u vožnji. U čudu se pitala je li itko ikad bacio koju udicu iz ove morske rakete. Iza nje je Karen bosonoga ležala na trbuhu i promatrala kako se voda iza krme lagano peni. Pokraj sebe je imala hrpicu keksa.

Gail se opet okrenula. – Idući tjedan razgovarat ću s upravnim odborom o tome hoće li mi dopustiti da preuzmem slučaj.

– Dobro ćeš zaraditi – reče on.

– Možda nekoliko dodatnih tisuća dolara na koncu godine, kada budu dijelili posebne dividende.

– I to je sve?

– Postotak dobivaju partneri, a ne mi siroti stručni suradnici. Anthony je zaškiljio u sunce i usmjerio čamac prema sjeveru. Ulazili su u zaljev Biscayne i čamac je klizio, ostavljajući za sobom veće valove. – Ne razumijem. Zbog čega radiš za odvjetničku tvrtku koja te plaća tako malo, određuje ti koje slučajeve možeš preuzeti; koja te lišava obiteljskoga života ... – Spustio je glas. – Ne iznenađuje me što je toliko ljubomorna. Ovako od tebe ima doista vrlo malo.

– Govoriš tako da se moram osjećati krivom. Gledaj, radila sam za Hartwell-Black još i prije no što sam diplomirala na pravnom fakultetu. Da, posao zna biti ubitačan, ali su mi se konačno počele otvarati prave mogućnosti. Partneri mogu određivati svoj raspored, zaposliti dodatno osoblje. Bože dragi, mogla bih čak imati i normalno radno vrijeme.

– Pa, onda im reci. – Malo je nakrenuo upravljač, gledajući naprijed. – Reci im da ćeš tražiti partnerstvo ako dobiješ ovaj slučaj. Prisili ih da to učine ili im zaprijeti da ćeš otići.

. Gucnula je piće, rastopljeni led hladio joj je usta. – Umalo sam to i rekla, samo da bih vidjela reakciju Paula Robineaua.

– I što ćeš učiniti ako ne prihvate slučaj?

Nasmijala se. – Možda ću se pojaviti u tvom uredu, što misliš o tome? Ti i Raul trebate dobra odvjetnika za građansko pravo.

Pod obodom kape, Anthonyjevo se lice kupalo u zlatnoj svjetlosti. Nije odmah odgovorio, a onda reče: – Jesi li o tome doista razmišljala?

– Ne. Ne baš. – Dovršila je piće i odbacila praznu čašu u držač. – Ali cijenim ovu oduševljenu reakciju.

– Gail! – Njegov je pogled bio pomalo prijekoran.

¹³ Koktel od ruma, limuna ili limete i šećera

Široko mu se osmjehnula. – Bih li mogla povesti Patricka sa sobom?

– Ne.

Pošto su prešli kratak dio puta od ušća kanala, okrenuo se na sjedalu. – Karen! Sjedni. Sada ću voziti brže i ne želim da ispadneš iz čamca.

Kliznula je naprijed do ruba i stavila bose noge na klupu. Tenisice su joj ležale izvrnute na palubj iza nje.

– Na sjedalo, molim. – Ne vidim odozdo.

Prije no što je Gail mogla i progovoriti, Anthony je izbacio iz brzine, ustao i pokazao joj prstom. – Sjedni na sjedalo. Odmah. I stavi tenisice na pod. Biraj. – Kad bi se naljutio, njegov je govor poprimalo španjolski naglasak.

Njih dvoje gledalo se prijeteći ispod šiltova svojih bejzbolskih kapa. Onda je Karen uzela tenisice i skliznula na sjedalo.

Gail se jedva suzdržala od smijeha. – Razumijem, kapetane. Karen, dođi ovamo k meni. – Protegnula se preko prednjeg sjedala pa uzela Karen za ruku i povukla je k sebi na krilo. Nezgrapni debeli pojasevi ispriječilis se između njih.

Anthony je pritisnuo gas. Zvuk motora prijeđe iz duboka režanja u grmljavinu. Krma je potonula, a pramac poletio prema naprijed. Termosica je odletjela s ploče s instrumentima i poskočila na sagom obloženu palubu.

Gail je zavriskala.

Karen je okrenula glavu prema njoj, smijući se. Konjski rep vijorio joj je ispod kape. Nakon jednoga časka čamac se vratio u vodoravan položaj, a more pokraj njih brzalo je, zapjenjeno i pištavo. Gail uhvati Karen oko struka.

– Mama. Mama! Pusti me! – Pokazala je na brzinomjer i povikala: – To je samo pedeset kilometara na sat! – Brzinomjer je, primijetila je Gail, otišao čak na sto dvadeset pet.

– Oh, Bože. – S njihove desne strane promicala je obala, kućice s krovovima od crijepa i zeleni travnjaci. Djeca su se igrala u bazenu.

Neka je žena podrezivala ruže. More uz čamac vidjelo se samo nejasno.

Karen povuče Anthonyja za ruku. – Hajde brže! – Ne možemo, ovako blizu obale.

Poskakivala je gore-dolje na Gailinu krilu, nadjačavajući urlik motora. – Anthony, daj meni da vozim! Molim te?

– Znaš voziti? – Da! Da!

Gail poviče: – Ne!

Karen se izmigolji. Anthony je postavi sebi između koljena. Okreni na jug. Idemo naokolo, prema oceanu.

– Idemo u ocean?

– Gail, ne brini, sve je u redu.

Obzor se naherio. Obrisi Miamijski promicali su uz pramac, a onda se slika izokrenula i našla se uz krmu. Anthony je stajao iza Karen i kapa mu je odlepršala u zrak i prema natrag, točkica što se uskovitlala poput zavojnice i jednom poskočila na brazdi u vodi iza njih, a potom nestala. Pogledao je za njom nakratko. Vjetar je šibao njegovu tamnu kosu. Nabio je Karen njezinu kapu na čelo. Ona je čvrsto držala upravljač, žmirkajući nad njim, svijajući noge prema ritmu u kojemu se čamac kretao. Pod trupom čamca voda je zviždala.

– Oh, Bože! – Gail je zarila prste u naslone za ruke.

Čamac je poskakivao s vala na val, sjedalo se podizalo pa spuštalo. Anthony zaviče: – Gail, vidi je. Ona vozi! – Raširio je ruke oko Karen, gotovo je ne dodirujući, a šake su mu lebdjele iznad upravljača.

8. poglavlje

Upravni odbor tvrtke Hartwell Black i Robineau sastojao se od šest partnera od njih sveukupno sedamnaest. Gail ih je hvatala za ručkom, na hodnicima, ili u njihovim uredima. Više se posla u jednoj odvjetničkoj tvrtki i obavlja upravo na taj način, nego na službenim sastancima. Rekla im je za Patricka Norrisa i lažnu oporuku.

Larry Black je bio iznenađujuće suzdržljiv. Jack Warner, predstojnik parničnog odjela, želio je čuti više. Paul Robineau nije imao vremena za razgovor pa je zatražio da mu ona sve to napiše. Cy Mackey iz odjela za nekretnine i urbanističko planiranje se nasmijao. Reкао je: – Hej. Ludnica! – Bill Schoenfeld, predsjednik odjela za trgovačko pravo, rekao je kako će pričekati da čuje što svi drugi misle. Forrest Putney, najstariji član tvrtke pozvao je Gail na sastanak.

Odbor se sastao u ponedjeljak kasno poslije podne, na svomu redovitom sastanku, zakazanom za kraj mjeseca. Prošlo je gotovo šest sati prije no što su pozvali Gail da uđe i objasni zbog čega želi da tvrtka uzme Patricka Norrisa kao klijenta.

Činilo se kao da Paul Robineau neko vrijeme prebrojava sitne rupice u akustičnoj oblozi na stropu, a onda je zavrtio svoj stolac natrag prema stolu. – Ima li tko pitanja?

Šestorica muškaraca doimali su se umornima, a prostorija je vonjala po cigaretama. Papiri, šalice za kavu, kalkulatori i dosjei zatrpali su gladak ovalni stol. Gail je sjedila pokraj Larryja Blacka. Cy Mackey nacerio joj se ispod gustih brkova prošaranih sjedinama. – Isuse! Petnaest milijuna. Jeste li sigurni u to?

– To je dobra procjena. Istraživala sam tko sve ima pravo na nekretnine i pronašla popis imovine za koju Patrick Norris nije znao. Bez toga popisa, to je najviše što se za sada može ustanoviti. Moglo bi biti i više.

– Ludnica. Hej, Jack. – Cy Mackey odlupkao je u nekom ritmu par udaraca po stolu. – Kakve su nam brojke u slučaju poput ovoga? Mislim, honorar?

Olabavljene kravate i bez sakoa Warner je pokušavao dosegnuti šalicu za kavu, kako bi je ponovno napunio tekućinom iz vrča na niskom ormariću iza njih. Kao jedan od vrhunskih državnih parničara, 83 u kasnim pedesetim godinama, Warner je zacijelo zarađivao mnogo više od milijun dolara godišnje. Mogao je ući u sudnicu i hipnotizirati porotu. Čudesno. U posljednje vrijeme pričalo se kako bi, da Jack Warner može učiniti po svome, on i Paul Robineau preselili tvrtku iz prenatrpanoga područja u ulici Flagler u neku od blistavih visokih zgrada na aveniji Brickell.

Warner je bio visok, vitak muškarac, sijede kose koju je lagano počinjao gubiti, očiju zastrtih debelim kapcima, koje su se sada okrenule prema Cyju Mackeyju. – Ja bih krenuo s uobičajenom naplatom za izvanredne sitne troškove. Trideset posto ako dođe do nagodbe, četrdeset ako ide na sud, pedeset za žalbu višem sudu.

– Molim? – reče Gail. Svi je pogledaše. – Šest milijuna dolara? Nije li to rnalno previše? Ja sam klijentu odredila cijenu po satu. Warner se slabašno osmjehnuo.

– Po satu?

– Dvjesto pedeset u uredu, tristo na sudu. On i Robineau se pogledaše.

Paul Robineau reče: – Gail. Nemojte mi, molim vas, reći da ste dogovorili honorar prije no što ste o tome razgovarali s nama.

– Ne, dala sam gospodinu Norrisu proračun. No, ni na koji način mu nisam dala na znanje da će plaćati uobičajenu cijenu. Nikad se nisam služila time za trgovačke sprove. To je za kaznena djela, za osobne uvrede.

Robineau podignu obrvu. – Ja mislim da je prijevarena kazneno djelo. Zar se zakon promijenio?

Larry Black reče: – Prestani gnjaviti, Paul. Znaš na što ona misli. Tri odvjetnika počeo govoriti u jedan glas. Na drugom kraju stola, Forrest Putney lupkao je po luli i čekao da nastane tišina.

– Gospođa Connor ima pravo – reče on. – To je pretjerano. – Putneyeva je kosa na ružičastu tjemenu stršala poput maslačkovih pahuljica, a staračke pjege razasule su mu se po čelu. Prije pedeset godina, kad se vratio iz rata s odlikovanjem ratne mornarice, Putney je radio kao odvjetnički pripravnik za prve članove koji su osnovali tvrtku.

– Na ostavinskom sudu, gospodo, suci za nasljedno pravo ne vole odvjetničke velike honorare. Tako nasljednici ostaju bez novca. – Čvrsto je stisnuo lulu zubima i mašio se za unutarnji džep sakoa i izvadio tanku knjižicu. Listao je otrcane strane. Naslov knjižice bio je Cjenik odvjetničkih usluga za 1970. g., Odvjetnička komora Floride.

Putney je oblikovao riječi oko lule. – Prema starim odrednicama za honorare, u ostavinskim sporovima uzima se petnaest posto. Ja ne bih išao preko toga.

Mackey se posprdno zacerekao. – Ta je glupa knjiga malo zastarjela, zar ne, Forreste?

Robineau podignu ruku. – Vratit ćemo se na to poslije. Ima li gospođa Connor još pitanja?

– Budem li radila na ovom slučaju, očekujem neke upute o tome koliko naplaćujemo.

Cy Mackey se nasmijao. Pogledao je Robineaua koji se poigravao penkalom. Robineau reče sporo: – Gospođo Connor, u važnijim slučajevima odvjetnika dodjeljuje ovaj odbor i on određuje visinu odvjetnikova honorara.

Osjetila je u želucu napetost. – Znam kako se ovdje radi. Također znam da će se Patrick Norris obratiti nekomu drugom bude li mislio da je ta naknada previsoka.

Robineau se nasmiješio. – Ovo je neka zagonetka, je li? On hoće vas. A ako mu naplatite našu uobičajenu cijenu, neće vas. Što vi predlažete?

– Petnaest posto bi mu vjerojatno bilo prihvatljivo, za razliku od cijene od tristo dolara po satu. Deset posto ako se postigne nagodba, dvadeset ako slučaj prođe sa žalbom. I svi troškovi. Ako se uključe neki drugi odvjetnici u tvrtki – na primjer gospodin Warner – i cijena po satu bi se povisila u skladu s time.

Jack Warner upita: – Je li moguće dobiti parnicu na sudu? – Nikada to ne jamčim...

Vrtio se na stolcu. – Sada ne razgovarate s klijentom. Tražite dvadeset tisuća predujma za troškove. Želim znati što za to dobivamo. Vjerujete li da je moguće dobiti slučaj na sudu ili ne?

– Moguće je, da – reče Gail. – Inače ga ne bih ni preporučila. A sjetite se da imamo i pokriće – onih 250.000 dolara koje je Patrick Norris dobio u nasljedstvo. – Nemarno je natočila čašu vode. Usta su joj se sušila.

Mackey se nasmijao. – Hajde, Jack. Uz ovakve mogućnosti za honorar ti se moraš gnjaviti za dvadeset tisuća?

Schoenfeld povuče dim iz cigarete. Bilo mu je blizu šezdeset godina, vidjelo se da je ljubitelj biranih jela kojih se tijekom tolikih godina bijaše nauživao u zadimljenim salama za sastanke. – Dakle, čak i da izgubimo, ne možemo izgubiti, da se tako izrazim.

Larry je ustao sa stolca i donio svoju šalicu za kavu do vrča na ormariću. Zavjese su bile navučene. Svjetlost iza njih već bijaše počela blijedjeti. – Ne sviđa mi se ovo. –

Dobacio je pogled Gail – pokajnički, pomisli ona. On reče: – Priskrbit ćemo si više muke no što se isplati.

– Od koga? – upita Mackey. – O čemu govoriš?

– Govorim o dobrotvornim društvima koja će misliti da im otmamo novac. – Podignuo je poklopac s porculanske zdjelice za šećer. – I imali bi pravo.

Gail je očekivala da će ljudi biti protiv nje, ali ne i Larry. Warner se zagledao u zid na drugoj strani. Njih dvojica radili su zajedno, ali se očito u ovome nisu slagali.

Larry je uzeo dvije pune žličice šećera. – Da, mogli bismo ubrati prilično velik honorar. No, ovo je jedan slučaj. Što ćemo dalje? Bože dragi. Uskratiti sveučilištu u Miamiu nasljedstvo od pola milijuna dolara? Da vas podsjetim, ja sam član Odbora Orange Bowla. – Nasmijao se. – Ukinuli bi nam godišnju pretplatu. Oh, k vragu. Nije riječ o tome, već da nije pametno suprotstavljati se ljudima koji u ovom gradu nešto znače. Ne smije se dopustiti čak niti da se stvori neki dojam o tome da smo protiv značajnih ljudi.

Schoenfeld se tiho zasmijuljio. – Brine me što bi mi žena napravila. Igra golf s Weissmanovom ženom, Monom.

Jack Warner naslonio se, stavivši ruke iza glave. – Znači, Alan i ja smo prije nekoliko godina održali seminar za Odvjetničku komoru. Mislim da je već tada počeo propadati.

Mackey gurnu Schoenfelda laktom. – Neki sam dan bio na ručku u restoranu Sally Russell š, tamo je umalo pao s barskog stolca.

– Daaa, ali krivotvoriti oporuku – reče Schoenfeld. – Kako bezveze. Pije, ali nije glup. Uzima li kokain ili što drugo? Zar on ševi Moniku Tillett? O čemu je riječ?

– Gospodo, mogu li vas podsjetiti...- glas Forresta Putneya, ogrubio od četrdeset godina odvjetničkog rada, još se dobro čuo. – U ovoj se tvrtki ne sumnja bezrazložno u poštenje naših kolega članova Odvjetničke komore.

– Oprosti, Forreste. – Mackey je pogladio brkove, nastojeći na lice navući ozbiljan izraz.

Schoenfeld se obratio Gail preko praznoga Larryjeva stolca. – Što je s mogućim konfliktnim situacijama? Jeste li provjerili sva ta imena u računalu? Ne mogu vjerovati da ne zastupamo barem jednu od dobrotvornih ustanova. Ne mislim na vašu majku. Ona će se lako oprostiti s prstenom. S time nećemo imati problema.

Gail reče: – Ima jedna sitnica. Prošle smo godine savjetovali Kršćansku zajednicu mladih ljudi u vezi s obnavljanjem njihova ugovora o najmu.

Paul Robineau upita: – Jesu li nas unajmili i platili predujam? Kad je Gail odmahnula glavom, on dodade: – Znači, u ovom času, oni nisu naš klijent?

– Paul – Forrest Putney načinio je bolestan izraz lica.

– Forrest ima pravo. – Larry Black je odložio šalicu, ali je ostao stajati iza svoga stolca, miješajući kavu, tako da je žličica zveckala i zveckala. – Upravo to je konflikt o kojemu govorim. – Pogledao je Gail. – Jesu li nam poslali pismo o raskidu zastupstva? Bilo što? Morala je priznati da ne zna.

Warner uzdahnu. – Larry, zaboravi.

Gail je pogađala što će Warner učiniti. Ako se ovi iz Kršćanske zajednice budu žalili, tražit će Patricka da plati iznos naveden u oporuci. Pet tisuća. Na ime troškova poslovanja.

Mackey reče: – Hej, Larry, izbušit ćeš rupu u toj šalici!

Još uvijek namrštena lica, Schoenfeld je otrešao pepeo u izrezbarenu staklenu pepeljaru u kojoj je vrvjelo od opušaka. – Što je s tim univerzalnim uživaocem? Što s time?

Gail reče: – Dobrotvorna zaklada Easton. Oni dobivaju ostatak, sve ono što nije spomenuto u oporuci, a što bi trebala biti poprilična hrpa novca, čak i pošto ostali nasljednici dobiju svoje. Zaklada Easton ima ured na aveniji Brickell i broj u telefonskom imeniku.

– Koji ste, pretpostavljam, nazvali.

– Jesam. Javila se neka žena – vrlo pristojna glasa. Izmislila sam da pišem članak o radu dobrotvornih društava u časopisu Miami Business Review. Ispričala mi je da je Zaklada Easton osnovana 1937., da su njihovi projekti strogo povjerljivi te da je čovjek koji upravlja Zakladom G. Howard Odell, izvršni direktor.

Bacila je pogled na Larryja koji se skrivao iza šalice s kavom. Poznao je Howarda Odella, ali nije to htio reći, a ona to nije htjela iznijeti prva, barem ne ovdje. – Howard Odell nije bio u uredu. Žena mi je rekla da će me nazvati, ali ja sam odbila. Dala sam joj lažno ime.

Cy Mackey se nasmijao. – Hej.

Gail je nastavila: – Predsjednik odbora je Sanford V Ehringer, trenutačno živi na prilazu South River Drive. – Dodala je još: – Ehringer je također osobni zastupnik nasljedstva. – Larry je spustio šalicu. – Reci to još jednom.

– Sanford Ehringer je osobni zastupnik nasljedstva. Izvršitelj oporuke.

Schoenfeld reče: – Sanford Ehringer. Sranje. – O čemu je riječ? Tko je taj? – upita Mackey.

Larry pogleda Paula Robineaua. – Tužili bismo Sanforda Ehringera.

– Samo po imenu, Larry. Ne paničari. On bi namirio sudske troškove onime što bi naslijedio.

– Znam to, k vragu.

Mackey ponovi: – Tko je Sanford Ehringer?

Larry je otkoračao do kraja stola i s naporom se nasmiješio. – Paul, reci mi, što će Ehringer misliti ako pokušamo ugrabiti novac koji je Althea Tillett ostavila svom omiljenom dobrotvoru?

– Mislit će da je to dio posla. Ne želim brinuti o tome što će, do vraga, misliti Sanford Ehringer. Ako ne preuzmemo ovaj slučaj, preuzet će ga neka druga tvrtka.

– Ovo je najblesavije što...- Larryjevi se obrazi zacrvenješe. Predomislio se i progutao ostatak rečenice pa odmarširao na drugi kraj sobe. Gail je već otprije sumnjala da se ova dvojica ne podnose, ali sve do sada nije znala koliko. Nisu se oni sukobili oko oporuke Althee Tillett. Oni su htjeli zavladati tvrtkom. Po stolu je počela brizgati krv.

Mackey reče: – Ehringer živi na prilazu South River Drive? Tamo ne živi nitko. Tamo je samo gomila skrovišta za čamce i odvratnih, prljavih stanova.

– Griješiš, Cy – javio se Forrest Putney. – Da si odrasiao tamo, možda bi znao. Jedno su vrijeme tamo bila najodličnija imanja u Miamiju. Najvećim su dijelom rasprodana i razdijeljena. Ehringerovo je ostalo nedirnuto.

– Dobro, pitat ću još jednom. Tko je, do vraga, taj tip?

Putney je palio lulu već drugi put. – Sanford Vanderbilt Ehringer bio je nakon rata veleposlanik u Grčkoj. Počasni je član kraljevske obitelji. Govori pet ili šest jezika. Svira violinu, piše poeziju, skuplja rijetke tropske biljke. Posjeduje... – Činilo se da Putneyu nedostaju riječi. – Sam bog zna što sve ne posjeduje.

Gail je preko stola izmijenila pogled s Mackeyem. – Vanderbilt? Isto kao i glasoviti newyorški dobrotvor Vanderbilt?

– Da. To mu je rođak. – Putney je govorio s lulom u ustima. – Možda već i zbog toga, ili zato što zazire od popularnosti, on i pridaje toliku važnost anonimnosti.

Njegova je obitelj običavala zimovati ovdje i u Palm Beachu. Sandy bi ostajao, nije volio hladnoću. S vremena na vrijeme sam mu davao savjete. No ne i posljednjih godina. – Putney uzdignu čupavu bijelu obrvu prema Gail. – Ako vam treba njegov telefonski broj, imam ga.

Warner reče: – Upoznao sam Ehringera na primanju prigodom boravka predsjednika Busha u gradu. Već je tada bio star. Koliko mu je sada, Paul? Osamdeset?

– Najmanje. – Paul Robineau je promatrao Larryja Blacka kako korača po uskoj prostoriji. U tamnu odijelu Larry je izgledao kao da se spremio za sprovod.

Mackey upita Gail: – Tko je bio Easton?

– Ne znam – reče ona. – Nisam mogla pronaći zapis o nekome s tim imenom. – Pogledala je oko sebe. – Zna li to itko od vas?

Svi su samo bijelo gledali, čak i Forrest Putney. Gail nije bila sigurna što to znači. Da ne znaju ili da ne žele reći?

Schoenfeld je pripalio još jednu cigaretu pa se počeo igrati s poklopcem kutije za šibice. – Easton. Znam sada gdje sam čuo to ime. Moj odjel je radio neki posao za nekoga iz Eastona.

Gail reče: – Za Howarda Odella? – Pogledala je Larryja, ali on je još koračao gore-dolje.

Schoenfeld izbacii dim. – Ma, sranje, ne mogu se sjetiti je li to bila Zaklada Eston ili Odell. Ako je u pitanju Zaklada, imali bismo problem.

– Upravo tako – nadoveže se Larry. – Konflikt, sukob interesa.

– Onaj mali s fakulteta u Michiganu je radio na tome. Ramsay. Čekajte da vidim mogu li ga pronaći. – S cigaretom u kutu usana teškom je mukom ustao sa stolca i ispružio ruku prema jednom od tri telefona u prostoriji, dobio ženu na centrali i zamolio je da provjeri je li Eric Ramsey još u zgradi, i kaže mu neka nazove salu za sastanke na petnaestom katu.

Jack Warner bio je ljutit. – Kad bismo odbili svaki slučaj u kojemu bismo na neki način bili povezani s bilo kime na koga bi se mogao odraziti ishod slučaja, izgubili bismo polovicu najvažnijih klijenata. Kao i svaka druga velika tvrtka u Miamiu.

Schoenfeld je još stajao uspravno, naslonjen podlakticama na naslon svoga stolca, ovješena trbuha; prešao je rukom preko ćelave glave. – Mene ne brine samo sukob interesa. Mislim da bismo to mogli i izbjeći i preuzeti taj prokleti slučaj ako to želimo. Ono što mene brine jest da će nas isprašiti iz suda jer nemamo dokaza. Hoću bolji dokaz od toga da mi neki bivši murjak kaže kako Althea Tillett nije potpisala oporuku. Hoću dokaz uklesan u kamen, otporan na žalbu protiv rješenja.

Zakrilivši rukama usta, Cy Mackey gotovo poluglasno prošapta. – Hej, Bill. – Pokazao je na Gailin dosje. – Još uvijek imamo četvrt milijuna dolara.

Gail ga pogleda. – Ne. To nije dovoljno dobar razlog da se preuzme ovaj slučaj. Nije riječ samo o novcu. Ako ga i odbijemo, to ne bi smjelo biti zbog toga što se bojimo koga ćemo, uzimajući slučaj, povrijediti. Oporuka Althee Tillett je krivotvorena. Netko je izigrao Patricka Norrisa i lišio ga njegova nasljedstva. On se obratio meni nama – za pomoć.

– Bravo! – Putney se smijao, njegovi su se blijedi, pjegavi obrazi zacrcvnjeli. Nagnuo se i stisnuo joj rame. – Odlično!

Robineau je upita: – Kakve su šanse za nagodbu?

– Ovisi o tome što ću sve saznati o tome, tko je što učinio. Moguće je da će Rudy i Monika Tillett isplatiti Patricku dobru tržišnu cijenu za kuću i zbirku umjetnina. Ako je Weissman u ovome imao svoje prste, zacijelo i on očekuje svoj dio. Ne znam koliko

bi Patrick prihvatio. Mnogo je to – izgubiti petnaest milijuna dolara. Pa i polovicu toga, koliko bi ostalo nakon poreza.

Okolo stola se razlegla tišina. Putney je napokon rekao: – Ako je Alan Weissman uistinu sudjelovao u tome, moramo obavijestiti Komoru.

Bill Schoenfeld se bacio natrag u stolac. – Kome će pripasti ta čast? Forreste, ti to učini. Ti ideš u mirovinu.

Larry Black reče tiho: – Siroti Alan. Nadam se da nije upleten. – Sranje. Reci mi, kako bi on mogao ne biti upleten – reče Mackey.

Na vratima se oglasilo kucanje, a Robineau se razdraženo okrenuo u stolcu. – Tko je?

Bio je to Eric Ramsay, u odijelu sa sitnim prugama i s naramenicama, s kosom koja bijaše u neredu kao i njegova bijela košulja dugih rukava. – Gospodine Schoenfeld, tražili ste me?

– Rekao sam da nazoveš. Nisi morao dolaziti ovamo. – U redu je. Bio sam samo u knjižnici.

Schoenfeld reče: – Prošle godine radili smo neki posao za nekoga u vezi s Dobrotvornom zakladom Easton. Tko je to bio?

Eric je časak razmišljao gledajući u lica okrenuta prema njemu. – Howard Odell, mislim.

– U vezi s čime?

– Prodavao je neke nekretnine i ja sam mu pregledao ugovor radi mogućih poreznih posljedica.

– Kako je došlo do toga da je za to tražio tebe?

– Upoznali smo se dok smo igrali racquetball. Rekao sam mu da imam neka rješenja. On se zainteresirao pa smo porazgovarali.

– Je li to na bilo koji način uključivalo Zakladu? – Ne, bio je to njegov osobni posao.

– Nešto u vezi sa Sanfordom Ehringerom ili Altheom Tillett? – Ne sjećam se tih imena.

– Je li Odell još uvijek naš klijent?

– Ne, obavio sam za njega samo taj jedan posao.

– U redu. Hvala.

Eric se ponovno ogledao po sobi, očito sav zbunjen. Kad mu je Bill Schoenfeld rekao da je to sve, kimnuo je glavom, izišao i zatvorio vrata.

Robineau objavi: – Nema tu nikakva sukoba.

– Ne, tu nema – reče Larry. – Samo s našim postojećim klijentima. Nadam se da ćete im uspjeti objasniti kad se sve pročuje, a to će se sigurno dogoditi. Objasnite im zbog čega želimo oteti milijun dolara koje je Althea Tillett ostavila dobrotvornoj ustanovi i dati ih njezinu nećaku čudaku.

Robineau ga probode strogim, zlokobnim pogledom. – Kad smo već kod sukoba interesa, Larry, niste li ti i Althea Tillett pripadali istoj crkvi?

– Da. Prezbiterijanskoj crkvi Miami Shores.

Gail za ovo još nije bila čula. Larry je poznavao Altheu Tillett. Nastavio je: – I da, Paul, ostavila je nasljedstvo od dvije stotine tisuća dolara. A upravo je o tome riječ. Imate li uopće pojma koliko naših klijenata odlazi u tu crkvu?

– Pa što smo mi? Odvjetnička tvrtka ili golf klub?

– Nećeš se moći održati na životu budeš li izopćavao istaknute članove društva.

– Kojega društva? Jedino društvo koje ćemo izopćiti su Rudy Tillett i njegova sestra i gomila koja se okuplja na poslijepodnevnim čajankama u plesnoj dvorani South Beach-Warsaw.

– Pazi, Paul. – posprdno se naceri Mackey. – Iznosiš politički netočne izjave o osobama s drukčijim seksualnim sklonostima od tvojih. – Cy, zaveži – reče Schoenfeld umorno.

– Zažalit ćeš što si nas gurnuo u ovaj slučaj. – Larry je stajao iznad stolca u kojemu je sjedio Paul Robineau. – Kunem se.

– Ti se kuneš!? – Robineauove su oči bljesnule hladnim sjajem, ali ničime nije pokazivao ni najmanju napetost. Zatresao je glavom, smješkajući se. – Larry, tvoj problem je u tome što previše cvikaš.

Larry odgovori: – Ma odjebi, Paul. – I ti također.

Mackey se oduševljeno nasmijao, kao da je samo pitanje trenutka kada će se ovi pograbiti.

– Gospodo! – Putney je ustao dostojanstveno i odlučno. Robineau slegnu ramenima prema Gail, u znak isprike, očito se sjetivši da se u prostoriji nalazi i žena.

– Vi ne shvaćate – zagrmio je Putney. – I ja sam povrijeđen. Kao član ove odvjetničke tvrtke, ja sam uvrijeđen.

Larry se povukao, stišćući hrbat nosa i mrmļajući.

S Mackeyeva lica nestade ono glupavo keženje. – Oprostite. Putney je sve za stolom prostrijelio prodornim pogledom, a onda izravnao prednjicu sakoa pa sjeo.

Robineau reče: – Gospodo Connor, to je sve. Hvala što ste došli. Schoenfeld zapali cigaretu. Warner se doimao kao da gleda kroza zid očima koje su mu zastarli kapci. Cy Mackey je noktom maloga prsta vadio nešto iz prednjega zuba. Larry je skrio svoj pogled u šalicu za kavu.

Nitko nije govorio. Gail je prikupila bilješke i složila ih na urednu hrpicu: Kad ode, odbor će razgovarati o onome što treba učiniti. Ona će to saznati sutra. Ako preuzmu slučaj, ona će tražiti da ga dodijele njoj. Ustrajat će na tome. Ali ne sada. Nitko od njih nije bio u dobru raspoloženju.

Ustala je, spremna krenuti. A onda zastade, odjednom svjesna toga da njezina budućnost u ovoj tvrtki ovisi o onome što će se dogoditi u idućih nekoliko sekundi.

Paul Robineau je s druge strane stola upitao: – Jeste li još što imali na umu?

Srce joj je nepravilno i brzo kucalo, kao da ga neka ruka želi iščupati iz njezinih grudi. Ona reče: – Da. Patrick Norris želi da ga ja zastupam. Ako vi odlučite da nećete uzeti ovaj slučaj, ja također moram donijeti odluku. Nemam u ovom času namjeru napustiti ovu tvrtku, ali osjećam određenu obvezu prema gospodinu Norrisu. Želite li slučaj, tada bih voljela postotak honorara. I uložila bih to u jednak udio u partnerstvu.

U prostoriji je zavladała mrtva tišina. Napokon je Robineau rekao: – Vi držite da su vaše zasluge uistinu goleme, zar ne, gospodo Connor?

– Nakon gotovo osam godina, Paul, imam pravo na tako nešto. Držim da sam dobra odvjetnica. Držim da pripadam ovoj tvrtki. Opet su zabljesnuli zubi Cyja Mackeyja. – Isuse. A ja sam mislio da želite ovaj slučaj zato što je onaj tip od vas zatražio pomoć. Gail se prisilila da mu se nasmiješi.

Naslonjen na ormarić, Larry reče: – Gail ima pravo. To je prošlost. Većina ostalih odvjetnika gledala je negdje u prazno. Putney se tiho hihotao, a labava mu se koža na vratu tresla. – Drska mlada žena!

Robineau je neprestano okretao olovku među prstima. Naposljetku je rekao: – Hvala vam, gospodo Connor. Javit ćemo vam.

Kad se vratila u svoj ured, tresući se tako jako da je morala sjesti, našla je poruku od Anthonyja. Nazvala ga je. Bio je kod kuće. Uspio je na sudu pomoću molbe umanjiti optužbu za ubojstvo drugog stupnja na prijestup teškoga fizičkog napada. Može li doći k njemu na večeru?

Gail je nakon toga nazvala Irenu i nagovorila je da povede Karen na par partija mini-golfa. Odvezla se Anthonyjevoj kući ravno s posla, otkopčavajući haljinu još na stubama.

Prigušen bariton španjolskoga pjevača balada razlijegao se iz stereo linije u dnevnoj sobi. U zrcalu je svjetlucala svijeća. U kupaonici je bilo mračno; Anthony je preko prozora prebacio ručnik, kako unutra ne bi ulazilo kasno poslijepodnevno sunce.

Kada je bila golema, blistava, crna s vodenim mlaznicama, a preko cijeloga se zida pružala polica za mirišljave sapune i uljne kupke i spužve od lufe. Anthony je ležao u kadi, Gail između njegovih nogu, zatvorenih očiju, s glavom na njegovu ramenu. Sapunao je njezine dojke, opisujući rukom šare.

Ona reče: – Mislila sam da ću umrijeti.

– Nisi. – Lagano joj je bradom odmaknuo kosu da bi je mogao poljubiti odostraga u vrat. Osjetila je njegovu hrapavu bradu.

– Zaista. Mislila sam da će mi srce prestati kucati pa će morati pozvati 911. Onda rekoh sebi: E pa ako oni mogu biti takvi pokvarenjaci, mogu i ja. I tako sam krenula u napad.

– Uskoro ćeš biti prejaka za mene, ne misliš li?

– Baš tako. Bit ću veći muškarac i od tebe. – Gail se okrenula, skliska u mirisnoj vodi, pa se uhvatila za njegova ramena, polako se klizujući po njegovu tijelu, osjećajući na svojoj koži njegove malje.

Zavapio je. – No puedo mas¹⁴. Gail, molim te.

Prelazila je vrškom jezika preko njegovih zubi dok nije popustio i otvorio usta. Rukama je kliznuo ispod vode, raširio joj noge i prebacio je sebi na krilo. Voda se podigla i preplavila rubove kade.

Imao je blijedu kožu sjevernjačkih Španjolca, dugačak nos i aristokratsko držanje djeda po majci, a tamne oči prema očevoj obitelji: mahom bivši robovi, santerosi¹⁵, i obožavatelji Santa Barbare koja se u noći punog mjeseca podala Changu, bogu munje, grmljavine i muževnosti. Po tome bi Anthony imao jednu osminu crnačke krvi. Gubila se u naletima čudnih misli o njegovu neobičnom porijeklu. Jednom je osminom bio Afro-Kubanac; mambo i ča-ča-ča i latinski ritmovi, talambas i konge, sve to bubnja u njegovoj krvi.

Nešto poslije, klonula je na njegove grudi. – Quien es mas macho, mujerz¹⁶?

– Ja – reče ona.

– Tko? – Ona zavrisku kad ju je pošakljao ispod ruke. – Tko je veći muškarac? – Gurkao ju je u rebra. – Recí.

– Oh, prestani. Anthony! – Quien es? Dimelo¹⁷.

– Ti! Ti si. – Kliznula je pod vodu, a njezin se smijeh pretvori u mjehuriće. Anthony je povuče za lakat i ukloni joj kosu s lica. Strasno ju je poljubio pa joj ovio ruke oko leđa.

¹⁴ Ne mogu više!

¹⁵ santero = poklonik religije koja potječe s Kube, mješavine rimokatoličke vjeroispovijesti i obožavanja boanstava afričkog plemena

¹⁶ Yoruba = 'Tko je veće muško, ženo?'

¹⁷ Tko je? Recí mi.

Na nekoliko je minuta zatvorila oči. – Zamisli. Anthony Luis Quintana Pedrosa i mršava Americana s neodgojenom klinkom. Ne zna kuhati, spremati. Noćna mora svake kubanske majke. Bože! Tko je to mogao predvidjeti? Ja? Ni za stotinu godina. Ti?

Disanje mu bijaše sporo i ravnomjerno.

– Ni za tisuću. – A onda ona prošapta: – Jesi li zaspao?

– Ne. – Pomaknuo je ruke i hladan zrak, iz otvora za hlađenje na stropu, briznuo joj je po leđima. – Gail, kasno je. Osam i trideset. Htjela si da te podsjetim.

Pogledala je na sat na ormariću uz umivaonik. – Mogla bih ostati nešto duže. Nismo još jeli.

– Poslije ću nešto spremati. – Pogladio ju je po stražnjici. – Trebala bi poći.

Oprezno su ustali i izišli. Anthony se brisao, pjevušeći tiho na španjolskom riječi pjesme koju je već prije bio pjevao.

Gail je oko sebe čvrsto omatala ručnik, promatrajući ga – izdužene crte njegovih leđa i nogu, mišiće koji su se micali pod kožom, tamne malje na njegovim grudima i preponama. Uskoro će joj na vratima dati poljubac za rastanak, a u ponoć će oboje čitati papire iz ureda, i svaki će na noćnom ormariću imati šalicu s čajem ili kavom.

Prigušila je jecaj i klonula na rub kade. – Što je? Gail?

– Ništa. – Nasmijala se, brišući obraze ručnikom. – Ništa? – Sjeo je pokraj nje.

– Bože, previše – previše posla imam kad stignem kući. Ne znam. – Ustala je. – Nazvat ću te tijekom tjedna, u redu?

– Razgovarat ćemo o tome sada.

– Razgovarati, o čemu? Dobro sam.

Još je sjedio, pogledao ju je. – Izluđuješ me.

– Je li? Dobro. – Lagano ga je poljubila. – Samo, nemoj poluditi za nekom drugom.

9. poglavlje

Dva dana poslije, Gail je od Jacka Warnera, šefa parničnog odjela, dobila vijesti. Može preuzeti slučaj Norris. Nekoliko su se minuta natezali o pojedinostima u vezi s dogovorom za honorar, ali joj je na kraju dao ono što je htjela. Izrazio je nadu da će mu dopustiti da joj pomaže. Rekla je da hoće. Upitala je o svom dijelu ukupnoga prihoda. On reče da će ga dobiti, pet posto od naknade za dobivenu parnicu. I ako se sve bude dobro odvijalo, taj će postotak ući u račun za njezino partnerstvo u tvrtki. Kad je odlazila, rukovao se s njom. Gail se činilo da joj ljudi u upravnom odboru nisu zamjerili što je onako odlučno postavila svoj zahtjev. Ako se bojiš poslužiti svojim oružjem, ne pripadaš momčadi.

Izlazeći iz Warnerova ureda osjetila je neobičnu mješavinu ushićenja i užasa. Pet posto honorara od 15 posto na petnaest milijuna ... ako dobije parnicu.

Gail je stajala za stolom, razvrstavajući dosjee i pisma u dvije hrpe – u hitne i neodložne. Miriamina je glava bila pognuta nad blokom, olovka je letjela. Izjutra će biti gust raspored, onda će se u jedan sat Gail sastati s Patrickom Norrisom pa će on potpisati neke papire.

Zaustavila se i pogledala na sat. Osam i pedeset. – Možeš li sve ovo obaviti prije podneva?

Miriam zabaci kosu unatrag preko ramena. Imala je naušnice u obliku koluta s malim zlatnim srcima koja su se njihala na sitnim lančićima. – Svakako, ali ne ako želite da odnesem i ono pismo u Kareninu školu.

– Onda pozovi dostavnu službu. Ne mogu se sjetiti što bih drugo. Karen je bila zaboravila odnijeti papirić s majčinim potpisom kojime daje suglasnost da Karen pođe na koncert školskoga zbora u Muzej Holocaustu Miami Beachu, a autobus je kretao u deset. Karen je pjevala solo dionicu. Inače bi Gail možda pala u iskušenje da je nauči pameti.

– Razmišljala sam o nečemu – reče Miriam. – Večeras imam ispit iz financija. Bih li mogla otići jedan sat ranije? Nisam imala priliku učiti prošle noći jer je Danny radio pa nije mogao paziti na bebu.

– Svakako, samo pođi. – Gail je stala na vrškove prstiju kako bi dohvatila tešku kutiju koja je stajala na ormaru za knjige. – Tvoj je raspored gust kao i moj. Danny se ne tuži? – Ispustila je kutiju na stolac.

– Ne previše. Znam ja kako treba s njime. – Kad se Gail ogledala oko sebe, Miriam se nasmijala. – Muškarci su takvi! Isprva ti daju sve što želiš, a onda – pucnula je prstima – pretvore se u muževe. Naređuju ti što da radiš. Ali ja nikad ne dam Dannyju da mi to čini, – olvidalos¹⁸! On neće biti poput mog oca. Taj je natjerao mamu da ga traži dopuštenje za svaku sitnicu. Tatica je vrlo staromodan, znate? – Hmmm.

Ustavši od stola, Miriam se uspravila, pokazala koljena i gole noge. – A Anthony? Ne brinite, nije on tako star kao moj tata. Vjerojatno ga možete naučiti da obavlja štogod za vas.

Gail je preturala po prašnjoj kutiji. – Ne mogu to zamisliti.

– Nećete mu to jednostavno narediti – reče Miriam, kao da ne može vjerovati da bi Gail mogla biti tako tupa. – U svakom slučaju, to neće biti nešto što on ionako ne bi napravio. Ali katkada će reći da odbija, tek tako, da može misliti kako on drži sve pod kontrolom. Danny to radi. Ja mu kažem: Molim te, Danny. Por favor, papizb.

– Bljak.

– Ne, to djeluje, te juro¹⁹. Kunem se bogom. Ako ga ne natjerate da vam čini usluge, kako će znati da ga volite?

Gail je zurila u nju. – Ti to, zapravo, doista radiš?

Miriam je prasnula u grčevit smijeh. – Oh, Gail. Tako ste smiješni. – Prikupila je puno naručje dosjea i rekla: – Trebala bih vas jednom povesti u kupovinu. U redu je da na poslu izgledate kao odvjetnica, ali ako mislite izlaziti s jednim Kubancem, morate se znati odijevati. Prije svega, trebali biste nositi uže suknje.

– Miriam, molim te.

Slegnula je ramenima i nestala u hodniku.

Časak poslije, Gail je začula kucanje na otvorenim vratima. Ušao je Eric Ramsay i rekao: – Imate li minutu?

– Upravo otprilike toliko. Što trebaš? – Gail se, s kutijom u rukama uputila natrag prema ormaru za knjige.

Eric je zatvorio vrata. Nosio je hlače s manšetama i plave naramenice. Košulja je savršeno prijanjala uz njegova široka ramena. – Mislio sam da bi vam dobro došla kakva pomoć u vezi sa slučajem lažne oporuke.

Pogledala ga je. – Slučaj lažne oporuke?

¹⁸ zaboravi!

¹⁹ Molim te, tata. Kunem ti se.

Uzeo joj je kutiju iz ruku i s lakoćom je odbacio na gornju policu. – To je vaš slučaj, zar ne? Tillet?

– Gdje si to čuo? – Partneri su se složili da se o tome neko vrijeme ne govori, sve dok Gail ne smisli neku strategiju.

Njegov smiješak izbljedi. – Nekoliko vanjskih stručnih suradnika razgovaralo je o tome u kafiću.

– Oh, krasno.

– Rekli su da ste vi upravo preuzeli slučaj s krivotvorenom oporukom Alice Tillet.

– Althee.

– Točno. Althee. Ime mi je zvučalo poznato. Bill Schoenfeld me pitao o Althei Tillet na sastanku u ponedjeljak. Kad sam čuo da vanjski suradnici pričaju o tome, pomislio sam kako je to nešto na čemu bih volio raditi.

– Zašto? – upita Gail.

– Zašto? – Jedan se kut njegovih usta podiže u osmijeh. – Zato jer kažu da će to biti vraško suđenje. Nikad još nisam sudjelovao u raspravi nekog slučaja osim na studentskim vježbama. Zna li zbog čega su me zaposlili u Hartwell-Blacku? Zbog poreza. U Michiganu sam se specijalizirao za porez. Pisao sam članke o poreznim oazama i ulaganjima inozemnih tvrtki. Ovdje, u Hartwell-Blacku, izvodim korporacijske porezne procjene. Porez!

Naslonio se na rub njezina radnog stola. – Iskreno rečeno, sit sam toga. Same brojke. Tu nema duše. Zna li što bih volio raditi? Želio bih biti parničar. Bila bi to strahovita promjena, ali osjećam kako me to privlači sve otkad sam vidio unutrašnjost sudnice.

– Doista?!

– Doista. – Opet se osmjehnuo. – A tko me može bolje naučiti sudskoj praksi od Gail Connor? Vi ste jedna silna odvjetnica. Kratko je jaukula i prešla na drugi kraj sobe. – Eric, molim te.

Ne mogu slušati gluposti ovako rano ujutro. On zatrepta očima. – Nisu to gluposti.

– U redu. Hvala ti što si mi tako velikodušno ponudio svoje vrijeme, hvala na komplimentima i tako dalje, ali ne trebam pomoć.

– Pogledajte ovo. – Pokazao je rukom prema mapama naslaganima na stolu. – Već imate previše posla. Kako ćete sami preuzeti ovako važan slučaj? – Prekrižila je ruke. – Dobro. Bit ću posve iskrena. Sjećaš li se žalbe u slučaju Aventura Mazda koju sam te zamolila da podneseš prije nekoliko tjedana?

– Bilo je to početkom rujna.

– Dakle, otprilike prije mjesec dana. Otvoreno govoreći, bila sam razočarana. Morala sam to obaviti sama i umalo sam propustila rok za ulaganje žalbe.

– Gail, svalili ste to na mene bez ikakvih uputa, rekli ste samo: „Sastavi žalbu.” – Trebala sam te držati za ruku?

Stupio je pred nju, podižući ruke da bi je umirio. – U redu, zabrljao sam. Dovoljno sam velik da to priznam.

– Odlično. I više ne trebam tvoju pomoć.

– Ja trebam vašu pomoć. Molim vas, Gail. – Srušio se u stolac za klijente. – Otpustit će me. Sada sam na pokusnom roku i mislim da neću proći.

Gail je zurila u njega.

– Gotov sam. Moja karijera i sve.

– Eric, tako mi je žao. Jesi li siguran u to? Tko ti je rekao?

– On sam. Paul Robineau. Kriste Bože, ovdje su svi takvi krvoloci.

– Ne nisu svi. – Ona sjede pokraj njega. – Eric, mogu li ti dati mali savjet?

– Svakako.

– To je zbog tvoga stava. Ponašaš se kao da nitko ne zna ono što ti znaš. Ljudi to ne vole. Osobito to ne vole stariji partneri.

Sjedio je bez riječi, a onda potvrdio kimnuvši glavom. – Možda pretjerujem, jer želim toliko toga nadoknaditi. Vidite, ja nisam dobio sve na pladnju kao većina ljudi ovdje. Mama mi je umrla kad sam bio mali, a tata je radio u dvije smjene kako bi mogao školovati moju sestru, mlađega brata i mene. Živjeli smo u prikolici. Sjećam se samo snijega i kiše. Nisam želio tako završiti. Studirao sam i izvukao se. Obećao sam da ću pomagati mlađoj sestri dok ne završi fakultet. Uvukao je dah. – Što ću, do vraga, raditi?! Što da kažem ocu? Čvrsto je stisnuo oči.

Pokraj vrata su promicali prigušeni glasovi. Gail položi ruku na njegovo rame. – Još te nisu otpustili.

Podignuo je glavu sa šake. – Kad bih se samo mogao dokazati. Dopustite mi to. Samo mi dajte priliku. To je sve što tražim. Jednu priliku.

Odvratila je pogled od njega. Nije joj se svidjelo što čuje odasloga muškarca da moli. Nije joj se svidjela ni spoznaja da joj je stalo do toga kako će partneri gledati na mogućnost da za pomoćnika uzme Erica Ramsaya, vrhunskoga stručnjaka za porezna pitanja, kojega je Paul Robineau upravo stavio na probni rok.

Nek' se nosi i Paul Robineau! – Kakav ti je raspored jutros? – Kakav god vi želite da bude.

– Kao prvo, smiri se. Zatim otiđi i reci Miriam neka ti pokaže dosje Norris. Želim da do podneva bude sastavljena tužba kojom oporuku proglašavamo nevažećom.

Zgrabio ju je za ruke i polako ustao. – Hvala vam, Gail. Veliko vam hvala.

Povukla se iza stola u strahu da će je zagrliti. – Morat ćeš se dobro slagati s Miriam. Ona ima svoj posebni način rada i ne želim da se osjeti odbačenom.

– Nema problema. Vi ste šefica. – Otvorio je vrata pa na trenutak zastao. – Nećete zažaliti, obećajem vam.

Patrick je dan prije bio predložio da mu Gail donese papire na potpis. Tako bi mogla i razgledati četvrt u koju je on želio uložiti svoje nasljedstvo ako ga dobije. Gail je zamolila Erica Ramsaya da pode s njom. Nije bila sigurna da u onaj kraj želi poći sama. Osim toga, rashladni uredaj u njezinu Buicku još nije radio iako za popravak bijaše platila mehaničaru tristo dolara.

Ispalo je da je Ericov automobil zapravo srebrni Lexus coupe s mobitelom i ozvučenjem vrijednim 2.000 dolara. Dok su, vijugajući, uz cviljenje guma jurili niz kosinu garaže, on joj se široko nasmiješio pod svojim sunčanim naočalama zlatnih okvira u kombinaciji s kožom. – Što mislite? Nije li odličan? – Čvrsto je stisnula rukohvat i složila se da je auto uistinu vrlo lijep. Objasnio joj je kako si je uspio priuštiti tako nešto: pomoću dugoročnoga zakupa s mogućnošću otplate. I ona bi trebala o tome razmisliti.

Vozili su se na sjever, prema bulevaru Biscayne, pokraj ruševnoga gradskog kupovnog centra koji je bezuspješno pokušavao namamiti ljude u poslovni dio grada, zatim pokraj Belle Mar, zidom okruženoga zemljišta s naseljem novogradnji u kojemu je živjela i njezina majka, gdje su kuće bile izgrađene uza samo more, okružene brojnim stablima u cvatu i privatnim čuvarima sigurnosti.

– Kad ćemo uložiti žalbu? – upita Eric.

Upio je podatke iz dosjea Norris zapanjujućom brzinom. Znao je i najmanje pojedinosti o oporuci Althee Tillett, bolje od same Gail, a priredio je i prilično dobar nacrt molbe za opoziv sudbene potvrde oporuke.

– Najprije ćemo učiniti sve da dobijemo slučaj. Ako uspijem pokazati Weissmanu i Tillettovima da smo ih uhvatili u kaznenom prijestupu, možda će se predati bez borbe. Podnesi sudu prijedlog za uzimanje nekoliko iskaza pod zakletvom. Želim raskrinkati te ljude prije no što uspiju svoju priču prikazati istinitom. – Gail se naslonila laktom na donji rub zatvorenoga tamnoobojenog prozora. – Bože dragi. Uzeti iskaz Alana Weissmana. To će biti uzbudljivo!

Kod semafora, Eric je zaustavio auto i bacio pogled kroz prozor mrmljajući nešto o bučnom susjedstvu.

– I još bi nešto mogao učiniti – reče Gail. – Pronađi Carlu Napolitano.

– Javnoga bilježnika?

– Da. Mislila sam da će biti u Weissmanovu uredu. Miriam je jučer nazvala ured izmislivši neki razlog pa su joj rekli da ona tu ne radi.

– Gdje je onda?

– Miriam je može pronaći u državnom arhivu. Želim da je provjeriš. Samo vidi gdje radi, kakvo je to mjesto. Onda prođi pokraj njezine kuće. Pronađi kakav automobil vozi i zapiši registracijski broj. Nabavit ćemo njezine vozačke podatke. Možda i podatke o kreditnim karticama. Ali pazi da te ne vidi.

– Sredit ću ja to. – Eric je, kroz vjetrobran, bacio pogled na ulične znakove. – Kamo skrećemo?

– Lijevo na Šezdeset drugoj – odgovori ona.

Upravo tu ispred njih. Uključio je žmigavac, pričekao da se raščisti promet pa pritisnuo gumb za automatsko zaključavanje vrata. Skrenuli su na zapad, prošli pokraj zgrade s trima kinodvorana ma na uglu. The Reel Stuff. Samo za odrasle, non-stop. Pola žutih svjetala koja su blještala jedno za drugim u nizu oko nadsvođenog ulaza, bijaše izgorjelo. Gail je promatrala jeftine motele i trošne izloge u pročeljima kuća na bulevaru Biscayne, nakon kojih su se postupno nizale kućice bespravno naseljenih ljudi, kuće od betonskih blokova iza žičanih ograda, pa stambene dvokatnice i trokatnice, od kojih su neke na vratima i prozorima imale pribijene šperploče. Djeca su se igrala na usahlim travnjacima. Polovica istrunula ležaja, spaljenog na jednom kraju, ležala je djelomično na cesti. Sjetila se da je ovdje u blizini neko dijete bilo poginulo od zalutalog metka.

Tri tinejdžera, u vrećastim trapericama i tenisicama golemim poput dječjih grobova, promatrali su ih kako prolaze. Gail je shvatila kako se odmaknula od prozora, u strahu da će se netko zaletjeti i pogoditi staklo automobilskom svjećicom. Čula je da se time služe kada provaljuju u dućanske izloge.

Stavila je torbicu na pod.

– Nije to ništa – otrknu Eric. – Dođite u Detroit.

– Patrick je htio da vidim ovu četvrt kako bih osjetila neku osobnu povezanost. – Gledala je neku mršavu djevojku kako gura kolica po smećem pretrpanom pločniku.

– Osobnu povezanost – ponovi Eric. – Iduća ulica, desno.

Prstom je pokazala tri bloka kuća okrenutih prema sjeveru: – Evo. To bi moralo biti to. – Dvokatnica je stajala u sendviču, između praonice rublja i željezare s prečkama na prozoru. Prljava bijela boja se ljuštila. Na natpisu pokraj vrata pisalo je CENTRO RENACER, SAVJETI I ZAPOŠLJAVANJE, Biskupija Miami. Eric je parkirao na uvučenom dijelu kolnika pokraj praonice. Izišao je, pričekao Gail pa usmjerio prema automobilu kolut s ključevima. Lexus je dvaput zacvrkutao, a na kontrolnoj je ploči počelo svjetlucati sitno crveno svjetlo.

Dva parkirališna mjesta dalje, jedan je mladić golih grudiju sjedio na prtljažniku izbljedad zelenog Plymoutha, pijuckajući sok od ananasa.

– Hej! Rista! – Eric mahnu mladiću pozivajući ga k sebi. – Bi li mi pripazio na auto? – Pružio mu je novčanicu od dvadeset dolara, presavijenu po duljini. – I još dvadeset kad se vratim, što kažeš?

Ovaj je neko vrijeme gledao u Ericove naočale, zatim se nasmiješio pa uzeo novac. Oko vrata je imao težak zlatni križ. – U redu, Rista. – Skočio je natrag na prtljažnik Plymoutha.

Gail prošapta: – Eric, nisam sigurna da je ovo u redu. – Ne brinite – reče on i uhvati je za ruku.

Kad su stigli u Centro Renacer, jedan im je crnac s otočkim naglaskom ponudio da sjednu dok on pozove gospodina Norrisa. Uska soba, u kojoj se osjećao miris sredstva za dezinfekciju, bijaše oskudno namještena; naslonjač od zelene umjetne kože i nekoliko metalnih stolaca. Iz akvarija sa žuto ispruganom ribicom i svijetloplavim kamenjem, postavljenog na sklopivi stolić čulo se brujanje.

Nisu dugo čekali. Ušao je Patrick Nomis, koji se nasmiješio ugledavši Gail. Doimao se još mršavijim nego prije, ako je to uopće moguće, no sada se kretao pun samopouzdanja. Oči su mu sjale iza naočala s metalnim okvirima. Uzeo je obje njezine ruke i rekao drugom čovjeku: – Trevore, ovo je Gail.

Ovaj joj se široko nasmijao, otkrivajući pritom bijele zube. – Patrick je pričao o vama, gospodo.

Dok je izgovarala uobičajene pristojne fraze, Gail se pitala što je sve Patrick ispričao o svomu slučaju. Bilo bi bolje da drži jezik za zubima kako ne bi raspirio bilo čije nade. Predstavila je Erica Ramsaya i njih se dvojica rukovaše. Onda Patrick reče: – Dođite u moj stan. Samo je nekoliko kuća dalje. Popit ćemo čaj.

Uhvatio je Gail za ruku, Eric je išao za njima i nosio njezinu torbu za spise. Šetnja i nije bila tako loša. Vrijeme se konačno smirilo, temperatura je pala na tridesetak stupnjeva. Patrick se osmjehivao i kimao glavom ljudima koji su prolazili pločnikom, a jedan je postariji čovjek u znak pozdrava rukom dotaknuo rub šešira.

– Zamisli ovu četvrt za nekoliko godina – reče Patrick. – Novi dućani, ustanove za skrb o predškolskoj djeci i starcima, društveni dom. Ovo su poštteni ljudi. Oni žele da se smeće odavde odvozi jednako brzo kao i u predgradu. Žele se osloboditi dilera drogom i pornograf skoga kina.

– To je ona dvorana na uglu bulevara Biscayne? – Tamo se okupljaju prostitutke.

– Trebali biste to prijaviti policiji.

– Ovo nije Coral Gables – reče Patrick, u posljednjem se trenutku suzdržavši da je sažaljivo ne pogladi po glavi. – Murjacima uopće nije stalo. Prepušteni smo sami sebi.

Poveo ih je kroz vrata na ogradi, u dvorište koje se zelenjelo od mladica banane, prepunih cvjetova. Pet, šest pilića kljuckalo je po prašnjavu tlu pokraj bijele drvene kućice. Na trijemu je sjedila žena s rupcem oko glave. Uz njezin lakat stajao je radio, slušala je prijenos nekog talk-showa na kreolskom. Ugledavši Patricka, osmjehnula se i kimnula mu. – Bonjour, monsieur²⁰. – Gail se pitala jesu li već svi u susjedstvu čuli što to on ovdje kani izvesti.

– Bonjour, madam Debrosse – poviče Patrick, a onda objasni Gail: – Moja gazdarica. Iz Port-au-Princea je. – Još tišim glasom reče joj: – Ona je dio mreže, pomaže ljudima da prebjegnu iz Haitija. Znaš našu dobru staru američku imigrantsku politiku. Dovedite nam umorne, siromašne, skučene – samo da ne budu previše siromašni i skučeni.

²⁰ Dobar dan, gospodine

Eric se zagledao u piliće. Primaknuo se Patricku. – Čemu ovi služe, za žrtvovanje u vudu obredu?

Patrick se strpljivo nasmiješio. – Za dobivanje jaja.

Njegov stan nalazio se iznad garaže. Poveo ih je drvenim stubama i otključao vrata, oklopljena metalnom pločom. Unutra je, u dnu prostorije, na zidu stajao uredno poslagan tesarski alat. Par čizama s kožnim čipkastim ukrasima bio je naslonjen uz vrata koja su vodila do male kupaonice. Kuhinja se sastojala od stola, hladnjaka i štednjaka s dvjema pločama. Pamučni sag, istkan u meksičkom stilu, označavao je mjesto predviđeno za dnevni boravak: običan krevet s tankim smeđim pokrivačem, veliki jastuci na podu, jedan drveni stolac i pisači stol iznad kojega su se police od sirove borovine svijale pod težinom knjiga. Filozofija, povijest, ekonomija, nekoliko knjiga poezije. Gail se sjetila da joj je Patrick jednom čitao pjesme. No, na stolu je sada bila otvorena knjiga Noama Chomskog, a ne poezija. Nije bilo televizora. Nije bilo telefona. Nije bilo pepeljara ni praznih limenki od piva. Nije bilo tragova ženske nazočnosti.

Lagani povjetarac dopirao je kroz prozore sa žaluzinama, koji su bili otvoreni na trima stranama duguljaste sobe. Preko kapaka su promicale sjene lišća, a na granama su cvrkutale ptičice. Onaj radio na trijemu madam Debrosse emitirao je neku pjesmu na francuskom.

Patrick je pristavio kotlić za čaj, a Gail mu je za to vrijeme ispričala što je saznala od sudskoga vještaka grafologa. Ispričala mu je o svojim razgovorima s Jessikom Simms i Irvingom Adlerom. Rekla mu je da je nasljedstvo veće nego što je on mislio, možda iznosi i više od petnaest milijuna dolara. A onda mu je naredila da sve to zadrži za sebe i ne priča o slučaju sa svima.

Kad je čaj bio gotov, natočio ga je u tri rasparene šalice. Eric je pomirisao svoj čaj pa zamolio šećera, ali je Patrick imao samo med. Patrick je skinuo teške sandale i elegantno se spustio na sag, prekrivenih nogu. Gail je skinula cipele, sjela na jedan jastuk na podu i složila suknju.

Eric ih je prornatrao časak pa je onda i on nezgrapno sjeo na pod. Sako ga je zatezao preko ramena i činilo se da se ne može odlučiti kamo bi smjestio noge.

Gail je pijuckala čaj. – Kad čovjek zade u ovaj kraj, to je kao da ulazi u neku drugu zemlju. Tako malo znam o ovdašnjim običajima i stvarnom životu.

Patrick joj se nasmiješi. – Nije mnogo drukčije. Svi mi želimo u životu isto. Dostojanstvo. Pošten rad. Sigurno, čisto mjesto, na kojemu bi djeca odrastala.

Nagnula se prema njemu i stisnula mu ruku. – Nadam se da ćeš uspjeti ovdje, Patrick.

Eric privuče Gailinu torbu za spise. – Trebali bismo započeti. Ne bih želio predugo ostaviti auto na onom mjestu.

Ona nevoljko spusti svoju šalicu. – Da, trebali bismo početi. Patrick reče: – Tražiš od mene da ne pričam o slučaju. Zašto?

– Zato što bi publicitet mogao uništiti naše šanse za nagodbu – odgovori ona. – Neki su istaknuti ljudi učinili nešto loše. Ako se to pročuje, oni će se boriti do smrti. – Izvadila je iz torbe mapu. – Nadam se da ću skupiti dovoljno materijala, kojim ćemo uspjeti dokazati kako je oporuka krivotvorena prije no što slučaj uopće i pokrenemo.

– Ne bi li ih upravo publicitet prisilio da se nagode? – Iskreno sumnjam u to.

Patrick je razmišljao o ovome. – Nisam siguran da se slažem. – Samo se ne upuštaj ni u kakav rizik, u redu?

– Koliko bi oni platili u nagodbi? – upita on.

– Ovisi. Odmjeravamo kakve su mogućnosti da uspijemo u odnosu na mogućnost neuspjeha. Uzimamo u obzir i utrošeno vrijeme. Ako druga strana odvuče slučaj do prizivnoga suda, rješenje bi se moglo dogoditi za dvije ili tri godine. A u međuvremenu bi ti se nagomilali troškovi i honorari za odvjetnike. – Neko je vrijeme držala mapu u rukama. – I to moram razmotriti. Honorare. Ako izgubimo iako ne očekujem tako nešto, no ako se to ipak dogodi – ne želim da ostaneš bez novca.

Patrick je pokazao glavom prema mapi. – Pokaži mi što imaš tamo. Ugovor o honoraru.

Otvorila ga je i izvukla dva dokumenta. – Ovaj dokument od četiri stranice je punomoć za zastupanje, jedan je primjerak za tebe, jedan za tvrtku. Ovaj drugi dokument sadrži tvoje obećanje da ćeš ono što si naslijedio prenijeti na tvrtku Hartwell, Black i Robineau. Patrick ispruži ruku, a Gail reče: – Tvrtka će preuzeti slučaj samo pod određenim uvjetima. Ako se nagodimo, traže deset posto, petnaest ako dode do parnice, dvadeset ako dobijemo parnicu nakon uložene žalbe. Za troškove traže predujam, dvadeset tisuća za početak.

Gurnuo je naočale dublje na nos i polako okretao stranice. Napokon je podignuo oči. – Nismo se tako dogovorili.

– Nismo se ništa dogovorili. I vjeruj mi, ovo je najbolje što mogu učiniti za tebe.

Spustio je papire. – Ne mogu ovo potpisati. Ovo je krađa.

Osjetila je kako je Eric gleda, pitajući se što će sad ona učiniti. – Patrick, ti nisi tražio samo mene. Tražio si i tvrtku Hartwell-Black. Nijedna druga ovako ugledna tvrtka i s izvorima kakve ima naša tvrtka neće ti to obaviti za manje novca. Većina bi naplatila još i više. – Kako on nije ništa rekao, dodala je: – Ako se ne možemo dogovoriti, ja ne mogu preuzeti slučaj.

Patrick je sjedio bezizražajna lica. – Recimo da se nagodimo, samo pretpostavimo tako, za deset milijuna. Recimo da vam treba stotinu sati. Uz deset posto, to iznosi deset tisuća dolara po satu za odvjetnički honorar. I to nije krađa?

– Tko kaže da ćemo se uopće nagoditi? To nitko ne zna. I nitko ne zna koliko ćemo sati potrošiti na cijeli posao. Tisuću. Pet tisuća. Ja se nadam nagodbi, ali moglo bi to otići i do suda. Mogao bi ostati bez ičega.

– Hajdemo to odrediti kao na kliznoj skali. Ili neka plaćanje bude određeno prema satu – reče on. – Jer, govorimo o novcu namijenjenom ljudima koji ga trebaju mnogo više nego tvoj pravnički stroj iz ulice Flagler.

Gail nije imala namjeru kukati mu o tome koliko se borila da uopće postigne ovakav dogovor. – Žao mi je. Ako želiš uzeti nekoga drugog, nemam ništa protiv. I neću ti naplatiti ono što sam već do sada obavila.

Prešao je rukom preko brade pa se nasmijao. – Osjećam se kao naivčina kojega su dobro prešli.

– Oh, Patrick, to mi nikad nije bila namjera. Trebao bi to znati. Ustao je i bosonog otkoračao do prozora ruku zavučenih u stražnje džepove hlača. Uz buku prometa, cvrkut ptica i prijenos s radija madam Debrosse, u sobu se probilo i prodorno zavijanje s pločnika. Vjerojatno policijska sirena.

Patrick se okrenuo prema njima. – Hoćeš li dobiti ovaj slučaj za mene?

– Trudit ću se. – Lagano se nasmiješila. – Patrick, i ne znaš koliko ću se samo svojski truditi da bih dobila ovaj slučaj.

– Ne želim se obraćati nikome drugome – reče on.

Osjetila je kako ju je preplavio osjećaj olakšanja, no samo je kimnula glavom. – Onda sjedni. Potpisat ćemo ove papire.

Eric je, sav napet, naherio glavu i podignuo se na koljena. – Ššš! Što je to? – Čula je kako još uvijek zavija sirena. Poletio je prema prozoru, a onda tresnuo rukom po prozorskoj dasci. – Prokletstvo!

– Eric, što se...

– Sranje! Moj prokleti auto! Gadovi su provalili u moj Lexus! Naglo je izletio kroz vrata, njegovi su koraci poput udaraca odjekivali drvenim stubama. Kad se oglasio alarm u njegovu autu, zacijelo se osjetio kao majka kada začuje plač vlastitog djeteta među gomilom djece na igralištu.

Gail reče: – Dao je nekom tipu dvadeset dolara da mu pripazi na auto.

Patrick kratko udahnu kroza zube. – To bi se moglo protumačiti kao uvreda.

– Osjećam se grozno. Trebali smo poći taksijem.

– Vjerojatno su samo uzeli radio. – Ponovno je sjeo prekrivenih nogu i potpisao izjavu i dva primjerka punomoći, od kojih je jedan uredno presavio na tri dijela pa odbacio na stol.

Kada se okrenuo, smješкао joj se. – Nemoj se osjećati krivom. Možda će naučiti nešto. Mislim, ako živiš za stvari, što zapravo imaš – je li tako?

Klimnula je, složivši se. – Taj stav baš nije omiljen u mojoj tvrtki, ali valjda je tako.

– Je li ti dobro tamo? Doista dobro?

– Da, jasno. – Otpila je malo čaja. – Pa, zapravo, i da i ne. Volim odvjetničko zvanje. Ali tako je teško. Većina ljudi ne zna čime se sve odvjetnici moraju baviti. Trudim se dobro obavljati posao.

– Siguran sam da je tako.

– Kada bih samo mogla ... dospjeti do određene razine. Sve bi bilo u redu. Imala bih bolji uvid u ono što radim. Mogla bih sama birati.

– Onda si tamo gdje moraš biti – reče on. – Do toga ne možeš dospjeti ako ne prođeš kroz ovo.

Nasmijala se. – A da nisam u Hartwell-Blacku, ti me ne bi mogao izluđivati svojim slučajem, zar ne?

Primaknuo joj se i poljubio je u obraz, i na trenutak ju ona je brada zaškakljala po koži. – Ovo sam svjesno učinio. Zamjeraš li mi? Ona se osmjehnu i zaniječe glavom.

– Tako je dobro vidjeti te opet, stari prijatelju. – I tebe također – reče ona.

– Hej, pocrvenjela si. – Nisam.

– Jesi, jesi. – Neko ju je vrijeme promatrao. – Gail, ne nabacujem ti se, doista ne.

– Znam.

– Kladim se da imaš dečka.

Nasmijala se. – Dečka. Kakva riječ! Da, zapravo imam. – Dobro. Ne? Nije baš tako dobro?

– Vrlo dobro. Mislim. Ali- teško je. Nakon Davea. A i o Karen treba voditi računa.

Stisnuo joj je rame. – Što god se treba dogoditi – dogodit će se. – To nikad nije bila tvoja filozofija – reče ona. – Uvijek si mi govorio da se u ljudskoj povijesti ne događa ništa što nije začeto nečijom voljom.

Patrick se nasmijao. – Ja sam to rekao? Kada? U svojoj nestrpljivoj mladosti?

– Ah, tako. Politika je jedno, a ljubav drugo. – Gail strese nabore na suknji. – Moram vidjeti je li sve u redu s Ericom.

Patrick je pokupio Ericovu netaknutu šalicu čaja. Gail je svoju šalicu ponijela do stola, gdje je na zelenobijelom podmetaču, kakve pletu djeca u vrtiću, počivao čajnik.

– Patrick. – Kad ju je pogledao, ona reče. – Sudski je grafolog spomenuo nešto što mi je zvučalo zanimljivo. Je li te policija ispitivala o tetinoj smrti? Mislim, mimo uobičajenih pitanja koja inače postavljaju.

Pogladio je bradu. – Što li su to rekli da si se tako nešto zapitala? – Pa, riječ je o velikom nasljedstvu. A ona je umrla sama. Možeš misliti. Pogledala sam smrtovnicu. Tamo ne piše da je smrt „slučajna”, piše „u istraživanju”. To znači da čeka daljnju istragu.

– Da – odgovori Patrick. – Što „da”?

– Da, posjetili su me iz Policije Miami Beacha i postavljali mi pitanja.

– Kada?

– Prije dva tjedna. Prošli tjedan. I jučer. – Zašto?

Patrick uzdahnu. – Tko zna? Takvi su. – Odložio je svoju i Ericovu šalicu na stol. – Rekli su da joj je vrat bio polomljen prije no što je pala. A tko je to učinio? Nije bilo znakova provale. Meni bi otvorila vrata. Osim toga, žestoko smo se posvađali tjedan dana prije no što je umrla.

– Oh, Patrick.

– Ma to su kreteni. Nemaju pametnijega posla. – Zašto mi ništa od svega ovoga nisi rekao?

– Pa da mi kažeš kako se ne želiš upetljivati?

Gledali su se. Ona reče: – Ne bih to učinila.

Postavio je sve ručkice na šalicama u istom smjeru. – Isto tako nisam mislio ni da ćeš me prijeći s honorarima.

– K vragu, Patrick! Osmjehnuo se, ne gledajući je. – Valjda si tako morala. To ide jedno s drugim. Sada vidiš zašto sam napustio studij.

Prešla je sobu do cipela i obula ih. – I ti meni pričaš da su te prešli!? – Naglo se okrenula. – Objasni mi to. Policija Miami Beacha sumnja da si počinio ubojstvo?

– Ne znam. Ja, Rudy, vrtlar. Oni postavljaju pitanja. Ja im kažem neka se gube. Oni odu. Onda zaborave što sam im rekao pa se vrate. Pa sve ide ispočetka.

Gail se naslonila na stol. – Patrick, je li se njoj nešto dogodilo? Je li to istina?

– Nadam se da nije. Da je netko učinio tako nešto ... ne želim razmišljati o tome. – Mahnuo je glavom prema stolu gdje je preko otvorene knjige nakoso ležao dokument. – Želiš li uzeti tu punomoć natrag?

– Ne. Ja sam sada tvoj odvjetnik, Patrick.

„Ali kako ću”, pitala se, „partnerima Hartwell, Black i Robineaua objasniti ovu istragu o ubojstvu?”

10. poglavlje

Sutradan poslijepodne Larry Black pozvao je Gail u svoj ured. Sjeli su pored prozora, na divan presvučen prugastim satenom. Njegova je tajnica unijela pladanj s kavom i finim sitnim pecivom pa ga postavila na starinski stol od trešnjevine.

Miješaa je kavu. – Jučer me nazvao Alan Weissman. – Kada ga je Gail iznenađeno pogledala, on nastavi: – Rekao sam mu da si ti osoba s kojom bi mogao o tome razgovarati, ali mi se čini da mu je bilo lakše obaviti to sa mnom. Radili smo zajedno u odboru za obnovu nakon uragana Hurricane Andrew i on zna da sam poznavao Altheu. Želi da sazovemo sastanak i riješimo taj predmet, prije no što sve potpuno izmakne kontroli, kako se izrazio.

Gail je ulila mlijeka u svoju šalicu. – Može ga riješiti, tako da prizna da je oporuka krivotvorena. Što je rekao?

– Pričali smo samo općenito. Ja sam, doduše, predložio termin za sastanak. Iduće srijede u deset sati u njegovu uredu na South Beachu. Hoćeš li moći?

– Sredit ću raspored. Znaš, ako kanimo razgovarati s Weissmanom, trebali bismo se sastati i pretresti neke pojedinosti.

U ponedjeljak ili utorak neće moći; Larry je imao sastanke oba ta dana. – A ovoga vikenda? – upita on. – Dodi k nama u subotu pa ostani na večeri. Karen se može igrati s Trishom. – Larryjeva mlađa kći išla je s Karen u razred u školi Biscayne Academy. Uz to reče: – Dee-Dee te nije vidjela mjesecima. Zapravo mi se jučer požalila na to.

Kako im to uspijeva, Gail se često pitala. Kad bi joj Larry rekao da se on i Dee-Dee rastaju, Gail bi ga zadavila. Ili to ili bi odbacila svaku nadu da brak može ikome uspjeti.

Prošla su dva dana otkad je ostavila poruku na Anthonyjevoj telefonskoj tajnici kod kuće. Možda je zauzet, ali, opet, ne može biti tako strašno zauzet. Ako je i planirao što za subotu uvečer, sada je za to prekasno.

Gail se osmjehnula: – Rado ću doći. Hvala.

Larry ispravi noge koje je bio prekrizao i odloži šalicu s kavom na stol. – Oh, imam nešto za tebe. – Prišao je stolu i podignuo papire. – Kad sam već shvatio da ovo možda nisi ni vidjela, morao sam prekopati kantu za smeće kod kuće. Pokćerka Althee Tillett, Monika, izlaže svoje radove. Vidi. – Dodao joj je stranicu iz Heralda, kažiprstom joj pokazujući mjesto koje treba pročitati.

Bio je to prilog za vikend, pregled otvorenja galerija. Gail je pogledom preletila najave. Eros i metafora, skulpture i apstrakcije Monike Tillett; Galerija Tillett, ulica Lincoln 833, Miami Beach. Otvorenje od 19 do 21 sat, u petak, 4. listopada. Ona ga pogleda. – Što to treba značiti – Eros i metafora?

– To je sutra. Pođi pa istraži.

Presavinula je stranicu. – Mogla bih. Hvala ti. Nadam se da mi neće tresnuti vrata u lice.

Larry je ponovno sjeo, namještajući nogavice iznad koljena. – Gail, kada se nisam složio s prihvaćanjem slučaja Norris, nisam time prigovarao tebi. Doista razumijem što mu želiš pomoći, ali ja moram voditi brigu o cijeloj ovoj odvjjetničkoj tvrtki. O našim dugoročnim interesima.

– Znam – odvrati ona. – Ti si mi predober prijatelj da bih to doživjela kao osobnu uvredu.

– Dobro, dakle. Reci mi što ti treba. Možda bismo mogli za taj slučaj odrediti nekoga vanjskog stručnog suradnika?

Dakle, povlači se. Nasmiješila mu se. – Ne, Miriam mi je za sada dovoljna. Možda ću, doduše, tražiti za nju povišicu. No što kažeš na ovo? Eric Ramsay se sam ponudio da će mi pomagati. Radit će još i u odjelu za privredno pravo.

– Divim se tvome strpljenju.

– U redu, možda je malo nezreo, ali bistar je i želi učiti – dodala je Gail. – Osim toga, sažalio mi se. Njegov je tata radnik u tvornici u Ohiju, a on školuje mlađu sestru na fakultetu.

– Radnik u tvornici? Njegov otac rukovodi jednom tvornicom koja izrađuje dijelove za strojeve. Mislim da je to točan podatak. Naš gospodin Ramsay je, čini se, preinačio činjenice.

– Možda se tako već priprema za sudsku praksu – reče Gail. A onda slegnu ramenima. – Bio je očajan, Larry.

Progutao je gutljaj kave. – Ramsay. Odvjetnik devedesetih godina. Eto što dobivamo kad uzimamo diplomirane ljude čije su kvalifikacije uglavnom na papiru. Možda ga uspiješ prekvalificirati.

Gail reče: – Kaže da ga Paul drži na probnom roku. Je li to istina?

– Da. Čuo sam to od Jacka Warnera. Paul nije meni o tome go vorio. – Larry ... Koliko je ozbiljno ovo neslaganje između tebe i Paula? Je li tvrtka u nevolji?

– Ne brini. Ono što si vidjela neki dan, bio je samo sukob naših ega. – Na licu mu se nazirao smiješak. – Već smo mi to doživjeli. Brod još ne tone.

Lawrence Black nosio je na svojim uskim ramenima teret od pet naraštaja pravobranitelja, i otkad je znala za njega Gail ga je doživljavala kao sredovječnu osobu. Nije bio neki sjajan pravni osobenjaka, njegov je najveći dar bio u tome što je otimao klijente tvrtkama koje nisu bile tako privlačne snobovima. Bavljenje računalima, investicijama i skupim reklamnim kampanjama prepustio je svojem osoblju.

Larry je proučavao u krug posložena peciva, dok nije odabrao sitan kolačić od sira s nabranim rubovima. – Htio bih da se nađeš s ljudima iz Odjela za odnose s javnošću. Hoćeš li?

Kao i u ostalim velikim tvrtkama, u Hartwell, Black i Robineauu imali su savjetnika za odnose s javnošću koji se bavio osjetljivom problematikom. – Ne možemo dopustiti da itko povjeruje kako smo protiv udovica i siročadi. Uzimamo ovaj slučaj zbog načela na kojemu počiva: želimo razotkriti krivotvorinu. Osobito mi je stalo da Sanford Ehringer to tako vidi. Ne samo da je on osobni zastupnik ove oporuke, već je i predsjednik Odbora Zaklade Easton i oni će mnogo izgubiti ako oporuka bude poništena. Ehringera će dvostruko više zanimati ono što radimo.

Larry se okrenuo na divanu kako bi pogledao Gail ravno u lice, nikad ga nije bila vidjela ovako ozbiljnog. – Mi želimo uvjeriti Ehringera da nam je cilj istjerati pravdu za našega klijenta, a ne dobro zaraditi. To je važno, Gail. Hoćeš li poslušati moj savjet u vezi s ovime?

Nakon jednog časka ona reče: – U redu. Bog zna da ne želimo uništiti tu sliku koju svijet o njemu ima. Larry, jesi li ikad vidio Sanforda Ehringera?

– Nekoliko puta. Danas je pomalo poput pustinjaka. Doima se kao veseo stari djedica koji voli popiti čašu dobroga porta i povremeno ispričati kakav prosti vic, ali je lukav i moćan. Mogao bi nam prouzročiti ozbiljne poteškoće kod mnogih naših klijenata.

– Kako to da poznaješ direktora Zaklade Easton, Howarda Odella? Ti i on ručali ste u našem restoranu gore na katu prošloga tjedna. – Oh, Howard. On vječito peca ulagače za vlastite poslove. Nisam bio zainteresiran.

– Što znaš o njemu? – Gail se pitala zna li Larry da je Odell navodno povezan s čovjekom koji se bavi pornografijom, a kemijska čistionica mu služi kao paravan.

– Zaista ništa. Ne družimo se.

Gail si je natočila još kave. – Čudno kako nisam eula za Zakladu Easton. Rođena sam u Miamiu.

– Nije to tako čudno. Prilično su nezamjetni – tako sam čuo. Članovi odbora pripadnici su starih obitelji koje se uzajamno poznaju godinama. Izbirljivi su po pitanju toga kome daju novac i izbjegavaju publicitet.

– Upravo je to neobično. Većina darivatelja koji daju novac dobrotvornim institucijama vole hvalospjeve.

Larry je pojeo kolačić prije no što je progovorio pa je obrisao prste uglom ubrusa. – Nepoznat darivatelj uživa veći blagoslov.

– Aha.

Njegove se usne s trzajem razvukoše u osmijeh. Zamijetila je kako mu svjetlost s prozora od prorijeđene kose stvara aureolu oko glave. Gail upita: – Što oni rade, Larry? Od novca koji daruju Zakladi sređuju beskamatne pozajmice? Uzimaju porezne odbitke od naplate?

– Ne, ne. Mislim da tu nema ničega protuzakonitog. Ti su ljudi najbiraniji stupovi društva. Mogu, doduše, utjecati na zbivanja u Miamiu i ako u tu svrhu mogu uporabiti moć Zaklade, zašto ne? Njihovo je mišljenje važno kao i svačije.

Gail je bilo jasno kako bi se taj utjecaj mogao primjenjivati. Ako je netko član Zaklade Easton i želi da se provede neka odredba, mogao bi obećati da će priložiti donaciju za poseban projekt nekoga gradskog povjerenika koji je zauzvrat mogao sebi pripisati zaslugu za to kada se otvori društveni dom ili novo bolničko krilo ili ogranak udruženja gradana za borbu protiv zločina. To je u ovdašnjoj politici uobičajeno.

A čovjek poput Howarda Odella – čije ćudoređe nije bilo pretjerano besprijekorno – mogao bi biti koristan pri pružanju takvih usluga. Stupovi društva bili bi pošteđeni svih neugodnosti.

– Howard Odell rukovodi Zakladom. Tko još sudjeluje u tome? – Ne znam točno – odgovori Larry.

– Althea Tillett? Onime što je ostavila Zakladi...

– To je logično. – Slegnuo je ramenima. – Ne bih se začudio da je bila član Zaklade.

– Postoji nešto što moraš znati – reče Gail. – Jučer mi je Patrick Norris rekao da Policija Miami Beacha istražuje njezinu smrt. Ne vjeruju da je to bio nesretan slučaj.

Usta mu se otvoriše pa zatvoriše, zatim ih je opet otvorio, ali nije ispustio ni glasa.

– Misle da joj je možda netko slomio vrat prije no što je pala niza stube.

– Bože rnoj. – Probljedio je. – Tko? Znaju li tko? Na temelju čega to zaključuju?

– Autopsije, pretpostavljam. A nema ni znakova provale. Patricka su ispitali tri puta u njegovu stanu.

Obgrlio je koljena rukama i uvukao zrak kroza zube. – Larry? – Gail mu priđe.

– Dobro sam. – Osmjehnuo se. Na čelu mu zasja znoj. – Malo sam šokiran, to je sve. Jesi li to rekla još komu u tvrtki?

– Ne.

– I nemoj. Hajdemo odlučiti što ćemo. Kako ćemo s time ... Trebali smo to znati prije sastanka. Prije no što smo odlučili uzeti taj prokleti slučaj.

– Larry, ne misliš valjda ... ne Patrick. Nikad ne bih ni pomislila da bi on to mogao učiniti.

– Trebali bismo saznati što radi policija. Kako se to radi? – Pa valjda bismo ih za početak trebali upitati.

Telefonirala je u ured Anthonyja Quintane. Bio je na suđenju. Ostavila mu je poruku neka je nazove. Nije ništa hitno, treba joj samo neki savjet u vezi s Policijom Miami Beacha.

– Prokletstvo. – Minutu-dvije promatrala je telefonski aparat, razmišljajući bi li ih nazvala sada i što bi trebala reći. Halo, ovdje odvjetnica Patricka Norrisa. Je li on osumnjičen za smrt Althee Tillett? Nešto bi smislila.

Gail je potražila njihov broj, odabrala ga, zatražila arhiv. Muški joj je glas rekao kako su policijski izvještaji zapravo dostupni u gradskom arhivu i da kopije može dobiti za nekoliko dolara.

Pogledala je na sat – 4 i 15 – potorn je pronašla Miriam koja je nešto tipkala, pjevušeći pritom sama za sebe.

– Gdje je Serior Ramsay? – upita Gail.
 Miriam se okrenula. – Oh, tu ste! Moram vam nešto reći. – U redu, ali gdje je Eric?
 – Otišao je po izvještaj o procjeni za osiguranje auta – reče Miriam. Pritisnula je tipku kako bi sačuvala ono što je bila napisala i iz monitora se začuo cvrkutavi zvuk. – Upravo je nazvao i rekao da se vraća.
 Suputnikov prozor njegova Lexusa bio je razmrskan, mobitel i stereo-linija bijahu iščupani poput zubiju iz čeljusti.
 Gail reče: – Idem do South Beacha. Reci Ericu neka načini konačnu verziju molbe za slučaj Tillett. I pozive za sve uključene. Pomozi mu. Nisam sigurna da razlikuje običan poziv za sud od poziva pod prijetnjom kazne.
 – Ali ja sam samo tajnica. Uvrijedit će se. – Miriam ustade sa svog stolca i on se zavrti. – Pogodite što se dogodilo. Pronašla sam Carlu Napolitano.
 – Gdje?
 – Zvala sam u Tallahasseeju jedan ured koji radi s podacima o javnim bilježnicima.
 – Držala je komad papira tako da ga i Gail vidi. – Carla Napolitano. Ima stan na aveniji Collins, ured u ulici Alton, u Miami Beachu. Tu su i telefonski brojevi.
 – Bravo, djevojko. – Gail je sve pročitala. – Nazovi, molim te, ovaj broj na poslu i vidi što je s time.
 – Već jesam. – I?
 Njezine velike smeđe oči širom se rastvoriše – Javio se neki čovjek. Rekao je: „Gateway Travel”, a ja ga pitam: „S kime govorim, molim vas?” On veli: „Koga trebate?” Baš tako. A ja rekoh: „Radi li ovdje Carla?” On reče: „Carla je izišla nakratko.” Zatim me pitao tko sam i što želim. Bilo e sve tako ludo. Nisam znala što da kažem, pa sam mu rekla da mi je ime Patty i da zovem u vezi s poslom, ali da nije važno, zvat ću ponovno.
 Miriam je zgurala Gail još dublje u njezin odjeljak. – A onda me pitao mislim li na posao plesačice ili što drugo? Pa sam mu rekla: „Da, u vezi s plesom.” On će: „Imate li iskustva?” A ja kažem ne. „To je u redu, naučit ćemo vas ako dobijete posao. Koliko vam je godina?” Ja kažem dvadeset jedna. A on: „Imate li umjetne?”
 – Šališ se!
 – Ne! ;Te juro! To je rekao. A ja njemu – Av, Dios mio²¹ – rekla sam: „Ne, ne trebaju mi umjetne.” A onda će on: „Zvučite zaista simpatično, zašto ne biste odmah došli ovamo?” Miriam je poskakivala gore-dolje, glava joj se klimala u visini Gailina ramena. – Oh, Bože moj, yo no lo creo que²² sam to uistinu učinila! Entonces, le digo²³: „Ne mogu sada otići s posla?” On kaže: „A poslije, je li u redu sedam sati?” I daje mi adresu na autocesti North Dixie Highway, prva vrata do lokala Wild Cherry.
 – Što je to?
 – Tako sam i ja rekla. „Što je to?” Y me dice²⁴: „To je klub u kojemu ćeš plesati, šećeru.” Kaže on: „Ponesi bikini i cipele s visokim petama da mogu načiniti nekoliko tvojih fotografija. Fijate! Kaže: „Ja sam Frankie, kad dođeš, pitaj za mene.” Gail je bacila pogled na prazan hodnik, pa opet na Miriam. Hoćeš reći da je bilježnik koji je ovjerio oporuku Althee Tillett povezan s opscenim ilegalnim noćnim klubom?
 – Što bi drugo to moglo biti, s takvim imenom?
 – Mislim da bi večeras trebala otići na sastanak s Frankiejem, Miriam. Po dodatak na plaću.

²¹ Oh, Bože moj!

²² ne vjerujem da

²³ I onda ja njemu kažem

²⁴ Tako me nazvao!

– Alaba'o! Danny bi me ubio.

Gail je ponovno proučila adresu Carle Napolitano na poslu. – Vidi ovo. Putnička agencija nalazi se u istoj četvrti u kojoj je i ured Alana Weissmana. To objašnjava gdje ju je Weissman pronašao.

– Kladam se da je striptizeta.

– Voljela bih o tome imati dokaze. Porota bi ih progutala.

– Onda, želite li da istražim što se može? – To baš i nije bilo pitanje. Miriamino je lice sjalo od oduševljenja.

– Bože, pa naravno! Ovo postaje zanimljivo. – Gail pogleda na sat. – Moram ići. Vidi možeš li pronaći tko je vlasnik agencije Gateway Travel. I daj Ericu adresu Wild Cherry. To bi ga trebalo razveseliti. Imat'će uz čitanje propisa Službe javnih prihoda što raditi ovoga vikenda.

Polu sata poslije, Gail je ušla u glavnu ispostavu Policije Miami Beacha: mozaik na podu u bijeloj i tirkiznoj boji, mural s motivom riba i plaže na zidu u dnu prostorije. Kad bi se dodalo nekoliko stolova i stolaca, a policajce odjenulo u konobarske odore, bilo bi sve nalik nekom od onih pomodnih restorana na prilazu Ocean Drive. Predvorje je bilo izgrađeno u obliku četvrtine kruga, s atrijem do stropa i četirima tirkizno obojenim metalnim oznakama na podovima. Recepcija kao da je lebdjela na osvijetljenim staklenim stupovima.

Mišićavi Adonis na koturaljkama kliznuo je oko Gail i zaletio se prema nadsvođenoj udubini po gutljaj vode iz vodoskoka. Bio je sav preplanuo i sjajan od znoja, u pripijenim zelenim kratkim hlačicama, kose svezane u konjski rep. Obrisa o usta, okrenuo se oko sebe i ponovno otklizao kroz automatska vrata.

– Često dolazi ovamo – reče djevojka za stolom na recepciji, bucmasta plavuša u plavoj odori Javnih službi.

Veli on meni: „Zamisli! „A-joj!

– Zacijelo mu je lijepo. – Gail upita djevojku gdje se nalazi arhiv. Ova se okrenula na stolcu i pokazala prema zidu s muralom, na drugoj strani predvorja.

U arhivu ju je jedan mladić upitao ima li broj slučaja. – Ne, žao mi je. Nemam. Samo ime. – Napisala ga je.

– Pričekajte. – Prelistavao je hitro neke papire, izvan Gailina vidokruga, pa ju opet pogledao. – Za ovaj izvještaj moram nazvati upravu.

– Za predmete iz javnog arhiva?

– Ništa vam ne mogu dati bez odobrenja. Sjednite u predvorje, vidjet ću što mogu učiniti. Kako se zovete?

Gail mu reče, pa laganim korakom pođe razgledati plakat s desetoricom traženih u Miami Beachu. Bijahu to ljudi bijedna izgleda, većini je bilo potrebno brijanje.

Minutu poslije toga, jedno od dvaju dizala sa srebrnim vratima otvorilo se u predvorju, jedan je čovjek izišao i krenuo prema njoj. Gail ustade. Bio je to krupan crnac, par centimetara niži od Gail. Prosijeda mu je kosa bila podšišana gotovo do kože. Nosio je košulju kratkih rukava i kravatu. Za pojas mu je bila zatakuta značka, u koricama je počivao pištolj.

– Policajac Gary Davis – reče ruke oslonivši o kukove. – Mogu li vam pomoći?

– Ime mi je Gail Connor. Odvjetnica. – Pružila mu je posjetnicu. Pošto ju je pročitao, ubacio ju je u džep košulje. – Što ste trebali na šalteru arhiva, gospodo Connor?

– Zatražila sam primjerke policijskih izvještaja u vezi s Altheom Tillett. Umrla je prošloga mjeseca u svome domu u ulici North Bay. – Smijem li vas pitati zašto vas to zanima?

– Zastupam njezina nećaka u građanskoj parnici. – Aonje...? – Patrick Norris. On mi je rekao da vaš odjel provodi istragu. Je li to istina?

Davis ju je kratko promotrio, a potom pružio ruku prema dizalima. – Budite tako dobri pa pođite na kat, porazgovarat ćemo o tome. Gail baci pogled u atrij. – U ovom času htjela bih samo znati što se zbiva.

– Vi imate pitanja i ja imam pitanja. Izvolite.

Nakon časka, Gail kimnu glavom i krene za njim, a pete su joj odjekivale po podnom mozaiku. U dizalu je policajac Davis pritisnuo gumb za treći kat. – Nisam u vijestima čula ništa o istrazi o ubojstvu – reče ona.

– Nismo pustili pričicu. – Davis se umorno naslonio na zid u dnu dizala. – Oprostite nismo pustili u optjecaj primjerak izvještaja o incidentu za novinstvo. Ti se primjerci nalaze u kutiji, dolje na recepciji, koja je tu na raspolaganju novinarima. Oni tamo sjednu i pregledaju izvještaje. Tu je zavedena svaka krađa torbice, svaki napad nožem, svaka krađa u trgovini. Sve. Pa, ako pronađu nešto zanimljivoga, zatraže to. Ako toga nema u kutiji, onda ni ne postoji.

– Ali gospoda Tillett je bila prilično poznata.

Vrata se otvoriše i Davis ju je pustio da iziđe prva. – Mnogo je poznatih ljudi u Miami Beachu, gospodo Connor.

– Vi se zaduženi za taj slučaj? – upita Gail.

– Tako je. Što će Patricku Norrisu odvjetnik?

– Ja nisam odvjetnik za kazneno pravo – odgovori ona.

– To sam vidio. Gail A. Connor, odvjetnica, građansko procesno pravo – reče Davis, ponavljajući riječi otisnute na njezinoj posjetnici. – Iz odvjetničke tvrtke u ulici Flagler.

Poveo ju je kroz čekaonicu, pa kroz zaključana vrata s natpisom ISTRAGE. Unutra su niske pregrade odjeljivale golemi prostor u zasebne odjeljke. Tri muškarca i žena u običnoj odjeći pogledali su je iz zanimanja pa se vratili svom razgovoru. Na jednoj je pregradi spazila policijsku fotografiju Fidela Castra, iz koje su stršale strelice, a na drugoj kalendar s motivom djevojke slikane s leđa, u trapericama toliko rascijepanima da joj se vidjela stražnjica.

Davis se zaustavio pred ostakljenim uredom na južnoj strani i Gail uđe. Stol mu je bio zatrpan papirima, formularima i mapama. Zelena gumena igračka, neki čovječuljak, presavinuta je visjela na kutiji s ulaznom i izlaznom poštom. Na punjaču baterija stajao je mali radioprijamnik kroz koji se začuo tihi otpravnikov glas. S obiteljskih fotografija na prozorskoj polici gledala su je lica: žena, dva dječaka tinejdžera. Iza prozora, vrh palme bezglasno je lelujavao na povjetarcu.

Davis je zadržao ruku na kvaki. – Želite li šalicu kave? Neko hladno piće?

– Ne, hvala. – Sjela je na stolac s kromiranim nogama.

Zatvorio je vrata i podignuo kažiprst. – Connor. Zašto mi to ime zvuči poznato?

Gail nije vidjela razloga zašto mu ne bi rekla. – Moja je majka bila jedna od žena koje su u kući Althee Tillett igrale bridž one noći kad je gđa. Tillett umrla.

– Irene Connor. To je vaša mama? Jeste li i vi poznavali Altheu Tillett?

– Ne baš tako dobro, ali da, poznavala sam je. – Tako ste došli u vezu s njezinim nećakom? – Ne, upoznali smo se na Pravnom fakultetu.

– Oho. Vidi-vidi. Svijet je malen, kako kažu. – Gary Davis oslonio se jednim kukom na rub metalna stola s hrpama dosjea, njegove se jake ruke prekržiše preko trbuha, jednim je stopalom lagano mahao. Činilo se kao da ispunjava sav prostor ovog ureda. – Na Pravnom fakultetu? Gospodin Norris mi nije rekao da je odvjetnik.

– I nije. Oprostite mi, ali još mi niste rekli zbog čega ste ga ispitivali.

Rubovi Davisovih očiju bili su crveni, oko njih tamne sjene. Rekli ste da zastupate Patricka Norrisa u građanskoj parnici. S čim je to u vezi?

– U vezi sa službenom potvrdom oporuke gospođe Tillett. – Ispričajte mi što točno.

– Radije više ne bih govorila o tome.

– Povlastice odnosa odvjetnik-klijent? – Davis posegnu u džep košulje i pročita s njezine posjetnice: Građansko procesno pravo. Bavite se i nasljednim pravom?

– Samo djelomično, koliko ta pitanja zadiru u moj posao.

– No, dakle, ovo je izjava i pol. Vi znate tko je Alan Weissman, zar ne?

– Da. Odvjetnik gospođe Tillett. On je zastupnik njezine ostavštine na ostavinskom sudu.

– Weissman kaže da će vaš klijent dobiti dvjesto pedeset tisuća dolara.

– Prema oporuci – odvrati Gail.

– Je li gospodin Norris znao za to prije no što mu je teta umrla? – Nisam spremna komentirati ovo.

Uzdahnuvši, Davis zavitla njezinu posjetnicu na stol. – Gospodo Connor, ne bih htio biti neugodan, ali želite li biti optuženi za ometanje istrage? Umoran sam. Radim na tri ubojstva, dva silovanja i na pljački s teškim fizičkim napadom. Prošle smo noći na aveniji Collins u kontejneru za smeće pronašli spaljeno tijelo nekog francuskog turista. Suprugu nisam vidio od utorka. Nisam raspoložen za natezanje s nekom odvjetnicom i fućka mi se iz kakve ste vi to uvažene tvrtke u ulici Flagler.

Gail je osjetila kako joj srce brže kuca. – Ja sam odvjetnica gospodina Norrisa. Ne možete me uhititi zbog postavljanja pitanja.

Davis se sagnu u struku prema naprijed. – Imate podatke vezane za slučaj ubojstva? Vi ne zastupate Patricka Norrisa u tome slučaju? Gledajte samo što mogu učiniti.

Borila se protiv iznenadne želje da hitro odmakne stolac unatrag. – Policajče Davis, neću se osvrutati na ono što je on znao ili kada je on to znao. Stoga, ako me želite baciti u vašu tamnicu, ili kamo već smještate nepokorive uvažene odvjetnike iz ulice Flagler, samo naprijed. Nazvat ću svog odvjetnika i tužiti vas za nezakonito utamničenje.

Gary Davis kratko se osmjehnuo, zašao iza svoga stola i sjeo, čvrsto stisnuvši naslone za ruke na stolcu. – Jedini nasljednik i bijednih četvrt milijuna dolara. Zbog čega vas je uzeo, gospođo Connor? Da biste poništili njezinu oporuku?

Davis je ovoliko mogao saznati iz razgovora s Weissmanom. Morat će mu barem nešto reći. Kimnula je glavom. – Da. Pobjijat ćemo oporuku.

– I ako dobijete parnicu, Patrick Norris dobiva dvadeset pet milijuna dolara. Mislim, koga vruga pričati o motivima, evo vam ga odmah pred nosom. Ne mislite li tako?

– Dvadeset pet? – Kad se Davis zagledao u nju, Gail uzmaknu, bez glasa. Dvadeset pet milijuna dolara! Više no što je uopće i mislila.

Davis ispruži ruku i zgrabi gumena čovječuljka s košarice za poštu, te mu ispravi zelene ruke. – U četvrtak, petoga rujna, domaćica Althee Tillett nazvala je 911. Stigla je vatrogasna služba, pregledala tijelo, a policajci u uniformi zapečatili su mjesto događaja. Izgledalo je kao nesretan slučaj, a tako je i objavljeno u Miami Herald. Domaćica je rekla da je ušla kroz kuhinju i isključila alarm, kao i obično. Onda je ugledala gospođu Tillett kako leži pri dnu stubišta u dnevnoj sobi.

– Kad sam ja stigao, bila se prestala kočiti. Zbog načina na koji se krv zgrušavala, znao sam da je ležala tamo tek kraće vrijeme. Nije izgledalo da je pomicanana s mjesta gdje je pala. Na sebi je imala crveni kimono, ispod njega grudnjak i gaćice. Kratke bijele čarape. Drvene sandale. Jedna joj je bila na nozi, druga na pola stubišta. Oči su joj bile otvorene. Nos joj se smrskao na podu, a tri su joj zuba izbijena, od čega je bilo

nešto krvi. Također je bila ispraznila crijeva, ali mi se nije učinilo da se to dogodilo kad je pala. Možda prije toga.

Davis je pogledao prema Gail, ispod šarenica su mu se vidjele bjeloočnice. Osjetivši laganu mučninu Gail je čvrsto stegnula zube.

Nastavio je, i dalje se igrajući sa čovječuljkom. – Pregledao sam joj ruke. Ručni zglobovi joj nisu bili slomljeni kao što bi bili u slučaju da je pokušala spriječiti pad. Potražio sam gdje se na ogradi pri padu možda bila uhvatila. Neki iščupan nokat, masnicu. Ako čovjek pada, a pri svijesti je, uhvatit će se za nešto. To je spontana reakcija. Čak se i ljudi koji skaču s visokih zgrada, u posljednjem času hvataju za bilo što, pa se jasno vidi kako su im vrškovi prstiju izgrebani od pokušaja da se zadrže na ciglama. Nagon za životom je toliko jak. Nema, međutim, mnogo ljudi koji se žele ubiti tako što će se stropoštatati niza stube. U svakom slučaju, koliko sam ja čuo, Althea Tillett nije bila sklona samoubojstvu. I tako smo obavili uobičajene postupke: uzeli smo izjave, otiske, ispitali sve ljude koje je bila vidjela neposredno prije smrti, istražili podrobno cijelo susjedstvo. Je li itko uočio nešto neobično? Čuo štogod? Vaša mama i ostale dame otišle su u deset i petnaest. Prva ih je susjeda čula kako se smiju i brbljaju. Nešto poslije toga, u deset i trideset, čula je kako sa stereo-linije gospođe Tillett počinje svirati glazba. Opera. Madame Butterfly. Sviralo je nekoliko minuta. Onda je prestalo. Potom ništa više tijekom ostatka noći.

– Gospođa Tillett je stigla do mrtvozornika oko dva sata poslije podne, a autopsija je obavljena izjutra. Bio sam tamo. Kad god se pojavi nešto što treba ispitati, ja krećem.

Davis je odložio čovječuljka na hrpu mapa i prešao prstom preko dijela njegova tijela. – Mrtvozornik ju je razrezao s kraja na kraj. Bilo je nešto tragova raspadanja, ali ne mnogo. Ušao je u vrat, sloj po sloj. Rekao je: „Hej, Gary! Vidim ovdje nešto neobično. Neko nagnječenje koje je moglo nastati i prije smrti. Imam osjećaj da se ovdje radi o nasilnoj smrti, Gary. Mislim da bi se trebao vratiti onamo i pogledati što još možeš pronaći.” Gail je prekrížila ruke i stisnula ih uz grudi. – Zato je naveo da je uzrok smrti „u istraživanju”?

– Točno. Ali mislim, gospodo Connor, da je ovoga tjedna predao nešto izmijenjen nalaz. Ubojstvo. Trebali biste nabaviti jedan primjerak nalaza za sebe. – Izokrenuo glavu figurice, tako da su čovječuljkova nasmiješena usta i velike oči sada gledale prema Gail. – Althea Wilma Norris Tillett, pedeset osam godina. Fina dama, kako sam čuo. Imala je mnogo prijatelja koji su to rekli za nju. Plakali su. Vaša vlastita mama također.

– Majka mi nije spomenula da provodite istragu o ubojstvu – reče Gail. – Ispitali ste je, zar ne? A i ostale žene koje su bile tamo one noći?

– Oh, svakako, ali bilo je to u sklopu uobičajenih postupaka. Nismo mislili da imamo posla s ubojstvom. U svakom slučaju, nije se činilo da bi nam one mogle otkriti još štogod.

Davis je savio čovječuljku noge i posjeo ga na rub stola. – Čudno. Razgovaram s vašim klijentom o toj dragoj ženi i sve što od njega dobivam je izmotavanje. Vi biste htjeli znati je li Patrick Norris osumnjičen. Da, gospodo, jasno da jest. On zna rukovati alarmnim sustavom. Tako mi je rekao. Ne može mi dati alibi. Četvrt milijuna dolara je vraški dobar motiv. I iskreno rečeno, gospodo Connor, njegov je stav bezvezan. Zamolili smo ga za razgovor. Znate što je rekao?

Gail slegnu ramenima. Poželjela je zadaviti Patricka.

– Rekao je neka se nosim i obavim sa sobom određenu intimnu radnju. Taj je čovjek neodgojen. Imam loš osjećaj kad god netko ne želi razgovarati sa mnom. Pitam se: Što bi ta osoba mogla skrivati?

Davis se zavalio u stolac i odbacio gumenu igračku na kutiju za poštu. – Jesam li odgovorio na vaša pitanja?

– Ne sasvim. Kakve dokaze imate protiv Patricka Norrisa? Ili sve ovo pretpostavljate zato što vam se ne sviđa njegov stav?

– U ovom času nisam spreman ovo komentirati. – Davis se nasmiješio.

– Mogu li dobiti primjerak izvještaja? – Ne.

Posegnula je za torbicom na podu. – Onda mislim da smo gotovi. – Za sada. – Gary Davis otkoturao je svoj stolac unatrag. – Dopustite mi da vas nešto upitam, gospodo Connor. Ako je Patrick Norns to učinio, neće imati sreće, je li? Mislim, ubojica ne može naslijediti svoju žrtvu? – Još se smiješio dok je otvarao vrata.

– Sigurna sam da vi znate odgovor na ovo, policajče Davis.

11. poglavlje

Gail je sutradan uvečer stigla do majčine kuće u četvrt do sedam, jednom rukom držeći Karen za lakat, a u drugoj vrećicu s njezinim stvarima za noćenje. Irene je otvorila vrata sa zaštitnom mrežom, pa povukla Karen u čvrst zagrljaj, od kojega joj je na pod u predvorju pala kapa Hurricanesa.

– Vidi tko mi je tu. Moja najdraža djevojčica na cijelome svijetu! – Irene ju je poljubila, te bacila pogled na Gail, dok se Karen saginjala kako bi podigla kapu.

– Pronašla sam je na krovu – reče Gail.

– Oh, srce, prestrašila si nas kad si onako nestala. – Irene je povelala Karen kroz dnevnu sobu, pa kroz blagovaonicu s lusterom i satom, koji je tiho kuckao, a zatim u kuhinju. Kuhinja je bila dovoljno velika da se u njoj može jesti, s pravim ormarićima iz šezdesetih godina i sitnim ukrasnim predmetima skupljenih tridesetak godina. Karenini crteži bijahu prilijepljeni na vrata hladnjaka magnetima u obliku raznog voća. Na štednjaku je počivala vatrostalna posuda, poklopljena izokrenutim tanjurom, kako bi tanjur ostao topao. Gail je osjetila miris sira.

Irene reče: – Poslije večere napraviti ćemo tvoj vulkan za školu. Nisam radila s ljepilom otkad je tvoja majka bila djevojčica.

Karen je objesila svoju torbicu od krokodilske kože na naslon stolca i pogladila mačku s narančastim prugama, koja se bila sklupčala pod stolcem. Gail ju je pogledala i uzdahnula. – Bako?

– Molim, draga? – Irene je točila sok od jabuke u plastičnu čašu s motivom Kralja lavova.

– Žao mi je što si morala brinuti zbog mene i zaista sam htjela doći k tebi. Sviđa mi se tvoja kuća.

– Ma jasno. Uvijek se mi lijepo zabavimo, je li? – Irene je nabacila Kareninu kapu na izbočenje na naslonu stolca. – Što se to dogodilo s tvojom kosom? – Stavila je sok na stol.

– Mama ju je odrezala. Izgledam glupo.

Nasmijala se i stisnula Karen oko ramena. – Ma ne, nije tako. Slatka si kao bubica. – Promrsila joj je šiške prstima. – Eto. Najljepša djevojčica u Miamiju. Reci mami da te idući put odvede u pravi frizerski salon. – Još jedan stisak. – Sad potrči oprati ruke za večeru.

Karen je opet nabila kapu, podignula mačku koja je ispružila prednje noge odmah ispod brade pa sišla kroz stražnji hodnik u kupaonicu za goste.

Irene je iz ormarića izvadila dva tanjura. Bijaše odjenula suknju-hlače svijetložute boje, košulju s tropskim motivom i bijele sandale ukrašene lažnim smaragdima, koji su svjetlucali dok je hodala. Pitala je Gail: – Jesi li ti gladna?

– Ne, ne mogu dugo ostati. Uostalom, idemo na večeru nakon posjeta galeriji – reče Gail, misleći na večeru na South Beachu s Anthonyjem Quintanom, nakon izložbe Monike Tillett.

Irene podignu obrvu.

– Da, majko, provest ću noć s Anthonyjem. – Postaje li to ozbiljno?

– Ne znam što je to. Uživamo zajedno. Ni on, ni ja nismo u braku. – Nema sumnje, privlačan je muškarac. – Podignula je komad makarona iz vatrostalne zdjele i spustila ga na tanjur. Nokti su joj bili nalakirani žarkocrveno. – Što Karen misli?

– Kaže da je dosadnjaković. Ne možemo o tome razgovarati mirno, pa ga gotovo uopće ne spominjem. – Gail je pretražila ladicu ne bi li pronašla aspirine koje je Irene tu držala. – Boji se da će me on odvojiti od nje. Već je sva uznemirena zbog toga što je otac ne zove onako često kao što je obećao. Dave kaže da ne može – na njegovoj jedrilici nema telefona. Šalje joj razglednice.

– No, čuvaj se.

Gail je zbunjeno pogleda. – Čega?

– Neodoljivoga gospodina Quintane. Bojim se da će tvoji nagoni ovladati tobom.

– Moji su nagoni čvrsto zauzdani, hvala na pitanju. – Zatvorila je ladicu i otvorila drugu.

– Što tražiš?

– Boli me glava.

Irene pokaže smeđu plastičnu bočicu na stolu koja je stajala ravno pred njom. – Što ako se udaš za njega? Jesi li mislila na to?

– Ne brini. Nismo spominjali onu riječ koja počinje sa slovom b. – Gail je progutala aspirin s gutljajem Karenina soka.

– Ali brinem. Kći Betty Ott udala se za Venecuelanca – također liječnika – i za šest mjeseci već je šarao uokolo. To im je u krvi.

– Dragi Gospode!

– Onda mi nemoj vjerovati. Pročitala sam knjigu Kraljevi mamba sviraju pjesme ljubavi. Napisao ju je Kubanac pa bi ti to trebalo nešto govoriti. Dovoljno je teško to što je Dave otišao. Bilo bi mi užasno žao da po drugi put ostaneš razočarana. Premda sloboda ima svojih dobrih strana. Možeš raditi što ti je volja i nikakav ti se muškarac ne pleće pod nogama. Vidjet ćeš hoću li se ja ikad više udati. Irene je polizala malo sira Cheddar razmazanog po palcu. Postavila je tanjure na podloške s otisnutim suncokretima.

– Ali ti, draga, ti si još mlada. – Nasmiješila se Gail. – Ti s nekime možeš izgraditi potpuno nov život. I želim da on – tko god to bio bude onaj pravi muškarac za tebe. Netko tko će dobro brinuti za moju djevojčicu.

Smiješeći se, Gail je izvukla stolac. – Majko, nitko ne treba o meni voditi brigu.

– Oh, znaš ti vrlo dobro što mislim. – Irene se vratila u kuhinju, sandale su joj svjetlucale. – Trebala bi dobro ispitati što on želi od tebe. – Nismo još ušli u tu fazu.

Irene je uprla u nju rukom punom srebrna pribora za jelo. – Žena je uvijek u toj fazi. Pribor je zveckao dok ga je polagala na stol, svaki komad točno na svoje mjesto – viljuška za salatu, viljuška za glavno jelo, žlica. Žuti laneni ubrusi bili su već uredno provučeni kroz kolotove izrađene od morskih školjaka. – Što dr. Feldman kaže o Karen?

– Dr. Feldman ne valja. Marilyn, ona stanuje kuću niže u mojoj ulici, vodi svoju kćer jednoj liječnici u Kendallu koja je navodno divna s djevojčicama u prepubertetskoj dobi. – Gail je protrljala stražnji dio vrata. – Nazvat ću je. Ona radi na poticanju njihova samopoštovanja, stavljajući ih u skupine u kojima raspravljaju o mitskim junakinjama i ženskim arhetipovima.

– No nazdravljaj! Što još sve neće izmisliti?! – Irene reče odnekud iz hladnjaka: – Nije dobro što s njom provodiš tako malo vremena. Vidio joj se samo vrh glave s nakovrčanom crvenkastom kosom.

– Kao da imam neki izbor. – Gail je promatrala kako Irene postavlja na stol okrugao kalup sa želeom. Želeom od limete s ananasom iz konzerve, u kojemu je bilo sitnih komadića spužvastog slatkiša. Pitala se je li Anthony Luis Quintana ikada jeo žele od limete.

Prišavši Gail, Irene obujmi rukom njezina ramena. – Ako se radi o novcu, mogu ti pomoći.

– Oh, mama. – Gail ju je zgrabila i poljubila je. Majčin je obraz bio vlažan i mek i lagano je mirisao na Chanel. – Hvala ti, ali doista je sve u redu.

– No, nemoj biti previše ponosna. – Irene se opet izgubila u hladnjaku, tražeći salatu od mrkve koju bijaše naribala u porculansku zdjelu. – Nikada ne tražiš pomoć kad ti najviše treba. Što to samo želiš dokazati, htjela bih znati.

Gail je ustala, želeći kroz pomična vrata vidjeti gdje je Karen. Otkako sunce bijaše zašlo, na popločanu je dvorištu postajalo sve tamnije. Karen je vrebala sitnog sivog guštera koji se pripio uz okvir zaštitnih vrata. Skupila je šaku, spremajući se poklopiti ga. Jedan stariji dječak iz susjedstva pokazao joj je kako natjerati guštera da otvori usta, da je zagrije za ušnu resicu i ostane tako visjeti. Zubi su mu nikakvi. Karen je znala pronaći dva komada, pa napraviti naušnice. Voljela je promatrati Gailinu reakciju. Možda je u svojoj torbici i čuvala guštere ili neke druge sitne gmizavce. Gail je zanimalo kako bi to ona psihoterapeutkinja protumačila pomoću ženskih arhetipova.

Okrenula se prema kuhinji. – Ispričaj mi nešto o oporuci Althee Tillett.

Irene je polagala francuski kruh na ukrasni podložak. – Dobro. Gail je već bila odlučila da joj neće reći kako je Althea možda bila ubijena. Nema smisla uznemiravati je sada. – Najprije sam mislila da su Rudy i Monika krivotvorili oporuku. Pogledaj tu oporuku. Ista je kao i ostale, osim što je dodano ono što su oni naslijedili. Ali zašto bi Jessika Simms i Irving Adler dovodili u pitanje svoj ugled i čast pomažući im da to izvedu? Jessika i Irving nisu čak ni voljeli blizance. Sada se pitam jesu li Rudy i Monika uopće bili upleteni.

– Pa, to ne bih znala. – Irene je uključila grijač pećnice i ubacila unutra onaj kruh. – A što se tiče toga zbog čega bi to Jessika i Irving učinili? To nije nikakva tajna. Bili su vrlo bliski s Altheom. I oni su – kao i Althea – pripadali jednoj skupini prijatelja u ovome gradu, koji su se poznavali od davnina.

– Skupini stare garde bogataša.

– Ne samo to. – Irene je negodujućim stegnula bradu. – Recimo da su to ljudi staroga Miamijsa, jer nemaju svi ti ljudi novaca. Nije to klub, već više kao skupina ljudi koje povezuje isti smisao za vrijednosti.

– I ti im pripadaš? Stricklandi su bili ovdje prije asfaltiranih cesta. – Da, mnogi su moji prijatelji iz te stare garde – odgovori Irene. – I ti bi im također pripadala, po nasljednoj liniji – da pokažeš barem neko zanimanje, koje do sada nisi pokazala.

– Kao Kćeri Američke revolucije?

Irene je značajno pogleda, pa se okrenu kako bi provjerila stanje u pećnici. – Koliko ja znam, Jessica i Irving su godinama gledali kako Althea potpisuje svoje oporuke, ostavljajući imovinu organizacijama kojima su pripadali svi njezini prijatelji. Stoga, ako su i pomogli krivotvoriti ovu oporuku, to nije bilo zbog Rudyja i Monike. O, ne. Bilo je to zbog Althee.

– Ili zbog njih samih.

– Zar si zbog toga što si odvjetnica postala tako sumnjičava? Ne, ne. Nisu li Jessica i Irving duboko u sebi znali što ona želi? Ako je Althee i uništila svoju posljednju oporuku, kako ti sumnjaš, pa što onda? Patrick je bio njezin jedini nasljednik. Bez oporuke, on bi naslijedio sve, do posljednjega novčića. Zacijelo su mislili: To nije ono što bi Althea željela! Moramo učiniti nešto po tom pitanju.

Gail dodala: – Ti se ljudi drže skupa čak i nakon smrti.

– Sigurna sam da su to Jessica i Irving učinili s najboljim namjerama. – Irene je zgrabila veliku kuhinjsku rukavicu pa otvorila vrata pećnice i isključila grijač. Mahala je rukom nad kolačem pa ga bacila na stol. – I znaš li što? Da je mene netko tražio da potpišem tu lažnu oporuku, i ja bih to možda učinila. Althea ne bi željela da Patrick naslijedi sve.

Irene je stavila prepečenac u košaricu i zavila oko njega krajeve ubrusa. – Neka samo uzme svojih četvrt milijuna dolara i neka bude zadovoljan s time. – Obrisala je ruke krpom za suđe. – Što bi još Karen voljela?

– I ovo je previše. – Gail je uzela komadić prepečenca. – A što je s Rudyjem i Monikom? Jesu li oni u skupini starih prijatelja Miamijska? – Pa, po krvnom srodstvu jesu, ali nikad nisam vidjela da ih poziva netko iz boljih obitelji.

– Jesi li ikad bila s njima?

– Ako i jesam, zaboravila sam to.

– Možda si ih vidjela u školi „Ransom-Everglades”- reče Gail. Bili su dvije godine stariji od mene. Pokušala sam se prisjetiti onih vremena i uspjelo mi je samo dozvati u sjećanje događaj kad su oni i još neki klinici bacili na cestu mrtva rakuna da bi vidjeli što će se dogoditi kada ga pregazi auto.

– Oh, prestani!

– Toliko o njihovim urođenim vrlinama. – Gail je još jednom zagrizla u prepečenac. – Majko, jesi li ikad čula za Sanforda Ehringera? Irene je prepolovila breskvu i bacila košticu u koš za smeće ispod sudopera. – Da. Zašto pitaš?

– On je osobni zastupnik Altheina nasljedstva. Otkuda ti znaš za Sanforda Ehringera?

– On i moj otac su bili prijatelji. Tata nije bio novčano uključen u Sanfordovo udruženje, ali su se poznavali. – Irene je na Karenin tanjur položila komade breskve u polukrug. – Odavno ga nisam vidjela. On i njegova žena priređivali su krasne objede u Božićno doba – tvoj otac i ja odlazili smo na te zabave – ali nje nema već dvadeset godina. Sada je on prilično star. Sumnjam da bi me se uopće sjetio.

– Ne mogu to vjerovati. Moja majka poznaje Sanforda Ehringera! A znaš li za Zakladu Easton? Nemoj mi reći da si član Zaklade.

Irene ju bijelo pogleda. – Ne, nikada nisam čula za tako nešto. – Hvala Bogu.

– Zbog čega me sve to pitaš?

– Podići ću tužbu protiv njega kao osobnoga zastupnika nasljedstva. I njegova bi dobrotvorna organizacija, Zaklada Easton, mogla izgubiti milijune dolara. Njegova Zaklada i još nekoliko dobrotvornih društava, uključujući i tvoju Opernu udrugu.

– O, Bože. – Irene je podignula ruku do Gailina ramena i ispravila izrez oko vrata na haljini. – Vjerujem da se Sanfordu neće svidjeti tvoj pokušaj da sav Althien novac daš njezinu nećaku.

– Što će učiniti, dati da mi oduzmu hipoteku?

– Oh, ne budi smiješna. On je pravi gospodin, ne bi on učinio nešto tako nisko i osvetoljubivo. – Pogledala je uokolo, zatim je prešla kuhinju, pa povukla vrata prema dvorištu.

– Karen! Večera je gotova! Što radiš? Spusti to stvorenje! Oni jedu komarce, mila. To su naši prijatelji. I pazi da ga ne uhvati mačka. – Vratila se unutra, pogledala Gail. – Neobično dijete.

Kad je, došetavši s parkirališta pola bloka kuća dalje, stigla do trgovinskog centra u ulici Lincoln, ulične su svjetiljke bile upaljene. Bilo je sedam i petnaest, još prerano da bi mogla očekivati Anthonyja. Razmišljala je bi li malo pregledala knjige u knjižari. Vrata su bila otvorena i zvuci klasične glazbe dopirali su na ulicu, koja zapravo i nije bila ulica. Već je nekoliko godina bila zatvorena za promet, zasadili su u njoj stabla, postavili klupe i izgradili vodoskoke, dosta se toga obnovilo. U blizini nije bilo mnogo ljudi. Neki postariji par s psom. Dvije djevojke ispijena izgleda u mini-suknjama i klompama s debelim potplatima, koje su žurile nekim svojim poslom. Nigdje nije vidjela turiste. Turistima je bio draži Ocean Drive, prepun njima sličnih ljudi, manekenki, čudaka, djece, bogatih stranaca, homoseksualaca, heteroseksualaca, uličnih tipova, noćnih tipova ili parova koji bi s kopna došli provesti večer ovdje, gdje je sve plesalo u neonskim svjetlima i sjajnim pastelnim bojama uz rub Atlantika.

U ulici Lincoln nije još bilo sve procvjetalo kao na prilazu Ocean Drive, ali je napredak bio vidljiv. Ovdje je iskrsnuo neki novi butik, tamo natpis za posrednika za prodaju nekretnina. Blagi noćni povjetarac nosio je stranice istrgnute iz novina. Nekoliko dotjeranih parova, koji su pričali nešto na francuskom, ulazilo je u restoran, no iz idućega ju je ulaza zapahnuo smrad urina.

, Gail je koračala prema sredini idućega bloka kuća, gdje se trebala nalaziti Galerija Tillett. Ispod platnene nadstrešnice boje zelene trave, pod svjetlima iz galerije, ljudi su pijuckali vino iz plastičnih čaša i veselo čavrljali. O čemu? O umjetnosti? Gail nije znala tko u Miamiu skuplja umjetnička djela, pravu umjetnost, za razliku od običnih ukrasa. Ona, kojoj nedostaje i mašte i vremena i novca, sigurno ne. Tko su ovi ljudi?

Rudy i Monika Tillett imat će mnogo toga za prodati ako Gail izgubi slučaj. Njihova je pomajka bila skupila primjerke prave umjetnosti, ali jednako tako i zapanjujuću količinu kiča. Gail se sjećala kako joj je Irene opisala Altheinu kuću: mali Degas na jednom zidu, zbirka porculanskih baletnih papuča u ormariću ispod njega, jedan Picasso na katu. Ovdje, na stolu u francuskom stilu iz doba Napoleona, Remingtonov divlji konj u propnju, ondje pak staroegipatska kanopa, u kojoj su počivali zatvoreni mumificirani ostaci mačkine utrobe. Predmeti – predmeti – na svakom zidu i vodoravnoj površini.

Možda je to za nekoga dovoljno da bi krivotvorio oporuku. No, je li dovoljno i da počini ubojstvo? Gail je razmišljala o tome. Po čemu je, napokon, drukčije ako netko zavitla mrtvu životinju pod auto ili gurne nekoga niza stube? I pritom se to toliko više isplati! U pitanju su milijuni dolara u nekretninama i umjetninama, a ne tek prolazan užitak kao kad na asfaltu pucaju kosti i rasprskavaju se organi.

Ali nije to tako jednostavno kao da nekoga gurneš među leđne lopatice. Ponajprije mu za to treba slomiti vrat. Odvući tijelo do stuba. A onda ga gurnuti. To ne bi mogla učiniti žena. No, možda je Monika bila vježbala u gimnastičkoj dvorani Gold š Gym na South Beachu, pa je razradila mišiće ramena i malo uobličila natkoljениčne mišiće. Veća je vjerojatnost da je to bio Rudy, premda joj se uvijek činilo da je on više pokvaren nego nasilan. Ili su to učinili zajedno. Jedan zajednički čin posvemašnje pohlepe.

Gail se oslonila na motku platnena krova, dva ulaza dalje od galerije, razmišljajući što, za miloga Boga, uopće radi ovdje. Anthony ju to bijaše zamolio. Znatiželja, rekla je ona, i vjerovala je u to.

Ogledala se, tražeći mjesto na kojemu bi ga pričekala, ne želeći da je sada opazi netko koga poznaje, premda njezini poznanici nisu spadali u tu gomilu nadriumjetnički raspoloženih intelektualaca. Posred ulice na koju se spuštao mrak, između dvaju stabala bio je postavljen vodoskok u obliku plitka četverokuta s mozaikom od ispućalih opeka. Rasvijetljena odozdo, voda je prskala u nizu lukova. Dokoračala je do vodoskoka. U betonski rub bile su, kao za ukras, utisnute vitice i zavijuci od puceta, školjke, pola radija, glava lutke Barbie, plastični plamenac i još mnogo raznih komadića koje nije uspjela ni razaznati u vrtlogu toga mnoštva. Nije mogla sjediti pa je polako koračala naprijed-natrag, stalno promatrajući pločnik u iščekivanju Anthonyja.

Pravi razlog zbog kojega je došla – sada je shvaćala – bio je da pronade dokaze o krivnji. O krivnji za krivotvorenje oporuke, ako ne i o nečemu još gore. Dokaz da je Patrick bio u pravu. Nešto što će joj omogućiti da ne mora partnerima priznati kako je načinila užasnu pogrešku, kako joj je strašno žao. Zamišljala je kako Rudy, s onim očima, čija plavosiva boja podsjeća na kožu morskoga psa, skreće pogled u stranu, Monika samo uzrujano blebeće. Znoj rosi njihova čela. Poriču, a onda iz njih provaljuje istina: Da, mi smo platili Alanu Weissmanu da krivotvori oporuku naše pomajke!

Upravo se tada neka žena u blijedoružičastome počela probijati kroz gužvu prema mjestu ispod platnena krova. Lice joj je bilo u sjeni; plava kosa uvinuta pod čeljust. Pripalila je cigaretu. Gail je ugledala bljesak zlatna upaljača, promatrala kako ga ubacuje natrag u malu torbicu koja je visjela na dugačku tankom remenčiću.

U kakvu je raspoloženju bila, Gail je poželjela da i ona može zapušiti. No ne ako to ne bi mogla izvoditi s onom profinjenošću s kojom je to činila ona žena. Kako je samo oslonila lakat na dlan. Kako je zabacila bradu i polako prinijela cigaretu usnama; kako ju je okrenula od sebe pokretom ručnog zgloba.

Osmjehnuvši se, Gail zaobiđe vodoskok. Prepoznala ju je. U desetak koraka prešla je razdaljinu između njih dviju.

– Lauren Sontag!

Cigareta je otplovila naniže, prema razini kukova. – Gail?

– Toliko sam te puta htjela nazvati. – Njih dvije stisnuše kratko, lagano obraz uz obraz.

Lauren se povuče unatrag, pažljivo je pogleda, dok joj je ruka još počivala na Gailinu ramenu. – Kako si? Sve u redu?

– Mnogo bolje. Hvala.

– Strašno mi je drago što te vidim. Trebale smo bolje održavati vezu. Ja sam užasna.

– Obje smo užasne. Usput, kako idu pripreme za izbornu kampanju?

– Izvrsno. Proveli smo ispitivanje. Za sada vodim. – Sutkinja Sontag, to lijepo zvuči.

– Oh, da. Slažem se. – Lauren se nasmijala, potegnula iz cigarete i otpuhnula dim u stranu. – Lutaš li to po South Beachu posve sama?

– Ne. Imam sastanak.

– S onim istim čovjekom s kojim hodaš ili ...?

– S istim. – Gail se nasmijala. – Zar sam ti pričala o njemu? – Svaku, pa i najmanju sitnicu.

Lauren Sontag se prije nekoliko godina bijaše rastala od nekoga burzovnog mešetara. Imali su jedno dijete, kći u tinejdžerskoj dobi koja je živjela s njim. Lauren je rekla da su ona i njezin bivši muž i dalje prijatelji. Gail se to činilo mnogo ljudskijim od toga kako se ona sama ponijela. Ljudi to čine ili ljudski ili potpuno tupo i neosjetljivo. Gail je shvatila da se Lauren, koja se tada bila približila četrdesetoj, prepustila vremenu i starenju. I zato je ustrajala na tome da se Lauren potruđi i nazove ponekog frajera, čak i da odgovori na neke oglase u rubrici za osamljena srca. Lauren se samo smješkala. Konačno sam svaja. Gail nije znala što to znači. Kod Lauren je to bilo teško odrediti.

Naherila je glavu prema galeriji. Kosa joj je bila poput treperave kacige zlataste svile. – Ja sam došla s Barryjem. – Barry Fine je bio njezin prijatelj, čovjek tridesetih godina, profesor engleske književnosti. – Upustio se s nekim u neku duboku raspravu o moralnoj ispraznosti postmodernizma. Rekla sam mu da mi treba cigareta. Trebala bi ga potražiti i pozdraviti ga – ako ti ne smeta što ćeš možda naletjeti na Rudyja Tilletta. Ili na Moniku.

– Ne. Namjeravala sam, ionako, večeras razgovarati s njima. Gail je pogledala prema vratima, pa opet prema Lauren. Između njih dviju zavlada je tišina.

Konačno Lauren reče: – Eto. Čini se da smo na suprotnim stranama. Tvoja tvrtka i moj partner, zapravo.

– Svejedno ću glasovati za tebe. – Gail se osmjehnula. Tihi smijeh. – Hvala.

– Poznaješ li Moniku?

– Znam njezine radove. – Lauren je podignula rame. – Nisu prema svačijem ukusu, ali meni se sviđaju. Upoznala sam je kad sam skupljala neka djela za svoju kuću.

U idućem je zatišju Gail objavila: – Larry Black i ja doći ćemo Alanu u posjet idući tjedan.

– Čula sam.

Gail je slušala pljuskanje vode u vodoskoku. – Žao mi je zbog toga. Kad sam te vidjela, Althea Tillett mi je potpuno izbljedjela iz misli. Poželjela sam da nas dvije jednom pođemo na ručak i nadoknadimo što smo propustile.

– I hoćemo. – Lauren podignu cigaretu do usnica, pa je odmaknu. Nokti su joj bili savršeni, a na prstima su svjetlucali dijamanti. – Što se dogada? Poznajem te. Ti ne bi uzimala slučaj koji ćeš izgubiti. O čemu je onda riječ? Ne možeš sve prikazati tako kao da gospođa Tillett nije bila u stanju sastaviti pravovaljanu oporuku. Bila je pri zdravoj pameti baš kao ti ili ja. Još i više.

– Možda i jest.

– Razgovarat ćeš o tome s Alanom u srijedu. Zašto ne kažeš meni sada?

– Molim te nemoj to tražiti od mene. – Ja ti nisam baš strana osoba.

– Molim te, nemoj.

– Ja molim tebe. – U ovim je riječima bilo oštine. – Lauren – ovo nije spor između nas dviju.

Odmahnula je glavom i progovorila tihim glasom. – Ne. Žao mi je, Gail. Oprosti mi. – Činilo se kao da proučava galeriju po kojoj su ljudi švrljali između bijelo obojenih pregradnih stalaka, pod svjetlima reflektora obješenih na visokomu crnom stropu. – Unatoč onome što si rekla Jessiki Simms o Altheinoj uračunljivosti, ti misliš da je oporuka krivotvorena.

Kad Gail nije odgovorila, Lauren se nasmiješila. – Nemoj to poricati. Rudy mi je rekao da se Patrick nabacuje optužbama.

– Istražujemo to.

Lauren je bacila cigaretu na pločnik i polako je stiskala uvrćući vršak niske cipele od ružičaste jelenje kože. – Potpuno si u krivu u vezi s ovime, Gail. Netko tobom manipulira i laže ti.

– Tko to?

– Tvoj klijent. On mrzi svoje rođake. Mogla bih ti štošta ispričati. – Na primjer?

Lauren odmahnu glavom. – Priče iz djetinjstva. Prode li itko ikada neozlijeđen?

Gail ju upita: – Što ti znaš o tome?

– Bi li me pozvala kao svjedokinju da ti kažem?

– Lauren. Bože! Što god je Alan Weissman učinio, to je njegov problem. Bojiš li se da će i tebe uništiti? Bit ćeš na sigurnom, u sudačkoj klupi, još i prije no što slučaj dospije na sud.

– I zato me ne bi trebalo brinuti što će se dogoditi njemu. Ali brinem. On me doveo u ovu tvrtku, bio je uz mene onako kako ti uopće ne bi mogla ni zamisliti. Nitko mi nije bio vjeran kao Alan. Nasmiješila se. – Nije seks u pitanju, ako te to zanima.

– Ti ga štitiš.

Činilo se kao da Lauren razmišlja što bi rekla. – Možda će ti u srijedu priznati da je spetljao nešto oko potpisivanja oporuke Althee Tillett. Ali optužiti ga za krivotvorenje ... mogla bih se smijati da nije tako tužno.

– Što se dogodilo?

– Neka to bude među nama, u redu?

– U redu – reče Gail polagano. Zapitala se je li Lauren pila. Lauren nije smjela o ovome razgovarati s odvjetnikom suprotne strane. Zadržavši dah, Gail je slijedila Laurenin pogled prema ljudima ispod platnenoga krova, ugledala je blijeda mladića u pamučnoj majici i oslikanom prsluku, s gusto uvijenim pramenovima plave kose koji su štrčali pet centimetara u zrak. Razgovarao je s nekom golemom ženom u dugačkoj ljubičastoj suknji i čizmama, nešto o tome kako mora plombirati zub. Prilično obična tema za ovakav skup, pomisli Gail.

Napokon Lauren reče: – Althea Tillett je nazvala Alana u petak poslije podne tražeći sastanak u subotu kako bi izmijenila oporuku. Moraš to znati. Bio je to uobičajeni Althein postupak o kakvom se god pravnom predmetu radilo – o njezinoj oporuci, njezinu vlasništvu, u vezi s osiguranjem. Naprosto bi se pojavila i očekivala da joj on pruži uslugu. Razumije se, Alan joj je naplaćivao, već prema onome o čemu je bila riječ, ali se počeo osjećati nelagodno zbog te nametljivosti.

– Nije joj smio dopustiti da dođe u subotu jer tada nema osoblja. Tijekom tjedna su tu ljudi koji mogu biti svjedoci pri sastavljanju oporuke – tajnice, pripravnici. Alan je to rekao Althei, ali je ona odgovorila da će za svjedoke dovesti dvojicu svojih prijatelja. Jessika Simms uopće nije željela doći ovamo, a Irving Adler nije ni trebao biti tu. Čula sam da si bila kod njega. Zacijelo si vidjela kako je smotan. Ali, Althea je bila uporna i svi su došli u subotu u deset sati.

Pod platnenim krovom, žena u ljubičastoj suknji je razgovarala s nekom drugom ženom, u poslovnom odijelu. Pijuckale su vino. Ova druga imala je zlatan kolut u lijevoj nosnici.

Gail ponovno pogleda Lauren. Krenula je rukom u torbicu po drugu cigaretu, izvadila je iz tabakere, pripalila, pa uz škljocaj opet zatvorila torbicu. Duboko je uvukla dim.

– Trebala bih prestati s ovime. Umrijet ću od toga. – Odgurnula je s lica kosu razdjeljenu na stranu. – Gdje sam stala?

– Althea i njezini prijatelji stigli su u subotu u deset sati.

– Da. Alan je rekao da će unijeti promjene na računalu i pozvati javnoga bilježnika. Nešto poslije ja sam došla po neke papire. Alth ea je bila prilično uzrujana. Gdje je gospodin Weissman? Prošlo je već gotovo sat vremena. Našla sam ga kako spava u svom uredu. Bio je pio cijelu noć, kako sam saznala poslije, nije čak ni kod kuće bio. Ispisala sam oporuku iz računala, povelu ih sve u knjižnicu i vratila se probuditi Alana. Kad se on pojavio, oni su već bili potpisali oporuku. Alan je nije mogao ovjeriti jer nije javni bilježnik. Nisam niti ja. Althea i njezini prijatelji htjeli su otići pa je Alan rekao da će sve srediti.

Lauren je uvukla dim, ispustila ga. – Oporuku ne treba ovjeriti javni bilježnik da bi bila pravovaljana, znaš, ali na njezinoj je oporuci bilo za to određeno mjesto. Alan ga nije mogao ostaviti praznog. Kako bi to izgledalo?

– I tako je pronašao Carlu Napolitano?

Dim se razišao u zraku. – Ne. Ja sam je pronašla. Ona radi kat niže, u putničkoj agenciji.

– To nije ... bilo pametno.

– Slažem se. Bila sam nevjerojatno glupa.

Pod platnenim krovom žena s kolutom u nosnici ovila je ruku oko vrata čovjeku u hlačama nabranim kod struka i Armanijevoj pamučnoj košulji za sto pedeset dolara. Gail je poznavala tu košulju. I Anthony je imao takvu.

– U ono se vrijeme to činilo u redu. Althea je potpisala toliko mnogo oporuka. Mislili smo, vratit će se za nekoliko mjeseci i sastaviti drugu.

Gail opet pogleda prema njoj. – Kako si nagovorila javnoga bilježnika da to učini?

– S pedeset dolara. – Oh, moj Bože.

Tamnoplave oči netremice su je gledale; iako nisu htjele moliti, u njima se nazirala molba. Lauren se nasmiješila, povukla dim iz cigarete. – I što sad?

– Ne znam. Doista bih željela da mi nisi ovo rekla.

– Oporuka je pravovaljana, Gail, čak i da ovjera nije. Alan će me pokušati zaštititi, reći će da nisam s time imala veze, ali jesam. Ja sam kriva više od njega. On nije znao što radi. Ja sam bila bistre glave. – Slabašno se nasmiješila. – Ili možda nisam. – Nespretno je uzela Gailinu ruku, a prsti su joj drhtali. – Nemoj ga razapeti – nas oboje ionako ćeš ovaj slučaj izgubiti. Molim te. Molim te kao prijateljica.

– Lauren, ne mogu samo tako odustati.

– Ne tražim te to. Već te molim za nagodbu, prije no što svi na ovom svijetu saznaju o tome. Za nešto s čime bi se Patrick mogao razumno zadovoljiti. I ... nešto s čime i ti možeš biti zadovoljna. Znam da prolaziš kroz teška vremena – Nemoj. Ne želim to čuti. Razgovarat ćemo u srijedu, ali jednom ću morati uzeti tvoj iskaz. I tvoj i Alanov.

One oči postadoše hladne. – Ovo što sam ti rekla bilo je među nama, kao prijateljicama. Ti si se složila s time. Nisam mislila da ćeš se time poslužiti da me napadneš.

Izgubivši prisebnost, Gail reče: – Lauren, počinila si zločin. Lauren se nasmijala. – Zločin? Ali, molim te! Reci mi da se ti nikada nisi poslužila kraćim putem. Što ćeš učiniti, iskoristiti ovo da bi iznudila nagodbu?

Gail je osjetila težinu u grudima.

Žar cigarete je sijevao. Lauren ispusti dim, zgnječi cigaretu. Idem vidjeti je li Barry spreman poći.

– Što bih ja trebala učiniti, zaboraviti sve ovo?

– Radi što hoćeš. Poricat ću da se dogodilo. – Okrenula se i probila kroz gomilu, pa nestala u galeriji.

– Prokletstvo! Prokleta, prokleta, prokleta bilo! – Gail se zavrtjela prema ulici i ugledala Anthonyja, jednim je ramenom bio naslonjen na stablo, ruke je držao u džepovima. Ulična svjetiljka bacala je nejednako svjetlo kroz grane drveta. Prišla mu je.

– Koliko dugo već stojiš tu?

– Nekoliko minuta. Ne volim prekidati raspravu, osim ako ne počnu padati udarci. Tko je ona?

– Lauren Sontag. Moja prijateljica i kandidatkinja za suca. Upravo mi je ponudila mito.

Pogledao je prema galeriji. – Weissmanova partnerica. Što je ona ovdje radila?

– Ne znam. Družila se s gomilom izvještačenih tipova. Baš se uklapa među njih. Bože, čovjek misli da poznaje neku osobu. – Zabacila je remen torbice dublje na rame. – Hajdemo.

– Kamo?

– Kući. Tvojim kući. U hotel. Svejedno mi je. – A galerija?

– Fućkaš galeriju.

– Najprije pobudiš u meni znatiželju u vezi s ovim ljudima, a onda želiš otići? – Uzeo ju je za ruku i okrenuo je prema South Beachu. – Odšetat ćemo do ugla i natrag, a potom razgledati galeriju. Ispričaj mi što se dogodilo.

Ispričala mu je.

Koračali su u smjeru istoka, ulicom rasvijetljenom svjetlima iz izloga trgovine lijekovima, kozmetikom i ostalim potrepštinama, iz malog restorana, iz trgovine starinskom odjećom. Pokraj njih je prošao policajac na biciklu, odjeven u plave kratke hlače, bijelu košulju, s pištoljem za pojasom.

– Ne znam laže li Lauren ili ne. Nadam se da ne laže. – Gal se oslonila na Anthonyjevu ruku. – Ustanovila sam da joj želim pomoći, njoj i Alanu. Čak ih i zaštititi. Mislim, zašto da budem takva gadura? Ako je oporuka valjana, zbog čega bih dopustila da Alan Weissman ispadne pijana budala? Ili da Lauren izgubi na izborima?

– Znači, sada vjeruješ da je oporuka prava? – upita on.

– Zamisli da jest. Zanemari partnerstvo, gospodina Robinea: a, ja sam zaribala stvar. – Nasmijala se, a onda je na neko vrijeme tmurno zamuknula, promatrajući kako joj ispod nogu promiče asfalt. Anthony le uhvati za ruku. Prošli su pokraj druga dva para na pločniku; on joj reče neka uspori, imaju pred sobom cijelu noć. Topao vjetrić donio je sa sobom miris mora.

Gail ga pogleda. – Želiš li čuti teoriju moje majke o tome zbog čega su Jessika Simms i Irving Adler to učinili? Zato što bi Althea tako htjela. Ona bi željela da dobrotvorne organizacije dobiju novac.

Anthonyjeve se usne izvинуše u osmijeh.

– Možda je to istina. I možda su oni u pravu. To su predivne pobude. I što, da ih raskrinkam? To su dragi ljudi, ugledni građani i sve što uz to ide. Oni jednostavno nisu

htjeli gledati kako njezin razuzdani nećak nasljeđuje sve, kada nema neke pametnije svrhe.

– Ovo već ima nekog smisla.

– On nije razuzdan – reče Gail odlučno. – On ne želi novac za sebe, već za druge. Htjela bih da ja imam tako čiste pobude. Katkad se pitam zbog čega radim sve ovo. Je li zato što se divim Patrickovim idealima ili zato što želim partnerstvo?

– Ali Gail, sebične se pobude nalaze u svemu što činimo. To ne znači da ne smijemo činiti ništa. – Anthony joj je stavio ruku oko ramena. Spuštali su se niz ulicu i zastali ispred plesnog studija. Mutni obrisi plesača stapali su se i vrtjeli, klizajući preko dugačka zamračenog prozora.

– U redu. Evo pitanja za tebe – reče on. – Često sam ga sebi postavljao kad sam počeo raditi na kaznenom pravu. Tko je tvoj klijent? Za koga radiš?

– Patrick, ali – Patrick. Tako je. I Patrick je onaj prema kojemu imaš zakonsku obvezu. I tu je kraj rasprave.

– To je previše jednostavno. Što ako ovaj proces uništi neke ljude? – Ti si branitelj, nisi sudac. Dobro, evo ti drugoga pitanja. Je li oporuka krivotvorena ili nije? Ako je tako, radi se o zločinu i oni koji su ga počinili nemaju pravo na tvoje razumijevanje, a ti, Gail, ne bi smjela brinuti za posljedice njihovih djela. Patrick Norris te zamolio da radiš za njega. Prema njemu imaš obvezu. On tvrdi da je oporuka lažna. Stručnjak koji je pregledao dokument kaže da je lažna. Simmsica i Adler očito lažu. Lauren Sontag možda laže. Postupi u skladu sa smme omme.

Nasmijala se. – No, ovo razjašnjava mnoge nejasnoće. U svakom slučaju, pomaže održati emocionalnu razdaljinu. – Rukama je zašla pod njegov sako. Nosio je bijelu svilenu košulju i odijelo smeđe poput čokolade. Poljubio ju je, isprva površno, poigravajući se, a onda je stao ljubiti sve žešće.

Nakon jednoga časka povukla se, sva crvena u licu. – No, da. Je li to bila krivotvorina ili nije? Znaš što bi neke moje kolegice odvjetnice rekle o ovakvom pristupu?

Anthony se čvrsto stisnuo uz nju. – Štoako kažem da me nije briga?

– Svejedno ću ti reći. – Postavila je bedro između njegovih nogu, gurnula ga. – Rekle bi da je to muški sustav etike. Linearan.

– Vrlo linearan – reče on.

– Poput prekidača za svjetlo. Ili je upaljen ili je ugašen. Duboko je udahnuo. – Strašno uspaljen, rekao bih.

– Vidiš? Nema u tome nikakvih istančanosti.

– Ti bi htjela istančanosti? – upita on. – Ne.

Ruka mu se zatvorila oko njezine dojke. – Hoćeš li se vratiti u galeriju?

Neko su vrijeme razmišljali o tome, a onda se Gail otrgnula iz njegovih ruku. Uzela je iz torbice pudrijeru i ruž. – Da. Zapravo hoću. Želim vidjeti s kime imamo posla. Želim vidjeti njihovu reakciju kad spomenem istragu o ubojstvu. – Razmazala je ruž.

– Mogao bih te podsjetiti – reče Anthony – da je tvoj prijatelj Patrick glavni osumnjičeni.

– Ali nećeš, je li tako? – Gail se nasmiješila u zrcalo pudrijere, napudrala nos i obraze pa je sa škljocajem zatvorila. – Hoćeš da ti kažem što su Rudy i Monika nekad radili s mrtvim rakunima?

12. poglavlje

Ispred Galerije Tillett se skupljalo sve više ljudi, te su uskoro preplavili i prostor ispod platnene nadstrešnice. Nekoliko tinejdžera, vjerojatno iz Umjetničke škole, u poderanim je trapericama tamaralo uokolo i služilo se besplatnim vinom. Očito dobrostojeći mladi parovi okupljali su se u skupine. Neki je bradati muškarac, u kratkim hlačama za trčanje i klompama pričao nešto na francuskom crnkinji s turbanom na glavi. Nije bilo mnogo Latinosa. Anthony joj je rekao da oni radije posjećuju galerije u dijelu grada Coral Gables, da se uglavnom drže svoga društva. S police na ulazu uzeo je vodič koji je zapremao dvije stranice.

Galerija bijaše dugačka i uska, s betonskim podom i visokim stropom. Mladić s plavim uvojcima nalik na užad točio je vino za stolom u kutu. Uz odjekivanje glasova dopiralo je škljocanje, prodorno kreštanje i zvoncanje neke neobične glazbe. Bijeli pregradni stalci naginjali su se, izokretani kao u nekom labirintu.

Na vratima se Gail pridigla na nožne prste, tražeći Rudyja ili Moniku. Prije sedamnaest godina, u gimnaziji, kosa im je bila kovrčava i crna. Rudy je bio Gailine visine, Monika šest-sedam centimetara niža, oboje su bili mišićavi i okretni, građeni poput nogometaša.

– Gail, idući mjesec mi je rođendan. – Anthony je mahnuo glavom prema postolju na kojemu je počivao nekakav stroj, vjerojatno izrađen od drva. Lišće i vitice izbijali su iz zubaca i lančanika. Pogled izbliza otkrivao je kako drvo i lišće uopće nisu pravi, već vrlo vješto izrađeni od metala, a potom obojeni. Stroj se micao, jedan je njegov dio zadirao u drugi. Preko nevelika videoekrana promicale su riječi: – Ljiljane je prosuo po mojoj kosi i rumene ruže iznad čela ... – Na sitnoj bijeloj pločici pisalo je: Romantična priča. Monika Ilett. 4.500 \$.

– Bi li se jako ljutio ako za rođendan dobiješ samo čestitku? – Gail gurnu ruku pod njegovu. – Premda mi se ovo sviđa. Što god da jest. S druge strane pregrade začuo se glasan ženski smijeh. Zapravo krik. A onda je Gail ugledala čovjeka koji joj se učinio poznatim. Pozne četrdesete godine, dobra frizura, skupocjeni sportski sako. Okrenuo se od izlaza i pošao prema njoj.

Ispružio je ruku. – Gail, kako ste? Sreli smo se u gradu prošli tjedan. – Nasmiješio se. Savršeni zubi, dubok glas. – Howard Odell. Ovratnik košulje bio mu je otvoren, nosio je plosnat zlatni lančić koji je vijugao i svjetlucao mu po vratu.

– Svakako – reče ona. – Kako ste, g. Odell?

– Howard. – Ovaj put nije bilo miga. – Tony, prijatelju. Nismo se dugo čuli.

– Ah, da. Nikako nemam vremena.

– Moramo se naći. – Ali njegova je pozornost opet bila usmjerena na Gail. – Zanima me bih li vas mogao zvrnuti u ured. Volio bih popričati s vama.

– O čemu? – upita ona živahno.

– Oh ... o poslu. O jednom predmetu, u vezi s oporukom, na kojemu možda radite.

Anthony reče: – Oprostite, vidim tamo nekoga s kime moram razgovarati. – Nestao je, a Gail ga je ispratila pogledom. .

– U vezi s oporukom, g. Odell?

– Molim vas, zovite me Howard. – Dotaknuo se po grudima. – Ja vam nisam tip za formalnosti.

Pružio joj je ceduljicu sličnu onoj koju je već prije bila vidjela. Ime mu je bilo otisnuto zlatnim slovima, ispod imena pisalo je IZVRŠNI DIREKTOR, DOBROTVORNA ZAKLADA EASTON. Podignula je pogled.

Smiješio se. – Koliko ja znam, vas je nećak Althee Tillett uzeo da biste njezinu oporuku proglasili nevažećom. Moram vam reći da sam razočaran. Althea je svu svoju ostavštinu namijenila dobrotvornoj organizaciji kojoj i ja pripadam – Zakladi Easton. Znae, Althea je bila divna žena. Rekao bih da ju je u životu najviše radovalo pomaganje ljudima koji su imali manje sreće od nje same. Željela je pokrenuti program za pružanje novčane potpore siromašnijim đacima i studentima staroga dijela grada. Zapravo me je tjedan-dva prije smrti nazvala i rekla: „Howarde, vi znate da sam u svoju oporuku uvijek uključivala Zakladu Easton. Evo što bih htjela da učinite. Molim vas da se pobrinete da ona djeca.” Gail mu je upala u riječ: – Oprostite, ali tko vam je rekao da zastupam Patricia Norrisa?

– Rudy Tillett, upravo sada. Obojica smo članovi Art Deco League²⁵, stoga prilično dobro poznajem Rudyja. – Odell zatrese glavom. – Rekao sam mu: „Rudy, šališ se. Što se to događa?” Ali, valjda ste vi osoba koju bih to trebao upitati.

Promatrala je njegovu kosu – gustu, smeđu, sa strane lagano sijedu. Savršeno. Ta ga je frizura zacijelo stajala cijelo bogatstvo. – Što to vi, zapravo, kao direktor Zaklade Easton radite, ... Howarde?

Tiho se nasmijao dubokim, prigušenim glasom. – Pokušavam ljude osloboditi novca i onda pomoći odboru da odluči kako će ga potrošiti na najbolji način, saznati tko bi od tog novca mogao imati najviše koristi. Pa što ćemo onda s Patrickom Norrisom? Gledajte, Gail, vaš je klijent nezadovoljan? Hajdemo pronaći što se može učiniti da bude malo zadovoljniji. Riješimo ovo po hitnom postupku. Pokrenete li parnicu, potrajat će godinama. A kako mi Rudy kaže, on i Monika neće se predomisli. Stoga mi dopustite da vas povedem na ručak, razgovarat ćemo.

– Vi mi zapravo želite reći da će Dobrotvorna zaklada Easton platiti g. Norrisu kako ne bi osporavao oporuku. Točno?

Dodirnuo joj je ruku, prišao joj malo bliže. – Ono što vam ja predlažem – i to doista ima smisla – jest da Zaklada dobije svoj udio, da Tilletti dobiju svoje, da svi glavni nasljednici dobiju svoj udio. Svi ćemo zajedno sjesti, dogovoriti neki razuman kompromis. Bit će mi drago osobno ih nazvati.

– Ne, mislim da radije ne bih – osim ako ne govorimo o ozbiljnim brojkama.

– Koliko biste to vi bili ozbiljni?

– Imate li vi, Howarde, neki pojam o tome koliko bi to nasljedstvo moglo vrijediti?

– I te kako imam pojma. Takoder znam da nemate bogzna kakav slučaj. – Prodorno ju je pogledao. – Rudy kaže da mislite kako je oporuka krivotvorena. Zbog čega?

– Radije ne bih ulazila u to – reče Gail.

Prišao joj je bliže, govorio je kroz buku u galeriji. Osjetila je miris pepermint-bombona. – Što to izvodite, Gail? Althea je htjela svoj novac darovati dobrotvornom društvu, ne poreznom sustavu. Ili odvjetnicima. Htjela se prisjetiti svojih najboljih prijatelja. I što s običnim ljudima koje je Althea voljela? Na primjer, s ljudima koji su joj pomagali u kući, koji su mnoge godine odano radili za nju? Hoćete li njih ostaviti bez ičega?

²⁵ Art Deco League = udruženje poklonika Art Decoa, stila u dekorativnoj umjetnosti tridesetih godina ovoga stoljeća

Spustila je njegovu posjetnicu u torbicu, osmjehnula se. – Bilo mi je drago što sam vas vidjela, Howarde. Možda vas jednom nazovem. Podignuo je ruku i upro prstom u nju: – Budite oprezni, Gail.

Mediji se ovoga još nisu dočepali. Kad im to uspije, nećete se moći cjenkati. O čemu je zapravo riječ? Odvjetnica priječi isplatu novca dobrotvornoj organizaciji, iskorištava sustav kako bi nabila visoku cijenu u nagodbi za čovjeka kojega je sama pokojnica smatrala nemogućim. Već vidim kako na onoj kubanskoj radio postaji, na Kanalu 23, gore u njegovu stanu, govore o tome pristašama Castra, ljevičarima s kojima se druži. Već vidim kako Miami Herald razotkriva da je bio osuđivan za posjedovanje droge. Niste za to znali? Kladam se da Norris ima još neka iznenađenja za vas. Niste baš uzorna građanina odabrali za klijenta, Gail. Navući ćete si na leđa cijelo društvo, suca će zanimati zašto. Morat će ga zanimati, to je u ljudskoj prirodi.

– Što imate u planu, konferenciju za tisak?

– Ovisi o vama. Budete li vi igrali pošteno, i ja ću igrati pošteno. U redu?

Rukama, koje su se tresle od bijesa, Gail je ponovno posegnula u torbicu, izvadila njegovu posjetnicu, razderala je napola, pa još jednom. Komadići zalepršale na betonski pod. Zavrtjela se oko sebe i otišla pronaći Anthonyja, psujući kroza zube, najprije proklinjući Howarda Odella, a onda sebe zbog toga jadnog ispada bijesa. Odnekud se iz galerije razlegao onaj isti prodoran krik koji već prije bijaše čula, a za njim se više ljudi zasmijalo uglas.

Pronašla je Anthonyja kako proučava minijaturan TV ekran, postavljen na kutiju od palisandrovine. Držao je sako preko ramena jednim prstom zakačenim za ovratnik. Gail je poželjela prikrasti mu se odostraga, stisnuti se uza nj na svilenu košulju i zatvoriti oči. Pogledom je potražila što mu je to privuklo pozornost: Na izgredanu zrnatom fotografskom papiru podatna je, putena žena, bez ičega na sebi osim zavrnutih čarapa, pala na koljena, s kosom koja se razletjela iznad njezinih uzdignutih ruku, ustiju otvorenih u svojevrsnoj ekstazi.

Vitki plavokos muškarac u lanenom odjelu, s druge strane Anthonyja, mahnuo je rukom u kojoj je držao čašu s vinom. – Nevjerojatno što ona radi s ljudskim tijelom u svojoj umjetnosti. Ovo je nemilosrdno genitalno, a opet prožeto tananom duhovnošću. Razumijete li što mislim?

Gail je vidjela kako Anthony beskrajno sporo okreće glavu. Mogla je zamisliti taman odsjaj u njegovim očima.

Čovjek se nasmiješio. – Živate li u South Beachu?

– On je moj – upadne Gail, naviri iza Anthonyja i uhvati ga za ruku. Čovjek ju je pogledao i nasmijao se. – Pa, sretno vam bilo. – Izvukao je posjetnicu i pružio je Anthonyju. – Rađim u modnoj agenciji. Zanimaju nas mediteranski tipovi. Naprosto nigdje nema dovoljno dobrih manekena vaše dobi. Možda vas zanima? Prilično je unosno. – Ne.

Ovaj je povukao posjetnicu. – Onda ništa. – I ode.

Gail je uštipnula Anthonyja za obraz. – Prestani gundati. Ima pravo. Zaista si zgodan.

– Što je Howard Odell htio?

– Oh, Howard. Odglumio je majmuna, zaprijetio mi da će me izložiti Miami Herald u kao žalostan primjer i dokaz zbog čega američka javnost prezire odvjetnike. Ispričat ću ti poslije. – Na časak je položila glavu na njegovo rame. – Moram otići pronaći Rudyja i Moniku. Onda bih popila piće.

– Što ti je rekao?

– Hoćeš li ga izmlatiti za mene?

– Gail, ovo bi moglo biti ozbiljno.

– Da. Znam. Doista znam. – Uzdahnula je. – Kaže da je Patrick jednom bio uhićen zbog posjedovanja droge. I molim te nemoj mi samo početi tupiti kako se nisam smjela u ovo upetljati.

– Bi li htjela da na tome poradi neki istražitelj? Mogao bih reći svojem da te nazove.

– To je očito laž. Za vrijeme studija nikada nisam vidjela Patricka da puši joint.

– A studirali ste ... prije koliko ono godina?

– Isuse! Jadan Patrick. Ovakva gnjavaža! No, ni Howard Odell nije neki svetac, zar ne? Rekao si mi da ima prijatelja pornografa. Tvoga klijenta, sjećaš se?

– Ne prijatelja, već poznanika – ispravio ju je Anthony.

– Oh, no dobro, oprost, Howarde. – Na brzinu je zagrlila Anthonyj a oko struka. – Vraćam se.

– Kamo ideš?

– Pronaći Rudyja i Moniku. Osjećam se nepromišljeno. – Nemoj upasti u nevolju – reče joj on.

Osmjehnula mu se preko ramena. – A ti pazi da te netko ne zavede.

Monika Tillett, Gail ju odmah prepozna, stajala je sa skupinom ljudi. Bila je nabita, četvrtastih ramena, u crnim tajicama i lepršavoj crvenoj bluzi. Iznad duboko usađenih sivih očiju nadvile su se obrve nalik na kosova krila. Njezina crna kosa štrčala je iz glave u neukrotivim uvojcima, kao da je kroz nju prošla električna struja. Rukama je rezala zrak dok je govorila o mlitavosti današnje umjetnosti.

– Svi se mi bojimo nekoga uvrijediti. Moramo biti strašno pristojni, ne smijemo kritizirati žrtve društva. Žrtve! Te se žrtve postavljaju kao da su ljudi drukčiji od svih ostalih! To je izgovor za nedostatak nadarenosti. Drugi su prema tebi pristrani, ergo tvoja umjetnost je nešto što vrijedi?

Gail je zamijetila kako neki čovjek bilježi nešto. Likovni kritičar? Novinar? Koliko će se od ovoga pojaviti u tisku?

– Kao onaj jebeni Whitney-bijenale, i oni bedževi koje su tamo dijelili. „Ne mogu zamisliti da bih ikad poželio biti bijel.” Ha! – I Monika se nasmijala urnebesnim grohotom. Ona je bila ta koju je Gail prije bila čula smijati se kroz pregrade. – Oh, svakako. Ako nemate program rada, znači da vaš rad nije umjetnost? Adolf Hitler je to rekao. Kako umjetnost ima tu zadaću da nas uzdiže. Zajebite to. Onoga časa kad imate program rada, počinjete izbacivati klišeje.

Jedna mlada žena upitala je: – Ali ne sadrži li i vaša umjetnost feminističke teme?

– Oprostite? Mislite, ono, kao da bi je se moralo strpati u ovu malu četvrtastu kutiju? Staviti gore natpis s nazivom? – Njezine prodorne sive oči, obrve što su se skupljale nad njima poput olujnih oblaka odjednom se prikovaše za Gail. Riječi su joj potekle sporije. – Gledajte, mene nije briga što je to. U tome je bit. Ovo je naprosto ono što jest. Hej, ispričajte me minutu, može? Moram porazgovarati s nekime.

Gail nesvjesno koraknu unatrag. Monika Tillett je pošla prema njoj, bila je niža od nje za nekih petnaest centimetara, ali se kretala poput goleme mačke, gledala ju je žustru, sva prepuna snage u očima s prorezima. Pogledala je prema Gailinu licu, pa prošaptala: – Isusa ti Krista! Nisam mislila da ćeš se ovdje pojaviti.

– Mogu ja i otići.

– Što, otići? Ne. – Monika se okrenula, tražeći nekoga. – Mislim da bismo morali porazgovarati, je li? Hej, Rudy! Vidi tko je ovdje. Gail prije nije bila zamijetila zamišljena muškarca s divljom crnom kosom poput Monikine; njegova je, doduše, bila nešto kraća. Namrgodeno je zurio u Gail, zibajući se naprijed-natrag na petama.

Bio je u trapericama i izbljedjeloj crnoj pamučnoj majici, pripijenoj uz izbočene mišiće na prsima i nadlakticama.

Monika je zgrabila Gail za ruku. – Dodi. Imamo jednu prostoriju tu odostraga. – Gail je preko ramena potražila Anthonyja. Monika se nasmijala. – Što je? Misliš da ćemo te svezati i začepiti ti usta?

Prašnjava soba, osvjetljena dugačkom fluorescentnom svjetiljkom, nije bila veća od dva kvadratna metra, pretrpana platnima, okvirima, bile su tu ljestve, kutije, raznovrstan otpad. Rudy je zatvorio vrata i zavladao je tišina.

Gail reče: – Nisam mislila da ćete me prepoznati nakon svih ovih godina.

– Zbog čega ne bismo? „Ransom Everglades” je bila malena škola. Ti si bila u učeničkom vijeću, zar ne? Jedna od onih curica koje vole biti na čelu parade. Sjećam se. – Monika se nasmijala. – Krista ti! Znaš li ti što se zbiva večeras? Moj prvi javni istup. Svih ovih godina trudim se iz petnih žila. I dobijem ovo. Došao nam je maloprije i čovjek iz časopisa Art in America. Kao, na odmoru je, slučajno je naletio na galeriju. Rekao je da mu se sviđaju moje stvari i mislim da nije lagao. – Čestitam.

– Da. Ja poludim od sreće zbog svega toga, a onda se pojaviš ti. Rudy je, prekriženih ruku, stajao uz vrata. Mišići na njegovim rukama su poigrali. – Što uopće radiš ovdje?

Prošao je časak i Gail reče: – Možda sam znatiželjna. – Što želiš?

Gail je primijetila kako oboje imaju pune, crvene usnice, a krv kao da im je strujila tik ispod kože.

– Rudy, dragi. Smiri se. – Monika bučno sjede na srednju prečku ljestava. Namrgođeno je pogledala Gail. – Znam što misliš da smo učinili. Ako ti je Patrick to rekao, on je lud. Potpuno je sišao s uma, jebote!

Sada je Gail već došla k sebi. – Mogu li nešto pitati?

Monika odbaci ruke u zrak. – Da! Što želiš znati? Hajde da završimo s time već jednom.

– Tko je pronašao oporuku?

– Mi smo je pronašli u Altheinoj kući, dan nakon njezine smrti. Na katu je radna soba, našli smo je u ladici stola.

– Zašto ste ti i Rudy prekapali po njezinim papirima? Patrick joj je najbliži rođak.

– Pa što? Althea je dvadeset dvije godine bila naša maćeha. – Kako ste ušli?

– Otvorila nam je domaćica, Rosa. – Monika je prasnula u smijeh. – To je naša kuća. Tamo smo odrasli!

– Što ste učinili s oporukom?

– Uzeli smo je, zajedno s hrpom drugih papira, i odnijeli u ured Alana Weissmana, njezina odvjetnika.

– Vi ste je predali Alanu Weissmanu osobno?

– Ne. Njegovoj tajnici, zaboravila sam. Nekome tko je tada bio u prijamnom uredu.

– Jeste li je pročitali?

– Svakako. Ne bi li je ti pročitala? Zamalo sam se srušila. Ona je zapravo učinila ono što je bila obećala. Vratila nam je majčinu kuću. Nisam li ti to govorila, Rudy?

– Da, i umjetnine. – Rudy je hladno zurio u Gail. – Althea je rekla da ćemo to mi dobiti.

– Kada je to rekla?

– Nekoliko puta. To je bilo razumljivo samo po sebi. Pripadale su našim roditeljima.

– Mislila sam da se vi i Althea niste slagali. – Tko ti je rekao tu laž?

– Recimo da je to opći dojam koji sam stekla, razgovarajući s ljudima koji su je poznavali. – Gail se u ovoj pretrpanoj sobi počela osjećati pomalo klaustrofobično.

– Kakav jebivjetar! – Monika se prevrnula, lupila se šakama po bedrima, a onda se jednako brzo uspravila, prijeteće se zapiljivši u Gail. – Ti znaš što se ovdje zbiva, zar ne? Patrick se osvećuje. U redu, dobro. Bili smo odvrtni prema njemu kada mu je tata dopustio da živi s nama. Bili smo djeca.

– Naš otac kojega smo obožavali – reče Rudy – oženio je nekoliko mjeseci nakon majčine smrti ženu osamnaest godina mlađu od sebe. A onda je u naš dom došao Patrick, i Monika i ja ... no, pa jasno da smo bili ogorčeni na njega. – Rudy je puhao kroz nosnice, a glas mu je drhtao.

Dodao je: – Nismo se ni prema Althei baš lijepo ponašali, da budemo iskreni. A niti ona prema nama. No posljednjih smo godina svi potisnuli osjećaje, uspostavili smo skladne odnose, kako se to kaže.

Monika naglo ustade, zarivši ruke u kosu. – Jebote, ne mogu vjerovati da se ovo događa!

– Monny, nemoj. – Rudy je pohrlio s vrata niz dvije-tri stube.

– To je naš dom! – Zakopala je lice u njegovu majicu, a on je ovio ruke oko nje i ljuljuškao je naprijed-natrag. – Mama je umrla dok smo još bili djeca, onda je ta vještica otjerala tatu u grob i sada nam Patrick želi oduzeti dom!

– Nemoj, nemoj, nemoj. – Gladio ju je po kosi. Kosa se opet uspravljala. Oči prepune optužbi prikovao je za Gail.

– U redu. – Monika je čvrsto ispružila ruku zgrčenih prstiju. Obrisala je lice nadlanicom druge ruke. – Koliko traži? Nije mu dosta ostavila? Dobro, Rudy, daj mu Degasa i Krasnera. Daj mu što god hoće.

– Ne dam mu ni crteža u olovci! Ovo je ucjena! – Rudy, molim te! Ne mogu to podnijeti!

Čelo mu se namrštilo i bore se produbile. Privukao ju je natrag sebi, čvrsto je zagrlio. – U redu je, Monny – šaptao je gladeći joj kosu. – Ovo je tvoja noć. Tvoja najbolja noć.

– Ha!

– Sve će biti u redu, obećajem ti. – Bijesno je gledao Gail. – Uspjela si uništiti izložbu moje sestre. Jesi li sretna?

– Ne osobito.

– Reci nam što želiš. Oh, daj reci! Da razdijelimo kuću pilom po sredini? Ili da damo Patricku kolica za kupovinu? Što bi mu pričinilo najviše zadovoljstva?

Otresajući prašinu sa suknje Gail je prešla kratku razdaljinu do mjesta na kojemu su njih dvoje stajali rame uz rame, oboje prkosna pogleda, s kosama poput tamnih polusjena oko glava. – Vidjet ću što on ima reći. Ne mogu vam ništa obećati. Bude li nagodbe, morat će pristati na nju.

Monika je škrgutala zubima. – Reci toj licemjernoj zmiji da mu ni u kom jebenom slučaju ne damo našu kuću!

Na vratima se oglasilo kucanje. Proderala se: – Što je? Tko je?

Bio je to onaj mladić s plavim uvojcima nalik na užd. Gurnuo je kroz vrata samo glavu i jedno rame, a rukom se uhvatio za dovrtak. – Mislím da biste trebali doći ovamo. Odmah.

– Zašto?

– Gu-u-žva. – Ispjevao je ove slogove. – Što se događa? – upitao je Rudy.

Mladić je zaškiljio i osmjehnuo se. – Vaš bratić?

– Prokleta bilo; prokletstvo! – Monika je nahrupila prema vratima i nestala u crvenom vrtlogu, Rudy odmah za njom.

Kad ih je Gail sustigla, Rudy i Monika stajali su kao okamenjeni uz rub manje skupine ljudi koja se bijaše natiskala uzduž zida galerije. Visoka, mršava prilika Patricia Norrisa stajala je u sredini. Svje tlost reflektora odbijala se od njegovih naočala s metalnim okvirom, dok je upirao prstom u uljanu sliku na zidu, neki kvadrat bjeline preko kojega su prelazile blijedosive crte. Nije to bila Monikina slika.

– Ova slika, na primjer. Što je to? Ništa. Bez sadržaja i značenja. Ali ne bismo se to usudili reći, ne ovdje. Radije ćemo se praviti da vidimo carevo novo ruho. Radije ćemo se ubrajati u elitu... – Prstima je u zraku označio navodne znakove. – ... nego u svjetinu u paradnoj povorci. Među one ništavne lijenčine iz Hialeaha i Homesteada i Kendalla koje uopće ne mogu pojmiti umjetnost i kulturu.

Gail je zastenjala. – Oh, moj Bože!

– Patrick, kurvin sine! – Monikin je glas razbio kratko privremeno zatišje. Elektronička glazba je i dalje strugala i zvečala iz skrivenih zvučnika. Suze su se slijevale niz njezine obraze.

Nasmiješio joj se. – Bok, Monika. Nije li mi ovo poznato iz predvorja u prizemlju kuće tete Althie? Ako si naumila krasti njezine slike, mogla bi to izvoditi manje javno.

Gail je osjetila dodir na ruci. Anthony. – Što se događa? – upitao je. – Molim te, pomози mi da ga odvedem odavde!

– Ovo je Patrick Norris? – Bojim se da jest.

Rudy se probijao kroz gomilu ljudi koji nisu znali bi li prasnuli u smijeh ili su šokirani, svi su čekali što će se dogoditi.

– Van. Izidi odmah, prije no što te izbacim na ulicu. – Stajali su blizu, prsa o prsa, Rudy za pola glave niži s rukama čvrsto skupljenim u šake.

Patrick se smiješio, a brada mu se trzala. – Previše smo se približili istini? – Mirno je popravio naočale i sagnuo se, pa pročitao ceduljicu pričvršćenu na zid pokraj slike. – Tri tisuće dolara. Bože sveti! Ovime bi se mogla neko vrijeme plaćati najamnina za stan. Što ste još uzeli iz njezine kuće?

Rudy ga je okrenuo prema sebi i naciljao u lice. Udarac je Patricia pogodio iskosa i izbio mu naočale. Idućim ga je dohvatio po rebrima i oba su muškarca posrnula na pregradu, Patrick s rukama prekrivenim iznad glave. Ljudi su vriskali. Drugi su pritrčavali vidjeti što se događa.

– Ay, Dios mio. – Anthony se progurao do njih.

Patrick je posrnuo i s treskom sjeo na betonski pod. Rudyjeva crna cipela s vezicama udarila ga je u bedro, pa još jednom. – Marš van, van, van! – Neka se žena živčano zahihotala s rukom preko ustiju. Netko je povikao da treba pozvati policiju.

Anthony je odgurnuo Rudyja u stranu, pa se sagnuo i zgrabio Patricia za jednu ruku. Gail ga je uhvatila za drugu pa su ga izgurati prema vratima, dok su mu noge besciljno grabile po betonu.

Zašavši za ugao iza galerije, naišli su na niz malih trgovina, ispred kojih je stajao cigleni stalak za cvijeće. Sjedoše na rub. Gail je uzela Anthonyjev rupčić, tapkajući njime po Patrickovoj jagodičnoj kosti, gdje su ga bile zarezale naočale. Na prigušenoj svjetlosti krv se činila tamnoljubičastom. Anthony je koračao naprijed-natrag, stresajući prašinu s prednjice sakoa.

– Došao sam – govorio je Patrick – jer sam sumnjao u ovo. I mislio sam da već možda pljačkaju kuću.

– Trebao si mi reći – reče Gail. – Ja bih to sredila.

– Kako? – izazivao je. – Nalogom o zabrani? Komadom papira? – Ne, Patrick, dali bismo ih poubijati. Hoćeš li se, molim te, prisjetiti da imaš odvjetnika? Ne čini ništa na svoju ruku. U većoj si opasnosti nego što si toga svjestan.

Zaškiljio je prema njoj. Naočale mu bijahu ostale u galeriji i lice mu je bez njih djelovalo prazno. – O čemu to govoriš?

– Kao prvo, policija. Razgovarala sam s jednim policajcem u Policiji Miami Beacha. Oni misle da je Althea ubijena i da si to ti učinio.

Patrickov je smijeh sličio teškom uzdahu. – To sam i mislio. Bacio je pogled prema Anthonyju koji je stigao do kraja stalka za cvijeće, s rukama na kukovima, pa se počeo vraćati.

Gail reče: – Anthony Quintana je na našoj strani. Osim što je moj prijatelj on je i odvjetnik za kazneno pravo. Možda ćeš ga trebati. Anthony joj uputi pogled upozorenja. On će sam odabirati svoje klije enta.

– Na temelju čega to murjaci zaključuju? – upita Patrick. – Ako imaju ikakav takozvani dokaz, izmislili su ga.

– Nije mi htio reći.

– Kriste Bože! Netko im je dao ideju za to.

Gail je čula kako je Anthony otfrknuo, pa opet počeo koračati. Upitala je: – Poznaješ li ti Howarda Odella?

Patrick odmahnu glavom. – Ne. Tko je on?

– On rukovodi jednom dobrotvornom organizacijom iz oporuke, Zakladom Easton. Slučajno sam večeras naletjela na njega. Bože, kakva odurna ulizica. No, zaprijetio je da će nas uništiti u novinama ako se ne nagodimo.

– Zajebi to.

Gail je podignula ruku, želeći ga utišati. – Odell kaže da si bio uhićen zbog posjedovanja droge. Istina?

– Da.

Čekala je. – No?

– Heroin i pribor za uživanje opojnih sredstava. – Patrick!

– Slučaj je obustavljen. Pokušavao sam pomoći da se pokrene progra za odvikavanje od ovisnosti o drogi u Belle Gladeu i murjacima se to nije sviđalo. U Belle Gladeu, prepunom radnika iseljenika, gdje je stopa oboljelih od Side veća nego u San Franciscu. Oni bi radije dopustili da svi od toga umru. Riješili bi se na taj način svih nepoželjnih!

– Prestani s tom tiradom, Patrick. – Gail je uredno presavinula maramicu i položila je na stalak za cvijeće. – Ima li još nešto što bi mi trebao reći?

– Ne. Ništa slično. – Naslonio je čelo na šake. – Žao mi je. Nisam htio napraviti ovakav nered. I nisam smio doći ovamo, u pravu si.

Pogledao ju je, obgrlio joj ruke. – Onda, jesi li još uvijek uz mene, Gail? Čini se da te trebam više nego ikad.

Krajem oka, Gail je vidjela kako je Anthony prestao hodati. Rekla je: – Četvero ljudi reklo mi je večeras da ćemo izgubiti. Weissmanova partnerica kune se da je vidjela Altheu i njezine svjedoke kako su došli u njihov ured i potpisali oporuku. Howard Odell kaže da će sudac presuditi protiv nas, makar zbog načela. A tvoja polubraća kažu da im je Althea obećala kuću jer je pripadala njihovim roditeljima.

Patrick reče: – Ali, oporuka je krivotvorena. Znam da jest. Naš stručnjak grafolog to može dokazati. To se uzima u obzir, zar ne? Gail letimice pogleda Anthonyja, koji joj se nasmiješio kao da želi reći kako je Patrick shvatio bit svega bolje od nje same. Uzdahnula je. – Da, Patrick. I dalje sam uz tebe.

Zvučno ju je poljubio u oba obraza, pa je zagrlio. – Znao sam da me nećeš iznevjeriti.

Anthony je zastao točno ispred Patricka, koji je pustio Gail i pogledao prema njemu. – Quintana. Jeste li Kubanac?

– Da.

– Oh, Bože. – Smijao se, a kad je Anthony nastavio hladno zuriti u njega, odmahnuo je glavom. – Kako je to sve smiješno.

– Zašto?

– Pa tako. Ja sam socijalist, vi ste Kubanac iz Miamijsa. Morate u tome vidjeti nešto smiješnoga.

– Ne petljam se u politiku.

– Život je politika. Sve je politika. Morate se odlučiti za neku stranu. Morate odabrati jer po sredini ostaju samo nule.

Gail reče: – Ne možeš samo tako prosuđivati. Ti ne znaš tko je on i u što vjeruje.

Izraz na Anthonyjevu licu se smrknuo, a od njena izgovora njegove riječi poprимиše žestinu. – Nemoj me njemu objašnjavati. Nemoj me tražiti da ga zastupam. On je budala. Jesmo li sad gotovi? Želio bih poći kući.

Patrick pogleda Gail. – Je li uvijek tako vlasnički raspoložen? – Ne miješaj se, Patrick – rekla je.

Ispod satenskog pokrivača, Anthony je objašnjavao kako radi onaj stroj. Stroj za 4.500 dolara, napravljen od grančica i pruca i lišća, sa zupcima i lančanicima i vijcima koji su se tako glatko okretali, neprestano prebacivali i valjali jedan preko drugoga, arriba y 48 abajo y arriba²⁶, i kako je osovina bila tako fino izrađena da je savršeno pristajala u kućište, adentro y afuera y adentro²⁷ ...uistinu pravo umjetničko djelo.

Prešao je ustima s njezinih usnica na uho. – Te quiero. – Zaista?

– Što zaista?

Uхватила ga je za kosu, podignula mu glavu da ga vidi. – ... me voliš. Zaista me voliš?

– Upravo sam to rekao.

– Kažemo to samo kad vodimo ljubav. To se onda ne računa. – Računa se. Zašto ne?

– Nemoj se praviti da ne razumiješ. – Da, Gail. Volim te.

– Kažeš to zato što sam te to tražila.

– Dobro, reći ću ti sutra dok budeš pila kavu.

Spustila se naniže i zagnjurila lice u njegova prsa. – Patrick ima pravo, znaš. Ljudi moraju odabirati.

– Kako jadan izgovor za jednog muškarca. On samo naveliko priča, i to nerazborito i glupo.

– Ti znaš na što mislim.

Anthony se otkoturao i legao na leđa. Glasno je izdahnuo. – Me vuelves loco'9.

– Jadno moje. Potpuno si lud. – Poljubila ga je pa se podignula na lakat. – Pričaj mi – reče.

– O čemu? .

– Ne znam. – Neko je vrijeme šutjela. – O bilo čemu. – O filozofiji? Politici?

– Prestani! – Gail se uspravila u sjedeći položaj.

²⁶ gore, dolje, gore...

²⁷ unutra, van, unutra ... ne volim te.

Tiho se smijući, pružio je ruke prema njoj, privukao je dolje k sebi i obgrlio je. – Znam. O umjetnosti.

– Budi ozbiljan.

– Pa jesam. – Rukom je obuhvatio njezinu dojku, stisnuo je. A onda kliznuo između nogu. – Onaj stroj koji smo večeras vidjeli jesi li zamijetila cvjetove?

Gail je zatvorila oči i kimnula. – Da. Vidjela sam ih.

– Kako realistično. Kako su se samo one latice otvarale! – Oh, da.

13.poglavlje

U ponedjeljak ujutro je kišilo; jednoličan, monoton romon donio je i prve prave potvrde da je ljeto konačno završilo. Čak je i u podne temperatura bila samo dvadeset šest stupnjeva. Gail je na povratku sa saslušanja na sudu uzela taksi, stresla pod platnenom nadstrešnicom kišobran i krenula ravno k Ericu Ramsayu na šesnaesti kat.

Imao je mali ured između sobe s računalima i kadrovske službe, s pogledom na prozore susjedne zgrade. Novi bi suradnici obično započinjali u zabiti poput ove, a onda bi se primaknuli bliže, ako bi se uspjeli održati. U napuštenu hodniku Gail je razabirala tiho brujanje živčanog sustava tvrtke Hartwell-Black, njezine ganglije i sinapse: računala i njihovo danonoćno zvrjanje, tiskače koji zuje za poslove računovodstva, fakturnog odjela, za obradu riječi.

Ericova vrata bila su otvorena. Njega nije bilo, ali je svjetlo gorjelo, a na njegovu monitoru u boji bljeskali su obrisi i slike. Gail nije ovdje bila tjednima i ured joj se činio pretrpanijim no ikad. Uz uobičajene knjige, mape i pravničke časopise, kojima su bile zatrpane police na niskom ormariću, stajao je mini-stol za bilijar, iznad koša za smeće od tikovine bio je košarkaški koš, a pokraj njegova stolca hrpa časopisa Wall Street Journal. Stolac je bio izrađen u kombinaciji od nehrdajućeg čelika i crne kože, bio je stajao 1.200 dolara. Gail je znala za ovo jer joj je to dvaput spomenuo. Još joj se bio potužio i na bijednu početnu plaću od 55.000 dolara za nove suradnike. U njegovu uredu nije bilo obiteljskih fotografija. Na prozoru je stajala nezalijevana, suha paprat, sitne smeđe kovrčice trusile su se na prozorsku dasku.

– Zdravo, šefice. Mene tražite? – Kad se Gail okrenula na vratima, Eric je prošao pokraj nje s hrpom knjiga pod rukom.

– Da. Htjela sam ti ispričati o svojim pustolovinama s Rudyjem i Monikom Tillett. – Postavila je kišobran uza zid, a svoju torbu za spise pokraj kišobrana. – Osim toga zanimalo me jesi li dovršio prijedloge za uzimanje iskaza u slučaju Norris.

– Uskoro ću. Danas poslijepodne.

– Hajde, Eric. Rekao si da ćeš ih imati danas ujutro. Eric je spustio hrpu knjiga na stol. – U petak navečer, Cy Mackey je ostavio ovo sranje za mene. Rekao je da mora zbog nekoga posla otići iz grada i da mu ovo treba do danas u podne. – Eric pokaza na ekran računala. – Uskoro ću biti gotov. Bio sam ovdje do pola pet danas ujutro. Zna li što je to Cyju bilo tako bitno? Odveo je curu na Cozumel za vikend. Upravo mi je to rekao Schoenfeldov pripravnik – Zvuči poznato. I ja sam doživljavala tako nešto prvih dviju godina. – Gail je sjela. – Zacijelo si mrtav umoran.

Nacerio se. – Nisam.

– Što radiš, uzimaš psihostimulanse?

– Ja i svaki drugi pripravnik i mlađi suradnik koji mora crnčiti šesnaest sati dnevno. Nemojte mi reći da vi to nikada niste uzimali. Gail je samo odgovorila: – Pretpostavljam da tijekom vikenda nisi imao priliku otkriti nešto o Carli Napolitano.

– Da, zapravo jesam. – Sjeo je u svoj stolac u kombinaciji čelika i kože. – Carla Napolitano. Srednjih godina, smeđe kose, prekomjerne težine. Vozi plavu Toyotu iz 1990., živi sama u unajmljenu stanu u zgradi u suvlasništvu na uglu Pedesete i ulice Collins. Radi u agenciji Gateway Travel, kao javni bilježnik. To je otprilike to. – Dobacio joj je neki papir. – Registracijski broj automobila, kako ste tražili.

– A onaj bar? Wild Cherry?

– Prljava rupa na West Dixie Highwayu, odmah do automehaničarske radione. Proveo sam tamo otprilike pet minuta na povratku iz ureda, negdje oko ponoći u subotu. Pitao sam poznaju li Carlu Napolitano. Ništa. Pitao sam za Frankieja. I opet ništa. Onda me izbacivač pitao kako mi je ime pa sam otišao. Tko god bio taj Frankie s kojim je Miriam razgovarala u agenciji Gateway Travel, nisam ga pronašao. Možda je ona to pogrešno shvatila. Ne vidim kako mi povežujemo onu ženu Napolitano sa striptiz-barom. Miriam je dosta smušena.

– Miriam? Pa nije baš.

– Što da vam kažem? Ja nisam pronašao ništa. – Eric je pritisnuo vršak penkale, pritisnuo ga pa otpustio nekoliko puta.

Gail je ispravila prekržižene noge. – Vidim da imaš posla. Nasmiješio se. Imao je mali nos i široke, rumene obraze. – Nikada nisam tako zaposlen. Htio bih čuti što se dogodilo u galeriji. Sjednite.

Sjela je. – Rudy i Monika poricali su da krivotvorenje oporuke, no to sam i očekivala. Spomenuli smo nagodbi, a onda se pojavio Patrick. – Nemojte zezati.

– Bila je to uistinu prava scena. Optužio je Rudyja da potkrada tetinu imovinu i Rudy ga je napao. Udario ga je u lice. Morala sam brzo izvesti Patricka odatle, prije no što se dogodi nešto još gore.

– No, pa jeste li sve prijavili policiji?

Gail je na ovu zamisao odmahнула rukom. – Patrick je dobro. Nećemo oko toga dizati prašinu. Slušaj, moraš mi pripremiti nalog o zabrani za Rudyja i Moniku. Ne smije im se dopustiti da dirnu bilo što iz nasljedstva. Možeš li to obaviti do kraja tjedna?

– Svakako. Nema problema.

– Nalog o zabrani nemoj predavati. Larry Black i ja razgovarat ćemo s Alanom Weissmanom u srijedu. Vidjet ćemo što će se tamo dogoditi. – Gail je odlučila zadržati razgovor s Lauren Sontag za sebe. Eric ne treba znati baš sve.

– Rado bih pošao s vama – reče Eric. – Htio bih vidjeti što ćete učiniti Weissmanu.

– Neću Weissmanu ništa učiniti. Slušaj, Eric. Na sastanak se ne ide s nekim jasnim stavom. Suprotna bi strana to mogla osjetiti pa bi se mogli neprijateljski postaviti ili početi lagati, i ti na kraju ne dobiješ ništa. Moraš zadobiti njihovo povjerenje, pa tek onda udariti po njima.

Tiho se nasmijao, igrajući se gumicom. – To je igra, to je ples. Gail ga je pogledala, ne osmjehnuvši se na ovo, pa rekla: – Imam jedno pitanje o G. Howardu Odellu.

Nagnuo je glavu.

– Na sastanku rukovoditelja rekao si da si prošle godine za njega radio neki posao.

– Točno. Što je s njim?

Gail je ispričala Ericu kako je naletjela na Odella u galeriji, o tome kako je tražio nagodbu, o njegovim prijetnjama ako se ne složi s time.

Eric kimnu glavom. – Oh, da. To sliči Howardu. On ne može podnijeti kad nema sve pod kontrolom. Sreo sam ga u toplicama u koje inače odlazim, igrali smo racquetball i sav se uspjeno jer sam ga šio petnaest bodova. Dobro igra, ali ako ne pobjeđuje...

– Kakav si mu to pravni savjet dao?

– Prodavao je kuću na otoku Star, koju je dobio u nagodbi rastave. Dao mi je da mu pregledam ugovor. – Eric je ovijao gumicu oko prstiju. Još uvijek je imao jake, krupne ruke fakultetskog atleta.

– Razmišljao sam o tome poslije. Zašto bi Howard meni dao ugovor na pregled? Bio sam nov suradnik, a on je imao svoje odvjetnike u drugoj tvrtki. Onda sam se sjetio da sam mu, kad smo jednom prije igrali, dva puta pustio da me pobijedi za dvadeset dolara. – Eric je rastegnuo gumicu između prsta i palca, naciljao njome kao da je pištolj, zaškiljivši na jedno oko. – Onda sam ga, idući put, pobijedio dvadeset jedan naprama šest. I s racquetballom je bilo gotovo. – Eric je izmaknuo palac i gumica je zviznula prema prozoru, odsjekavši pritom nekoliko listića sa žedne paprati.

– Što ti je rekao o sebi?

– Ne puno. Ima nekoliko bivših žena kojima plaća masnu alimentaciju. Sina na jednom od fakulteta izlvy Leaguea. Ulaže novac. Organizira poslove. Usput rečeno, povezan je sa Sanfordom Ehringerom. – Nisam to znala. Kako?

– Njegova je majka bila druga Ehringerova sestrična, nešto tako, tamo u Palm Beachu. Te obitelji potječu od davnina.

– Je li na taj način Odell i postao izvršni direktor Zaklade? – Pojma nemam. Zbog čega vas toliko zanima Odell?

– Zato što želim znati s kime imam posla ako planira napad.

– Howard? On samo mlati praznu slamu. Neće nam ništa učiniti. – Nisam stekla takav dojam u razgovoru s Larryjem Blackom.

– Jesu li oni prijatelji?

– Ne. Poznaju se zahvaljujući poslu.

U subotu je Gail bila povelala Karen u kuću Larryja i Dee-Dee, na imanju Gables Estates uz obalu. Dok je Dee-Dee pripremala salatu, a djevojčice se igrale u bazenu, Larry je odveo Gail u radnu sobu. Ispričala mu je sve o događaju u galeriji, uključujući i Odellove prijetnje. Larry ju je slušao. Znao sam da će se to dogoditi. Sad se u sve upetljava Sanford Ehringer. Moramo se nagoditi. Prisili na to Patricka Norrisa ako moraš. A boca je zveketala po rubu čaše.

Ericov smijeh prekinuo je tišinu. – Prokletstvo, da sam barem ja bio tamo kad ste poderali Howardovu posjetnicu. Baš bih volio da sam mu vidio lice. Kakvu vi samo petlju imate! – Eric se zagledao u nju svijetlozelenim očima sa smeđim mrljicama. – Izvrnsi ste, Gail. Drago mi je da radimo zajedno.

Nakon jednog trenutka kimnula je glavom. – Hvala.

– Neću više dugo raditi, onda možemo usporediti zabilješke o Norrisu. Hajdemo na ručak. Ja častim.

Oklijevala je, nije bila sigurna je li ovaj poziv ispravno shvatila. – Žao mi je, ali moram obaviti nešto. Možda krajem tjedna.

– Držim vas za riječ. – Eric se naslonio na podlaktice, rukavi su mu bili zavrnuti, napeti mišići bili su prekriveni svijetlim dlačicama. – Jer, reći ću vam odmah iskreno. Vi ste jedna vraški privlačna žena. Mislim da bismo se mogli dobro slagati.

Gail ga je promatrala u trenutačnom zatišju, u gotovo nečujnom zujanju računala i tiskača i protoka električne struje kroz mnoštvo linija. – Znaš, Eric, nije mudro viđati se s ljudima iz ureda.

Tiho se nasmijao. – Da? Je li to vaša politika ili politika tvrtke? – Moja.

Slegnuo je ramenima i ponovno se naslonio u stolcu. – Usput rečeno, jeste li jutros čitali Herald?

– Ne. Zašto?

– Uzmite ga sa sobom. – Pokazao je rukom na jedan prilog u novinama na svom stolu. – Tajnica mi ih je jutros donijela. Članak je pisala Liz Lerner.

U prilogu Poslovni ponedjeljak već je bila okrenuta prava stranica s rubrikom „Iz pravnoga svijeta”. Liz Lerner je znala za prljavu rublje svake odvjetničke tvrtke u Južnoj Floridi ili barem svake odvjetničke tvrtke za koju je navodno znala. Glavni događaji u njezinim zlobnim, sočnim člancima bila su ogovaranja i razotkrivanja tajni. Odvjetnici bi je zvali unaprijed kako bi „točno iznijela činjenice” u vezi s događajima o kojima možda još nije čula.

Naslov je bio u obliku pitanja: NAJSTARIJA TVRTKA U MIAMIJU PRED RAZLAZOM? Gail je ponovno sjela kako bi pročitala članak.

Oko tvrtke Hartwell, Black i Robineau, osnovane 1922. g., naveliko kruže glasine. Paul Robineau, rukovodeći partner te tvrtke od odvjetnika sa sjedištem u Miamiju, nije porekao da se bio raspitivao o prostoru u poslovnom tornju InterAmerica. „Jedna se tvrtka mora mijenjati usporedno s vremenom „, rekao je Robineau. „Žalosno je samo što se neki od nas doista nevoljko rješavaju starih navika. „ Partner Lawrence Black poricao je da je bilo govora o raspadu. Rekao je, međutim, da „će prema Paulu osjećati najveće poštovanje, ma što se zbilom. „ – Čovjek se mora zapitati – reče Eric – čemu se zbog njih toliko mučiti. Kakva to smisla ima ako sutra možeš ostati bez posla? Odložila je novine natrag na njegov stol. – Tvrtka je već i prije preživjela ovakve situacije.

Eric je otvorio jedan porezni priručnik i počeo ga listati, a onda joj se nasmiješio. – Oprostite mi, ali moram se posvetiti projektu g. Mackeya. Nadajmo se da se na Cozumelu doista divno zabavlja.

Gail je odmotala sendvič sa šunkom i švicarskim sirom, pa izvadila kriške krastavca i bacila ih u koš za smeće pod Miriaminim stolom. Zagrizavši u sendvič, nagnula se nad radni stol kako bi pregledala zgotovljenu verziju molbe koju je Eric Ramsay bio pripremio prošlog tjedna. Patrick Norris protiv Sanforda Y. Ehringera, kao osobnog zastupnika ostavštine pokojne Althee Norris llett. Molba je djelovala u redu. Ovisno o tome što će se dogoditi s Alanom Weissmanom u srijedu, bit će predana dan poslije toga ili neće.

Podignula je pogled. Miriam je ušla u odjeljak, ruku prepunih dosjea. Ugledavši Gail, nacerila se kao da je upravo u spremištu uhvatila nekog starijeg partnera s tajnicom. Danas je nosila cipele bez potpetica, kosa joj bijaše spuštена i mogla je proći kao šesnaestogodišnjakinja.

– Imaš mi nešto reći – reče Gail.

– O Carli Napolitano. – Miriam je bacila dosjee na svoj stol i počela nešto tražiti. – Jutros sam na računalima gore na katu dobila tajnika Državnog ureda u Tallahasseeju. Putnička agencija u kojoj Carla Napolitano radi – Gateway Travel – je lažno ime za korporaciju s imenom Seagate. Wild Cherry je u vlasništvu kompanije Atlantic Enterprises.

Gail je odvrnula ubrus taman toliko da može nastaviti jesti sendvič. – Onda si te dvije kompanije provjerila na računalu?

– Da! – Miriam je držala dugačak komad papira, s rupicama na rubovima objiju strana. Gail ga uze. Jedna ispod druge bile su navedene dvije kompanije. Atlantic Enterprises i Seagate, Inc., naziv i adresa, datum nastanka korporacije – 1979. za

Atlantic, 1981. za Seagate. Dva ili tri imena za koja nikad nije bila čula bila su navedena u rubrici Rukovoditelj za svaku kompaniju pojedinačno. Još nekoliko adresa. A onda i ured u aveniji Brickell, za obje korporacije, u koji se može dostaviti sudski poziv i tužba, želi li tko tužiti korporaciju. Sve vrlo anonimno.

– Pogledajte adrese Atlantica i Seagatea – reče Miriam i pokaže rukom.

Gail kimnu. – Vidim. Avenija Drexel 1470, Miami Beach. I jedna i druga. No... to, dakle, dokazuje da agencije Gateway Travel i Wild Cherry dijele krevet. Ali kakve veze s time ima Carla Napolitano? Ako smo odlučili uništiti njezinu vjerodostojnost, morat ćemo pronaći nešto opipljivije.

– Možda je ona vikendom striptizeta u klubu Wild Cherry.

– Ne, nije striptizeta, Miriam. Razgovaraj s Ericom. Ta žena ima previše godina da bi se skidala u javnosti.

Miriam je mrko pogleda. – Znete li kako Eric hoće da ga zovem? Gospodine Ramsay! Dakle, zaista!

– Nemoj dopustiti da te to smeta. Reci mu neka on tebe zove gospođo Ruiz.

– Ali, ja njega neću zvati g. Ramsay! Ako klijenti budu prisutni, onda u redu, ali neću ga tako zvati nasamo. – Miriam je duboko i oštro udahnula, njezine oči ocrtane crnom olovkom raširiše se. – Se me olvido!²⁸ Vaša mama je zvala, dolazi ovamo s Karen.

– Zbog čega, za ime svijeta? – Danas nema škole, nastavnici imaju dan za planiranje programa, pa je Gail zamolila Irene da čuva malu jer Phyllis nije mogla doći prije poslijepodneva.

– Samo je rekla da mora razgovarati s vama.

Gail je s uzdahom potpisala dokumente u svezi s Patrickovim slučajem, a onda prionula na druge parnične spise, pisma i dopise koje je Miriam bila položila pred nju. Kad je završila, Miriamina uska ruka sa zveckavim narukvicama dobacila joj je na stol posjetnicu izrađenu reljefnim zlatnim tiskom. Bila je to posjetnica Howarda Odella, ona koju je Anthony bio odbacio u pepeljaru gore u klubu, a Gail je uzela i pričvrstila uz Norrisov dosje.

– Čemu ovo?

– Pročitajte adresu na posjetnici. – Miriam se naslonila na stol prekrivenih ruku i čekala. – Vidite gdje radi Howard Odell?

– Avenija Brickell broj 1000, stan 2140. – Gail ju pogleda. – Dobro. Isto kao i Zaklada Easton. To znam. On je izvršni direktor.

– Da, ali pogledajte. – Na računalnom ispisu Miriam joj je pokazala ime i adresu ovlaštenog zastupnika za kompanije koje je bila pronašla. Corporate Services, Inc., Avenija Brickell, stan 2190, Miami, Florida 33131.

– Hmm. – Gail je žvakala sendvič, očiju prikovanih za papir. – U istoj su zgradi kao i Zaklada Easton. U istom hodniku.

– Zanimljivo.

Kompanije koje vode klub Wild Cherry i agenciju Gateway Travel bile su u istoj zgradi u Miami Beachu. Imale su istoga ovlaštenog zastupnika, u istoj zgradi u središtu grada kao i Zaklada Easton.

– Što sada? – upita Miriam.

– Nazovi ured tog zastupnika. – Miriam je okrenula broj, dodala slušalicu Gail; slušala je kako na drugom kraju zvoniti. Onda se javio muški glas: „Dobili ste ured

²⁸ Zaboravila sam!

Corporate Service, Inc. U ovom času nitko ne može preuzeti vaš poziv. Ostavite li poruku ...” – Ništa – reče ona Miriam. Neko je vrijeme proučavala ispise dolje na stolu. – Voljela bih znati tko je vlasnik kompanija Seagate i Atlantic.

. Miriam slegnu ramenima. – Oni rukovoditelji s računalnih ispisa? – Vjerojatno. No, ne nužno. Netko drugi bi mogao biti vlasnik temeljne glavnice društva. No taj podatak ne možemo dobiti putem računala.

– Mogla bih nazvati u Tallahassee.

– Neće oni to znati. Nemaju te podatke. Uvijek možemo stupiti u vezu s ovim rukovoditeljima i upitati ih, ali mogu misliti koliko bi nas daleko to odvelo. – Gail je uzela posljednji zalogaj sendviča i bacila ubrus u koš za smeće. – Nešto me tu muči.

– Što?

– Carla Napolitano. Ona radi za jednu od onih kompanija. Imaju ovlaštenog zastupnika u istoj zgradi kao i Zaklada Easton. A u oporuci koju je Carla Napolitano ovjerila, ostavljen je novac za Zakladu Easton.

Nije moguće da je Carla Napolitano bila povezana sa Zakladom Easton; to je prelazilo granice vjerojatnosti. Pa ipak ...

– Pristupimo tome na drugi način – reče ona. – Započnimo od Zaklade Easton.

– Ne želite, valjda, da nazovem Howarda Odella? – upita Miriam.

– To je posljednje što bih učinila. I ne muči se zvati Tallahassee; Zaklada nije korporacija. Pogledaj u sudski registar poduzeća za Okrug Dade. Želim znati kakve to nekretnine Zaklada uistinu posjeduje. Što su sve kupili. Ili prodali. I kome to. Tako ćemo saznati s kime rade, pa možemo poći od toga. Reci Ericu neka ti pomogne.

Govorila je sve brže, čak nije čula ni zvonjavu Miriamina telefona. – Pođi u knjižnicu i potraži Sanforda Ehringera u kazalu Miami Herald. Donesi biografske podatke. Vidi možeš li otkriti tko je član odbora Dobrotvorne zaklade Easton. I još nešto. Tko je, dovruga, Easton?

Miriam je kimnula glavom i istodobno stavila slušalicu na uho, zamahnuvši kosom u stranu. – Ovdje Miriam. – Pogledala je Gail i nasmiješila se. – Svakako! Doći ću po njih. – Spustila je slušalicu. Imamo primjerke Herald u predvorju.

Kad god bi Irene Connor došla u Gailin ured. bilo je to doista rijetko, za tu bi se prigodu posebno odjenula. S dužnim poštovanjem, govorila bi, prema Gailinu položaju u tvrtki. Danas je obukla odijelo kockasta uzorka u zagasitim bojama i niske crne kožne cipele. Sjedila je na stolcu za klijente, s naočalama na nosu, i tiho plakala.

Gail je privukla drugi stolac bliže njoj i pružila joj papirnatu maramicu. Irene je podignula sunčane naočale, tek toliko koliko joj je trebalo da otre maramicom oči. – Nisam to htjela opet učiniti pred Karen. Bila je tako draga. Ovila mi je ruke oko vrata. Nemoj plakati, bakice. Nemoj plakati.” – Tako mi je žao – Gail je uhvatila majčinu ruku. – Možda ti nisam trebala reći za Altheu prošli tjedan?

– Oh, ne bih uopće htjela ništa znati. Althea je ubijena. Oni iz policije meni ništa nisu rekli o tome kad su razgovarali sa mnom. Oh, nebesa. Da me barem Jesica nije nazvala!

– Kako je ona saznala?

– Od sina ili brata njezina vozača – ne mogu se sjetiti. On je policajac. Pretpostavljam da će se sada to pojaviti u svim novinama. – Bojim se da bi moglo.

Kroz napola otvorena vrata, Gail je vidjela kako Karen prekriženih nogu sjedi na podu Miriaminog odjeljka, s kapom u krilu, i čisti rubom suknje mrlju na štitniku kape. Njezina torbica od krokodilske kože ležala je na podu pokraj nje. Tenisice su joj bile mokre od kiše.

Irene je okrenula glavu prema Gail, u njezinim se naočalama ogledala sivkasta svjetlost koja je ulazila kroz prozor. – Jessika je rekla da policija sumnja na Patricka Norrisa. Da je htio njezin novac – Oni misle tako, ali to nije istina.

– Vraški sam se namučila dok sam objasnila Jessiki zašto si pristala uzeti ga za stranku. Nekoliko sam puta morala i malo lagati. – Irene je stisnula Gailinu ruku. – Molim te, nemoj nikada ostati s njime nasamo. Za svaki slučaj.

Gail se nasmiješila. – Ne brini za Patricka. On je pravo janje. Karen se naslonila na metalni ormar za odlaganje spisa, gledajući besposleno u hodnik. Miriam je kleknula i dala joj par olovaka i blok papira. Gail je nejasno čula Miriamin glas: – Tako krasno rišeš!

Irene je složila naočale i spremila ih u kutiju. – Misliš da bi bilo u redu ako porazgovaram s Irvingom Adlerom?

Gail ju je pogledala. – Zašto to želiš?

– Pa, ja se, dakako, nikad ne bih miješala u tvoj slučaj, ali on mi je prijatelj. Htjela bih mu reći koliko mi je žao. Bio je potpuno shrvan zbog Altheine smrti i sada mora sve to opet proživljavati zbog ovoga. Mislim da je Irving bio zaljubljen u nju prije mnogo godina. Znala sam to. Nikada, doduše, nije to rekao, oboje su bili oženjeni. Previše je poštovao R.W.–ja i vlastitu ženu, a onda kad je Ruthie umrla – bilo je prekasno. Irving nije najboljeg zdr'avlja, znaš. Sigurna sam da mu je žao što nije uspio reći Althie što osjeća...

Irenine se oči opet ispuniše suzama.

– Oh, mama. – Gail je ovila ruku oko njezinih ramena. – Ona je to vjerojatno znala.

Irene je ispuhala nos. – Ne zamjeram mu što ju je volio. Svi su je voljeli. Bila je tako vedra i zabavna. Oh, Gail. Kako je to strašno!

Na drugoj strani hodnika, Miriam je izrezivala ornamente iz presavijenog papira. Štitnik na Kareninoj kapi se podignuo. Nasmiješila se Miriam. Gail se nije mogla sjetiti kad je posljednji put sjela sa kćerkom, crtala ili radila bilo što s njom, ne pogledavajući usput na sat.

– Gail. Bi li imala što protiv toga da porazgovaram s Irvingom? – Ne, naravno da ne bih. Lijepo je od tebe da to želiš. Reci mu da si je i ti voljela.

Irene je časak šutjela, a onda je upitala: – Je li Altheina smrt imala kakve veze s krivotvorenjem te oporuke?

Gail je palo na pamet da je možda oporuka bila krivotvorena prije toga, ali se to nekako nije činilo vjerojatnim. – Zaista ne znam. – Što ako mi kaže nešto u vezi s time? – pitala je Irene. – Što ako mi bude želio reći što se dogodilo kad je oporuka potpisivana?

Gail je osjetila lagano uzbuđenje, kao da bi se trnjem obrasli zidovi koji čuvaju istinu o oporuci Althee Tillett mogli srušiti jednim jedinim pitanjem koje jedan ožalošćeni prijatelj upućuje drugome. Bez mučnih sudskih procesa koji bi se otezali dok se ne otkrije istina, samo zapanjujuće riječi jednoga starca – starca čija priča možda ne bi bila uvjerljiva, bez obzira na koji je način ispričao.

– Ako želi pričati, pusti ga – reče ona. – Ali nemoj ga prisiljavati. – Oh, da. Bit ću vrlo pažljiva. Mogla bih upravo istući Jessiku što mu je to rekla. – Irene je ustala, stišćući čvrsto svoju ručnu torbicu objema rukama. Gail ju je ispratila do vrata. – Karen i ja idemo na matineju – ako pronađemo kakav film u kojem već u prvih deset minuta ne bude preklano ili bombom razneseno dvanaestak ljudi.

Doviknula je Karen: – Hajdemo, milena, da ne zakasnimo na naš film.

– Milena – promrmljala je Karen. Stavila je remenčić svoje torbice od krokodilske kože preko prsiju, pa dopustila Gail da je poljubi za pozdrav i obeća da će njih dvije same večeras otići na jedno posebno mjesto. Karen i Irene zašle su za ugao u hodniku.

– Gail. – Bila je to Miriam. – Gwen je nazvala prije minutu. Netko vas čeka vani. Neki g. Quinn. Želi vas vidjeti.

– Ne znam nikakvog Quinna. O čemu se radi? – Ima poruku od Sanforda Ehringera.

Kad je Gail otvorila vrata predvorja, djevojka na recepciji mahnula je glavom prema prozorima. Neki je čovjek, u trodijelnom odijelu, čekao i uživao u pogledu. Jednu je ruku držao iza leđa, a druga je počivala na izrezbarenoj dršci sklopljena crnog kišobrana. Kosa mu je bila svijetla, a oko ćelava tjemena i sijeda.

Gail je prošla predvorjem, potpetice su joj odzvanjale po mramoru.

Okrenuo se, na licu mu se nije ogledalo prepoznavanje. Možda je mislio da je tajnica.

– G. Quinn? Ja sam Gail Connor.

Kimnuo je glavom. – Drago mi je. Ja sam Thomas Quinn. Osobni tajnik g. Ehringera. – Glas mu je krasio bogat, čist britanski izgovor engleskog, kakvim govore ljudi viših slojeva.

Pokazala je prema vratima kroz koja bijaše i došla. – Mogu li vas povesti u svoj ured?

– Hvala, ali nije potrebno. – Iz unutarnjeg džepa kaputa, Quinn je izvadio malu omotnicu. Na njoj je crnim, izduženim, lijepo oblikovanim slovima bilo napisano njezino ime. – Mogu li vas zamoliti da ga pročitate odmah? G. Ehringer mi je rekao da pričekam odgovor.

Podignula je preklap omotnice i izvukla šuštav komad presavinuta papira na kojemu je bilo natipkano: Moja draga gco. Connor!

Bilo bi mi zadovo jstvo večerati u Yašem društvu večeras u mome domu. Moj će automobil doći po vas u sedam sati, ako vam koje drugo vrijeme ne odgovara više. Molim Yas da Yas odgovor prenesete Thomasu Quinnu, donosite ju ove poruke. Oprostite na mogućoj smetnji; ja se zauzvrat obvezujem da ću vam to nadoknaditi i potruditi se da Yaš posjet učinim što ugodnijim.

S poštovanjem, Sanford Y Ehringer Crna kosa slova u potpisu bijahu napisana nalivperom. Pogledala je Thomasa Quinna, čije oči kao da su se prikovale za neku neodređenu točku. – Smijem li pitati u vezi sa čime je ovaj poziv? – A čime ako ne s Altheom Tillett?

Oči su se pokrenule prema njoj. – Žao mi je; gđo. Connor, ne bih znao reći.

Ili ne bi htio. – Ovaj je poziv stigao tako naglo...

– Doista jest. Žao mu je što mu je to tako iznenada iskrsnulo. Na žalost, g. Ehringer ne može odlagati sastanak do sutra ili idućeg tjedna. Ima poslovne obveze. – Po prvi puta Quinn se nasmiješio. – Mogu vam reći da je kuhar izvanredno nadaren. Imate li kakvo omiljeno jelo, tražit ću da vam ga spremi.

Gail je vratila poruku u omotnicu. – Želi li g. Ehringer pismeni odgovor?

– Ne. Jednostavno recite meni i ja ću mu prenijeti poruku. – Dobro, dakle, g. Quinn. Recite mu da prihvaćam.

14. poglavlje

U šest i trideset, s vrućim uvijačima na kosi pod maramom, u kratkim hlačicama, Gail je izašla u garažu vidjeti kako tamo napreduju radovi. Phyllis Farrington je organizirala da dva njezina unuka dođu ovamo pošto završe druge poslove, pa su sada marljivo natovarivali Daveove stvari u kamionet od pola tone. Pohabani plavi kamionet dovezli su natraške u garažu da ne bi stajao na kiši. Na vratima kamiona je pisalo VRTNA SLUŽBA – FARRINGTON. Namjeravali su podići prikolicu za čamac, prebaciti preko svega pokrov od nepromočive tkanine i odvesti TO do nekog skladišta.

Phyllis je bila unutra, prala je posuđe od Karenine večere, a Karen je sjedila u garaži, na izokrenutom spremniku za reciklažu i promatrala. Gail je provela subotnje jutro, razgovarajući gotovo sat vremena telefonom s Clarindom Campbell, magistrinom znanosti i socijalne skrbi, onda je nazvala dr. Feldmana i rekla mu da Karen više neće dolaziti k njemu, te da će mu poslati konačni račun. Clarinda – žena je odlučno zatražila da je zovu po imenu – je preporučila da se garaža isprazni. Ir i Karen morate je ispuniti vašim vlastitim osobnostima, rekla je. Pustite Karen neka izabere nekoliko stvarčica koje pripadaju njezinu ocu i stavi ih na policu u svojoj sobi, ali sve ostalo mora nestati.

– Dođi unutra, srce – reče Gail, čučnuvši pokraj nje. – Dođi i porazgovaraj sa mnom dok se ja spremam.

– Sve je praznije i praznije – odgovori Karen. – Tata će biti tako ljut.

– Razumjet će on. Njegove će stvari biti potpuno na sigurnome, bit će im i bolje nego ovdje, sa svim tim paukovima i kukcima. – Gail je promatrala kako Phyllisini unuci utovaruju napravu za napinjanje žica na teniskim reketima, kako uglavljaju nosače u udubinu između nekih kutija i fotelje s pokretnim naslonom, presvučene smeđim tvidom. Pričali su nešto, šalili se i njihovi su glasovi odjekivali po garaži, a vani je tiho padala kiša i svjetlost je sve više blijedjela.

Gail je privukla drugi spremnik za reciklažu i sjela na njega. Vidiš onu mrlju na stropu? Moramo dati popraviti krov. I morale bismo oličiti cijelu kuću, iznutra i izvana. Mogli bismo čak i bazen dati ugraditi. Uskoro ću postati partner, znaš, pa ćemo imati puno novca.

– Što ako se tata vrati kući i ne prepozna je?

Kući. Daveov je dom bio šalupa od dvanaest metara, usidrena negdje oko Saint Croixa. Gail je promatrala kako jedan od unuka polaže zaštitnu vreću za kapute preko naslaganih kutija. – Tata nije zaboravio gdje živiš.

Karen je, namrštena, okrenula glavu. Imala je očeve ravne obrve, istaknutu čeljust kao i on. Ruke i noge bile su joj lijepo razvijene, ali je bila viša i nezgrapnija od ostalih djevojčica njezine dobi i Gail ju je često viđala kako se proučava u zrcalu.

– Hoće li Anthony doseliti ovamo?

Gail odmahnu glavom. – Ne. Voljela bih da ti nije toliko mrzak. On je zapravo vrlo drag.

– Ne želim da stalno bude tu.

– Gotovo nikad ga i nema, pa ne moraš o tome brinuti, u redu? Ljudi su sada spuštali prikolicu za čamac na dizalicu i sigurnos ni su lanci štroptali, dok su ih provlačili kroz metalne omče. Već sad se garaža činila drukčijom. Gail je u mislima stvorila sliku Anthonyjeva tamnoplavog Cadillaca, dvosjeda sa sklopivim krovom, zgodno smještenog pokraj njezina Buicka.

– Izlaziš li večeras s njime?

Gail ju je pogledala. – Ne. Rekla sam ti, Karen. Izlazim zbog posla. Ne lažem ti.

– Točno. Jedan Englez će doći po tebe u limuzini, u Rolls-Royceu.

– Nisam to rekla.

– Rekla si da bi mogao biti Rolls-Royce.

Gail je zatvorila oči. – Bože, daj mi strpljenja.

– Rekla si isto tako da idemo na pizzu u Pizza Hut. – Žao mi je.

Karen se opet okrenula, rukama obgrlivši koljena. – Mama, ja shvaćam da ti je on dečko i sve to skupa. – Kosa joj je padala s obiju strana lica, proučavala je nešto što je držala u rukama. – Često odlaziš k njemu i ostaneš u njegovoj kući preko noći.

– Oh, Karen. Nije baš tako često. – Katkad jest: – Bi li ti više voljela da ne idem?

– Znaš što zapravo ne volim? Ostati kod bake. Radije bih bila kod Molly. U bakinoj kući nemam što raditi.

– No, neću neko vrijeme odlaziti k Anthonyju. Karen je gurnula kosu iza uha. – Zašto?

– Jer ... kad sam tamo, uvijek želim da sam ovdje.

– Mogao bi on doći ovamo. Znaš, na večeru ili tako nešto. Plastična cerada pala je preko kamioneta poput rasprostrte plahte i pokrila hrpu kutija, vreća i komada namještaja. Unuci su proveli uže kroz metalne omče i stegnuli ceradu na svim mjestima oko kamiona.

Gail je zagrlila Karen i poljubila je. – Da. Mogli bismo Anthonyja pozvati na večeru. Hoćeš li ga ti pozvati? On bi volio da ga baš ti pozoveš.

– Ne dolazi u obzir. – Karen je tiho otrfknula nosom. – On me mrzi.

– To ni u kom slučaju nije istina.

– Istina je. On želi da mene tu nema. – Zbog čega tako misliš?

– Mama, on je prema meni pristojan samo zbog tebe i ti to znaš. – Pa, pruži mu priliku. Moraš priznati da s tobom nije baš lako. – Zastavši časak, Gail je dodala: – On mi posebno mnogo znači i htjela bih da vas dvoje budete prijatelji.

Karen reče: – Dobro. Može doći na večeru, ali ti ga pozovi. Bit ću pristojna, kunem se.

– Časna riječ?

Nasmiješila se. – Bit ću tako slatka da će mu pozliti. Nosit ću ružičastu haljinu i ovako ću raditi. – Karen je zatreptala trepavicama. – Ti si šašavica. – Gail ju je zagrlila pa ustala. – Moram ići. Još malo pa će doći ovamo po mene, a ja još nisam spremna.

Ugledala je predmet koji je Karen držala u rukama. – Što je to? Karen joj je pokazala: sklopivi nožić dugačak devet centimetara, izrezbarene crne drškice. – Pronašla sam ga u tatinoj kutiji za brodski pribor.

– E pa re možeš se njime igrati, nije to igračka. – Isuse, mama. Nemam pet godina.

– Čini se da je vrto oštar. – Ispružila je ruku. – Daj ga meni. – Rekla si da mogu imati nešto tatino u svojoj sobi.

– Da, ali ne nož. – Zašto?

– Zato što bi se mogla ozlijediti. Ili bi netko od tvojih prijatelja mogao stradati. To je opasno.

– Ti misliš da ja ništa ne smijem.

– Neću s tobom raspravljati, Karen. Daj mi to.

Karen je ustala, tijelo joj bijaše ukočeno. – Ti želiš sve baciti. Ne želiš da zadržim bilo što od njegovih stvari.

– Rekla sam – daj mi to! – Gail ju je htjela uhvatiti za ruku, ali se Karen izmaknula, okrenula i potrčala kroz garažu vani na kišu. Phyllisini su unuci bez riječi gledali iza kamioneta.

– Karen! – Gail je potrčala na prilazni putić i ugledala tek obris žute košulje kako zamiče za ugao kuće, a onda nije vidjela više ništa, osim kišom natopljenog ukrasnog grmlja i kapi koje su joj škropile obraze. Vratila se u kuću, uspela se uz one dvije stube u kuhinju, zalupila vratima.

– Što se dogodilo? – Phyllis se okrenula od stroja za pranje posuđa.

– Moja draga kći je upravo pobjegla s nožem. Daveovim nožem. Nemam pojma gdje je sad. Prokletstvo. – Gail je pogledala na sat na mikrovalnoj pećnici. – Zašto ona to radi? Moram ići za petnaest minuta. Oh, Bože. Dr. Feldman je imao pravo. Nisam smjela izbaciti Daveove stvari. Ona misli da raščišćavam mjesto za Anthonyja. Ne radim to! On ne bi došao ovamo čak ni da ga zatražim.

Phyllis je nježno istjerala Gail iz kuhinje. – Vratit će se ona. Vi se podite odjenuti. Hajde. Ja ću je ovdje posjesti kad dođe na vrata. Karen je dobro. Ali vi ne izgledate tako.

Očiju punih suza što su je pekle, Gail se naslonila na zid dnevnoga boravka. Vrući uvijači nabili su joj se u glavu. – A joj. Oh, k vragu. – Nasmijala se glasno i strgnula rubac.

– Hajde sada – reče Phyllis.

Iz garaže se čulo vrrrrmm-vrrrrmm-vrrrrmm dok je netko pokušavao upaliti motor, zatim bučni prasci iz ispušne cijevi, a onda ravnomjerno sporo štekatanje motora. Časak poslije toga, uz treštanje su se spustila i vrata garaže.

15. poglavlje

Točno u sedam sati, Gail je čula kako su automobilske gume zapljusnule kroz mlaku na kraju prilaznog puta. Automobilska svjetla obasjala su kuću, a onda se ugasila. Vrata su se zalupila.

– Odlazim! – U trku je ogrnula kišni ogrtač preko ramena i uzela torbicu. Phyllis je bila u sobici za odmor, bijaše skinula cipele i gledala televiziju; Karen je bila u svojoj sobi. Nož je bio tko zna gdje, ali je Phyllis rekla: bez brige, pronaći će ga.

Zvono na vratima je zazvonilo u istom času kad je Karen dotrčala do prozora i gurnula prst među rebrenice, te pogledala van. – To nije Rolls-Royce. To je kamion!

Gail je otvorila vrata. Crnac tridesetih godina, u tamnu odijelu, stajao je na trijemu, u ruci držeći kišobran. – Gđo. Connor? Poslao me Sanford Ehringer. Ime mi je Russell. – Nasmiješio se i stao u stranu kako bi je pustio da prođe.

Karen je došla do vrata, zablujila se u njega, pa u prilaz. Prije no što je Karen mogla postaviti neko pitanje, Gail se okrenula. – Slušaj, Phyllis. Vidimo se kad se vratim.

Nije to bio kamion, već glomazan Range Rover s velikim kotačima. Russell je pomogao Gail da se popne na prednje, suvozačevo sjedalo, i pritom govorio kako bi bio dovezao automobil, ali su ulice bile tako mokre, a po noći... Vozeći se unatraske

po prilazu, Russell se okrenuo i gledao kroz stražnji prozor. Gail je spazila remen korica za pištolj ispod sakoa njegova odijela.

Nekoliko kilometara poslije toga, skrenuo je s autoceste South Dixie Highway, i uz tiho brujanje guma uputio se prema rijeci. Gail je pokušavala zapodjenuti razgovor. Russell je pristojno odgovarao, no nije govorio ništa na što bi ona mogla odgovoriti. Na zapadu se sada nazirao tek tračak blijeda sivila. Prošli su jednom uskom ulicom s obiteljskim kućama, zatim. pokraj skrovišta za čamce pa napokon skrenuli na neoznačeni prilaz, iznad kojega su se gore visoko spajala stabla indijskih smokava, zaklanjajući nebo. Automobilska svjetla osvijetlila su zid prekriven lozom, velika željezna ulazna vrata na kojima se nalazio samo prorez za gledanje. Russell je pritisnuo gumb na ploči s instrumentima i vrata se povukoše.

Kratko su se provezli kroz džunglu ovdašnjih vrsta biljaka: američke platane, stabla gumijevca, mahagonija. Onda se pred njima ukazaše vrt i travnjak, stupovi, krov obložen crijepom i široki natkriti trijem dvokatnice izgrađene od mramorna kamena. Pri dnu trijema, dva su dobermana podignula glave i promatrala Range Rover dok je Russell pomagao Gail izići iz auta. Kiša je prestala padati. Sa streha je kapalo na strelicije u glinenim loncima, na koje se bijaše nahvatala plijesan. Dvorište nije bilo toliko planski uređivano, već naprosto pripitomljeno, s vrtnim stazicama od ciglenih pločica koje su zamicala kroz lišće i nestajale u tami. Gail je zakoračila na trijem s neobičnim osjećajem da je ovo već jednom doživjela, premda nije imala pojma kada to.

S krova se iznenada začuo neki krik i ona je poskočila.

– To je samo paun – reče Russell, otvarajući vrata od brušena stakla. – G. Ehringer ih drži na svom posjedu.

Slabašno se nasmiješila, dok joj je srce ludo lupalo.

Neki postariji čovjek u bijelom sakou poveo ju je u slabo osvijetljeno popločeno predvorje, ukrašeno tapiserijama.

Dok mu je dodavala kišni kaput, Gail je tiho rekla: – Ova je kuća nevjerojatno lijepa. Kad je izgrađena?

– Oko 1910., mislim, gospođice. Morat ćete to pitati g. Ehringera. Pripadala je njegovu ocu.

Pošla je za glavnim slugom u šešterokutnu dnevnu sobu s rezbarenim drvenim namještajem, istkanim sagovima i kaminom od mramora. Strop s gredama uzdizao se po sredini u kupolu, gradenu još u doba prije nastanka rashladnih uređaja tako da propušta povjetarac. Naprijed su visoki prozori gledali na terasu s pravom džunglom biljaka. Ugledala je vlastiti odraz u staklu. Prostorija joj bijaše poznata. Pomislila je kako ju je već vidjela na nekoj fotografiji.

Sluga je podignuo ruku. – Ovuda, gospođice.

Prolazeći pokraj stubišta postavljena uza zid, Gail je, preplašena, naglo zastala. Netko ju je promatrao. Jedno se lice povuklo, ali su ruke ostale ovijene oko izrezabarena stupa rukohvata na stubištu. Lice se opet pojavilo. Bio je to neki dječak. Imao je na sebi prugast džemper, a kosa mu je bila uredno začešljana preko čela.

– Zdravo. Kako ti je ime? – Riječi su polako silazile niz debele usne.

– Gail.

Od široka osmijeha gotovo su se zatvorile njegove sitne oči. Imam hrčka. Hoćeš ga vidjeti?

Starac je okrenuo glavu, pogledao prema gore i blago ga ukorio. – Nestani, Waltere. Trebao bi biti gore.

Dječakove su oči pratile Gail dok je prolazila ispod njega, lice je pritisnuo uza stup. – `denja.

– Do viđenja. – Okrenula se prema slugi i tihim glasom upitala: – Tko je taj dječak?

Pogledao ju je i rekao: – On živi ovdje. – Na kraju sagom prekrivena hodnika dvaput je zakucao na teška vrata, te ih gurnuo i otvorio. – Gđa. Connor, gospodine. – Ukočeno se naklonio i ostavio je tamo.

– Draga moja gospođo Connor! Uđite! – Čovjek na drugom kraju prostorije ostao je sjediti, nosio je baršunasti sako boje zelena stakla. Crveni šal s paisley²⁹ uzorkom bio je uvučen u otvoren ovratnik njegove košulje. Odmah je shvatila zašto nije ustao: na njegovu su stolcu bili kotači.

– G. Ehringer – reče ona. – Dobra večer.

Sanford Ehringer je nekoć bio snažan čovjek; vidjela je to po širini njegovih ramena, osjetila kad je uhvatio njezinu ruku i stisnuo je, tako žustro kao da mu je u posjet došla vlastita unuka. – Bože dragi, kako ste lijepi! I visoki. Tako jedra mlada žena. – Nasmijao se. – Nemojte mi zamjeriti što vam se ovako prisno obraćam. Kad čovjek zađe u moje godine, ne čeka sutrašnji dan da bi rekao ono što misli.

Bio je posve ćelav. Nos i uši bijahu mu obješeni, kako to već bude u starih ljudi, usne poput nekog ureza, a čupave obrve stršale su iznad duboko usađenih crnih očiju. Pa ipak, njegovo lice nije bilo odbojno, već je odražavalo srdačnu dobrodošlicu i sjalo od radosti.

– Večerati ćemo tu – reče on. – Udobno je. Što mislite? Je li u redu? – Svakako. – Sada je sa strane ugledala stol na kojemu je sve blještalo od porculanskog i kristalnog posuđa. Ova je soba zacijelo knjižnica: ormari s knjigama, namještaj od tamnocrvene kože, perzijski sag na podu od sjajna, ugláčana drva. Podna svjetiljka sjala je kroz sjenilo od zelene svile s resicama. Na ormaru za knjige šćućurio se goli brončani secesijski kip.

– Odlično. – Dovezao se kolicima do sofe uz koju je na stalku stajala posuda za led, pri vrhu ovijena bijelim lanenim ubrusom. Donijet će nam večeru kada budemo spremni. Imam ovdje nešto jako dobro, neko francusko piće, Pouilly fuisse, mislim da se tako zove. Je li vam to po volji?

Gail se i dalje ogledavala. – Da, hvala vam. – Cijeli jedan zid bio je prekriven elektronskom opremom: televizor, stereo-linija, osobno računalo, monitor, faks-uređaj.

– Russell vas je lijepo vozio? Nije bilo problema?

– Nikakvih problema. Kuća vam je prilično skrivena. Sumnjam da bih je, čak i uz pomoć plana grada, mogla pronaći sama. Ehringer se suzdržano nasmiješio. – Grad se naprosto podignuo oko mene. Među ovim zidovima katkad zaboravim da grad uopće postoji tamo vani.

Dok je točio piće, ona je proučavala slike iznad sofe. Na prvoj je bila prikazana žena zlataste kose iz viktorijskog doba, naslikao ju je netko po imenu Rossetti. Pogled joj je bio usmjeren u nebo, u ruci je držala ljiljan. Druga nije bila tako dobra: kamenjar, bradati ljudi u togama, ljudi obliveni suzama.

– Periklov sprovod – reče on. – Grozno, zar ne? Dobio sam je u Engleskoj još kao malen dječak.

– Vi niste tamo rođeni?

²⁹ Poseban suzoliki uzorak po uzoru na kašmirski simbol života, nastao u škotskom gradu Paisleyu poznatom po pamučnoj industriji.

– Ne, studirao sam klasične jezike na Cambridgeu. Jasno, sve to nije imalo neku stvarnu vrijednost, no u ono sam doba to obožavao. Još uvijek to volim. Prve ljubavi nikad ne umiru. – Usadio je bocu natrag u led. – Izvorni grčki, to je nešto za muške. Ne vjerujte prijevodima. Prevedite to sami, to je ono pravo, tada vam ostaje u sjećanju.

Ponudio joj je čašu vina. Na rukama sa smečkastožutim pjegama iskočile su tetive, a plave su se žile isprepletale pod kožom.

– Bože, kad bi to Hollywood mogao izvoditi upola toliko temeljito koliko Homer! Žudnja, izdaja, osveta, čast. Njištanje konja, ratnici padaju na tlo u prašinu. Zamislite onaj prizor iz Ilijade: Ahilej veže Hektorovo tijelo za pete i pričvršćuje ga za njegove kočije, pa ga vuče po cijelome gradu! Odgajajte tinejdžere na nečemu takvom, pa nikad neće poželjeti Terminatora. – Ehringer je podignuo čašu. – Sante. Kakvo je vino? Prolazi?

– Izvrsno je. – Htjela je gutnuti još jednom, a onda je pokraj sofe uočila stolić. Pod staklom su stajale sićušne kutijice raznih veličina, u svakoj je bio po jedan kukac neobične vrste.

Ehringer se dokoturao bliže. – Zar nisu lijepi? Na komodi je popis, ako im želite znati imena. Onoga zelenog s rogovima sam pronašao u Maroku.

Gail je, zbunjena, polako izgovorila: – Već sam ih vidjela. On ju je gledao iznad čaše, smiješeći se.

– Već sam bila ovdje. Nije li tako?

– Jeste! – Ehringer se nasmijao. – Mislio sam da ste zaboravili. Bili ste mala djevojčica. Htjeli ste se igrati s kukcima. Umjesto toga sam vam dao neke primjerke stijena.

Gail se okrenula i pogledala ormare s knjigama i nizovima svezaka, knjigama uništenih uveza i drugim knjigama o najnovijim temama, nekima na francuskom ili njemačkom, nabacanima posvuda. – Tko me doveo ovamo?

– John Strickland, vaš djed. Radili smo neki posao zajedno i on vas je jednom ili dvaput doveo sa sobom. Davno prije, Johnnyjev otac Benjamin i moj tata običavali su ići zajedno na pecanje oko otoka Florida Keys. Bili su veliki prijatelji. Ben mi je pokazao kako treba pričvrstiti muhe na udicu. Bio sam tada još malen. Bože dragi, nisam o tome razmišljao već godinama! – Nasmiješio se Gail. – No! Kako se Irene drži ovih dana?

– Sjećate je se?

– Ja jesam star, moja draga, ali nisam još podjetinjio. Irene Strickland. Mala crvenokosa ženica. Doduše, nikad nisam poznao vašeg oca. Ne mogu se sjetiti njegova imena.

– Edwin Connor.

– Edwin. Prodavao je police osiguranja? Da. Nikad nisam mislio da će se Irene udati za trgovca. Ne mislim time da vaš tata nije bio dobar čovjek i tako dalje, ali Irene – pa, ona je upravo bila stasala za ulazak u društvo. Moja je žena bila iz obitelji Vanderpoole, prava Njujorčanka nizozemskog porijekla. Ali danas mladi ljudi ne mare za to, zar ne? Ipak, kladim se da ste se vi dobro udali. Tako mi izgledate.

Gail je popila gutljaj vina, pitajući se čemu ovo vodi. – Rastavljena sam.

– Mislim da mi je to netko rekao. O Ireninoj kćeri i nečemu sličnom. Znači, i vi ste ta na koju su mislili! Imate li djece?

– Ako već toliko toga znate o meni, gospodine Ehringer, tada i na ovo pitanje morate znati odgovor.

Osmjehnuo joj se. – Da, raspitivao sam se, a zašto i ne bih? Bio je to moj skroman pokušaj da obnovimo naše poznanstvo nakon dvadeset pet godina.

Položila je čašu na stolić. – Moram reći da nisam očekivala kako ćete biti toliko prijateljski raspoloženi, osobito nakon onoga što se dogodilo Howardu Odellu u petak.

– Na što mislite? – Obrazi su mu se spustili na kruti ovratnik košulje.

Dok je prepričavala prizor s Odellom u Galeriji Tillett, Ehringerov je pogled počivao na zlaćanim čapljama žličarkama iznad vrata: jedna je za vijeke vjekova uronila kljun u policu, druga je rastegnula ružičasta krila kao da će smjesta zalepetati preko sobe.

– Nisu mi se svidjele prijetnje g. Odella – reče ona.

Ehringer je mahnuo rukom. – Nemojte se obazirati na Howarda. On previše ozbiljno shvaća svoje dužnosti.

– Njegova je dužnost da me preplaši i natjera na nagodbu?

– Ni u kom slučaju! On je izvanredan u prikupljanju novca za Zakladu. Čini mi se da on smatra osobnom uvredom ako se u tom smislu bilo koje nasljedstvo nađe u opasnosti. Hoćete li da porazgovaram s njim umjesto vas? – Pogladio joj je ruku izrazito osjećajno. – Vi ste nježna mlada žena, dobro odgojena i inteligentna. Ako vas je uvrijedio, ja se ispričavam.

– U rodu ste, zar ne?

– On mi je bratić u drugom koljenu. Volim Howarda, pa se nadam da mu možete oprostiti tu grubost. Nas dvojica se ne viđamo dovoljno često da bih znao što se s njim događa. Imam toliko posla, Gail, o tisuću i jednoj stvar moram brinuti.

Gail reče: – Gospodine Ehringer, zašto ste me pozvali? Pretpostavljam da to ima veze s oporukom Althee Tillett.

– Oh, Gail, dajte mi da malo uživam u vama. Doći ćemo i na to. – Nasmiješio joj se. – Za sada bih vas želio bolje upoznati. Znaite, sjećam vas se kao djeteta. Gdje je ona mala djevojčica, Johnnyjeva unuka, koja se jednom davno igrala ovdje na ovom podu? Koja je trčala za leptirićima u momu cvjetnjaku? Je li to ona ista osoba koja je izazvala toliku strku među mojim prijateljima?

Podupro je svoju nabranu vilicu prstima, oslonivši lakat na obloženi naslon za ruku na svom stolcu. – Tko je ta Antigona koja bi stala pred gradske zidine i izložila se kritici javnosti? Ne! Ne javnosti. Javnosti se fućka za to. Recimo da stavlja na kocku svoj položaj među sebi ravnima. Zbog čega to čini?

Gail se morala nasmijati. – Nije to tako dramatično. Odvjetnica sam, imam klijenta i vjerujem mu.

– I to je sve?

– Da. – Onda se nasmiješila. – Razumije se, dobivam plaću za ono što radim.

– I to vrlo zgodnu, ako dobro poznajem tvrtku Hartwell, Black i Robineau. I neka! – Ehringer podignu čašu. – Vjerujmo, dakle, u ono za što se borimo. – Čaša je zastala ispred njegovih usana. – A što je to zapravo?

– Molim?

– Za što se vi uistinu borite? Ili, bolje rečeno, vaš klijent. Rekli ste da vjerujete u njega. Što je to u što vjerujete? – Ehringer se malo naslonio u stolcu, proučavao je. – Radi čega se borite za toga klijenta?

Ne zato da biste pobijedili, premda je ugodno pobjeđivati. Ne radi novca – vjerujem da vas pokreću viši ciljevi. Nije to čak niti radi dobro obavljena posla. Pas može donijeti štap, a može ga donijeti i na posebno dobar način. U što vi vjerujete? Svi mi moramo u nešto vjerovati inače... tko smo inače?

Gail je spustila čašu. – Vjerujem u otkrivanje istine, g. Ehringer. U ljudska nastojanja da se postupa ispravno. Kako da vam odgovorim? Ja nisam mislilac. Nisam

išla u Cambridge. Nisam doživjela osamdeset i nekoliko godina razmišljajući o ovim temama.

– Osamdeset četiri. – Nasmiješio se. – Oprostite mi. Nisam vas mislio gnjaviti, Gail. Jednostavno strašno volim poticajne razgovore. Što drugo i preostaje jednome starcu?

Jedan je časak gledala ravno prema njemu. – Jeste li znali da policija vjeruje kako je Althea Tillett ubijena?

Izraz Ehringerova lica postao je kao tamna strana nekoga dalekog planeta. – Da. Znam. Ako je to istina, to je pravo razbojstvo. Ruka mu se stegnula u pesnicu, koja se sporo spustila o naslon njegovog stolca.

– Dobro ste je poznavali?

Načas Gail nije bila sigurna je li ju uopće čuo. Onda mu se lice raznježilo. – Uvijek ću se sjećati Althee s velikom privrženošću. Ako vjerujete da je strast samo za mlade, griješite. Ljubav ne blijedi. Osim među ljudima koji ne znaju ništa, žar ljubavi počiva u srcu i umu, koji se hlade tek kad se tijelo ugasi. Bilo je to jednoga ljeta, 1958., na Mykonosu. Egejsko je more bilo tako blistavo, poput kristala, kao ... tako nešto ne možete zamisliti. Pijesak je bio vruć, nebo tako plavo i beskrajno da bi čovjek zaplakao. Odsjeli smo u malom pansionu na jednoj stijeni – dragi Bože, kakva žena!

Jedan je časak gladio svileni crveni šal oko vrata, glava mu je utonula duboko među ramena. A onda je dohvatio srebrne kotače svoga stolca i odgurao se do stola prekrivenog lanenim stolnjakom. Pritisnuo je gumb. – Večera! Svježi losos i neka vrsta umaka na tropski način koji je izmislio moj kuhar. Izvolite, Gail. Pridržite načas moju čašu s vinom. Želim vam pokazati vrt iza kuće. Da vidimo sjećate li ga se.

Okrenuo je sjajnu okruglu ručicu na francuskim vratima i povukao je. Prozračne zavjese zalepršale su na vlažnomu noćnom zraku. Gail je osjetila miris cvijeća i začula šum vodoskoka. Pošla je za njim niz obronak do ciglom popločene terase koju bijaše već vidjeila iz sobe za dnevni boravak. Pritisnuo je prekidač i odozgo su bljesnula svjetla. Posude s orhidejama, bromelijama i minijaturnim stabalcima zatrpavale su police i visjele sa stropnih greda. Ehringerovi su kotači svjetlucali dok se odguravao oko stolca za ljuljanje od svinuta drva i zavlacio sve dublje u džunglu svojih tropskih biljaka.

– Nije li tu negdje bilo i malo jezero sa zlatnom ribicom? – upitala je Gail.

– Jest! Na drugom kraju, uz vodoskok. – Pogledao ju je preko ramena. – Sjećate li se onoga točkastog bijelog šarana kojega ste hranili keksima? Poskočio je iz vode i preplašio vas i vi ste potrčali svojoj baki. Sjećate li se toga?

Gail se nasmijala. – Ne, drago mi je što to mogu reći. – Sagnula se, prolazeći ispod goleme kovrčave paprati. – Vaš je otac izgradio ovu kuću, zar ne?

– Kao botanički vrt – odgovorio je on. – On i mama imali su kuću u Palm Beachu i kućicu na aveniji Brickell, ali su često dolazili ovamo i odmarali se, marljivo radeći po kući. Ona je uredila kuhinju i ubrzo su ovdje počeli živjeti, barem preko zime. – Ehringer se nasmijao. – Seoski život! Ha! Danas ovdje sve buči od prometa i čuje se nadlijetanje zrakoplova. I pucnjevi iz pištolja! Znade u ovom kraju biti uzbudljivo subotom uvečer, gospođice Gail.

Terasa je bila ostakljena sa svih strana, a biljke penjačice u cvatu ovijale su se oko nosećih kamenih stupova. Otkvačio je jedna vrata i otkoturao se na otvoreno popločano dvorište. Nebo je bilo nejasno smečkaste boje, svjetla protiv provalnika odbijala su se od oblaka. Stabla su zaklanjala pogled pedesetak metara dalje na sjever, ali je zamijetila kako tamo nešto svjetluca. – Tamo je rijeka, zar ne? – pitala je Gail.

– Jest. Kad sam bio dječak, kupao sam se u njoj. Indijanci su u blizini imali logor – bila je to zapravo zamka za turiste. Vodili su ljude na vožnju u svojim čamcima izdubenima u drvu. Ali prošli su ti dani. Morao sam podignuti ogradu. Sada više u rijeci Miami ne bi ni riba zaplivala. Ha. Prepametne su za tako nešto. Otišle su ribice nekamo drugdje.

– Vi ste još uvijek tu – reče Gail i vrati mu njegovu čašu s vinom. – Ja nisam riba! – Nasmijao se, usta mu bijahu poput mračne rupe na ostarjelu licu. Popio je malo vina pa je pozorno pogledao.

– Pitate se zbog čega ostajem ovdje, zar ne? Zašto ne odem, živim negdje gdje je čisto i sigurno? Na nekom grčkom otoku. Na Havajima. U Montani! Draga moja mlada gospođo! Ja volim Miami! Europa propada, New York je prljav i hladan, a u Palm Beachu bi se čovjek mogao u kamen pretvoriti. Zašto da ne živim ovdje? Medicinski su objekti posve odgovarajući. Zrak je dobar za disanje. Klima je ugodna – osim naših opakih ljeta, i Bogu hvala da su takva, jer bismo inače doista bili pretrpani!

Sanford Ehringer se vozio uokolo u svojim kolicima. – Pogledajte tamo gore. Nećete se toga sjetiti. Izgrađeno je 1973.

Bila je to šuplja stijena koja se uzdizala uvis iznad krova kuće, s prozorima koso usječenima prema van, kao na kontrolnom tornju u zračnoj luci. – Ima rashladni uređaj i zaštitu ad metaka, telefon, imam tu video-kameru i mogu bilježiti promatranja. Proveo bih gore sate i sate da imam vremena.

Zagledao se prema gore. – Reći ću vam što vidim. Miami koji ključa od rasta i promjena. Doseljenici dolaze hrpimice, nove vrijednosti prodiru. Stari običaji nestaju, novi običaji nastaju. Vidim Ameriku za pedeset godina, na prijelazu stoljeća. Oh, da. Velike i silovite promjene u društvenim slojevima. Što sve vidim! Osjećam se poput astronauta u svemirskom brodu.

Gore su na tamnom staklu žmirkala i svjetlucala svjetla grada. – Znaite koliko mnogo ljudi pati – reče on. – Oh, da vam se srce slomi. Bijeda, nasilje, očaj, izopačenosti svake vrste koje prihvaćamo kao nešto posve uobičajeno! Što mi tumoiamo? Mi smo tek sitni mjehurići pjene na golemu plimnom valu evolucije. Pa ipak Ehringer je čvrsto uhvatio njezinu ruku, stresao je kako bi svojim riječima dao što veću težinu. Prsti su mu bili žilavi i suhi. – Rađa se novi svijet, Gail. Već to možete osjetiti po nekim sitnicama – ljudi postaju umorni od zločina i lijenosti, nerada i nastranih tipova na našim ulicama. Ljudi su počeli priželjkivati da se vrate neke stare vrijednosti, dovraga! Traže odgovornost, krjepost, dostojanstvo. Žele ponovno težiti vrlinama! Svatko od nas koji ima imalo pameti mora odabrati: ili će pridodati teškom bremenu osrednjosti ili nagraditi one koji nas mogu povesti i izbaviti iz te osrednjosti.

Glas mu je postao dublji, sav treperav od osjećaja. – Mi i ljudi poput nas očuvali smo sjeme vrline i savršenstva kroz stoljeća, ali to nije samo za nas, Gail. To je naš dar svijetu! Većina nas je gluha i slijepa, no neki od nas... – Stavio je njezinu ruku na meki baršun svoga sakoa. – Neki od nas čuju glazbu toga dalekog dana.

Prije no što je mogla odgovoriti – da je uopće i mogla smisliti neki suvisao odgovor – Ehringer je okrenuo kolica prema tamnim obrisima stabala.

– Ako to sjeme uspije pustiti korijen ovdje, u ovom gradu postavljenom između dobra i zla, ja ću umrijeti s nadom da svijet neće ponovno tonuti u mrak idućih dvije tisuće stoljeća. – Glava mu bijaše poput blijede kupole. – Zato ja ostajem ovdje. Imam moralnu obvezu sve nas usmjeriti prema svjetlosti, služeći se moći koju mi je Bog dodijelio.

Gail je mogla samo zuriti u njega.

Ehringer se nasmijao. – Hajdemo unutra. Čeka nas večera. Bože, što taj kuhar čini s onom voćnom kremom, crgme brulee! Zločest sam, i moj bi me liječnik izgrdio da to sazna. Neka ga voda nosi, ovo je posebna prigoda!

Gail je pridržala vrata i pustila Ehringera da prođe s kolicima. Bacila je još jedan pogled na toranj, pa ušla u ostakljeni prostor. Iza jednog se grma začulo neko šuškanje i ona stade skamenje na. U mislima je već vidjela razjapljenu, slinavu gubicu Ehringerova psa. Ustuknula je. Iz grma je izvirilo okruglo lice. Bio je to dječak kojega bijaše vidjela već prije na stubama. Walter. Granje se opet zatvorilo i ona je začula tihi smijeh.

– Gail! Odvezite me uz ovaj nagib, molim vas. Kotač mi je zapeo za neki kamen ili neki vrag.

Bilo joj je navrh jezika da upita Sanforda Ehringera za ovoga čudnog dječaka, ali to bi moglo uvaliti Waltera u nevolju.

Večera je bila na stolu kad su se vratili u radnu sobu i tri su tanke voštane svijeće gorjele u srebrnu svijećnjaku. Ehringer je ubacio disk u CD-player – Schumanna, rekao je – i naložio Gail da ostavi vrata otvorena: orhideje su u cvatu. S velikim se naporom prebacio iz kolica u stolac od mahagonija koji je stajao za stolom, ukrašen vezom. Na brzinu je, pognute glave, izgovorio molitvu prije jela, a potom stresao ubrus.

Neko su vrijeme jeli, pričali usput samo o hrani koja je bila kako je Thomas Quinn i obećao – izvanredna. Potage germiny – juha od kiselica s vrhnjem – nakon toga dvije različite vrste prhke salate sa salatnim preljevom od malina. Svjež kruh iz kojega se još pušilo i sladak maslac. Azijka s uskrobljenom pregačom pojavljivala se kao dozvana nekom čarolijom i odnosila tanjure nakon svakoga jela, pa natakala odgovarajuće vino.

Ehringerove su oči svjetlucale iznad viljuške kojom je zagrabio losos u tropskom voću. – Recite mi, Gail. Što mislite o mojim luckastim teorijama o društvu?

– Jesu li luckaste ili nisu, to ne bih znala – reča ona. – Sve je to izvan granica mojih shvaćanja. Te uzvišene zamisli o povijesnomu plimnom valu i sve to...

– Izvan granica vaših shvaćanja? Oh, draga moja. Ne. Po svome porijeklu i obrazovanju, vi spadate u elitu.

– Sumnjam.

– Ali tako je! Priznajte! Nemojte se bojati da će vas drugi proglašavati društvenom kremom. Bez elitnih krugova još bismo brali kupine i spavali u pećinama.

Zastala je nad bijelim grahom u zelenom povrću narezanom na tanke rezance. – Ja radije vjerujem u to da se društva sve više okreću jednakosti.

– Dragi Bože, je li to moguće? Još jedna žrtva sladunjavih slobodoumnih naklapanja. Jednakost ne postoji! Zar se u školama više ne uči o Platonu? Postoje ljudi koji su sposobni za napredak i oni koji takvu sposobnost nemaju.

– To je prilično obeshrabrujuće.

– Istina, draga moja, nikad nije obeshrabrujuća. – Podignuo je čašu. – Istina je naprosto istina.

Ona je žena unijela pladanj sa slatkim jelom: kremu od zasladenih jaja i mlijeka, prekrivenu laganom koricom od pržena šećera, sve to položeno na neravnu podlogu od okruglih šljiva u soku. Pokupila im je tanjure od večere i izišla.

Neko je kretanje uz otvorena staklena vrata zapelo Gail za oko i ona je okrenula glavu. Opet onaj dječak. Bio je stariji no što je mislila, možda mu je bilo dvanaest. Napola skriven iza vrata, smiješio joj se.

– Što je? – Ehringer se okrenuo u svojim kolicima, pa se nasmijao. – Koga to vidim tamo vani? Baš si ti jedan znatiželjko, Waltere! Uvijek hoćeš znati što se zbiva.

Opet je pogledao Gail. – Moj unuk, Walter.

Smiješeci se i gledajući u pod, Walter mu je prišao, držeći ruku iza leđa. Hrapavim glasom Ehringer reče: – Dobro. Što to imaš? Da vidimo.

Pokazao je smeđebijelog hrčka i oči su mu se izgubile u onomu njegovu smiješku. – Neka ga ona uzme. Ja imam drugoga.

– Oh, ne mogu – reče Gail. – Tvoj je. – Pogladila je sitnu čupavu glavu. Zalisci i ružičasta njuškica su drhturili. – Hvala ti što si mi ga pokazao.

Ehringer je protresao dečka za rame. – Dodi ovamo i zagrlj djeda, mali. – Dječak je naslonio glavu na njegove grudi.

– Djeda?

– Da, djeda. – Čvrsto je stisnuo Waltera i zglobovima prstiju protrljao mu tjeme, sve dok se mali nije počeo vrpeljiti i hihotati. Istiha, Ehringer je rekao Gail: – Nikad neće shvatiti ovaj svijet. Katkad, kad postane toga svjestan, rastuži se. Srećom, ne uspijeva zadržati pozornost na nečemu duže vrijeme. – Poljubio je unuka. – Kako si ti dobar dječak, Waltere! Hoćeš li slatkiš? Vidi, čokoladica. Sada mi moraš obećati da ćeš poslije nje oprati zube.

– Obećajem da ću oprati zube.

– Tako. Hajde sada. Kasno je. Gdje je Maggie? Spremit će te u krevet.

Gail mu se nasmiješila. – Laku noć, Waltere! – `noć.

Kad su se za njim zatvorila vrata, Ehringer reče: – To je sin moje kćeri. Poginula je u onoj istoj automobilskoj nesreći koja je mene prikovala uz ova kolica.

– Žao mi je.

Ehringer kimnu glavom. – Drag je to dječak. Mislim da ću mu nedostajati kad me više ne bude.

– Imate li još unučadi?

– Ne. – Bacio je pogled prema vratima i tu ga zadržao. – Bio sam blagoslovljen samo jednime. Vi imate samo jedno dijete, zar ne? Karen. Zacijelo vam je velika utjeha.

Gail potvrdi. – Da. Jest.

Pokazao je rukom prema njezinu tanjuru s desertom. – Kakva je bila crme brulee? Nisam li vas upozorio? Božanstveno. – Nagnuo se i pritisnuo neki gumb. – Evo i kave. Liker? Čašicu porta?

– Ne bih, hvala.

– Nećete mi zamjeriti ako ja uzmem palmovo vino? Pomaže mi da zaspim. – Ehringer se ponovno prebacio u kolica.

Gail je odložila ubrus pokraj tanjura i pošla za njim kroz sobu. Mislim da znam što radite. Želite me uvjeriti u to da se novac Althee Tillett ne bi smio bacati u vjetar. Trošiti ga na siromašne, bilo bi beskorisno. Vi biste radije da novac bude razdijeljen onako kako stoji u njezinoj oporuci – za umjetnost i obrazovanje – čak i ako je oporuka krivotvorena. – Sjela je na rub sofe i sklopila ruke oko koljena. – Je li tako?

– Bože dragi, zacijelo mi se omaklo – reče on. – Nekad sam bio spretniji.

Vrata su se otvorila. Ehringer je rekao Azijki što želi. Kad je Gail rekla da joj dim ne smeta, otkoturao se do kutije s cigarama i uzeo j ednu.

Odrezao je kraj cigare. – Evo pitanja na koje se gotovo bojim čuti odgovor. Jeste li razmišljali kako bi se ova tužba odrazila na ugled nekih vrlo dobrih ljudi?

– Da. Bilo je to bolno razmatranje.

Ehringer je kliknuo zlatnim upaljačem i počeo pućkati cigaru, a plamen mu je zaplesao u tamnim očima. – Dobro. Takve bi odluke i trebale biti bolne ako se smatramo časnim ljudima.

– Ja sam odvjjetnica, g. Ehringer. Patrick Norris mi se obratio za pomoć i ja mu namjeravam pomoći. Smatram to časnim.

– Koliko bi trebalo da se iskupe moji nesretni prijatelji? – Da se iskupe?

– Loše sam se izrazio. Mislim na gđu. Simms i g. Adlera. Što se drugih tiče... – Mahnuo je cigarom. – Nek' vrag nosi Rudyja Tilletta i njegovu sestru.

Gail je oklijevala. – Možda sam naivna. Pitat ću vas otvoreno. Govorite li vi o nagodbi u ovome slučaju ili o isplati ... meni osobno?

– Bože! Mito? Ne bih vas vrijeđao takvim prijedlogom. Mislim na pristojnu nagodbu, možda čak i u visini od tri milijuna dolara, plativo odmah. I imajte na umu jedno, Gail. – Polagano je povukao dim iz cigare. – Imate vrlo slabe izgleda da ovaj slučaj dobijete na sudu.

– Čemu onda uopće nudite nagodbu?

– Zato što će parnica – čak ako je i izgubite – imati posljedice. Naši mjesni mediji sa svojim tabloidnim mentalitetom navalit će poput pirana. Ugled mnogih ljudi bit će okaljan, bez obzira na istinu. Bit će povrijeđenih.

Gail upita: – Jesu li oni krivotvorili oporuku, g. Ehringer? Želite li ih zbog toga zaštititi?

Činilo se kao da blijedi vrh Ehringerove glave lebdi u plavičastu dimu. – Niti znam niti me briga jesu ti oni to učinili ili ne. To je posve nevažno.

– Nevažno. Ali bilo je nužno. – Dovršila je misao. – Bilo je to ono što bi Althea Tillett željela.

Gail je prekržila noge i utonula dublje u sofu koja je odisala ugodnim, otužnim mirisom ostarjele kože. – Saznala sam ponešto o Dobrotvornoj zakladi Easton. Osnovana je 1937., vi ste trenutno predsjednik Zaklade, a članovi su razni uglednici ovoga društva. Oni čine dobra djela, istina je, ali na koji bi se još način mogli koristiti Zakladom? Možda tako da daju diskretne priloge u fond za izbornu kampanju nekome nepoznatom gradskom povjereniku? Ili tako da se neki član obitelji uključi u platni popis ili mu se od donacija omogući beskamatni zajam. Jesu li oni ti ljudi koje ne bih smjela povrijediti?

– Kako malo toga znate. Žalosno. – Ehringer uzdahnu. – Zaklada Easton je osnovana kao alternativa za Rooseveltove ljevičarske socijalne programe. Članovi Zaklade – koje neću imenovati – imaju mišljenje koje nije omiljeno u širem društvu pa ga vole držati za sebe. To je sve.

– Mogu li vas pitati jeste li čuli za ove korporacije: Seagate i Atlantic Enterprises?

– Ne. Što je to?

Gail reče: – Seagate posjeduje putničku agenciju pod imenom Gateway Travel.

Široko je slegnuo ramenima, a dim se iznad njega izvijao u obliku zavojnice.

– A Atlantic Enterprises ... posjeduje noćni klub. S egzotičnim plesačicama.

Ehringer je povlačio dim iz cigare, preko njezina ruba promatrajući Gail. – Ne zalazim na takva mjesta, draga moja.

– Je li koja od ovih korporacija u vlasništvu Zaklade Easton? Smijeh se zakotrljao iz njegovih grudi. – Ne bih rekao da jest. Na vratima se opet začulo kucanje. Azijka je unijela pladanj s Ehringerovim vrućim napitkom, pa krenula raščistiti stol. Ehringer je pušio cigaru, polako je okrećući u ustima, njezin je kraj bio sav razmočen i taman.

Gail je ustala i pročešljala rukom rese na zelenom sjenilu svjetiljke. Kad je žena otišla, upitala je: – Tko je sve u Zakladi Easton?

– Zbog čega to želite znati?

– Zbog čega to mora biti tajna? – odgovorila je.

Okrenuo se i otresao pepeo iznad kristalne pepeljare. – Gori ste od kakva vladina birokrata! Samo tražite mane i ispitujete.

– Možete mi reći barem tko je bio g. Easton.

Ehringer se okrenuo i pozorno je pogledao. – Tko je bio g. Easton? – Usne su mu se iskrivile u osmijeh. – Bojim se da vam ne mogu reći tko.

– Ne budite tako zagonetni, g. Ehringer. I nemojte se sa mnom igrati.

Pljesnuo je rukom po naslonu svoje fotelje, smijući se. – Blagi Bože, sad joj je pokislo perje!

Gail je zastala i pristojno se nasmiješila. – Doista moram poći. Kasno je. Večera je bila izvrsna. – Podignula je torbicu sa sofe. – Biste li rekli Russellu da me odveze kući?

Ehringerovi su podvoljci lelujali iznad ovratnika, a glava mu je utonula među ramena. – Ispričavam se. Ponio sam se vrlo nepristojno. – Krenuo je pritisnuti gumb i pozvati nekoga od osoblja. – Recite mi, Gail, jeste li uistinu razmišljali o tome što će se dogoditi ako ovaj slučaj dospije na sud?

S cigarom među zubima odvezao se do nje. – Recimo da zbog nekoga pogrešnog poteza božanske pravde vi pobijedite i vaš klijent uzmogne razdijeliti taj novac kao što je Isus dijelio ljudima kruh i ribu. Roditelji su mu bili misionari u El Salvadoru. Možda pođe njihovim stopama? Ali, što će se dogoditi s njegovim plemenitim pokusom? Ljudi iz njegove okoline će ga prezirati, a i trebali bi. Tko je on? Bogati bijelac koji im naređuje što da rade, kako da žive. Kakva drskost! Propali odvjetnik, stari, provjereni ratnik u borbama protiv zakona, a sada i pod policijskom istragom. Da, Gail. Znam zbog čega je osumnjičen.

– On to nije učinio.

– Nevinost, krivnja. Dijeli ih tako tanka crta. – Ehringer je promatrao užareni vrh svoje cigare, zatvarajući jedno oko zbog dima. – Bilo bi zgodno otkriti kako ga je jednostavno gurnuti preko te crte. – Duboko je udahnuo, pa zabacio glavu.

– Kako to mislite? – Jedini odgovor bijaše krug koji se lijeno dizao uvis. Poput omče.

Vrata su se otvorila i na njima je zastao sluga u bijelom sakou. Izvolite, gospodine.

– Gospođa Connor odlazi. Pozovite Russella, molim vas. Gail, još nešto prije no što odete.

Bijesno se okrenula u hodniku.

Ehringer je doklizao do nje, zaustavio se. – Pitali ste me tko je g. Easton. Još uvijek želite znati?

Slegnula je ramenima. – Da, ako mi kažete.

– Reći ću vam ovo. On ne postoji. On je nitko. Eto. Sad ne morate za njim tragati. – Sanford Ehringer je ispružio ruku kako bi zatvorio vrata. Osmjehnuo se. – Laku noć, gospođo Connor.

Gail je već gotovo vratila telefonski aparat na noćni ormarić, kad je napokon začula Anthonyjev glas.

– Ja sam – reče ona. – Spavaš već?

Muk, šuštanje pokrivača i plahti. – Sad je ... pola dva. Što se dogodilo?

– Toliko je kasno? Oh. Ležala sam tu neko vrijeme. Nisam znala...

– Gail. Stigao sam u ponoć. U sedam ujutro moram se naći s klijentom.

– Oprosti. Bila sam kod Sanforda Ehringera. – Da. Rekla si da ćeš otići. I?

– Mislim da će namjestiti Patricku da ga optuže za ubojstvo. Umoran smijeh. – Samo na filmu.

– Ozbiljno mislim, Anthony. Mogao bi to učiniti. Ima više novca i moći nego što možeš zamisliti. Živi na skrovitom, ograđenom imanju uz rijeku. Ima u vrtu iza kuće neki toranj, u kojemu sjedi s kamerom i promatra...

– Ay, mi dios.

Pustila je da prođe nekoliko časaka, shvativši koliko nerazumno zacijelo zvuči. – Nema veze. Ali, bi li ti mogao razgovarati s policijom? Saznati što to oni rade? I kad bi razgovarao s Patrickom...

– Ne želim razgovarati s Patrickom.

– Dobro, žao mi je što sam te probudila.

– Čekaj. Ne spuštaj. – Prošlo je nekoliko sekundi. – Nazovi me sutra, u redu? Sutra poslijepodne. – Uzdahnuo je. – Nisam se želio naljutiti na tebe. Nemoj toliko brinuti.

– Anthony. Što radiš sutra uvečer? Dođi k nama na večeru. Karen je to predložila.

– Karen?

– Nemoj reći da imaš posla. Bit će nešto jednostavno. Pizza ili nešto slično. – Čekala je. – U redu?

– U redu. U šest sati. Bez gljiva. Ona reče: – Volim te.

– Da. I ja tebe volim. Laku noć.

– Anthony? – Zatvorila je oči i čvrsto stisnula slušalicu. – Misliš li da se mi volimo i srcem i umom?

Kroz žicu je čula nekoliko dubokih uzdaha, a potom pitanje: – Gail, o čemu ti to govoriš?

– O nečemu što je Sanford Ehringer rekao za Altheu Tillett. – Njih dvoje je imalo vezu?

– Strastvenu, u ljeto'88. na otoku Mykonos u Egejskomu moru. Prošlo je još par sekundi. – Ne volim te umom. Srcem, da, volim te. I s još nekoliko drugih točaka. – Zijevnuo je. – Pusti me da spavam, može?

16. poglavlje

Gail je veći dio utorka provela zatrpana poslom u uredu, nastojeći ne misliti na Sanforda Ehringera. Nije bilo lako. Uхватила se kako razmišlja o višenacionalnim zavjerama, unutarnjim krugovima CIA-e, o vladajućim slojevima Ivy League – skupine prestižnih fakulteta i sveučilišta u sjeveroistočnom dijelu SAD-a, skrivenoj moćnoj eliti koja zapravo donosi sve velike odluke, dok se siroti obični ljudi umorni vuku od kuće na posao pa opet kući, uvjereni da njihovi životi pripadaju njima samima. Sanford Ehringer i njegovi prijatelji motrili su iz svojih promatračkih tornjeva poput Jane Goodall³⁰ u Keniji. Možda bi tu i tamo u čemu i pripomogli, samo ako time ne bi poremetili sveopći prirodni poredak.

Nazvao ju je Anthony. Jedan mu je prijatelj u Policiji Miami Beacha pomogao da ustanovi kakvih dokaza zapravo ima protiv Patricka Norrisa: nada. Murjaci ga ne vole, a svi ostali imaju alibi. Zato ne mora brinuti o tome, rekao joj je. Stari gad nije mogao

³⁰ Jane Goodall, 20 je godina proučavala ponašanje čimpanzi u Africi.

potkupiti cijelu policiju pa onda još podmititi suca i porotu. Anthony joj je poslao poljubac preko telefona i rekao da se vide u šest sati na pizzi.

U tri i trideset Gail je jurila iz poslovnoga dijela grada na istok, cestom po nasipu prema Miami Beachu; prolazila je pokraj luksuznih krstaša s desne strane, a slijeva su joj promicale velike, raskošne zgrade na otocima Palm, Hibiscus i Star. Sjurila se na plažu South Beach, na koju se udruga financijera bacila kao da im je to neko predjelo i naprosto je razgrabila. Potom je skrenula lijevo u ulicu Alton prema agenciji Gateway Travel. Htjela je posjetiti Carlu Napolitano.

Isprva je Gail mislila da su Rudy i Monika krivotvorili oporuku Althee Tillett zato što je Patrick tako rekao. Sada je osjetila da su tu upletene neke druge sile, te da je glavna od njih Zaklada Easton. Ehringer, predsjednik Zaklade, želio je da se mirno nagode. A to isto je želio i direktor Zaklade, Howard Odell. Obično u pravnim sporovima ljudi žele postići nagodbu ako misle da ne mogu pobijediti, a ne ništa zato što bi morali nešto skrivati. Gail je zanimalo što bi to ona mogla pronaći da bi proniknula u sve slojeve kojima je ovaj slučaj bio obavijen.

Najviše ju je mučilo što oporuka možda uopće i nije lažna. Čovjek koji je obavio stručno ispitivanje dokumenta mogao je pogriješiti. Nedosljednosti u pričama svjedoka mogle su se nekako uskladiti. I Lauren Sontag je moža govorila istinu: da je Althea Tillett potpisala oporuku, ali da ju je bilježnik nepropisno ovjerio.

Ove su se postavke sastajale u jednoj točki: u Carli Napolitano. Lauren Sontag je rekla da je za ovjeru oporuke platila Carli pedeset dolara: A Carla je radila za agenciju Gateway Travel, čiji se ovlaštenu zašupnik nalazi u istoj zgradi kao i Zaklada Easton.

Vozeći se na sjever ulicom Alton, Gail je usporila pokraj zgrade banke, u kojoj bijaše smještena tvrtka Weissman, Woods, Merril i Sontag. Sutra će se ona i Larry Black ponovno dovesti ovamo, na sastanak s Alanom Weissmanom, no za sada je željela ostati nepoznata. Agencija Gateway Travel nalazi se dvoja vrata niže. Parkirala je u pokrajnjoj ulici.

Srećom, danas je na sebi imala haljinu. Nije izgledala poput odvjetnice. A Carla – bit će debeljuškasta, srednjih godina, smeđe kose. Neka neugledna žena. Eric nije uočio mnogo pojedinosti. Ramsayjev je problem u tome što ga ljudi ne zanimaju ako nisu u igri. No opet, možda je to i potrebno da bi se čovjek obogatio radeći u pravosuđu. Držati se činjenica, brojki, pogodbi.

Lagano koračajući, Gail je bacila pogled kroz debelo staklo izloga agencije Gateway Travel. Karte za zrakoplov s popustom. Posebne jesenske ponude za Novu Englesku. Izbljedjela sličica jahte za krstarenje. Moguće je da tu uopće nema Carle Napolitano. A što je s Frankiejem Delgadam? On se bio javio na telefon kad je Miriam zvala i tražila Carlu Napolitano. Kakav je to čovjek koji djevojci, koju nikad nije vidio, nudi posao plesačice bez odjeće u nekom noćnom klubu? .

Gail je prošla pokraj vrata, nastavila dalje, pa onda opet prošla pokraj agencije. Unutra su bila tri, četiri stola. Još nekoliko plakata. Stalci s brošurama. Nigdje nikoga. Zaustavila se. U dnu prostorije, za jednim stolom sjedila je neka žena. Smeđe kose.

Okrenula se i prošla pokraj agencije po treći puta, zgranuta zbog svoje pretpostavke. Ako je to Carla, što da joj kaže? Recite mi je li vam Lauren Sontag dala pedeset dolara za ovjeru lažne oporuke? Je li ova putnička agencija povezana sa striptiz-barom Wild Cherry?

Ovo je ludo, uvidjela je Gail. Možda čak nije ni u skladu s odvjetničkim etičkim kodeksom države Florida – lažno se predstaviti kao da nisi odvjetnik, kako bi naveo svjedoka da ti da podatke. Lagati da možeš doprijeti do istine.

Idi kući, reče Gail sama sebi, prošavši još jednom pokraj agencije. Možda su Carli Napolitano bili pokazali njezinu fotografiju. Osim toga, što će se dogoditi kad je Alan Weissman suoči s time u srijedu?

– Gospođice? Jeste li se izgubili?

Gail se okrenula i ugledala iza sebe nekog starca sa štapom kako škilji kroz naočale. Odmahnula je glavom. – Hvala. Tu je ono što tražim.

Kad je ušla, na vratima je zacilinkalo zvono.

– Znaate, na Cancunu je u studenom doista prekrasno. I jeftino je. Mogla bih vam srediti vikend za dvoje za četiristo dolara, uključujući prijevoz zrakoplovom.

– Nismo baš razmišljali o nečemu takvom.

– Rio! – Carla Napolitano razigrano pljesne Gail po ruci. – Mogli biste uzeti Rio. Ludo ćete se provesti!

Eric je u opisu Carle Napolitano dobro pogodio tek jedno – smeđu kosu. Bila je tamne kestenjaste boje ili je to barem bio dobar rezultat bojenja. Nakovrčanu i natapiranu kosu pridržavala su dva češljica presvučena lažnom leopardovom kožom. Nije bila debeljuškasta; imala je velike grudi. A što se tiče srednjih godina, Carla Napolitano nikad ne bi prihvatila takvu procjenu, izgledala ona tako ili ne. A izgledala je. Šminka je malo pomagala; trepavice su joj bile dugačke i šiljate, a obrazi ukrašeni rumenilom u prahu, nanesenim potezima kista prema gore. Koža oko očiju bila je izmrežana sitnim borama.

– Rio? – Gail je razmišljala o tome. – Nemamo toliko vremena. – A aranžman u hotelu Doral ovdje u gradu?

– Ne. Ne želimo ništa u Miamiu.

– Nije valjda oženjen? Bože, čujte mene! Nije moja briga. – Pa ... jest. Ali dobit će rastavu.

– Mmm-hmm. Budite oprezni, draga. – Carla je njihala prekriženom nogom. Nosila je uske crvene hlače i plastične natikače s visokom petom, na vrhovima ukrašene tratinčicama.

Gail je sjedila na jednom kraju stola. Na drugom je kraju bilo računalo i hrpa naslaganih priručnika. Upitala je: – Jeste li i vi bili loše sreće s oženjenim muškarcem?

– Oh, jesam li! – Carla se zagleda pokraj Gail, glas joj postade tiši. – Dvaput, dok sam bila mlada i glupa. Jedan je bio liječnik. Darovao mi je MG sa sklopivim krovom jer se osjećao silno krivim, a onda mi je rekao neka mu ga vratim.

– I jeste li ga vratili?

– Ali, molim vas! – Carla se nasmijala i vratila brošurama na stolu. – Dobro, da vidimo što možemo naći za Connie i Luisa. – Imala je na sebi crnu bluzu bez rukava, a labavo meso nadlaktica njihalo se pri svakom pokretu. Izbočene grudi jedva su se i micale. Gail se pitala jesu li prave.

Rekla je: – Voljela bih raditi u putničkoj agenciji. – Ha.

– Da, zaista bih voljela. Kako ste vi počeli?

– Slučajno, mislim. Dobro se snalazim s ljudima. Osim toga, poznajem direktora.

– A tko je to? – Kad ju je Carla pogledala, Gail reče: – Rado bih porazgovarala s njime. Znaate, raspitati se ima li možda kakvo prazno mjesto.

Carline zlatne naušnice u obliku koluta zanjahaše se kad je zatresla glavom. – Nema. Osim toga, za to biste morali proći razne tečajeve. Ali reći ću vam nešto. I sama napuštam ovaj posao. Adios, Miami. Nasmiješila se Gail. – Možda i ne bih da su svi tako dragi poput vas. Doista to mislim.

Gail joj uzvratila osmijeh. – Što ste prije radili?

– Oh, Bože, svašta. Knjigovodstvo. Zapravo, i ovdje vodim knjige. Da vidimo: Pjevala sam u koktel-baru; malo sam radila i kao manekenka.

– Zaista? I ja isto – reče Gail. – A gdje to?

– U New Yorku, New Jerseyju. Uglavnom sam pokazivala donje rublje. Što da vam kažem? Dobro je plaćeno. Ali preniska sam. Vi ste lijepo građeni. Još se bavite manekenstvom?

– Ne više, ne u mojim godinama.

– Pričajte mi o tome. Najprije vas trebaju, a onda se nađete na cesti. U redu, Connie, pogledajte ovo. – Posložila je brošure tako da ih Gail vidi. – Preporučila bih vam Ocho Rios ili Club Med, osim ako Luis ne želi nešto malo neobičnije.

– Neobičnije? – Gail podignu pogled.

– Drukčije. Mislim, u vašoj situaciji, muškarci katkad vole nešto ... neobično. Iako možda vi ne biste došli na to, ali... – Slegnula je ramemna.

Nekoliko je časaka Gail proučavala knjižice živih boja – parovi trče po plaži, grle se na balkonu, plešu na brodu. – U kom smislu neobično?

– Dakle, dolazili su mi ljudi koji su htjeli povesti svoje djevojke na Shakespearove predstave u Londonu, a neki su htjeli poći na nudističko krstarenje brodom. Upregnite maštu.

Gail je okrenula stranicu u jednoj brošuri. Žena slikana s leda brčkala se u laguni. Mašta joj je govorila da bi ova putnička agencija mogla ponuditi izlete koji su se zgodno uklapali u zabavu koju nudi lokal Wild Cherry. Onako usput, ona reče: – Pa, moguće je da bi se Luisu svidjelo nešto ... neobično. – Osmjehnula se Carli. – Uvijek se tuži kako mu žena nije previše zabavna.

Carla je zanjihala stopalom. – I treba mu malo uzbuđenja. – Moglo bi se tako reći.

– Mmm-hmm. Nadam se da je vrijedan toga.

– Do sada je bio vrlo darežljiv prema meni. Želio bi se na ovom izletu krasno provedesti i ne brinuti koliko košta. Zapravo mi je on i rekao neka potražim u agenciji Gateway Travel. Vi se posebno bavite intimnim odmorima? – Gail je zadržala dah. Možda je pretjerala.

Carla nije ni trepnula. – Kako to da Luis sam nije došao ovamo? – Ima previše posla. On je kardiokirurg.

– Mamma mia, liječnik. – Podignula je pogled, pa ga spustila na Gail. – Pustite me da pogodim. Četrdesetih godina, vozi sportski auto. – Cadillac s pomičnim krovom.

– To im je upravo svojstveno. – Carla se nasmijala. – Mogla bih nešto urediti, jasno. Ali, draga, vi mi ne djelujete kao da je to za vas. – O kakvom odmoru govorimo?

– Mogu vas poslati u Meksiko gdje ćete gledati djevojke kako rade ono s magarcima, ako to želite.

– Oh. – Položila je ruku na grudi. – Mislim da ne bih. – Oprostite. Pitali ste me.

– U redu je. Organizira li Gateway mnogo ovakvih aranžmana? – Ljudi su izopačeni, što da vam kažem?

– Nije li to protuzakonito?

– Ma nije. Mi sređujemo putničke aranžmane. Ono što oni rade kad stignu tamo, ovisi o njima. Nisu svi nastrani. Ne kažem to. Većina ljudi želi se dobro provesti, kao vi i Luis. Ali neki od njih – šapnula je – mogla bih vam svašta ispričati! Dolaze turisti – homoseksualci, normalni, ljudi koji vole grupni seks, svakakvi – žele nešto drukčije. Shvaćate li što mislim?

– Što ako bi Luis htio nešto drukčije, ali bliže domu? – Ovisi o tome što želi.

– Mislite, mogli biste organizirati ... pratinju? Ako bi želio da na našim sastancima sudjeluje neka treća osoba? Luis je to spomenuo, ali ja sam mislila da se šali.

– Mmm-hmm. – Carla se osmjehnula s odobravanjem.

– Vama se ovo sve ne sviđa baš previše, zar ne? – reče Gail.

– Čim dobijem neki novac u banci, a to će biti uskoro, odlazim odavde.

– Kamo ćete? – upita Gail.

– U Paramusu, u državi New Jersey. Tamo mi je obitelj.

Gail je pokazala rukom prema trodijelonom okviru za fotografije pokraj Carlina monitora. – Ljudi s ovih fotografija? Mogu li vidjeti? – Oh, ove slike! Da, ovo je moj unuk.

– Vi ste baka?

Carla se nasmijala. – Oh, draga, svi mi kažu da ne izgledam dovoljno stara da bih bila baka, ali ovaj tu maleni je uistinu moj! – Laganom kretnjom odgurnula je trodijelni okvir preko stola prema njoj. U prvom je dijelu bila slika djeteta lica prekrivena mrljama, umotanog u plavu dekiću. Imao je bucmaste obraze i gledao u križ, crnu kosu koju je netko zalizao, tako da mu je kao Mohikancu posred čelave glave štrčao samo jedan čuperak. Na ceduljici je netko napisao rukom: LoRusso, Michael Roy. 4082,57 g, 31. srpanj. Na idućoj je fotografiji bebu, koja više nije imala ukrižene oči, u naručju držala zgodna tamnokosa mlada žena. Posljednji je bio portret iz robne kuće: mama, tata, nasmiješena beba, a u pozadini su se nazirala neka stabla.

Gail je upitala: – Na ovoj prvoj slici je tek rođen? – Upravo tako, netom rođen.

– Velik je to dečko.

– A joj, je li? Zamalo je izbjegla carski rez. – Jeste li vi bili tamo?

– Jasno. Zet me nazvao kad je Rita dobila trudove i mislim da sam bila u zrakoplovu sat poslije toga.

– Koliko ste dugo ostali s njom?

– Tijekom tog vikenda. – Carla se nasmiješila pri pogledu na fotografiju. – Koliko god sam mogla.

– Kladam se da ste se vratili upravo na vrijeme za dosadni posao u ponedjeljak.

– Točno.

– Lijepa su obitelj – reče Gail.

– Oni su moj život. – Carla je postavila trostruki okvir točno tamo gdje je i prije stajao, poravnavajući ga dok nije sjeo kako spada. Njezine zlatne narukvice zveckale su, zvoncale poput sitnih zvončića.

– Zar niste udani? – pitala je Gail.

– Ne, muž i ja davno smo se rastali. Nije mi bilo žao. Bio je pijanica. Rita se udala za krasna dečka, pravo je srce. Pomoći ću im kupiti kuću. Imate li vi djece?

– Kći. Ona je ... kod mojih roditelja ... u Kansas Cityju. Šaljem im novac.

– Oh, bože! Prošla sam kroz to sa svojom malom. Teško je, zar ne? – Carla Napolitano stisnula je Gailinu ruku. – Gledajte, Connie. Ne bih vam htjela propovijedati, to nikako. Ali ovakav život – naprosto izgubi draž. I vi postajete stariji. I što onda?

Skupila je putne brošure, i tapšući ih, uredno ih posložila na stol. – Zaboravite toga bezveznjaka Luisa. Oprostite mi što se tako izražavam, draga, ali znam zbog čega vam ovako govorim. Nađite nekoga zgodnog čovjeka dok ste mladi, smirite se, izgradite dobar dom. Onda ćete možda vratiti i kći. – Nasmiješila se. – Pa, sve što radimo, to je zbog naše dječice, zar ne? To je ono što vrijedi.

Gail je časak-dva stajala pokraj auta otvorenih vratiju, puštajući da iz njega iziđe vrućina. Bijaše zaboravila preko ploče s instrumentima staviti karton za zaštitu od sunca.

Na drugoj strani ulice, iznad bijelih pročelja trgovina s aluminijskim nadstrešnicama, vidjela je zgradu banke na šest katova u kojoj radi Lauren Sontag; vjerojatno je tamo negdje u ovom času, osim ako ne zuji uokolo i ne skuplja potpise za svoju kandidaturu za suca. Gail se od svega zavrtjelo u glavi. Lauren je lagala, lagala, lagala.

Oporuka je lažna, u to nema sumnje. Nije potpisana u subotu, 3. kolovoza. Carla Napolitano, javni bilježnik, nunala je tada svoje novorođeno unuču u Paramusu u New Jerseyu i vratila se na vrijeme na posao u ponedjeljak.

Gail je sjela u auto i pokrenula motor, podesivši rashladni uređaj na najjače. Sad kad je vrijeme postajalo hladnije, odlično je radio. Skrenula je lijevo u ulicu Alton, pa se vratila na cestu po nasipu.

Carla Napolitano se u životu nagledala svega. Dosta je toga proživjela. Učinila je i neke propuste, ali nije bila uistinuzla. Sada bi je Gail morala izdati, a ta joj se zamisao nije nimalo sviđala. Jack Warner bi morao uzeti Carlin iskaz. Gail je znala da bi se nerado odlučila uništiti je do kraja, jer se sjećala kako joj je Carla pokazivala fotografije one bebe s ukriženim očima.

Na idućem je semaforu Gail pogledala na sat. Tek je četiri i petnaest. Napravila je polukružni zaokret. Kad je već na South Beachu i ima sreće s traganjem ...

Zašavši za ugao, zaustavila se u aveniji Drexel kod broja 1470, izišla iz auta i prošla pokraj aparata za parkirališne karte ne obazirući se na njega. Zadržat će se ovdje tek toliko da nešto na brzinu pogleda.

Dok se tako kretala zajedno s ostalim pješacima po pločniku, ugledala je uličicu iza jedne dvokatnice. Bila je tu hrpa kutija i neka stara automobilska guma. Stražnja su vrata bila otvorena i kroz vrata s mrežom dopirao je zveket lonaca i tava, miris češnjaka. Odozgo je iz štopotava rashladnog uređaja, koji je visio kroz jedan prozor, kapala voda.

Krenula je na sjever, prošla pokraj pizzerije, pa pokraj brijačnice. U ciglenoj posudi za cvijeće među prašnjavim su grmicima ostale prazne čaše od pića. Iduća su vrata bila uvučena u prolaz prema ulazu pod ostrim kutem, ispod su se nalazile ploče s natpisima svih poduzeća koja se nalaze u zgradi. Bilo ih je deset. Prvo je bilo poduzeće Atlantic Enterprises, a Seagate Inc. bilo je blizu kraja. Stanovi 203 i 205.

Pogledala je kroz teška staklena vrata izgrebana oko metalne kvake. Vidjela je dizalo.

A što, da pod nekom izlikom, jednostavno zakuca na vrata? Odglumi neku priču. Kao da traži imaju li kakvo slobodno radno mjesto. Da odglumi novoga stanara zgrade. Otvorila je vrata.

Sag na drugom katu bio je umrljan i nabran, a jedna je dugačka nit bila izvučena kao da je netko o nju zapeo cipelom. Gail je bešumno koračala hodnikom. S druge je strane hodnika bio prozor, prekriven čeličnim rešetkama, propuštao je unutra žučkastu svjetlost, koja je obasjavala zidove oličene sjajnom bojom. Odnekud je čula glasove, zatim smijeh.

Brojevi 203 i 205 stajali su na istim vratima. Bez ikakvih imena. Kroz njih je nejasno dopirala rock glazba. Gail je htjela okrenuti ručicu, ali je umjesto toga pokucala, a srce joj je preskočilo prije no što se ponovno umirilo.

Muški glas joj doviknu neka uđe. Prostorija je imala oko četrdeset pet kvadrata, a uzduž dvaju zidova bili su postavljeni stolovi s izlošcima. Bezglava torza na policama

bila su odjevena u majice na kojima je pisalo MJESTO ZA VAŠ LOGO. Bilo je tu prodajnih kataloga i kutija s privjescima za ključeve, olovaka, plastičnih lončića, sve je bilo prekriveno prašinom.

Zdepast čovjek poznih tridesetih godina stajao je na unutarnjim vratima ureda, otkuda je glazba i dolazila. Crna mu se kosa u sitnim uvojcima kovrčala tik uz glavu. Imao je na sebi široku košulju s nekim apstraktnim uzorkom i svijetlozelene hlače s par nabora u struku. Iza njega je Gail vidjela gole, prekrižene ženske noge i par srebrnih niskih cipela s remenčićima preko gležnja.

– Mogu pomoći? – Malo namršten, znatiželjan, prišao joj je bliže. Bio je niži od nje nekoliko centimetara, lice mu bijaše debelo, a po nadlakticama je imao guste dlake. Teška zlatna narukvica s njegovim imenom bila je obrubljena sitnim dijamantima. Uspjela je razabrati slova F-R – Tražim Frankieja Delgada – izustila je.

On je podignuo obrve i raširio ruke. – Tko ga treba?

– Miriam. – To joj je prvo palo na pamet. Zabacila je kosu unatrag i pogledala dolje prema njemu. Pomislila je kako bi joj srce moglo otkazati. – Čula sam da imate slobodnih mjesta u lokalima Wild Cherry.

U ustima je imao plastičnu prugastu slamku. Bila je dvaput presavinuta i već ju je svu zgnječio i ušiljio. Žvakao je neko vrijeme slamku, promatrajući Gail. – Bez uvrede, dušo, ali koliko ti je godina?

– Zar to ima veze? – Da, ima.

One su se noge vratile u normalan položaj i žena kojoj su pripadale prišla je vratima – mlada, vrlo vitka, raskošne stražnjice i s grudima poput jabuka. Nosila je crni top s dugačkim rukavima koji su na ramenima bili pričvršćeni srebrnim krugovima, a njezina je kovrčava, vrlo svijetla kosa bila skupljena svjetlucavom kopčom, pa se kao u zavojnici spuštala do struka.

Frankie ju je pogledao. – Hej, stišaj radio.

Gail je ponovno svrnula pogled na čovjeka. – Nisam znala da postoji dobna granica. – Njezin je glas od straha promuknuo.

Radio je utihnuo.

– Ne izgledaš kao plesačica.

Slegnula je ramenima. – Znam štošta raditi.

Naslonjena na dovratak, ona je djevojka otrfknula nosom. – Sigurno ima oko trideset. Najmanje.

– Zaveži. – Djevojka je prekrižila mršave ruke. Frankie je žvakao svoju slamku. – Što to još radiš, Miriam?

– Što god. Imam bujnu maštu.

On se okrenuo i pogledao djevojku, nacerivši se. – Hej, možda bih te trebao poslati po kavu, šećeru.

Nacerila mu se, uzdignula srednjak, pokazavši pritom dugačak nokat namazan ljubičastim lakom, koji se prelijevao u duginim bojama. Njezino okruglo lice nije imalo nijednu boru. Moglo joj je biti pet-naest godina.

– Miriam. Hej, tko te poslao?

– Ja ... poznajem nekog u putničkog agenciji. – Koga to?

– Jednu ženu.

Djevojka se nasmijala. – Carla sada radi na preporukama?

– Hej. – Frankie je bacio pogled preko ramena. – Zašuti ili otiđi u drugu sobu. – Bacila se u stiliziranu plastičnu fotelju pokraj stola s izlošcima i ovila ruke oko jedne noge. Imala je ružičasto donje rublje.

Frankie je sjeo na rub stola, nogavica mu je bila usko pripijena uza stegno veliko poput šunke. – Izlaziš li, Miriam? Ideš na sudare? Palo joj je na pamet da mu se ispriča što ovako smeta, pa okrene ručicu na vratima i pobjegne u hodnik. Ali nije mogla skinuti s njega pogled – te debele ruke, kovrče slijepljene gelom na čelu. Ide li na sudare?

Nasmiješila se. – Da. Ali vrlo sam izbirljiva.

Izvadio je slamku iz usta i svinuo je na drugu stranu. – Izlaziš li s poslovnim ljudima? S tipovima iz visokoga društva?

Gail je osjetila kako je po vratu pecka znoj. – Moju nadarenost cijene učeni ljudi. Na primjer, odvjetnici.

Djevojka se posprdno nacerila iz fotelje.

– Začepi – rekao je on, ne skidajući oči s Gail. – Imaš neku specijalnost? Nešto što voliš raditi? – Spuznuo je sa stola i zakoračio prema njoj.

Malo se povukla unazad, osjetila kako joj se okrugla ručica vrata zabila u kralježnicu. – Ne nešto osobito.

– Pretpostavljam da imaš – što? – raznolike sposobnosti. Dama s mnogo talenata. – Okretao je i okretao onu slamku u ustima, pridržavajući je palcem i kažiprstom. Osjećala je težak miris njegove kolonjske vode. – Lijepa haljina. Otmjena.

– Hvala. Dobila sam je na dar.

– Da? Od koga? Od nekog tipa? – Proveli smo prekrasnu večer.

Prekriženih ruku, Frankie je žvakao slamku. – Večera, desert, sve? Gdje ste bili?

– Ovdje. U South Beachu.

– Onda, što si mu radila? Dala mu odostraga? Gail je zurila, širom rastvorenih očiju.

– Mislim, za ovakvu haljinu. – Gledao je Gail bezizražajno, ravno u oči, a onda ju je udario ramenom u grudi i smaknuo joj torbicu s ruke tako brzo da je nije mogla zgrabiti.

Zakašljala se i s bolom udahnula. Izbio joj je zrak iz pluća, a kugla na vratima uklještila joj se među rebra. – Ne!

Uzmaknuo je, s dlanovima podignutim u zrak. – Hej. Hej! Neću ti je uzeti. Samo hoću vidjeti s kime razgovaram, u redu? – Dobacio je torbicu djevojci, a ova ju je izvrnula na stol. Frankie je stao pred nju, držeći Gail na oku.

Djevojka je zamahnula kosom da joj ne bi smetala, te stala prebirati po plastičnim karticama. – Na vozačkoj dozvoli piše joj Gail Ann Connor. Živi u južnom Miamiju. U prosincu će napuniti trideset četiri. Jesam ti ja rekla! Račun u banci Barnett. Zlatna kartica American Express, Visa, Lord & Taylor ... – Mahala je polako jednom Gailinom posjetnicom.

Frankie ju je uzeo. – Odvjetnica. Nemoj me... Gail A. Connor. Misliš mi reći što ti tu radiš, Gail Ann?

Misli su joj se panično rojile. – Pa što ako sam odvjetnica? Radim ovo jer mi se sviđa. I zbog dodatne zarade.

– A je li? – Nasmijao se, a oko očiju su mu se urezale duboke bore. – Odvjetnica koja priznaje da je kurva. Ovo je osvježenje.

– Vratite mi moju torbicu!

– Samo polako. – Jednu joj je minutu kopao po stvarima, onda je zataknuo njezinu posjetnicu u džep košulje. – Možda ću jednom zatrebati odvjetnika, nikad se ne zna. Nekoga tko ima ovako raznovrsne sposobnosti kao ti. Moglo bi to biti zgodno. Spakiraj joj stvari, šećeru. A ti, Gail Ann, uzmi svoj popis mušterija.

17. poglavlje

Kad je stigla kući, s dvadeset minuta zakašnjenja, na prilaznom putu pokraj staroga Chevyja Phyllis Farrington već je stajao tamnoplavi Cadillac s pomičnim krovom.

Gail je parkirala na travnjaku. Bila je molila Boga da Anthony zakasni. Htjela se otuširati i presvući u čistu odjeću, htjela je sprati onaj miris kolonjske vode Frankieja Delgada, jer je zamišljala kako joj je njime natopljena sva haljina, kao da je pas podignuo na nju nogu.

Ulazna se vrata otvoriše, kroz njih je izišla Phyllis, pomalo zlovoljna izgleda. – Je li u redu da ja sada odem? Imam večeras sastanak odbora stanara za borbu protiv zločina.

Da, svakako. – Gail je prekoračila vrtnu prskalicu. – Žao mi je što kasnim. Promet je bio užasan. – Zastala je pokraj Phyllisina automobila. – Što rade oni tamo unutra?

– Tko? – Teškom je mukom podignula veliku torbu i ubacila je kroz vrata. – Karen i g. Quintana? Pa u kuhinji su, razgovaraju. Što ste mislili? – Phyllis se zgurala za upravljač i spustila prozore. – Trebala bih da mi sutra napišete moj ček. Ne, nemojte sada. Moram ići. – Zakočila je pa gurnula glavu kroz prozor. – Zašto hodate ovako? Ozlijedili ste se?

– Nabila sam leđa na kvaku.

– Gospode, smiluj se. – Phyllis se izvukla s prilaza.

Gail je ušla, odbacila torbu za spise na sofu. Kad se pojavila na kuhinjskim vratima, Anthony i Karen su se okrenuli i pogledali je. Sjedili su za šankom na visokim stolicima. Anthony je zavrnuo rukave i olabavio kravatu. Karen se vrtjela na svom stolcu.

– Mama, gdje si bila?

– U Miami Beachu. Trebalo mi je više vremena nego što sam mislila, a onda se još na cesti dogodila nesreća. – Držeći se uspravno, prešla je na drugi kraj kuhinje i spustila torbicu. Zagrlila je Karen. Tako sam sretna što te vidim. – Iznad Karenine glave se nasmiješila Anthonyju. – I tebe također.

– Trebala bi imati telefon u autu – reče on namršteno.

– Znam. Rekao si mi to. – Dala mu je lagani poljubac u obraz. Osjetila je pod rukom njegovo toplo, čvrsto rame. Poželjela mu je proći prstima kroz čistu tamnu kosu. – Što ste mi vi radili?

– Čekali smo tebe – reče on. – Karen mi je priredila hladno piće. Pokazala mi je guštere koje hrani u vrtu iza kuće, a ja sam njoj ispričao kako sam kao dijete imao legvana kao kućnog ljubimca.

Karen je podignula uvis zlatnik veličine četvrt dolara. – Dao mi je ovo. Jedan kubanski peso. Vidiš? Ima naprijed sliku Josea Martija. Piše Patria o Muerte. To znači „domovina ili smrt”. – Karen je uzela novčić natrag. – Možemo sada jesti?

Gail je uočila plosnatu kutiju na stolu. – Tko je naručio pizzu? – Ja. Upravo je stigla – reče Anthony.

– Koliko je to stajalo? – Nije važno.

– Ne. Ako te pozovem na večeru, mogu platiti pizzu. – Pošla je kroz kuhinju po novčanik.

– Gail, u redu je.

– Nije u redu! – Nasmijala se, odgurnula kosu unazad. – Pusti me da ja ovo sredim.

Anthony i Karen su je napeto promatrali. On reče: – Dao sam dostavljaču dvadeset dolara.

– Hoćete li salate? Imam svježe rajčice... – Gail je izvadila novčanik i otvorila ga. Raširila ga jače. – Gdje... – Bacila ga je u stranu, pa stala prekapati po torbici, izvadila četku, bilježnicu, šminku i ceduljicu za parkiranje koju je našla zataknutu na vjetrobranu auta. Bankovne kartice bile su na dnu, ali je novac nestao. – No, čini se da baš i nemam novca. Vratit ću ti to.

– Rekao sam da zaboraviš. Gail, što je to s tobom? – Čini se da mi je netko sredio novčanik.

Anthony ustade. – Kad se to dogodilo? Na Beachu?

Gail je prišla sudoperu i pustila toplu vodu. – Karen, milena, donesi tri tanjura i viljuške i ubruse. – Natiskala je na dlan tekući sapun. – Otišla sam porazgovoriti s nekim ljudima u svezi sa onim slučajem koji radim za Patricka Norrisa. S nekim svjedocima, reklo bi se. Pod vrućom vodom koža joj je postala ružičasta. – Kad su mi odvukli pozornost na nešto drugo, tres!

– Moraš zvati policiju.

– Netko ti je ukrao novac? – Karen ju je pogledala široko rastvorenim plavim očima. Držala je tanjure u rukama.

Gail je uzela čistu kuhinjsku krpu iz ladice. Postojale su tri verzije ove priče. Jedna za Karen, jedna za Anthonyja i jedna koju će zadržati za sebe. Otrla je ruke. – Ne želim zvati policiju. Nije riječ o toliko mnogo novca.

– Ali ti znaš tko ti je to uzeo – reče Anthony. – Neka djevojka. Ne znam joj ime.

Karen reče: – Kad su meni ukrali bicikl, rekla si da zovemo policiju, a nismo čak ni znali tko je to učinio.

Gail joj se nasmiješila. – Ovo je drukčije, milena. Objasnit ću ti poslije. Hajde, postavi stol.

Kad im je Karen okrenula leđa, Gail je privukla Anthonyja k sebi i hitro mu poljubila usne. – Sve u redu između vas dvoje? – tiho je upitala.

– Da. Dobro je.

– Je li bila pristojna?

– Savršeno. Koliko si joj morala platiti?

– Oh, prestani. – Rukom mu je prešla preko košulje pa ga povukla za kravatu. – Daj mi da se presvučem, neće mi trebati dugo. Osjećam se prljavo.

Kad je htjela poći, uhvatio ju je za podlaktice. – Što ti se dogodilo?

Gail je bacila pogled na Karen koja je točila hladan sok od trešanja u plastične tirkizne čaše. – Jesi li ikad poželio poći na nudističko krstarenje?

Anthony ju je stisnuo za ruke. – Gail.

– Dobro, reći ću ti ukratko. Otkrila sam da mi je prijateljica Lauren Sontag lagala. Oporuka je gotovo sigurno lažna. Kao drugo, sada znam gdje možemo organizirati zabranjen odmor. I treće ... – Gail počne govoriti još tiše. – Saznala sam da sam prestara da bih bila callgirl.

– Što?

– Ispričat ću ti poslije večere. – Nasmijala se. – Ako Karen tada ne bude u sobi. Sada mi je sve to tako čudno, gotovo da je vrijedno onih osamdeset dolara koje sam izgubila. – Položila mu je ruku na obraz i osjetila kako je bode njegova brada izrasla od jutros. – Tako bih rado da možeš ostati večeras. Nemaš pojma koliko to želim. Na časak je Gail pomislila da čuje Karen kako se brčka u kupaonici dolje u hodniku. Gail je uvijek zahtijevala da vrata budu otvorena. U posljednje je vrijeme u znak poštovanja prema sve većoj kćerinoj sramežljivosti Gail uvodila rješenje koje je zadovoljavalo

obje: Karen je smjela zatvoriti vrata gotovo posve do kraja. Bilo je svakojakih priča o djeci koja su, poskliznuvši se na sapun, razbila nježne glavice ili se utopila jer ih majke nisu čule. No večeras, kako je u kući ipak bio i muškarac, Karen ih je posve zatvorila pa čak i okrenula ključ u bravi.

Anthony je stajao bez riječi nasred dnevne sobe, jednu je ruku stavio na bok, a drugu preko očiju kao da ga strašno boli glava.

– To je bilo nešto potpuno bezumno, glupo... – Nisam mislila da će ispasti tako.

Spustio je ruku. – O tome se i radi. Ti uopće nisi mislila što radiš. – Kakve to veze ima sada? – reče ona, osjetivši se uvrijeđenom. Dobila sam ono što mi je trebalo. Mogu dokazati da je oporuka lažna. – Ne, ne možeš.

Nasmijala se. – Oh, Anthony!

– Ne možeš. Baš bih volio biti branitelj u ovom slučaju. Pitao bih porotu: Što zapravo dokazuje činjenica da Carla Napolitano trećega kolovoza nije bila u gradu?

– Da je oporuka krivotvorena.

Polako je odmahivao glavom lijevo-desno, pažljivo promatrajući Gail: – Da, dame i gospodo porotnici, bila je u New Jerseyju. Ali što onda? Carla Napolitano mogla je na oporuci naznačiti bilo koji datum. To ne znači da je Althea Tillett nije potpisala.

– Mogu dokazati da je Carla lagala! Više neće imati toliko povjerenja u nju kao svjedoka.

– U redu. Recimo da priznaju da je lagala. Sada imaš objašnjenje za Lauren Sontag. I dalje ti ostaje dokazati kako Althea Tillett nije potpisala tu oporuku. – Anthony je raširio ruke, iščekujući odgovor.

– Mrzim kad mi to radiš – reče ona, okrećući mu leđa.

– Bolje da to čuješ od mene nego od suprotne strane. – Prišao joj je. – To je ono što mislim. U svom žaru da se poigraš detektiva, ti ne razmišljaš. Carla Napolitano možda jest povezana s tvojim slučajem, ali što će ti sve ovo ostalo?! Što se uopće može postići time što ćeš pred Frankiejem Delgadam odglumiti da si prostitutka?

– Trebala sam ti ispričati onu istu pročišćenu verziju koju sam pripremila za Karen, jer se ti očito s ovom ne možeš nositi.

– Što ti očekuješ? Što? Kažeš mi da te taj čovjek napao. Ukrali su ti novac ... Mogli su te ubiti. Ili još i gore.

– Postoji i sudbina gora od smrti?

– Da. Mogao te silovati, razrezati na komadiće, pa baciti negdje tvoje tijelo, a tvoja bi kći ... – Anthony podignu ruku prema hodniku ... ostala bez majke.

– Dosta! U redu! Hvala ti na brizi!

Oštro je otpuhnuo kroz nos. – Nemoj nikad više učiniti ovako nešto.

Gail je zurila u njega. – Nemoj sa mnom ovako razgovarati. Istraživala sam svoj slučaj. Imam odgovornost prema svom klijentu. – Aha. Tvom klijentu? Tvojem prijatelju Patricku?

– Učinila bih to isto za svakoga drugog klijenta.

Anthony se okrenuo od nje, govoreći španjolskim tako brzo da nije razumjela ni riječi. Opet se okrenuo prema njoj i pogledao je prodorno i ljutito. – Nikad nisi bila ovakva. Nikad. Kad si preuzela ovaj slučaj ... rekao sam ti da ne uzimaš ovaj slučaj. – Upro je prstom u nju.

– Ovo je moj prokleti slučaj i vodit ću ga onako kako smatram da ga treba voditi!

– Mislim da te netko mora zaštititi od tebe same.

– Kako ljubazno od tebe! Meni ne treba zaštita.

– Ne? Kakva je to masnica na leđima koju si mi pokazala?

– Ako ti misliš ovako reagirati, čemu da ti onda išta govorim?

– Bueno. No me digas nada.³¹ – Anthony je odsječnim korakom otišao u kuhinju.

– Kamo ideš?

– Kući. S tobom je nemoguće razgovarati. – Podignuo je sako s naslona stolca. – Hvala na večeri.

– Kako je to lako, zar ne? Razbjesniš se i jednostavno se pokupiš.

Gurnuo je smireno jednu ruku u rukav, zastao oklijevajući dok mu je sako tako visio preko ramena, pa ga skinuo i odbacio na drugi kraj kuhinje.

Tada oboje zamijetiše Karen koja je sjedila na visokom stolcu za šankom, drmusajući golim nožnim prstima po donjoj prečki. Umotala se u neki stari Gailin frotirni ogrtač.

Anthony je promrmljao nešto pa pošao po sako tamo gdje bijaše pao na pod.

– Oh, milena. – Gail je zagrlila Karen. – Nismo se zapravo svadali. Raspravljali smo nešto o slučaju.

– Nemoj mi ništa govoriti.

On je ponovno odjenuo sako i prešao rukama niz revere. – Jesmo, svadali smo se. Tvoja mama je danas učinila nešto opasno i ne želi ...

– Nemoj joj o tome govoriti! – Zašto ne? Je li to laž?

– Ja ću odlučiti o čemu ću govoriti svojoj kćeri.

Jedan je časak Anthony usredotočeno ispravljao orukavlje. Visoko na ličnim kostima obrazi su mu plamtjeli. – Da. Imaš pravo. To je tvoja odluka. – Nasmiješivši se Karen, lagano joj se naklonio. Laku noć. Bilo mi je zadovoljstvo pojesti pizzu s tobom i slušati o tvojim gušterima.

Karenine velike oči samo su ga gledale.

Gail je ispratila Anthonyja do vrata i naslonila čelo na dovratak. – Ne znam što bih ti rekla.

– Ništa. – Zurio je u svoju ruku na kvaki. – Sve je u redu. – Nije.

Dahnuo je. – Ne. Nije.

– Možda ćemo jednoga dana razgovarati o tome – reče ona. – O ovome i o ostalom o čemu ne razgovaramo.

– Možda. – Stajao je tamo jedan čas pa rekao: – Gail, mislim da se možda neko vrijeme ne bismo trebali viđati. Na tjedan-dva.

Tiho se nasmijala, no duboko u sebi osjetila je jezivu bol. – Vjerojatno imaš pravo.

– Da.

Dodirnula je njegov rukav, prešla prstom preko nabora na tkanini. – A nakon tjedan ili dva?

– Ne znam. O tome ćemo razmišljati onda. Kimnula je. – Poljubi me za laku noć.

Anthony se okrenuo i spustio joj poljubac na usne. Vrata su se za njim uz škljocaj zatvorila.

18.poglavlje

Sutradan ujutro Gail je ponovno otišla u Miami Beach. Ona i Larry Black imali su sastanak s Alanom Weissmanom, na kojemu su trebali razgovarati o nagodbi u

³¹ Dobro

slučaju Tillet. Weissman je bio službeni odvjetnik Sanforda V Ehringera, osobnog zastupnika nasljedstva.

Međutim, uz to što će se pobrinuti za ostvarivanja prava u ostavštini Tillet, Weissman će morati povesti računa o još nečemu: morat će zaštititi vlastita leđa od optužbe za krivotvorinu. Gail je pretpostavila kako će u neko doba Ehringer prisiliti Weissmana da se povuče kao zastupnik. Weissman će tada postati nesklon svjedok i za jednu i za drugu stranu ovoga slučaja. No, za sada je on čovjek s kojim treba porazgovarati.

U 9 i 55 Larry Black je ušao svojom limuzinom marke Mercedes na parkiralište zgrade u kojoj je bila smještena banka. Gail je čekala u hladovini ispred natkrita ulaza. Larry je zaključao vrata pa se, ispruženih ruku, naslonio na krov automobila, pognute glave, kao da se uputio na mjesto gdje mu onkolog treba priopćiti presudnu vijest. Nakon kratkog vremena okrenuo se i pošao prema zgradi.

Gail je ustala s betonske klupe. Kad ju je Larry ugledao, ona reče: – Već sam se javila Alanovoj tajnici.

Kimnuo je glavom.

– Jesi li dobro? – upitala je. Izgledao je umorno.

– Dobro sam. – Zagledao se u automatska vrata. – Onda, hoćemo li jutros što napredovati?

– Vidjet ćemo. Usput, imam neke novosti o Carli Napolitano. – O kome?

– O javnom bilježniku. – Kako se ne može sjetiti? Gail je pričekala dok nije prošao neki bankin klijent, pa je rekla: – Jučer sam otišla u agenciju Gateway Travel i razgovarala s Carlom, predstavivši joj se lažnim imenom. Pravila sam se da želim aranžman za odmor. Počele smo razgovarati o svemu i svačemu pa sam saznala da ona uopće nije bila u Floridi onoga dana kad je oporuka navodno ovjerena. Bila je u New Jerseyu, u posjetu tek rođenom unučetu.

– Vrag me odnio! – rekao je Larry. – Dokazala si da je oporuka krivotvorena.

– Ne baš sasvim. Možemo pokazati da je Carla načinila nevažeću ovjeru, ali ne možemo dokazati da Althea Tillet nije potpisala oporuku trećega kolovoza. Weissman bi mogao reći da je Carla ovjerala oporuku kad se vratila u grad i da je potpis Althea Tillet već bio stavljen. Sve što znamo pouzdano, jest iskaz sudskog vještaka grafologa i nekoliko logičnih pretpostavki.

Larry je kopkao po kožici oko nokta na palcu. – Kako će nam to pomoći s Weissmanom?

– Izgubili su Carlu Napolitano kao pouzdanog svjedoka. To dokazuje da Weissman laže. Žao mi je što to moram reći, ali Lauren Sontag također. – Gail je povela Larryja izvan prolaza. – Ima ovdje još nečega, ali ne vidim kako se to uklapa u krivotvorenje oporuke Tillet. Agencija Gateway Travel i njezino matično poduzeće Seagate služe vjerojatno kao paravan za neku vrstu nezakonitih poslova.

– Kako to misliš? – šapnuo je Larry. – Nezakonitih? Kako to znaš? – Sjećaš se što sam ti ispričala o Frankieju Delgadu? Upoznala sam toga čovjeka.

Gail je na brzinu opisala svoj posjet otrcanom uredu na aveniji Drexel. Ispričala je i kako se predstavila kao prostitutka.

Larry je djelovao zgranuto. – Nećeš to valjda reći Weismanu?!

– Ne, zašto bih? Ali možda će to izići na sunce u određenom času, ovisno o tome na koji se on način uklapa u sve. Ne smijemo se izbrbljati da sam razgovarala s Carlom ili s Frankiejem. Nazvat ćemo ih „povjerljivim izvorima”.

Iznenada se Larry nasmijao i taj je smijeh zazvučao više kao prodoran urlik. Rekao je: – Tvrtka je već u ponedjeljak zadobila udarac u onomu prokletom članku u rubrici

„Iz pravnoga svijeta”, koji je cijelom svijetu objavio da smo na rubu raspada. Istoga časa kad ovaj slučaj ode na sud, ljudi će pomisliti da smo počeli krasti od dobrotvornih organizacija. Sanford Ehringer bi nam mogao optužiti klijenta za ubojstvo. Bože sveti, što sada? Hoće li sad reći da smo se spetljali sa svodnicima i kriminalcima? Gail, moramo se nagoditi. Idi na nagodbu pod svaku cijenu.

Polagano je odmahivala glavom. – Patrick ne vidi smisao u nagodbi osim ako oni ne pristanu na nešto pristojno. I ja se slažem s time, Larry. Policija nema nikakvih dokaza protiv Patricka. Ne bismo se smjeli pribojavati onoga što bi nam Sanford Ehringer mogao učiniti.

Namrštenih obrva, Larry je upitao: – Što Patrick Norris naziva pristojnom nagodbom?

– Deset milijuna dolara. – Oh, Bože moj.

– Nagodit će se i za četiri, ali to Weissman ne smije znati. Rekla sam Patricku da nam slučaj još nije bogzna kakav. On bi radije dobio četiri milijuna sada, nego se sporio godinu ili dvije i možda na kraju završio bez ičega. Iskreno govoreći, bit ću razočarana ako ih ne uspijemo natjerati na barem šest milijuna.

Larry je odgricnuo komadić kože oko nokta, pa ga poravnao drugom rukom. – Nije li to ono što nam je Howard Odell predlagao u galeriji? Nagodba?

– Ja radije ne bih imala posla s Howardom Odellom. Ne vjerujem muškarcima koji nose tup i imaju umjetne zube. Ako on i njegov rođak Sanford žele sudjelovati u nagodbi, dobro, ali ja zbog njih neću ovaj slučaj odgađati. Ako se gore ne dogodi nešto neočekivano, mi sutra ulažemo zahtjev za opoziv oporuke.

Larry je bacio izgubljen pogled na pročelje zgrade. – No, dakle. Trebali bismo onda poći gore, zar ne? – Gail ga je zgrabila za ruku. Čekaj. Pusti mene da vodim. Ti si mu prijatelj i to bi nam moglo naškoditi. Moramo ga pridobiti da nas shvati ozbiljno, Larry. Weissman mora biti uvjeren da dobivamo slučaj, da o nagodbi razgovaramo samo zato što je to za našega klijenta povoljno i da ćemo ga sasjeći u korijenu ne bude li se složio s nagodbom. Larry, slušaj me. Zaboravi da si ikad radio s njime u gradskom odboru. Nemoj mu se smješkatiti, nemoj ništa čavrljati s njime. Pusti me da mu ja kažem što želimo.

– A što da ja radim? Da sjedim tamo i režim?

– Ne. Želim da me ti odvučeš od njega onoga časa kad nam nešto ponudi. Odigraj pozitivca. Ja mu se neću previše svidati pa će mu trebati netko kome će se moći obratiti. Možeš to učiniti?

– Bože moj. Ovi parničari!

Gail je s klupe uzela torbu za spise. – Jesi li razmislio o onome što mi je Sanford Ehringer rekao o Eastonu?

– Da ne postoji? – Larry zatrese glavom. – Nemam ni najmanjeg pojma što je time mislio.

– Easton. Možda je to bio neki duh. Ili lik iz pjesme Rudyarda Kiplinga. Znaš ono njegovo „Breme bijeloga čovjeka” i sve one bedastoće.

Gledajući je turobno, Larry reče: – Strašno si razigrana. – Šališ se, izvan sebe sam.

Koračali su prema vratima od smečkasta stakla, koja su se okretala prema van a natpis s nazivom banke bljesnuo je na suncu. Bili su sami u dizalu.

Gail reče: – Larry, reci mi nešto o Zakladi Easton. Posljednji put kad smo razgovarali, stekla sam nejasan dojam da znaš nešto o ljudima iz odbora direktora. Dao si mi naslutiti da su neki od njih klijenti naše tvrtke.

– Ne vjerujem da sam to rekao.

– Posve sigurno si rekao da poznaješ neke od njih. – Zaista?

Gail se nasmijala. – Da, Larry. Rekao si. Prije nekoliko tjedana bio si u sali za partnere na ručku s Howardom Odellorn. Poznaješ ga. On je u Eastonu.

– Nismo razgovarali o Eastonu.

– No dobro. Odell je direktor, Sanford Ehringer je predsjednik. Koga još ima?

– Zašto to moraš znati? – Stijenke dizala bile su obložene mutnim staklom i njegov se lik odražavao u dugačkomu iskrivljenom nizu pročelavih glava i prednjica njegova pomodnog odijela.

– Ne znam zašto moram znati – reče ona. – Jednostavno se pitam zašto je ovlašteni zastupnik za Seagate i Atlantic u istoj zgradi kao i Zaklada Easton. U oporuci je novac ostavljen Zakladi Easton, a javni bilježnik radi za agenciju Gateway. Gdje je tu veza?

– Zar je mora biti? Znaš, Gail, u životu postoje slučajnosti. Događaji koji su rezultat puke slučajnosti. Neobičnosti koje nam je Bog ironije namjestio samo da bi nas izludio. – Promatrao je kako od kata do kata promiču osvijetljeni brojevi.

Gail ga je motrila nekoliko trenutaka, dizalo se glatko uspinjalo. – Tko je sve član Zaklade Easton, Larry?

Oglasilo se zvonce. – Razgovarat ćemo poslije. – Vrata su se otvorila i on ispruži ruku, pokazujući joj tako da je propušta ispred sebe. Ispriječila je stopalo preko utora za vrata dizala. – Weissman može čekati. Ne želim ući tamo i razgovarati o ovom slučaju – koji uključuje Zakladu Easton čak i neizravno – i pustiti da me netko iznenada, iz čista mira, pogodi ciglom.

– Ovo je potpuno bespredmetno!

Vrata su poletjela prema njezinoj nozi i Gail je rukom posegnula u prostor lifta, pa izvukla Larryja za jednu ruku. U sagom obloženu hodniku nije bilo nikoga, na objema stranama samo vrata, a na drugom kraju, odmah nasuprot dizalu stajao je pozlaćen nizak stolić, na njemu vaza s umjetnim cvijećem.

Njezina je šaka stezala tkaninu njegova rukava. – Sanford Ehringer je nedvojbeno čudan tip. Pozlilo mi je od njega. Onda, jučer, onaj Frankie Delgado... Kad bih mogla zaći noćima pod površinu ovoga slučaja i svega ga izokrenuti, mislim da bih tu otkrila nebrojene gadosti i niskosti.

Razrogačio je oči. – Gail. Uistinu sam zabrinut za tebe. U posljednje si vrijeme pod velikim pritiskom, znaš. U financijskim si neprilikama. Tu je i sestrina smrt. Rastava. Ta napetost oko toga hoćeš li postati partn...

– Larry, molim te. Neću dobiti slom živaca. – Govorila je tihim glasom. – Samo želim znati tko je član odbora u Zakladi Easton. Nakon nekoliko sekundi on reče: – Radije ne bih o tome.

– Zbog čega, dovraga, ne?

– Zato što oni s ovime nemaju nikakve veze. Povrijedila si njihovo pravo na privatnost naprosto zbog toga što te na to navela znatiželja.

– Znatiželja? Ovo je nasljedstvo od dvadeset pet milijuna dolara! Ti bi trebao biti na mojoj strani. Larry, što je tu tako strahovito važno?

Larryjevo lice, koje je inače imalo prijateljski izraz, postalo je razbješnjeno i nemilosrdno, a usne je stegnuo, iskezivši zube. – Previše toga ti sebi dopuštaš. Ne pokazuješ nimalo poštovanja prema meni kao višem partneru. Oh, da, dopustio sam ti to bez prigovora jer sam po prirodi dobrodušan, ali čak i ja imam svoje granice. Zauzeo sam se za tebe u tvrtki na odboru za dodjeljivanje partnerstva, ali vrlo sam blizu toga da požalim zbog te odluke. Tvoja je sposobnost rasuđivanja žalosna. Razgovarati s Carlom Napolitano na svoju ruku i to na onaj način! Zgranut sam. Partneri jedne uspješne odvjetničke tvrtke nisu toliko nepromišljeni!

Nakon trenutka u kojemu je, sva zapanjena, Gail ostala bez riječi, duboko je uzdrhtala pa udahnula. – Oprosti ako sam te razočarala. Uvijek sam davala sve od sebe.

Larry je čvrsto stisnuo oči. – Znam da jesi.

– Imaš jezivo loš osjećaj za to kad što treba reći.

Ruka mu je na časak krenula prema njoj, onda se naglo spustila. – Oprosti. Gail, nisam mislio ono što sam rekao. Bijes je govorio iz mene.

Okrenula se i odstupala niz hodnik prema Weissmanovu uredu. – Svršimo već jednom s ovime.

Alan R. Weissman bijaše u Vijetnamu vozio lovca; trake i značke raznih odlikovanja visjele su u staklenom kućištu na zidu u njegovu uredu. Nekoć je bio predsjednik Odvjetničke komore Floride, bilo je i fotografija iz tog razdoblja. Tu su bile i fotografije Weissmana koji se rukuje s Jimmyjem Carterom, Goldom Meir, Frankom Sinatrom i Arnoldom Palmerom. Weissman, zajedno s ostalim članovima Gospodarske komore Miami Beacha, presijeca traku. Alan Weissman preplanuo i u izvrsnoj kondiciji, u odijelima koja se sjaje poput prekrasnih zaštitnih svilenih oklopa pod sijevanjem fotografskih bljeskalica. Bio je zgodan tip, široka osmijeha, visoka čela i s kovrčavom sijedom, sve rjeđom kosom.

U svojim tridesetim i četrdesetim godinama bio je na vrhuncu. Još je poznao značajne ljude. Suci bi ga na sudu zvali po imenu. Klijenti su mu bili uglavnom iz Miami Beacha, stariji ljudi. Weissman i još nekolicina odvjetnika pedesetih godina dolazili bi popodne na piće u bar na aveniji Collins. Od tri njegova partnera, jedan je umro prošloga proljeća od srčanog napadaja kod petog položaja na terenu u golf klubu LaGorce. Tvrtka još nije stigla promijeniti uredski papir s njegovim imenom. Drugi mu se partner bavio poslovima s nekretninama, a posljednji partner, Lauren Sontag, navodno je imala izvrsne izgleda za izbor u sudačku službu Okružnoga suda. Weissman joj je vodio kampanju. Kružile su glasine da imaju vezu, te da ga je zbog toga žena i ostavila.

Weissman je bio poznati odvjetnik jer je u tom poslu bio dugo i zato što je nekoć u njemu bio dobar. Nekoliko se klijenata bilo potužilo na njega, tvrdili su da je zanemario njihove slučajeve, ali mu je Komora dopustila da to sredi na miran način sa svakim od njih pojedinačno. Kako bi to izgledalo da bivši predsjednik Odvjetničke komore Floride bude kažnjen zbog kršenja etičkih pravila? Poslali su ga u bolnicu u Boca Ratonu dok cijela stvar ne utihne. Njegova žena, Mona, već je bila uzela odvjetnika za rastavu. Zatvorila je njihove zajedničke račune i onda se okomila na nekretnine. Mlađi mu je sin bio u zatvoru u New Yorku zbog prijevare s obveznicama, a njegova jedina kći obratila se na katolicizam.

Gail je sve ovo saznala u posljednjih desetak dana, raspitujući se među pravim ljudima. Čovjek mora poznavati svoga neprijatelja.

Dok se jutros vozila autom prema South Beachu, odvrtjela je u glavi ovu verziju događaja: Alan Weissman je sigurno plakao od zahvalnosti što su se Rudy i Monika Tillett onako nenadano pojavili i zatražili njegov savjet u vezi s oporukom njihove pokojne pomajke. Nisu je mogli pronaći. Nestala je, bila je spaljena, poderana na komadiće – sam je bog znao gdje je. Posljedice toga bile bi više nego užasne: Patrick Norris, njezin jedini nasljednik, dobio bi kuću njihovih roditelja, umjetnine njihove majke, sve! Pa su mislili da bi im možda g. Weissman mogao pomoći. Dobro će ga za to nagraditi, a cijeli poduhvat i nije toliko opasan.

Kakva sreća što ga je Althea bila posjetila upravo mjesec dana prije toga. Datum nije bio problem. Izmisлити novu oporuku također nije bio problem. Napokon, bit će

isto kao i sa svim drugim oporukama – osim odredbe kojom Rudy i Monika dobivaju kuću i zbirku umj etnina.

No, tada se pojavio Patrick Norris i na sva usta počeo vikati: krivotvorina!

Alternativna verzija: Sanford Ehringer je bio onaj koji je potražio Weissmana. Draga Althea je mrtva; oporuke nema, a moje dobrotvorno društvo moglo bi izgubiti sam bog zna koliko novca. Možeš li smisliti neko rješenje? Irvingu i Jessiki će biti drago što mogu pomoći. A Rudyja i Moniku bo je da isplatimo kako bi šu jeli.

Gail je pomalo morala i žaliti Alana Weissmana. Vjerojatno voli nasljedno pravo, jedino što mu klijentela odumire. Kod pokretanja ostavinskog postupka nema neke velike mudrosti. Ispuniš odgovarajuće formulare, daš da neki ovlaštenu revizor knjiga poslije tebe sve provjeri, kako se ne bi zeznuo s porezima. Ali slučaj Tillett! Kakav je to glib, kakva baruština!

Ono što se tu nikako ne uklapa, zaključila je Gail, jest uloga koju je u toj maloju dramu odigrala Lauren Sontag. Zašto bi stavljala na kocku svoju karijeru zbog Alana Weissmana? Zbog prijateljstva? Ljubavi?

Ljubav. Alan Weissman je bio zgodan, slomljen čovjek. Na neki način nesretna ličnost, a nije li i Lauren bila pomalo nesretna? Bilo je u njoj neke proimjene, sjetne, pa čak i otmjene tuge, koju Gail, svih onih godina koliko je poznavala Lauren Sontag, nikad nije umjela dokučiti. Imala je, dakle, neuspjio brak. Mnoge su žene to preživjele. Imala je kći, pametnu i lijepu djevojku, koja je završavala posljednji razred gimnazije i namjeravala poći na fakultet Radcliffe. To je sigurno razlog da čovjek bude sretan.

Kako je to zanosno što je ona hladna, suzdržljiva Lauren Sontag lagala zbog ljubavi. Pa ipak, rekla je da nemaju seksualne odnose. Nego što onda? Doista, ova je veza obavijena tajnama, a putevi ljubavi su vrlo, vrlo tajnoviti. Postoji li nešto poput strasti bez seksa? Gail to nije mogla zamisliti s Anthonyjem Quintanom.

Ovdje su se njezine misli prekinule, i prelazeći opet cestom po nasipu prema South Beachu, Gail je osjetila bol od samoće i uezvjerenu strah od spoznaje da ga gubi.

Ostatak puta do ureda Alana Weissmana vozila se uz prodorne zvuke s radija, navinutoga do daske.

I sada su se Gail i Larry Black našli s njime licem u lice preko njegova stola. Weissman je, rukama ispruženih prstiju, odozdo, palcem lagano prelazio po njegovu rubu, kao da bi iznenada mogao taj stol isprevertati ili ga rastrgati po sredini. Gornja ploha stola bila je blizu prepune mramorne pepeljare, spaljene od opušaka. Kad su ušli, on je ugasio cigaretu. Soba je bila obložena smeđim baršunom i plastičnim tapetama blijedoružičaste boje, izlizane oko prekidača za svjetlo. Rupičaste zavjese visjele su labavo sa svake strane uskih metalnih roleta, zatvorenih zbog jutarnjeg sunca.

Weissman se s nevjericom smijao. – Deset milijuna dolara? Larry, otkuda ti ova žena? Ta je potpuno luda, jebote!

Larry se pomaknuo na svom stolcu. – Alan, nema potrebe da izmjenjujemo osobne primjedbe. Ono što Gail želi reći...

Gail ga je ušutkala jednim pogledom koji mu je dobacila ustajući sa stolca, te počela koračati – otvorena sakoa, s rukama u džepovima suknje. U cipelama s ravnim potplatom koje bijaše za danas odabrala, imala je koji centimetar više od sto osamdeset. – Razmislite o dokazima, Alane. Vrhunski grafolog iz Južne Floride kaže da Althea Tillett nije potpisala oporuku. Navodni svjedoci ne mogu se složiti oko toga što se dogodilo. Slomit će se na svjedočenju. Vi to znate.

Larry reče: – Ja bih se nagodio za deset, Alane. – Vi ste oboje puni govana. – Mahnuo je rukom.

Gail nastavi: – Oporuka Althee Tillett je krivotvorena. Ja vjerujem da je to učinio netko iz ovoga ureda; ili ste to bili vi izravno, ili ste za to znali i u tome sudjelovali. Ako ovaj slučaj dospije na sud, imat ćete problema.

– Ja da sam krivotvorio klijentovu oporuku? – Razgrnuo je prednji dio košulje. – Da sam tako glup? – Iz otvorena ovratnika izvirilo je nešto kovrčavih sjedina. Uzeo je svoj crveni notes za sastanke. Evo vam nešto za mozganje, gospođo Connor. Moja je tajnica razgovarala s Altheom. Zapisala je da će Althea doći k meni u subotu, trećega kolovoza u deset prije podne. – Pustio je da knjižica s treskom padne na stol. – I zamislite! Althea je došla.

Prekriženih ruku, Gail reče: – Dobro. Bila je tu trećega kolovoza. Da bi potpisala oporuku? Ili ste odabrati taj datum za oporuku zato što je njezino ime već bilo upisano u rokovnik?

Larry je i dalje netremice zurio u Weissmana.

Gail upita: – Jeste li znali da je žena koja je službeno ovjerila oporuku Althee Tillett trećega kolovoza bila u New Jerseyu? Visoko čelo Alana Weissmana bilo je usijano. Raširio je ruke i nasmijao se. – Hajde, napadnite! Pokrenite postupak. Ništa nećete postići. Podnesite i žalbu Odvjetničkoj komori Floride, kad ste se već tako okomili. Ispast ću budala na nekoliko mjeseci, što i priznajem da sam bio. Budala što sam Althei Tillett učinio uslugu. Ali, mislite li da drugi odvjetnici nisu svojim klijentima činili usluge? To se radi, gospođo Connor. To se radi.

– Ne u mojoj tvrtki.

– Vašoj tvrtki? Vi ste tamo ništa. – Sada već skupljajući snagu, Alan Weissman je ustao, povukao hlače nagore od struka. – Deset milijuna dolara! Vi ste ludi. Dat ćemo mu dva. I to je sve. Patrick Norris neka to uzme i neka bude zahvalan. Althea bi još jednom umrla da može ovo vidjeti.

Larry je polako okrenuo glavu prema Gail. Što sada?

– Koliko je Lauren Sontag platila javnoga bilježnika? – upitala ga je Gail.

Weissman je pripalio cigaretu. – Lauren nije bila tu. – Ona mi nije tako rekla. – reče Gail.

– Baš me briga što vam je rekla – Bacio je upaljač na stol, a iz usta mu je prokuljao dim, koji je dolazio iz njegovih pluća.

– Irving Adler također kaže da je Lauren bila tu.

Weissman se obrati Larryju: – Ljudi, ponudio sam vam nešto. Volio bih neki odgovor.

Larry ga je pogledao i zaustio da će nešto reći, ali se Gail ubacila.

– Uzet ću iskaz javnoga bilježnika. Tražit ću da mi pod zakletvom kaže koliko joj je Lauren Sontag platila da počini kazneno djelo.

– Ja ću vas tužiti zbog klevete, i vas i vaše jebene partnere iz Hartwell, Black i Robineaua. – Weissman je divlje piljio u Larryja.

Gail mu se obrati iznad Larryjeve glave. – Kad se ovaj postupak pokrene, Alane, neću ga više moći očuvati od novinara. Što će Herald učiniti kad tamo čuju da je kandidat za Okružni sud upetljan u krivotvorinu?

– Razgovor je svršen. – Weissman je uzdignuo ruke uvis. – Sad je dosta.

Larry ustade s oklijevanjem. Gail je pošla za Weissmanom do njegova stola, gdje je on povukao još jedan dugačak dim iz cigarete. Zaigrala je na posljednju kartu.

– Lauren me tražila – molila me – neka ne dopustim da budete povrijeđeni. Rekla je da ćete je pokušati zaštititi. Rekla je da ćete za nju lagati, govoriti kako ona nije umiješana. Ali jest. Pomagala vam je. A sada ćete gledati kako državno tužilaštvo

ustanovljava da je lagala? I kako Državno sudbeno vijeće procjenjuje njezine sudačke kvalifikacije?

– Gonite se iz moga ureda. – Alan Weissman je rukom obrisao čelo.

– Ja ću saznati istinu, Alane. Računajte s time. Zar želite izgubiti dozvolu zbog Sanforda Ehringera? Zar ćete uništiti Lauren Sontag da biste spasili svoju kožu? Nemojte se zavaravati. Dva milijuna – to je uvreda.

Munjevito se okrenuo prema njoj. – Deset milijuna je uvreda, gospođo Cormor.

– Dajte mi onda neku drugu brojku.

Alan Weissman je otkoračao dalje, neprestano zaglađujući kosu unatrag objema rukama. Iz cigarete između njegovih prstiju izvijao se dim. Larry je pošao za njim do prozora. – Alane, možda se možemo nekako dogovoriti. Nitko ne želi da se ovo pretvori u nešto ružno. Pronaći ćemo neki način.

Gail reče: – Dogovor je za deset, Alane. Želim odgovor do sutra. – Ne razgovaram s vama!

Larry reče: – Gail, neka razmisli preko vikenda. Mora razgovarati o tome s Ehringerom i glavnim nasljednicima. To neće naškoditi nikome.

Neko je vrijeme Alan Weissman stajao leđima okrenut prostoriji i pušio. Onda ga je Gail čula kako govori: – Izbaci je otuda. Ne želim je tu.

Larry se okrenuo i pogledao Gail. Tiho je pokupila torbu sa spisima i napustila sobu. Spustila se dizalom, naslonivši se na stijenku u dnu dizala i tresući se. Njezin je odraz u zrcalima nestajao u beskonačnost – slika žene u jednostavnom, otmjenom sivom odijelu.

Odložila je torbu u auto i pričekala unutra, ostavivši vrata otvorena. Larry je izišao nekoliko minuta poslije. Blijed. Trgao je s palca rastrgani komadić mesa koji je počeo krvariti.

Gail je sada već došla k sebi. Izišla je iz auta. – Što je rekao? – Javit će nam u ponedjeljak.

– Što ti misliš?

Nije ju htio pogledati u oči. Rekao je: – Pokušat će nešto izvesti. Patrick će vjerojatno dobiti svoja četiri milijuna. Mislim da si pobijedila.

– Ne osjećam se tako.

– Ali je to doista velika pobjeda. – Larry je bio ljut, shvatila je to, zbog svoga udjela u svemu. – Paul Robineau će biti ludo zadovoljan. – Ne bih im ja to uistinu učinila, Larry. Mislim, onako ih žrtvovala.

– Zašto ne? Ne možeš biti odvjetnik koji puno priča, a ne radi ništa. – Izvadio je ključeve od auta, zagledao se u njih. – Prije sam volio svoje zvanje. Sada više ne znam. Ne znam jesam li tomu kriv ja ili ovo doba u kojemu živimo. Nikada neću biti dobar u odsijecanju ljudskih glava. Neću to čak moći ni glumiti. – Pronašao je pravi ključ. – Vidimo se u uredu.

Kimnula je glavom, a kroz tijelo joj je zajaukavo mračan vjetar. Larry joj je uputio posljednji, ledeni pogled. – Želim da se ovaj slučaj zaključi.

19. poglavlje

Dok su Patrick i Gail polako hodali prema bulevaru Biscayne, razgovarajući o mogućoj nagodbi, Eric Ramsay ih je slijedio u stopu. Prigovarao je zbog opasnosti koja vlada na ovim ulicama, ali ga je Patrick uvjeravao kako ih čuvaju neki njegovi prijatelji. Sada, dok su prolazili pokraj niza trgovina preko čijih su pročelja bile zabite daske i nažvrljani grafiti, Gail je shvatila što je time mislio: jedan ih je mladić promatrao s ugla, naslonjen na branik automobila. Drugi je hodao s njima ukorak suprotnom stranom ulice, a treći im je čuvao leđa. Svi su nosili sunčane naočale. Zanimalo ju je što bi to oni mogli nositi ispod širokih jakni.

Patrick je stao odmah iza gostionice s natpisom izbljedjele zelene boje, koji je objavljivao da se unutra igra bilijar. Iznutra je, kroz visoke prozore s rešetkama, dopiralo nabijanje rap glazbe. Idući je komad zemlje bio prazan, a među zakržljanim travkama svjetlucalo je razbijeno staklo. Pri dnu posjeda, dvije su se palme kao pijane naslanjale jedna na drugu, a sprijeda je stajala hrpa nakupljenog smeća – listovi palme, truo građevni materijal, stara strunjača, smrskana zahodska školjka.

– Ovo sam htio da vidiš – reče Patrick Gail. – Grad je ovo uzeo umjesto poreza prije nekoliko godina. Pustili bi oni da to ovako trune zauvijek, ali mi smo počeli raščišćavati. Htio bih da ugovoriš kupovinu. – Govorio je to o neslužbenoj skupini ljudi, koji su zajednički prionuli na rad na projektu obnove društvene zajednice – sve je, dakako, uvjetovano time hoće li Patrick dobiti slučaj ili barem nekoliko milijuna putem nagodbe.

Gail je stajala časak na napuklom pločniku, nastojeći u mislima vidjeti redove zasađenih povrtnica i stabala tropskog voća. Dva bloka kuća iza, na bulevaru Biscayne, stajala je kričavo žuto oličena zgrada kino-dvorane Reel Stuff sa zabranjenim, pornografskim programom.

Eric Ramsay reče: – Ne vidim kako bi se ovdje moglo uzgajati dovoljno povrća i voća da se prehrani ova četvrt.

– Ne bi to bio samo jedan vrt – objasnio je Patrick. – Bilo bi ih na tucete. Jedan za svaki blok kuća, svi bi pomagali raditi. Djeca, starci, roditelji. Potrebno je samo sve dobro organizirati i imati nešto novca.

– I vi mislite da će ljudi htjeti to raditi?

– Jasno da hoće. Ljudi žele opet vjerovati u nešto. Umorni su od milostinje i beznađa.

Zašao je dublje u korov, a vjetrić je zalepršao rubom njegove bijele košulje. – Nije ovo tek običan vrt, već metafora. Ovo pruža mogućnost stvaranja nečega iz ničega. Mogućnost da se služimo vlastitim rukama kako bismo se održali na životu. Pravi neprijatelji ovdje nisu nasilje i droge. Oni su tek simptomi. Pravi je neprijatelj tamo vani: kultura masovne potrošnje. Ona ljude toliko učestalo uvjerava kako su beznačajni, da oni počinju u to vjerovati. Nitko tko radi u svome vlastitom vrtu, ne može biti beznačajan, da tako kažem. Ili kad se služi vlastitim rukama da bi proizveo stvari koje treba za sebe i svoju obitelj. Nasilje nije prirodno ljudskoj vrsti. Ono je rezultat očaja.

Eric je grickao unutrašnju stranu obraza, a oči su mu sve plesale, koliko ga je to zabavljalo. S rukama u džepovima, zamahnuo je vrhom svoje rupičaste cipele i opalio limenku od piva. Odklopotala je u travulj inu.

Gail ga je ravnodušno pogledala. – Raspitaj se o ovome u gradskoj upravi. Vidi koliko traže za taj posjed. U redu?

– Svakako.

Patrick se, sav ozaren, okrenuo. – Gail, uspjeh ćemo! Miami je savršeno mjesto za početak. Ovdje ima toliko života, toliko toga novoga i toliko raznih mogućnosti!

Bijaše kupio nove naočale, s metalnim okvirima kao u onim koje mu je Rudy Tillett bio zdrobio na obrazu, na kojemu je još imao zalijepljen flaster. Naočale su bile iste, ali je odjeća bila drukčija. Umjesto onih sivožutih hlača, odjenio je široke pamučne. Malo su popunile njegov visok, tanak lik. Košulja, koja nije imala ni manšete ni ovratnik, bila je oko V-izreza i duž prednjice izvezena arapskim bodom. Neka baka iz ulice mu je to izradila. Madame DeBrosse, njegova gazdarica, sada mu je prala rublje, a dvije sestre su mu donosile večeru.

Gail se nadala da neće biti strašno razočarana ako Patrick ne uspije ubrati plodove iz svoga metaforičkog vrta. Nadala se da će ona tri mladića pod sunčanim naočalama razumjeti.

– Onda, što misliš, Patrick? Dok mi razgovaramo, uživaoci ostavštine vijećaju. Da budem iskrena, sumnjam da će u prvoj ponudi dati više od tri milijuna.

Opet je otkoračao među korov. Čičci su mu se nahvatali za nogavice i smeđe kožne sandale. – To ne valja. Vidi možeš li ih natjerati do pet i da plate porez.

– Čekaj. Patrick, rekao si mi u utorak da ćeš se nagoditi za četiri i ništa nisi spominjao da je to neto. Ti ne predstavljaš dobrotvorno društvo. Moraš plaćati porez. To znači da bi ti morali dati više od osam milijuna dolara kako bi ti ostala četiri neto.

– Gail, ako moram platiti porez na četiri, ostat će mi manje od dva milijuna. To nije dosta. Sve sam dobro razradio. Trebat će nam pet milijuna – neto – da bismo ovdje napravili prvorazredni posao.

Leđima okrenut prema praznom zemljištu, Eric Ramsay je proučavao stambenu zgradu preko puta, pred kojom nije bilo nikakva drveća, već samo hrpe nabacanog smeća. – Dva milijuna je mnogo novca. Ja bih bio zadovoljan s dva. Ali, s pet biste mogli prerovati buldožerom sve sjeverno od ulice Flagler.

– Eric, za Boga miloga.

– Ne, u redu je – reče Patrick smiješeći se. – Ne žive sve žrtve društva u ovoj četvrti. Svatko od nas očajava na svoj način.

Eric mu je uzvratio osmijeh. – Ja ne. Budite sigurni u to.

– Najsigurniji pokazatelj da očajvate jest činjenica da i ne znate kako vam se to događa – reče Patrick tiho.

– Je li? No, vi samo živite svoj život, a ja ću svoj.

– Ne možete se izdvojiti od ostaloga svijeta, Eric – nastavio je Patrick. – Vi ste odrasli u sloju povlaštenih, zar ne? Bez ikakvih briga. Jeste li ikad pogledali oko sebe? Većina ljudi nema takvu sreću.

– Hej, pa valjda nisam ja za to kriv!? – Ericovo je lice postalo ružičasto. – Vi biste htjeli da se ljudi osjećaju krivima. Ja nisam kriv, došao sam na ovaj svijet kao i svatko drugi. I vidim sve u pravom svjetlu. Ovaj je grad zahodska jama. Da sam ja na vašem mjestu, uzeo bih taj novac i nestao. Što god učinite, neće ništa značiti.

Patrick se i dalje smiješio. – Ali, Eric, ovo je upravo onakva reakcija kakvu društvo i želi izazvati u nekim ovdašnjim mladim ljudima. Da ste siromašni, ne biste bili odvjetnik, već biste pljačkali turiste ili. trgovine elektroničkom opremom.

Mišići na Ericovu vratu su se napeli, a lice mu se zacrvenilo.

– Hoćete li prestati vas dvojica? – ubacila se Gail. Mrko je pogledala Erica i zgrabila Patricka za lakat, okrećući ga natrag prema savjetodavnom centru. Nastavili su hodati. – Slušaj, Patrick. Moraš biti razuman. Riskantno je poći na sud.

– Ne želim odstupiti, Gail. Krivotvorili su oporuku tete Althie. Ovdje je riječ o načelima, znaš.

– Znači da jednostavno navalimo na njih i potučemo ih?

– Oh, Gail. – Zaječao je. – Da navalimo? Ne želim izgubiti. Ne smijem izgubiti. Znaš li tko želi da im dam intervju? Miami Herald. Zastala je. – Nisi smio ovo pustiti u javnost.

– I nisam – reče on. – Ali kako da spriječim ljude da saznaju? Svi u ovom kraju govore o tome.

– Znači, zato me jutros nazvala Liz Lerner! – Tko je to?

– Ona piše u rubrici „Iz pravnoga svijeta”. Rekla sam joj da ja o svojim slučajevima nikada ne govorim. Pogotovo ne o ovom slučaju. – Ako se novinar pojavi, što da mu kažem?

Opet su nastavili koračati. Gail reče: – Poslat ću ti naše ljude iz Odjela za odnose s javnošću. – Kad se nasmijao, rekla je: – Ovo je sve vrlo ozbiljno, Patrick. Sudac će se povesti za mišljenjem koje je o tebi izgradio, priznao to on ili ne. Ne možemo si dopustiti nijednu pogrešku u načinu na koji bi te mediji mogli prikazati.

– Dobro, dobro.

– Bez ikakvih govora – naglasi ona. – Nemoj raspravljati o slučaju. Samo se smiješi i govori nešto općenito i neodređeno. Odjeni normalnu košulju. I ošišaj se.

– Drugim riječima, da jednostavno budem svoj.

Hodali su neko vrijeme u tišini. Patrick reče: – Zar zaista misliš da bismo mogli izgubiti?

Gail mu je ispričala o Carli Napolitano – cijelu priču koja je njemu bila iznimno zabavna. – Weissman i Lauren Sontag i svjedoci oporuke mogli bi svoje priče prikazati posve istinitima, tako da bi im sudac mogao povjerovati bude li tražio neki razlog da presudi protiv nas. Mi pak imamo sudskog vještaka, ali čak se ni on ne može zakleti kako Althea Tillett nije potpisala oporuku. Može se jedino zakleti da tri od šest potpisa ne izgledaju kao njezini. – Gail je zatresla glavom. – Hoćeš onu žalosnu istinu? Mogli bismo se naći u škripcu.

Patrick reče: – Rosa Portales. – Tko?

– Rosa Portales je domaćica tete Althie. Živi na posjedu oko kuće. Ona će znati što je teta Althie učinila s oporukom. Zašto se toga prije nisam sjetio?

– S onom oporukom prije oporuke u kolovozu? – Da.

– To je ona po kojoj si trebao dobiti pedeset dolara za članstvo u Američkoj udruzi za slobodu građanskih prava? Ako ta oporuka još uopće postoji?

– Sigurno je više nema, zacijelo je poderana, spaljena – reče Patrick. – Ako to teta Althie nije učinila sama, onda su je spalili Rudy i Monika kad su prekopavali po njezinim stvarima i pronašli je. – Patrick se nasmiješio Ericu Ramsayu. – Gail i ja idemo u Miami Beach. Bit će mi drago da vas netko odveze natrag u grad.

Na putu ovamo bili su uzeli taksi, jer Eric nije želio ponovno izlagati opasnosti svoga Lexusa, no ipak je pošao s Gail – radi njezine sigurnosti, kako je rekao. Gail je pogledala na sat. – Ne znam.

– Hajde – reče Patrick. – Pronaći ćemo Rosu. Osim toga, zacijelo želiš vidjeti kuću, zar ne? Nisi čak ni znatiželjna?

Vozili su se u smeđoj Patrickovoj Mazdi preko ceste Venetian Causeway, stari je auto grmio pri ravnomjernih pedeset, šezdeset kilometara na sat. Patrick je na volan položio obje ruke, škiljeći kroz napukli vjetrobran. Gail je spustila prozor; rashladni je uređaj bio pokvaren.

– Misliš li da sam bio pregrub s Ericom?

– Siroti Eric. Ne zna on što bi s tobom – reče Gail. – Nisi baš tipičan klijent. – Ovjesila je ruku kroz prozor. Danas je imala haljinu šivenu po mjeri, u njoj se osjećala ugodnije nego u kostimu. – Možda je on moja sudbina. Jednom si rekao da nam sudbina u život šalje određene ljude kako bi nas iskušala.

Pogledao ju je znatiželjno. – Ne sjećam se toga.

– Jesi, rekao si. I tako sam dobila stručnjaka za porez, visokog 195 centimetara, u prugastu odijelu, koji vozi Lexusa. – Uzdignula je bradu i pustila da je povjetarac miluje po vratu. – Znaš, Patrick, ako doista dobijemo slučaj, s moralne strane uopće ne bi bio grijeh kada bi dao popraviti rashladni uređaj.

Prešavši preko ceste na nasipu, Patrick je skrenuo udesno u ulicu North Bay, usku ulicu koja je vijugala duž zapadne strane Miami Beacha. Istrošeni asfalt raspadao se na njezinim rubovima. Stabla indijske smokve nadvijala su se u luku iznad njih. Ovoj četvrti nije bio svojstven nikakav poseban graditeljski stil, osim što su sve kuće bile dobro održavane. Na jednu je prilaznom putiću bio parkiran Rolls-Royce, na drugomu kombi. One otmjenije kuće nalazile su se na drugoj strani zaljeva. Nekoliko ih se sakrilo iza ograda ili zidova sa sigurnosnim kamerama na velikim ulaznim vratima.

Kuća Althee Tillett bila je smještena podalje od ceste, iza nadsvođena ulaznog puta s uličnim svjetiljkama sa svake strane. Izgledala je kao kuće građene dvadesetih godina, raskošna dvokatnica u mediteranskom stilu, s krovom od crvena crijepa i plavo isprugastim platnenim nadstrešnicama iznad vrata i prozora. Rascvjetane biljke penjačice uspinjale su se po stupovima duž natkrivena trijema. Trostruka garaža prostirala se od istoka na zapad, tvoreći s glavnom kućom oblik slova L. Prilazni put od ciglenih pločica vijugao je kroz gustu travu, pa zaokretao oko vodoskoka, u kojemu je gola betonska ljepotica, obla trbuščića i visoko postavljenih grudi, pridržavala na ramenu krčag za vodu. U njemu nije bilo vode.

Na prilazu su već stajala dva automobila, neki sjajni japanski model neodređenog tipa i stari zeleni Plymouth s plastičnim krovom i naljepnicom na braniku: Jesucristo es el serior'S.

Patrick reče: – Emilio je tu. Vrtlar. Drugi je automobil vjerojatno Rosin. – Parkirao je u sjeni indijske smokve. Zujanje kosilice za travu kao da je dolazilo odnekud iza kuće. Na ulaznim je vratima Patrick pretraživao ključeve, a onda je uspio smjestiti jedan u bravu.

– Zar ćemo samo tako ući? – upita Gail.

– Jasno. To je moj dom. Živio sam ovdje, sjećaš se?

U slabo osvijetljenom hodniku zrak bijaše prohladan. Gailine su se oči privikavale. Debeo orijentalni sag ležao je na parketu; po zidovima se ljeskala zlatna svila. S obje strane izrezbarene pregrade od mahagonija stajala su dva psa od kineskoga porculana i čuvala stražu, a crveni su im jezici ispali kroz nakežene zube.

Gail je pogladila jednoga od njih između ušiju.

– R. W. i teta Althie kupili su ih u Hong Kongu – objasnio je Patrick. – Izgleda poput ulaza u neku parišku javnu kuću, što misliš? Predsoblje se širilo u prostranu dnevnu sobu – ležajevi presvučeni žutim brokatom, s visokih prozora visjele su zavjese s uzorkom vjenčića od cvijeća i grančica, na jednom zidu par kubističkih slika, na drugome suvremene apstrakcije. Pod lusterom okrugao stol u Art Deco stilu, a na

njemu brončani kip: Pan s jarčjim kopitima svira svoju frulicu. Grčki stupovi pružali su se duž jedne strane sobe, na drugoj strani bilo je zavojito stubište. Reprodukcijska bezglava Krilate slobode odjevene u togu, stajala je na postolju pokraj koncertnoga klavira.

– Maison Tillett – rekao je Patrick, koračajući polako sobom s rukama u džepovima. – Buržujski mokri snovi.

Gail je vrškovima prstiju lagano prelazila preko naslona izrezbarena, pozlaćena talijanskog stolca s jastučićem od crvena baršuna. – Tko je nakupovao sve te stvari, tvoja teta?

– Najvećim dijelom. R. W. bi se strašno ljutio, ali nikad ju ne bi sprječavao. Mislim da se volio natezati s njom oko toga. Jesi li ikad upoznala R. W.– ja?

as Isus Krist je gospodin – Ne, koliko se sjećam.

Patrick se nasmijao. – Zamisli prezbiterijanskog svećenika s crnim trodijelnim odijelom, hladnog, narogušenog. Uglavnom sam mu se micao s puta. Ali on i teta Althie su si bili dobri. Sлагali su se, koliko se god to činilo smiješnim. Kad je umro, ona je nastavila kupovati predmete. Mislim da je, na neki način, time pokušavala nadomjestiti njega. Svaki puta kad bih došao u posjet, imala mi je pokazati nešto drugo.

Tumarao je neko vrijeme po sobi, a onda se zagledao u stubište što je zaokretalo na drugi kat. Pogled mu je klizio po stubama prekrivenima crvenim sagom, pa skrenuo prema dolje, na mramorno podnožje stubišta.

Gail mu je prišla i zastala pokraj njega. – Ovdje su je pronašli? Nakon nekoliko trenutaka, kimnuo je glavom. – Da. Ne znam gdje ... gdje se to dogodilo. Nadam se da je bilo brzo. Ali ako nije ... Kažu da vidiš bijelu svjetlost ili tako nešto. – Pogledao je Gail, osmjehnuvši se slabašno. – Teta Althie je vjerovala u takve stvari.

Potapšao je raširenim dlanom kraj ograde, pa onda opet zabio ruke u džepove. Usredotočio se na nešto na drugom kraju sobe. Koga vruga ...? – Prišao je izbliza pregledati prazan prostor iznad jedne sofe. – Nema je.

– Čega?

Pokazao je na blijedi, prazan četverokut. – Gauguin tete Althie. Bila je to Tahićanka koja leži u travi. Gola žena, a pokraj nje lisica. – Pravi Gauguin? – Gail je stupila bliže, kao da bi se slika mogla opet pojaviti.

– Pa ... ne. Bila je to kopija. Kupili su je u Amsterdamu. Ali djelovala je kao izvornik.

Uto se odozgo začuo glas. – Oprostite, ali ... tko ste vi? – Gail i Patrick se okrenuše. Neka žena bijaše sišla već do pola stubišta, mršava žena s naočalama, imala je oko trideset godina, plava joj je kosa bila ošišana u kratku frizuru, sa šiškama preko čela. Traperice su joj na koljenima bile prašnjave.

Patrick reče: – Tko ste vi? – Ja sam vas prva pitala.

Gail se vratila na drugi kraj sobe. – Ovo je Patrick Norns, nećak gospođe Tillett. Ja sam njegova odvjetnica, Gail Connor. Pokušavamo pronaći domaćicu. Je li ona gore kod vas?

Žena je oklijevala, kao da nije sigurna bi li im mogla vjerovati da nisu znali kako je ona ovdje u kući, i to sama. – Ne – rekla je. Ponovno je pogledala Patricka. – Kako ste ušli?

On joj reče: – Imam ključ. Sad ste vi na redu. Tko ste vi?

– Susan Stone. Radim za agenciju Tone Art and Antiques. Mi obavljamo procjenu nasljedstva.

– Znači, lešinari već kruže. Za koga radite, za Alana Weissmana? – Ne, za Moniku Tillett. Slušajte, nije mi rekla da smijem ovamo puštati ljude. Možda bih je trebala pozvati.

Gail je rekla: – Samo nam recite jeste li vidjeli Rosu Portales. Ona je bila kućedomačica kod gospođe Tillett.

– Danas sam ovdje treći dan i nisam od pomoćnog osoblja vidjela nikoga osim vrtlara. – Pokazala je glavom prema vrtu iza kuće koji se vidio kroz široke prozore. Uz nasip pokraj mora, jedan je čovjek sa slamnatim šešikom prebacivao travu iz vreće u kolica.

Patrick reče: – Emilio bi mogao znati gdje je.

Gail se obrati Susan Stone: – Pitat ćemo ga. Nemate ništa protiv? – Pa, ne.

Ali Patrick je uočio nešto drugo, tri kartonske kutije naslagane uz ulaz u predvorje. – Što je ovo? – Glas mu postade oštiji. – Što vi to, ljudi, radite ovdje? Nemate nikakvih prava uzimati odavde bilo što. To nije vaše.

Uzvratila mu je prijetećim pogledom. – Mislím da bi trebali otići. – Moji odvjetnici pripremaju sudsku zabranu.

Gail reče: – Patrick, ja ću to srediti, poslije. Hajdemo razgovarati s Emiliom. – Nasmiješila se Susan Stone, a Patrick je pošao otkvačiti zasun na pomičnim staklenim vratima. Žena se okrenula i otkoračala između dvaju grčkih stupova, nestajući dublje u kući.

U času dok su Gail i Patrick prelazili terasu, Emilio je dolazio s druge strane dvorišta, gurajući kolica. Miris svježe pokošene trave ispunio je Gailine nosnice.

Patrick je mahnuo rukom. – Oye, viejo, que pasa?³² Žmirkajući, vrtlar je spustio ručke kolica na tlo. Lice mu se ozarilo. – Senior Norris, es usted?³³ – Glavom i bradom, amigo. Kako ste mi vi? – Dobro sam.

– Još radite ovdje, čovječe?

Emilio se nasmijao, duboke brazde usjekle su se na opaljenom licu. – Trava ne prestaje rasti.

– Ovo je moja odvjetnica, Gail Connor.

Emilio je trznuo glavom, pa izvadio maramicu iz džepa i obrisao znoj s vrata. Imao je nezgrapne ruke. Nokti su mu bili rascijepani, pod njima sve crno od prljavštine. – Užasno je to s gospođom Tillett. Tako mi je žao. Bila je dobra žena. – Skinuo je šešir i spustio glas. Ostavila mi je novaca u ... Como se dice?³⁴ El testamento.

– Oporuka – reče Gail. – Ostavila vam je novaca u svojoj oporuci. – Deset tisuća dolara, prisjetila se Gail.

– Si.

Patrick ga upita: – Emilio, jeste li vidjeli Rosu? Živi li ona još uvijek ovdje?

Odmahnuo je glavom. – Otišla je. Otišla ... – Učinio je rukom pokret kao da želi dočarati koliko je dugo već nema. – Uf. Davno. Kad je gospođa Tillett umrla, nisam više vidio Rosu.

– Znete li kamo je otišla? – pitala ga je Gail.

Emilio slegnu ramenima. – Otišla u Hialeah, mislim. Možda da pitate onu ženu unutra. Ili el senora Tilletta. – Podignuo je ručke kolica. – Samo polako, stari – reče Patrick, tapšući ga po leđima.

³² Zdravo, stari, kako je?

³³ Gospodinc Norris, to si ti?

³⁴ Kako se ono kaže?

– Que Dios te bendiga³⁵. – Emilio se nasmiješio, kimnuvši glavom pozdravio Gail, pa nastavio svojim putem oko kuće.

– Hialeah – reče Gail. – Gdje u Hialeahu?

Patrick je još gledao za Emiliom. – Podsjeti me: ako s ovim slučajem odemo na sud i ja pobijedim, on će dobiti svoj novac.

– Podsjetit ću te – reče ona.

Pokazao je prema kući. – Pogledaj ovo. – Gail je ugledala onu ženu kako ih promatra kroz pomična vrata. Patrick je skupio ruke oko usta i povikao: – Želim vam ugodan dan!

– Hajdemo – rekla mu je Gail.

– Vidiš one male okrugle prozore ispod krovnih zabata? – upitao je Patrick. – To je tavan. Znao sam tamo gore sjediti i čitati satima, nastojeći ostati čitav u ovoj ludoj kući.

Činilo se kao da zapadna strana stare kuće gori na poslijepodnevnom suncu, na početku toga godišnjeg doba kad se sunce primiče jugu, a dani postaju pastelni i zlatni. Gail je lutala očima preko krova od crvena crijepa, preko prozora iznad kojih su se nadvijali lukovi, po krovovima od platna s plavim prugama, prostranom zelenom travnjaku, preko cvijeća i živice i drveća što se uzdizalo i pružalo svoje grane iznad njih. Ptice su pjevale. Voda je zapljuskivala ciglom obloženi rub duguljasta tirkizna bazena za plivanje. Rešetkasta vrtna kućica stvarala je sjenu za bijeli metalni stolić i stolce sa svijetlim jastučićima. Odněkud još dalje niz nasip, čulo se kako netko pali motor čamca ručnim pokretačem, a zatim prigušeno lupetanje motora.

– Ovo je prekrasna kuća – reče Gail. – Mogla bih odmah doći živjeti ovdje.

Rukom je pokazao na drugi kat. – Monikina je soba bila na onom kraju tamo, s balkonom, a Rudyjeva odmah do njezine. Vrlo zgodno. Moja soba je bila dolje u hodniku. Na katu ima šest soba, dolje osam, prostorije za kućnu pomoćnicu su iznad garaže. Bože, kakve su zabave znali priređivati! Živa glazba vani na terasi. Jazz sastavi, gudački kvartet, latinoamerička plesna glazba, što god poželiš. Ples, piće. Ljudi odjeveni u svečane večernje haljine i odore i smokinge. Netko bi uvijek načinio scenu, ili bi nekoga uhvatili s tudom ženom u nekoj od spavaćih soba. Podsjećalo me to na one opise zabava koje je davao Jay Gatsby. Jesi li čitala Fitzgeralda?

– Ne, još otkad sam išla u gimnaziju – priznala je Gail.

Patrick je zurio u niske obrise stabala i zgrada udaljenih kilometar-dva, na drugom kraju zaljeva Biscayne, i male otočiće s gusto obraslim raskošnim borovima. One noći kad su njih dvije razgovarale, Lauren Sontag je nagovijestila Gail kako Patrick mrzi svoju polubraču iz razloga koji su zadirali dublje od puke ljubomore. Mogla bih ti štošta ispričati, rekla je Lauren. Priče iz djetinjstva, u kojima nitko od njih nije prošao neozlijeđen.

– Pogledaj Miami odavde. Što vidiš? – Ne znam. Ništa posebno.

– Ne. To je iluzija. Ne vidiš onu prljavštinu ni nasilje ni drogirane klince. Stojiš ovdje i zamišljaš kako je život u Americi, na poslijetku, vraški dobar. Zbog čega svi nešto kukaju?

Odjednom se Gail osjetila umornom od svega ovoga. – Pođimo reče ona opet.

Neko ju je vrijeme zabrinuto promatrao. – Svaki puta kad te u posljednje vrijeme vidim, imaš na licu ovaj izraz, kao da si upravo otkrila da planetom upravljaju izvanzemaljska bića.

³⁵ Blagoslovio te Bog!

– Sve je nekako nezemaljski čudno u posljednje vrijeme.
Stavio je ruku preko njezina ramena. – Zašto ne ostaviš onu tvornicu u kojoj radiš i ne počneš se baviti nečime što ima smisla?
– Rad na tvom slučaju nema smisla?
– Mogla bi nam se pridružiti kao pravni zastupnik kad uspijemo pokrenuti naš projekt. Mi te ne bismo tjerovali da radiš osamdeset sati tjedno, kao što radiš za Hartwell, Black i Robineac. Kako uopće imaš vremena za život?
– I Anthony mi to isto kaže.
– Nemoj mi reći! Hoće da radiš za njega. – Patrick se nasmijao. Tako da te može imati na oku.
– Ne. Nije to rekao. A ni ja to ne bih učinila, čak ni da me traži. Onda još doda: – Ne očekujem da mi on to ponudi.
Sunce je granulo s terase. Otvarala su se jedna od staklenih vrata.
Monika Tillett je dugačkim koracima prošla pokraj bazena, čvrsto stisnutih šaka, ljuta i s prijetećim izrazom na licu. Vjetar joj je mrsio crnu kosu. Imala je na sebi kombinezon do koljena, usko pripijen, sa crnobijelim prugama, te kratke bijele čarape, čiji je rub bio prevrnut preko crnih polucipela.
– Što radiš na ovom posjedu, Patrick? – zauralala je. – Monika, kako mi je drago što te vidim.
Gail tiho reče: – Nemoj započinjati, Patrick. Pusti, idemo. Monika je pogledala Gail. – A ti, zar nemaš pametnijeg posla? – Smiri se – reče Gail. – Samo tražimo Rosu Portales.
– Tko je to?
Patrick reče: – Ne sjećaš se, Monika? Rosa Portales je radila za tetu Althie posljednjih petnaest godina. Čistila zahode? Laštala podove? Nosila ti piće na pladnju kad si se udostojila doći u posjet.
Gail ga je oštro pogledala pa rekla: – Očito je Rosa otišla odavde nakon smrti gospođe Tillett. Znaš li kako da dodemo do nje? Monikine oči pretvoriše se u uske proreze. – Ne. Ne znam. Staklena su se vrata opet otvorila i kroz njih je, s oblačićem ras hladena zraka, izišao Rudy. Crne traperice, crna majica, male okrugle sunčane naočale s blještavim plavim staklima.
– Patrick, neovlašteno si stupio na tuđe imanje. I ti i tvoja odvjetnica. Već sam upozorio gospođicu Stone da nazove 911, stoga smjesta napusti posjed.
Patrick se nasmiješio. – Da napustim posjed? Kako domišljato. Susan Stone je virila kroz pomična vrata, u uzbuđenju se obujmila rukama oko struka.
Gail reče: – Rudy, znaš li kamo je otišla Rosa Portales? – Plave su se naočale polako okrenule prema njoj. – Rosa Portales. Radila je za tvoju pomajku kao domaćica.
– Nemam blage veze.
– Što želite od nje? – zapitala je Monika.
Gail nije odgovorila. – Gospođa Tillett vjerojatno ima broj Rosina telefona u adresaru. Ako vam nije teško...
– Što se o tome ne raspitate kod Alana Weissmana? – odbrusi Rudy.
Gail je osjetila kako u njoj raste bijes. – Tek toliko da se ne iznenadite – ako do ponedjeljka u podne ne postignemo nagodbu u ovom slučaju, onda u ponedjeljak poslijepodne, uz molbu za poništenje oporuke te hitan zahtjev za nalog o zabrani stupanja na posjed, ulažem i zahtjev da se odredi staratelj za ostavštinu.

Jedna je Rudyjeva obrva skočila iznad staklena okvira. – Molim? – Nadzornu osobu! Neutralnu stranku koja će čuvati vlasništvo na ovom imanju sve dok sud ne odluči kako će se sve riješiti. Što se o tome ne raspitate kod Alana Weissmana?

– Je li to zato što smo uzeli procjenitelja? Zbog toga ste tako uznemireni? Pa moramo dati sve na procjenu, zar ne!?

Patrick je zakoračio ispred Gail. – Reci, Rudy, gdje je onaj lažni Gauguin koji je visio iznad sofe? Jesi li ga prodao nekom naivnom turistu iz Iowe?

Rudy je okrenuo glavu prema kući, a tetive na njegovu vratu protegnule su se u elegantnoj liniji do širokih ramena. S tim je profilom mogao reklamirati kolonjske vodice u časopisima za muškarce. – Susan? Je li policija već stigla?

– Nije joj ni rekao da ih zove – reče Patrick Gail. – Rudy laže. Gail ga uhvati za ruku. – Krenimo.

Monika je uperila prst poput koplja prema vrtnoj stazici ukrašenoj cvijećem koja je vodila oko kuće. Zavriskala je: – Marš odavde, Patrick!

– Što je u onim kutijama u dnevnoj sobi, Monika?

– Stvariwaše majke s tavana nemaju nikakve jebene veze s tobom.

Patrick je prešao terasu, ali Monika je potrčala i postavila se ravno pred staklena vrata. Bila je niža od njega trideset centimetara, ali se činilo kao da se oko nje roje i iskaču narančaste zvjezdice. – Ne ulazi u kuću, proklet bio!

Patrick ju je odgurnuo u stranu, pa šibnuo pomična vrata tako snažno, da je okvir iskočio iz metalnih vodilica i staklo se rasprsnulo u milijun kristalnih komadića, koji su se poput tuče rasuli po terasi.

Gail je pohrlila kroz prazan okvir, drobeći staklo pod cipelama. – Patrick!

Rudy ga je prvi dostigao. – Platit ćeš za ova vrata, govнару! Patrick je zabio šaku Rudyju u trbuh. Ovaj se presavinuo napola, gušeći se. Male plave sunčane naočale visjele su mu s jednog uha. Monika je zavriskala. Patrick ga je pogodio dvaput u lice, onda su se obojica počela valjati po sagu.

Reprodukcija Nike zaljuljala se na svome postolju, zalebdjela u zraku, pa se strmoglavila na pod. Uz prodorno kričanje, Susan Stone je skočila i izmahnula joj se, pa je kip tresnuo kroz stakleni stol.

Iznenada se Rudy uspravio i zamahnuo vojničkom čizmom prema Patrickovoj glavi. Patrick ga je zgrabio za nogu i ovaj je zateturao u Steinwayov klavir, listovi s notama zalepršali su na pod. Poklopac je žestoko tresnuo, a žice su lupetale i zveketale. Patrick ga je priklještio u udubinu klavira, čvrsto stišćući prste oko njegova vrata. Krv se prelila preko Rudyjeva nosa i usta. Monika se objesila oko Patrickova struka, njezini su krici parali zrak.

Hitnuvši torbicu u stranu, Gail ga je zgrabila za ruku. – Što to radiš? Prestani!

Nejasno je čula mukle udarce; lupanje pa povike. Susan Stone zaletjela se otvoriti ulazna vrata. Patrick i Rudy prevrnuli su se na stolić za kavu, koji je pod njihovom težinom zastenjao, pa se s praskom slomio. Patrick je bio nad Rudyjem i treskao njegovom glavom o naherenu hrpu časopisa Architectural Digest. Crna Rudyjeva kosa poskakivala je u ritmu Patrickovih kletvi.

– Jebeni izopačeni pederski kurvin sine! Ubit ću te, govнару jedan! Ubit ću te načisto!

Rudyjeve su se oči izokrenule. – Prestani! Patrick, prestani!

Gail je osjetila kako ju je netko grubo odgurnuo, osjetila je kako je leđima udarila u prevrnutu klavirsku klupicu, ugledala je mutnu tamnoplavu mrlju. Muški glas je povikao: – Hej! Prekinite!

Policajci. Dvojica – jedan crnac drugi bijelac. Crni je policajac stavio palicu Patricku pod grlo i povukao je objema rukama unazad, dok su mu mišići napinjali rukave. Patrick je hroptao, mlatarao nogama po zraku. Gail je obujmila policajčevu ruku i vikala mu neka prestane.

Rudy je navalio na Patricka. Policajac ga je zgrabio za lakat. Rudy se okrenuo i zario mu šaku u rebra.

– Pasji ... – Zavitlao je palicom i Rudy je zaurloao od bola. Monika se bacila policajcu na leđa i zarila mu nokte poput kandži u vrat. Skini se s mene, kurvo!

A onda su ušla još dva policajca.

20.poglavlje

Policajci su ih sve izvukli van. Znatiželjni susjedi okupili su se na kraju dugačkog prilaza kući. Emilio je sve promatrao od ispod jednoga drveta, neprestano vrteći u rukama slamnati šešir. Susan Stone je sjedila na trijemu držeći se rukama za glavu.

Nevoljko su otkopčali Gailine plastične lisice pošto je Susan objasnila da je Gail samo nastojala zaustaviti tuču. Pazeći na svoj lijevi kuk, Gail je otkoračala do mjesta uz vodoskok, na kojemu su Patricka postavili uz Rudyja i Moniku. Policajci su svima pročitali njihova prava. Sada su im pretraživali džepove, Patricku prvom.

Prišla mu je. Nove su naočale nestale, jedno mu je oko bilo zatvoreno, a čeljust mu se ispod brade nadimala. – Patrick, jesi li dobro?

Kimnuo je i s bolom iskrivio lice kad mu je jedan od policajaca sklonio ruke kako bi pretražio njegov stražnji džep. – Već su mene tukli policajci. – Prednji dio košulje bio mu je poprskan krvlju.

– Ići ću za tobom u postaju – reče ona, ne znajući što bi drugo. Možda da nazove Anthonyja, dodala je u sebi, ali je brzo odbacila tu zamisao. – Da zovem čovjeka za jamčevinu?

Policajac koji je pretraživao Patricka reče: – Vratite se na trijem, gospodo.

– To je moja odvjetnica – tiho je rekao Patrick.

– Odlično. Blago tebi. Sad zaveži. – Vratio je u Patrickov džep češalj, lisine kapi za oči i novčanik, ali je kolut na kojemu je kao privjesak bio pričvršćen švicarski vojnički nož, bacio u plastičnu vrećicu koju mu je pridržavao crni policajac. Obojica su imali rukavice od rastezljive gume. Druga dva policajca, muškarac i žena, stajali su po strani i uživali u prizoru. Žena je naslonila ruku na držak pištolja.

Gail reče: – Ima pravo razgovarati s odvjetnikom. – Ono što je znala o kaznenom pravu i postupcima više je bila pokupila s televizije nego iz stvarnoga života, a znanje iz građanskoga prava nije tu ništa pomagalo.

Policajac je pokazao palcem prema trijemu. – Rekao sam da prijedete tamo. Smetate. – Okrenuo se kad je Rudy zaječao.

– Neka netko zove vatrogasce. Smjesta ... – Rudy je zvučao kao da je teško prehladen. Prugasti tragovi krvi, koja mu bijaše potekla iz nosa prema bradi i vratu, i na dlake na grudima sada su se sušili. Crna mu je majica bila rastrgana, usne otečene. – Trebam hitno liječničku pomoć.

Policajac je potapšao Rudyja po džepovima, rukama mu na brzinu pretresao noge. – Zašuti, budalo.

Rudy se ukočio. – Ne smijete sa mnom ovako razgovarati. Što vi mislite tko sam ja? Nisam vam ja neki od vaših kriminalaca, znate! Ozlijeđen sam.

– Sve što znam, budalo, je da te privodimo. – Vratio je novčanik od nojeve kože natrag u Rudyjev džep sa strane.

– Nisam ja ovo započeo, policajče. Patrick Norris je napao mene. Policajac mu se unio u lice. – Zaveži, jebemu!

Monika se nagnula i zaurkala na policajca. – Zaveži ti! Žalit ćemo se! Mi poznamo gradonačelnika, a vi ste u velikom, gadnom sosu! Kako se zovete?

Policajac je prstom pokazao na pločicu s imenom. – Liebowitz. Pazite da ga dobro izgovorite. – Crni se policajac nasmijao.

Onda je Liebowitz značajno objavio: – Uhu, dečki. – Otvorio je malu pocakljenu kutijicu ukrašenu u stilu kloazonizma³⁶ – Imamo tu malu priručnu ljekarnu, g. Tillett. Kakav je ovo bijeli prah, čovječe moj?

Rudy ga je bijesno gledao. Liebowitz je ubacio kutijicu u plastičnu vrećicu, pa mu vratio štapić groždane masti za usne u prednji džep.

S rukama iza leđa u lisičinama, Monika je počela gorko ridati. Kako to možete raditi? Pogledajte ga! Moj brat je ozlijeđen! – Iz nosa joj je curilo pa ga je obrisala o rame svoga kombinezona, umrljanoga ili Rudyjevom ili Patrickovom krvlju – vjerojatno krvlju obojice. Vrištala je: – Oduzet ću vam posao!

– Nadam se da će vam se svidjeti. Plaća ionako nije nešto posebno.

Ostala tri policajca poludjela su od smijeha, a policajka je počela pretraživati Monikine džepove.

Strahovito bijesna, Gail je odšepesala do narednika, koji je na prednjem sjedalu automobila za ophodnju ispunjavao neke papire. Upravo bijaše stigao i plava su svjetla još blještala. Pogledala je ime na ceduljici.

– Naredniče Taylor. Ovo je besmisleno. Nijedan od vaših policajaca nije ozlijeđen. Ovo je privatna razmirica između...

– Gospođo, odstupite. – Nije ni podignuo pogled sa svog izvještaja. – Ne morate mi se obraćati ovim tonom, naredniče.

Uperio je u nju penkalu. – Možete birati između dvojega: Zašutite ili pođite s njima. Što ćete?

Gail je zašla rukom u torbicu i izvadila svoju posjetnicu, stavila mu je pred lice poput štita. – Ja sam odvjetnica g. Norrisa. Imam pravo razgovarati o optužbama protiv moga klijenta i ne, neću odstupiti.

Taylor je ustao i zazviždao kroza zube. – Liebowitz! Stavi opet lisice ovoj ženskoj. Zbog ometanja pravde.

– Ne možete to učiniti! Ja sam odvjetnica ovoga čovjeka! Policajci su se ponovno počeli smijati. Liebowitz je njezinu torbu dodao naredniku, pa je s trzajem povukao Gailine ruke iza njenih leđa i zakačio drugi par plastičnih lisičina oko njezinih ručnih zglobova, čvrsto ih zategnuvši. Gail je ustuknula. Gurnuo ju je prema mjestu na kojem su, uz vodoskok, stajali Patrick i ostali.

Patrick je okrenuo glavu i pogledao ju neozlijeđenim okom. Sada te čak ni povlastice društvenog sloja i obrazovanja ne mogu obraniti.

Gail je glasno izdahnula. – Patrick, daj šuti.

³⁶ kloazonizam = način slikanja kod kojega se plohe čiste boje stavljaju jedna uz drugu i odvajaju tamnim crtama.

Narednik je završio posao, pa ubacio penkalu natrag u džep na uniformi. – Dobro, utrpavaj ih. – Nasmiješio se Rudyju i Patricku. Ovu dvojicu smjesti u ista kola. Bit će zabavno.

Prošli je tjedan, kad je razgovarala s policajcem detektivom Garyjem Davisom, Gail vidjela zatvorske prostorije na trećem katu stožera Policije Miami Beacha, ali nije na njih obraćala pozornost. Ovoga puta trebalo je ispuniti više papira, pa su ona i Monika zauzele jednu zatvorsku sobu, Rudy i Patrick drugu. Siva boja ljuštila se s metalnih vrata, ali sobe su bile umjereno čiste. Duž jednoga zida bila je postavljena klupa, a u suprotnom je kutu iza pregrade u visini grudiju bio zahod od nehrđajućeg čelika.

Policajac, na čijoj je ceduljici pisalo Hanlon, pustio je Gail nakon petnaest minuta i naredio joj da potpiše izjavu u kojoj obećava da će se vratiti. Bila je slobodna.

– Što će biti s Patrickom Norrisom?

Hanlon ju je pogledao preko stola. – Ide u grad.

– Zašto? Pustite me da zovem čovjeka za jamčevinu.

– Ovdje se to ne može. Nitko pod ovakvom optužbom ne izlazi uz jamčevinu. Svi oni idu u grad. – Hanlon je bio mršavi crvenokosi tip s devetmilimetarskim poluautomatskim pištoljem u koricama. – Možete se poslužiti telefonom ako želite. Ovdje ili dolje u predvorju.

– Za što je moj klijent optužen? – Vaš klijent?

– Patrick Norris. Ja sam njegova odvjetnica.

Hanlon se zavalio u stolac i neznatno se nasmiješio. – Rudy Tillett i njegova sestra – zbog napada na policajca i nasilja pri opiranju uhićenju. Uz to je Rudy optužen za posjedovanje kokaina. Patrick Norris – zbog neovlaštenog upadanja u tuđi posjed, provale, otvorenog napada i opiranja uhićenju uz nasilje. To su kaznena djela.

– Provala? Pa on nije provalio. Ušao je uz pomoć ključa! – Možemo li vas pozvati kao svjedoka? – pitao je Hanlon Šutjela je.

– Kako sam rekao, možete ići.

– Ne idem nikamo dok je moj klijent ovdje. Poslužila bih se telefonom.

– Tamo prijeko. – Pokazao je rukom prema praznom pisaćem stolu na drugom kraju sobe.

Dok je podizala slušalicu, Gail je zamijetila dva policajca u uniformi koji su vodili Rudyja i Moniku pokraj niza crnih ormarića za spise, što su joj zaklonili pogled na zatvorske prostorije. Brzo je prekinula vezu, očekujući da će Patrick biti sljedeći.

Kad se nije pojavio, Gail je opet podignula slušalicu i odabrala broj ureda Anthonyja Quintane. Mirta, njegova tajnica, reče joj da ga nema. Gail je odgovorila kako nije važno, a onda joj je rekla gdje se nalazi, da su je uhitili nakon tuče u kući Tillett i da ga pita što bi sad trebala uraditi? Uhićena? Ay, Dios. Čekajte tamo, dozvat ću ga dojavljivačem.

Ne želeći ovoga puta nagađati kakva će biti Anthonyjeva reakcija, uvjeren da će se možda čak i pojaviti, Gail je nazvala svoj ured i razgovarala s Miriam koju je uhvatila na odlasku. Gdje ste? Tako sam se zabrinula! Gail joj je na brzinu sve ispričala, pa rekla neka o tome nikome ne govori. Nije još bila odlučila kako će ovo objasniti Larryju.

Spustila je slušalicu, pa izvukla pozlaćeni gumb što je visio s prednjega dijela haljine. Haljina je bila poderana ispod ruke, a na skutima umrljana krvlju. Na čarapama joj se na objema nogama bijaše spustila očica. Nazvala je majku i zamolila je da pođe po Karen. Reci joj samo da sam s nekim klijentom.

U ženskom zahodu dotjerala se najbolje što je mogla i očešljala kosu. Izašavši otuda, zašla je iza ormarića sa spisima, kako bi pogledala gdje je Patrick. Sjedio je na

klupi u zatvorskoj sobi, naslonjen na zid, zatvorenih očiju. Pokraj njega ležale su zgužvane vlažne lopte od papirnatih ručnika u boji hrđe. Njima je brisao krv s ruku i lica.

Gail je čučnula i stala mu govoriti kroz isprepletene metalne rešetke: – Patrick. – Otvorio je oči. Jedno je još bilo natečeno i crveno. Tiho je rekla: – Nazvala sam Anthonyjev ured. Njegova će ga tajnica pokušati pronaći. U redu?

– U redu.

– Odvest će te u grad – u okružni zatvor, pretpostavljam. Želim da ne brineš o tome. Izvadit ćemo te uz jamčevinu.

– Jasno. – Zatvorio je oči. – Patrick? Je li ti slabo? Zatresao je glavom.

– Čim izadeš, vodim te liječniku.

– Oh, Gail. – Glas mu se pretvorio u šapat. – Što sam učinio...

– Sve će biti u redu. Optužit će te za kazneno djelo, ali ta se optužba neće održati. Kad u državnom tužilaštvu saznaju što se dogodilo...

Patrick je vrtio glavom. – Ne, ne to. Što sam učinio Rudyju. – Bude li te tužio, mi imamo u uredu jednog...

– Ne! – Patrick je gurnuo svinute prste kroz metalne rešetke. Ne. Prebio sam ga, Gail. Nazvao sam ga takvim imenima kojima, kunem ti se, nikoga nikad nisam nazivao. Nikad. Ja to ne radim. Ja ne ... mrzim. – Patrick je progutao dah. – Ali uistinu sam ga mrzio u tom trenutku. Htio sam ga ubiti. Da me murjaci nisu odvukli – Gail, ja bih to bio učinio. Golim rukama bih ga ubio! Ja bih ga...

– Šššš. Patrick, nemoj. – Držao je rešetku tako čvrsto da su mu nokti pobijeljeli. Gail je rukama obrglila njegove ruke, ne znajući što da mu kaže. – Ljudi znaju izgubiti razum.

– Ne onako! Oh, Bože.

Patrick je zastao i pogledao uvis. Gail se okrenula. Bio je to Gary Davis kojega prošli put bijaše vidjela u boljim okolnostima. Ustala je, uvukavši, od boli u kuku, zrak kroza zube.

– Ne dajte se smetati. Vi biste ga ... recite što? – Davis je na sebi imao svježe opranu i izglaćanu zelenu košulju, a sijede su mu se vlasi blistale poput tankih metalnih strugotina. Nasmiješio se odozgo prema Patricku. – Mislim da ćemo nas dvojica malo popričati, g. Norris.

– Voze ga odavde – reče Gail.

– Nooo, ostat će on malo ovdje s nama – nije se dao Davis. Patrick je odteturao na drugi kraj sobe, okrenuvši im leđa. Četvrtasta su mu se ramena pogrbila ispod prostrane bijele košulje.

Davis reče: – Ona žena koja radi u kući vaše tete – Susan Stone? – ona je rekla da ste ušli onamo otvorivši vrata ključem. Je li tako? Gail se ubacila: – Radije ne bih da razgovarate s mojim klijen tom. – Sada se bavite kaznenim pravom, gospođo Connor? – Da.

– Oho. – Davis je zakuckao o rešetku. – G. Norris? Poslao sam jednoga svog službenika da opet ode u kuću i provjeri pristaju li vaši ključevi u vrata gospode Tillet. I znate li što? Jedan pristaje. Upravo tako.

– Nemoj ništa reći, Patrick. – Gali su se tresle ruke. Ljutito je gledala Davisa. – Ima pravo ne odgovoriti ni na jedno vaše pitanje. – Da, gospođo. – Davisova je pozornost još bila usmjerena na Pa tricka. – Sjećate se da sam vas prije nekoliko tjedana pitao za ključ? Pitao sam vas imate li ga? Što ste mi vi rekli? Rekli ste: „A, ne, ne, nemam ključ.” Patrick se okrenuo tek toliko da promrsi „Jebi se”.

– Ovako mršav, ne činiš mi se kao da si mogao slomiti vrat Althei Tillett. Ali si snažan. Sredio si Rudyja Tilletta. Bože!

Gail je prišla bliže. – Policajče Davis, ostavite moga klijenta na miru.

– G. Norris će me danas poslijepodne posjetiti u sobi za razgovore. Želite li i vi ostati? – Pogledao je njezinu poderanu, umrljanu, zgužvanu haljinu. – Razgovarat ćemo još o Althei Tillett. Bit će to duuugačak razgovor.

Detektiv Hanlon zašao je za ormariće. – Gary? – Naglo se olaenuo.

Davis se nasmiješio Gail. – Odmah ću se vratiti. Nitko da se nije maknuo otuda.

Kad je otišao, Gail je zgrabila metalnu rešetku zatvorske sobe. Patrick! Ne smiješ razgovarati s njime!

– Znam to, Gail. – Glas mu je bio šupalj. – Imao sam ja neka iskustva s policijom.

Spustila je glavu. – Nisam ti baš od neke koristi, zar ne?

Vratio se do mjesta gdje je stajala i progurao prst kroz rešetke, pa je dodirnuo po obrazu. – Jasno da jesi.

– Neću dopustiti da te muče, neću.

Davis se opet pojavio, ali se držao uz kraj ormarića. – Gospodo Connor? Izidite, molim vas, ovamo.

Prešla je prstima preko kože ispod očiju. – Zašto? – Imate društvo.

Gail je pošla za njim, prošavši pokraj dvaju stolova, a onda je ugledala Anthonyja Quintanu kako stoji pokraj Davisova ureda. Ruke su mu bile u džepovima hlaća tamnoplava odijela s vrlo tankim crvenim crtama, koje su tvorile fine nabore. Kosa mu je bila besprijeckorno očešljana. Na reveru mu bijaše pričvršćena ceduljica s natpisom POSJETITELJ. Njegove crne oči na brzinu su je pregledale, ali nije maknuo prstom da je dotakne.

– Zbog čega šepaš? – upitao je.

– Pala sam. U tuči sam se spotaknula o klavirsku klupicu. – Ah. Otkud ova krv? Tvoja?

– Ne.

– Jesi li dobro? – Preživjet ću.

– Obavio sam nekoliko telefonskih razgovora iz auta. Kažu da možeš ići. Gdje ti je torbica?

Gail je rekla: – Ali oni žele zadržati Patricka! – Zbog čega?

– Postavit će mu još neka pitanja o Althei Tillett. Imao je ključ od njezine kuće i pronašli su ga kod njega. Žele ga mučiti i iznuditi mu priznanje, ne znam. Optužili su ga za provalu! Treba mu odvjetnik.

– Može si ga pronaći u poslovnom imeniku.

– Neću ga ostaviti samoga na ovakvome mjestu. Ne mogu to. Anthony je puhnuo kroza zube. – Pričekaj ovdje.

– Kamo ideš?

– Razgovarati s detektivom. Ostani ovdje. – Otišao je do mjesta gdje je sjedio Hanlon. I Davis im je prišao, pa su njih trojica porazgovarali. Onda su Davis i Anthony otišli u Davisov ured sa staklenim zidovima i zatvorili vrata. Nije mogla čuti njihove glasove preko pregrade, u prostoriji je brujao žamor ljudi, zvonjava telefona, netko je pričao viceve.

U tom je času mrzila Anthonyja Quintanu toliko snažno da je od bijesa poželjela zaplakati. Bacila je pogled prema zatvorskim sobama koje su se odavde vidjele. Patrick se ponovno ispružio na metalnoj klupi. U Davisovu uredu Anthony je ležerno sjeo na stolac, prekrizio noge, ispod uredno izglačanih rubova hlaća nije mu se vidio ni djelić noge.

Pitala se bi li trebala ući onamo. Onda je shvatila tko je ona – klijent. Često bi sama govorila svojim klijentima neka pričekaju dok bi ona otišla u neku drugu sobu na razgovor s protivnom stranom. Oni bi je uvijek poslušali bez pogovora, jer su znali da sada nastupa ona. Znala je što radi.

Ovdje je Anthony znao što radi. I vjerovala ili ne, trebala ga je. Nakon kratkog vremena, vrata su se otvorila i Anthony joj je rukom pokazao neka uđe. Sjela je vrlo oprezno na jedan stolac za Davisovim stolom. Kroz prozore je vidjela da je sunce već zapalo.

Anthony je započeo: – Ispričao sam detektivu Davisu o tvom slučaju s Patrickom Norrisom. O krivotvorenoj oporuci i o sumnjama u to tko ju je počinio. Oni će predati sve izvještaje zato što to moraju, ali uz preporuku da se slučaj ne preda sudu. Imaš veliku sreću.

Ruke su joj se tresle i stiskala ih je na krilu. – Hvala vam.

– Što se tiče Patricka, njega će odmah prevesti. Poslat ću čovjeka za jamčevinu da mu dode u zatvor. Ja ću ga zastupati. Za sada. Pogledala ga je iznenađeno, pa kimnula glavom.

– Detektiv Davis bi želio znati što ste ti i Patrick radili u kući Althee Tillett. Ne govori o tome kako ste ušli.

– Da razgovaram s njim?

– Da. Ali odmah prekini ako ti ja tako kažem.

– Tražili smo Rosu Portales. – Objasnila je da bi Rosa možda mogla znati što je Althea Tillett učinila s prijašnjom oporukom. Anthony je rekao: – Gary, bismo li mogli dobiti tu adresu od tebe?

Gail je zanimalo kako se za deset minuta mogao tako sprijateljiti s policajcem iz odjela za umorstva.

Davis je potvrdio kimnuvši glavom. – Ne vidim zašto ne. Rosa mi nije imala što reći o bilo kakvoj oporuci, razumijete. Ona je pronašla tijelo gospođe Tillett i to je, uglavnom, sve.

– Vi znate gdje je ona? – pitala je Gail. – U Hialeahu. Živi sa sestrom.

Gail se pomaknula na stolcu. Kuk ju je bolio. – Detektive Davis, jeste li čuli za čovjeka po imenu Frankie Delgado? Ima ured na aveniji Drexel. Kompaniju Seagate. Oni navodno prodaju reklamni materijal, ali ja mislim da je on svodnik ili nešto tako.

Anthony je podignuo ruku kako bi je prekinuo, onda se predomislio pa je spustio u krilo. – Hajde. Reci mu što si izvela. Možda zna za toga čovjeka.

Strogo je pogledala Anthonyja pa počela pričati o onome događaju, negdje od časa kada bijaše ušla kroz vrata trošne uredske grade, pa sve do toga što se zbilo gore na katu. Časak poslije Davis se cerio. – Taj je Frankie Delgado, čini se ljigava sitna ništarija. Ali u njegovu dosjeu nema ničega posebnog. Događa se mnogo toga o čemu ništa ne znamo. I vi ste otišli tamo, odglumili prostitutku? Mmm-mmm. Nasmijao se i bacio pogled na Anthonyja; on se nije smiješio.

Gail reče: – Možda to nema nikakve veze s krivotvorenjem oporuke, znate, ali – Seagate ima i drugu kompaniju – putničku agenciju Gateway. Znate li to?

– Svakako. Nekoliko blokova kuća dalje, u ulici Alton.

– Ona žena koja je ovjerila oporuku radi u agenciji Gateway. Carla Napolitano. Uopće nije bila u Floridi onoga dana kad je oporuka navodno potpisana. Anthony, jesi li mu ispričao o Carli?

– Nismo stigli do toga – reče on.

Ledenim je glasom upitala: – Pa mogu li onda ja? – Samo izvoli.

Idućih nekoliko minuta Gail je pričala Garyju Davisu zbog čega je otišla u agenciju Gateway – uključujući i onaj dio u kojemu se pravila da se došla raspitati kako bi ona i njezin oženjeni ljubavnik kardiokirurg mogli provesti egzotičan vikend. Anthonyjevo je lice bilo bezizražajno, ali je prstima polako tupkao po bedru.

– Čekajte časa. – Davis je podignuo slušalicu, otipkao jedan broj. – Donna? Znaš onaj slučaj od prošle noći na uglu Collinsove i Pedesete avenije? Da. Kako je ženi bilo ime? ... Aha. Hvala. – Spustio je slušalicu i pogledao Gail svojim smeđim očima.

– Što je? – pitala je Gail, svjesna da nešto nije u redu. – Što je?

– Carla Napolitano je umrla prošle noći. Pala je s balkona. Ili je skočila. Još ne znamo. Ulazna su vrata bila zaključana. S desetoga kata, točno na parkiralište. Ružno.

– Ohhh.

Anthony se nagnuo i pogledao je, pa nježno sklonio ruke s njezina lica. Gurnuo je ruku u džep i izvadio maramicu. – Gail. Uzmi ovo. Napokon su je potresenost zbog tučnjave, ovo ponižavajuće uhićenje i vlastita nemoć da pomogne Patricku pa i sebi slomili i nakratko je povukli u vrtlog tuge i smetenosti. Poželjela je pasti Anthonyju u zagrljaj, ali on je ostao prikovan za svoj stolac, samo je držao ruku na naslonu njezina stolca.

Davis ju je pitao: – Gospodo Connor? Koliko dobro ste poznavali tu ženu?

– Vidjele smo se samo jedanput. Ona čak nije ni znala tko sam ja. – Gail je obrisala nos. – Zacijelo je to bio nesretan slučaj. Ona se ne bi bila ubila. Kći joj je upravo rodila. Trebala se preseliti u New Jersey.

Davis je sklopio ruke iznad stola. – Volio bih čuti nešto više o ovomu.

Anthony reče: – Daj da je odvedem kući, Gary. Najprije ću ja razgovarati s njom.

Gail je promatrala kako Patricka odvođe iz zatvorske sobe. Još je bio potišten, ali nije joj djelovao kao da će se objesiti. Anthony mu je rekao da će čovjek za jamčevinu poslati račun, koji Gail može platiti iz Patrickova obračuna troškova kod tvrtke Hartwell-Black. Patrick im je oboma zahvalio i poljubio Gail u obraz prije no što su ga odveli s lisičinama na rukama.

– Hoće li mu biti dobro u zatvoru, što misliš?

– Dva sata? Bit će mu dobro – odgovorio je Anthony. Govorio je kao da je zagledan u nešto u daljini.

– Zaista mi je mrsko što te gnjavim, ali auto mi je u garaži kod ureda – reče Gail ljupko. – Hoćeš li me odvesti do tamo?

– Svakako.

U tišini su se spuštali dizalom do predvorja. Anthony je zurio u vrata. Izišli su iz zgrade. Gail je lagano šepala. Sada je već bilo mračno, ljudi u prljavoj odjeći i masnih kosa zauzimali su svoja mjesta na zaobljenim klupama od bijela betona na potezu između policijske postaje i gradske vijećnice.

Odmah pošto su prešli prednju terasu koja je pripadala zgradi, Gailje prešla u napad. – Pretpostavljam da bih ti morala zahvaliti što pomažeš Patricku. U redu. Hvala. Sada možeš ići dovraga!

Na njezino iznenađenje, Anthony se spustio na nizak zidić uz rub dugačka nakošenog izlaza na cestu. U podnožja zidića naziralo se prigušeno svjetlo. Naslonio se laktovima na koljena i zario prste u kosu.

– Ah, Gail. Zašto? Porque me haces asi?³⁷ Zašto ti dopuštam da mi ovo radiš? – Zaječao je. – Estoy perdiendo mi mente.sz ' Zašto mi činiš ovo?

³⁷ Gubim razum.

Poludjet će!? Kao da ona neće. Prijeteći ga je promatrala, prekriženih ruku. – Bio si odvratan tamo gore. Ponašao si se prema meni kao da sam govno!

– Znam. Žao mi je.

Nekoliko metara dalje stajao je neki sjedobradi čovjek u hlačama i prugastom džemperu i promatrao ih. Razgrnuo je vrh papirnate vrećice i oslobodio grlic boce.

Pogledala je Anthonyja. – Nisi me htio ni dodirnuti. Kao da sam ... okužena. Ili ... silovana. – Glas joj je podrhtavao. – A upravo tako se i osjećam.

Napokon je podignuo glavu, a onda bez riječi ustao i stisnuo je k sebi, ovivši jednu ruku oko njezina vrata, a drugu oko struka. Ljubio joj je usne, obraze.

– Anthony! – Rukama mu se dočepala grudiju i odgurnula ga od sebe. – Pusti me!

– Nisam te smio dodirnuti u Davisovu uredu. – Stisnuo ju je još čvršće. – Bio bih te poželio ovako zagrliti. Pred njima sam morao biti tvoj odvjetnik, ništa više. Da samo znaš što sam mislio dok sam dolazio ovamo! Me asustas!³⁸ Mirta mi je rekla da si se našla u nekoj tučnjavi, da si u zatvoru, ozlijeđena. Tako sam se prestrašio.

– Ti?

– Da. Voljeti tebe, to je kao da gledaš slijepu osobu kako prelazi preko autoceste.

– Oh, hvala ti lijepa.

– Srce će mi zakazati. – Nasmijao se i stavio ruku na grudi. Uzmičući, Gail je podignula torbicu koja joj bijaše spala s ramena. – Hoćeš li me odvesti do ureda ili nećeš?

S trga se začuo jedan tihi glas. – Ljubi je još malo! – Pa hihot. Bio je to onaj starac s papirnatom vrećicom. Podignuo ju je kao u zdravicu, pa progutao veliki gutljaj onoga što je već imao unutra.

Anthony ju je zgrabio za ruku. – Hajdemo odavde. – Uspori malo! Boli me kuk.

Sunca je nestalo i po aveniji Washington razlila su se svjetla s uličinih prozora. Njegov je automobil pomična krova čekao na idućem uglu. Izvadio je ključeve iz džepa. – Gdje je Karen?

– S mojom majkom. Zašto?

Pronašao je pravi ključ i otključao suvozačeva vrata. – Pođimo u hotel. – Uzeo joj je torbicu i ubacio je u auto. – Imamo vremena. Ne brini o odjeći. Dat ću ti svoj sako. Tko će išta zamijetiti na South Beachu?

Gail je zurila u njega.

Anthony slegnu ramenima. – Sada smo tu. Što ćeš raditi kod kuće? – Nisi se neko vrijeme htio viđati sa mnom, sjećaš se?

– Bio sam ljut.

– E pa i ja sam slučajno nabrušena.

– Gail... – podignuo je dlanove do njezina lica, ali ona se odmaknula. – Žao mi je. Dopusti mi da ti pokažem koliko mi je žao. Prišao joj je bliže i ovaj se puta nije pomaknula. – Prestrašila si me, to je sve. – Poljubio je modricu na njezinu obrazu. Tiho se nasmijao. – Mislim da me ovo uzbuđuje. Gail, molim te. Pođimo u hotel.

– Ti si uistinu sišao s uma.

– Onda recimo da smo na Mykonosu, na Egejskome moru, i da je ljeto. – Poljubio je oba kuta njezinih usana. Usnice su mu bile tople i meke. – Ili mi reci da si već bila tamo, pa ću te odvesti natrag do ureda. Možeš ući u svoj auto i otići kući.

³⁸ Prestrašila si me!

Pogledao ju je ravno u oči, njegove su postale duboke poput bezdana, a tlo pod njezinim nogama je počelo popuštati, i on je to znao, proklet bio. Već je osjećala bijelo usijano sunce i nadiranje morskih valova.

21. poglavlje

Gail je sjedila za svojim stolom i po treći puta čitala članak u Miami Herald. Bio je tu kratak osvrt na slučaj Patricka Norrisa: „DOBROTVORNA DRUŠTVA MOGLA BI IZGUBITI U BORBI ZA NASLJEDSTVO”.

Između redaka čitala je pravu priču: Neprijateljski raspoložen nećak unajmljuje prvorazredne gradske odvjetnike da ponište oporuku. Ali on nije samo pohlepan, već je i lud. Ima namjeru kupiti zemljište u starom središnjem dijelu grada i pretvoriti ga u gospodarstva u sklopu komune. On je, štoviše, opasan luđak: Provalio je u pokojničinu kuću i prebio njezina posinka, Rudolpha W. Tilletta mlađeg, a onda je pri kraju članka slijedio bezobrazan postskriptum: „U Policiji Miami Beacha potvrđuju da je smrt Althee Tillett proglašena ubojstvom. Detektiv Gary Davis izjavio je da joj je osoba koja je nasilno upala u kuću slomila vrat, ali nije htio nagađati glede osumnjičenih ili motiva.” Netko sa smislom za humor pričvrstio je pribadačom članak na oglasnu ploču u sobi za kavu i dodao komentar: „Jeste li skloni ubojstvima? Psihoteični? Trebate li besplatni savjet, nazovite još danas tvrtku Hartwell, Black i Robineau!” Gail ga je bacila u smeće.

Tvrtka je zadobila još jedan udarac u rebra, u rubrici „Iz pravnoga svijeta”, u poslovnom prilogu: – „Na žalost, upravni je odbor u ovom slučaju vidio laku pobjedu i dobru zaradu”, kako navodi jedan izvor. Stručni suradnik Gail A. Connor, koja je slučaj tvrtke i pribavila odbila je dati iskaz.

Gail nije znala stoji li iza ovoga G. Howard Odell, ali zacijelo mu se to sviđalo. Bio je dogovorio sastanak za dva sata, danas, u ponedjeljak. Doći će s osobnim odvjetnikom Sanforda Ehringera iz Palm Beacha i sa mjesnim odvjetnikom iz tvrtke za sudske sporove koja je uništavala sve pred sobom i koja je trebala preuzeti nasljedno pravo od Alana Weissmana. Gail je pretpostavljala da Alan Weissman sigurno gleda kako da se napije.

Sastanak će se održati u uredu Paula Robineaua; Jack Warner i Larry Black također bi trebali biti nazočni. Isplatit će se, mislila je Gail, samo vidjeti one iskežene zube, ako ona sama ne bude izložena opasnosti da navale na nju kao što bi čopor bij esnih pasa napao mačku.

U podne će se Gail sastati s Paulom, Jackom i Larryjem. Tri para očiju bit će uprta u nju, čekati da im objasni što je sve ono izvodila i zašto. Kao da je već čula njihova pitanja: Možemo li te dobrotvore natjerati na nagodbu ili ne? Ako ne možemo, hoće li nam na sudu isprašiti tur?

U sumornu raspoloženju, Gail je odbacila novine u koš za smeće pod stolom. Nije mogla prepoznati Patricka u tome članku koji je pročitala. Čudno kako se istina može lako izokrenuti. Morala se neprestano podsjećati na to što je prava istina.

Patricka su pustili iz zatvora uz jamčevinu od 2.500 dolara. Anthony Quintana pojavit će se na sudu, za tri tjedna kad protiv njega podignu optužnicu. U međuvremenu će Anthony nastojati ishoditi da Patrick odgovara za prekršaje manje od

prvobitnih optužbi. Poslat će tvrtki Hartwell, Black i Robineau račun – 300 dolara na sat.

Umjesto da se vide tijekom vikenda, Anthony ju je nazvao u subotu ujutro i ispričao joj sve to. Ispričao se zbog toga jer se mora pripremati za suđenje na saveznom sudu. Gail je rekla kako razumije; i sama ima posla. Onda je nastupila tišina i potrajala za jednu dobu predugo. Požurili su se ispuniti je običnim sitnicama, ali nijedno od njih nije spomenulo onu noć u petak, koju bijahu proveli na South Beachu.

Otada ju nije zvao niti je Gail htjela razgovarati s njime, sve dok ne odluči što će mu reći. Trebalo je izreći prave riječi, riječi koje će djelovati poput niti paukove mreže. Katkad veze između žena i muškaraca znaju biti jednako krhke.

Hotel na prilazu Ocean Drive imao je četiri kata, bio je oličen poput rođendanske torte, a natpis s nazivom bio je uokviren ružičastim neonskim svjetlom. Gail se više nije mogla sjetiti njegova imena. Bila je ušla unutra pognute glave, a Anthonyjev sako sakrio je mjesto na kojemu joj je haljina bila razderana. Predvorje je bilo uređeno u secesijskom stilu, no u sobama je bilo kao u motelu šeste kategorije: iznad bračnoga kreveta visjele su jeftine uokvirene litografije palminoga drveća, na komodi su stajale turističke brošure, u hladnjaku pola boce domaćeg šampanjca za deset dolara. Pronašla je omot plastičnih čaša na pladnju u kupaonici i otvorila ga, dok je Anthony odvezivao cipele, pa ih postavio pokraj suvremeno oblikovanog stolca, čiji je jastučić bio pregoren cigaretom.

Hodnicima su dolazili i odlazili ljudi, razgovarali stranim jezicima. Iz restorana koji se nalazio odmah do motela dopirala je meksička glazba, mariachi, koju bi s vremena na vrijeme prigušilo bubnjanje basova iz razglasa u automobilima koji su tumarali ulicom spuštenih prozora. Šampanjac je imao tako rezak okus da se nije dao piti i splasnulo je u plastičnim čašama. Je li zbog toga što je motel bio tako jeftin i neugledan ili zbog njihova raspoloženja? U devet sati već su se natrag vraćali cestom na nasipu prema Miamiu. U jednom trenutku uhvatila je Anthonyja za ruku, ali nije mogla smisliti riječi koje ne bi imale neki lažan prizvuk.

Nije htjela biti tako nezahvalna, pa reći da se nije baš najljepše provela čovjeku koji ju je na brzinu odveo u hotelsku sobu, kupio šampanjac i izljubio joj masnice na stražnjici. Bilo bi to nepristojno. A zapravo i nije znala kako se osjeća, sve dok se poslije nije kod kuće zagledala u strop. Napokon je zaspala, ali imala je neke isprekidane snove, iz kojih se probudila s povikom, a spavačica joj je bila sva izgužvana i natopljena znojem.

U subotu poslije podne Patrick je došao k njoj zahvaliti joj za sve pa je ostao popraviti krov. Građevno drvo i papirna obloga za pokrivanje krova, te bijeli betonski crijep stajali su četiristo dolara. Pustio je Karen da mu pomaže pa su se zajedno odlično zabavili i uprljali. Gail je pekla pljeskavice na roštilju. Patrick je ponovno došao rano u nedjelju i Gail se popela na krov zajedno s njima, pilila i nabijala čekićem, postavljala novi crijep. Slomila je nokat, a bolna stražnjica podnijela je još i napore ovih dodatnih poslova, pa se na kraju pitala bi li bilo bolje da odmah naglavce skoči s krova ili da pričeka dok ne obavi sastanak s Paulom Robineauom u ponedjeljak.

Začuvši kucanje u ritmu latinoameričke plesne glazbe na vratima, Gail je podignula glavu. Vrata se otvoriše i Miriam Ruiz uđe, podignuvši jedno pa drugo rame. Kosa joj bijaše skupljena u konjski rep koji je poskakivao i njihao se. Gurnula je nevelikom stražnjicom vrata i zatvorila ih, pa otplesala po sobi ča-ča-ča. Nosila je hrpu stranica istrgnutih iz notesa s papirom žute boje.

– Vesela si – primijeti Gail.

Miriam se zaustavila, pogledala je. – Gail, jeste li dobro? – Boli me glava, to je sve. Što si mi donijela?

Smiješeći se, bacila je papire na Gailin stol. Bile su to bilješke pisane rukom u četirima nijansama tinte, sa črkarijama, iskrižanim riječima i strelicama u svim smjerovima. Gail je okrenula nekoliko stranica. Popis imovine, pravni spisi, datumi, adrese...

– Ovo je moje istraživanje o Zakladi Easton – objavi Miriam. Gail se sjetila da je htjela saznati kakve sve nekretnine posjeduje Zaklada Easton, premda se sada nije mogla sjetiti zbog čega zapravo. Protrljala je čelo. – Možeš mi samo reći krajnji rezultat? Spremam se za onaj sastanak u podne.

Miriam se bacila na stolac, repić je poskočio. – Dobro. Evo ga. Saznala sam tko je vlasnik kompanije za koju je radila Carla Napolitano. A i kompanije koja posjeduje noćni klub. To je neka druga korporacija Biscayne. Ona je vlasnik obaju ovih poduzeća. A pogodite tko je dužnosnik u korporaciji Biscayne?

Gail je zatresla glavom. – Pokušajte pogoditi.

– Miriam, molim te.

Široko se nacerila crvenim usnama. – Howard Odell. – Ne!?

– Da.

– Kako, za ime svijeta...

– Mira. – Miriam je ustala i raširila bilješke po stolu, a onda ga zaobišla i stala pokraj Gailina stolca kako bi sve bolje vidjela. – Evo. Provjeravala sam dokumente o imovini Zaklade Easton, kako ste mi rekli. Vratila sam se čak u šezdesete, a toliko se samo i može pretraživati na računalima. Bilo je šezdeset šest transakcija. Easton je većinu njih dobio kroz nasljedstva koja su ljudi ostavljali u oporukama. Easton je prodao gomilu toga.

– Tko je potpisivao te ugovore, Sanford Ehringer?

– Pa jasno. On je jedina stvarna osoba koju sam mogla pronaći. Sanford Ehringer, kao izvršitelj oporuke. A tu je i popis imovine koja je još uvijek u njihovu vlasništvu i služi, pretpostavljam, za ulaganj a.

Na popisu su bili navedeni j edan trgovački centar, luksuzne stambene zgrade, prazna zemljišta. Sve prvoklasna imovina, vrijedna milijune dolara. Gail je uprla penkalom u jedan zapis.

– Ulica Lincoln, broj 801 i 839. Galerija Tillett nalazi se u tom bloku kuća. One večeri kad sam bila u galeriji, Howard Odell je bio čamo. Rekao je da poznaje Rudyja izArtDeco League, ali ovo ovdje bi mogla biti stvarna veza. Kladim se da Tillettovi plaćaju najamninu Zakladi Easton.

Miriam je prebiralala po svojim bilješkama. – Jedna od nekretnina koju je Zaklad4 prodala je – evo je tu – na adresi ulica Drexel 1470, Miami Beach. Tamo ste našli Frankieja Delgada.

– Ona rupa je bila u vlasništvu Zaklade Easton?

– Netko je umro i ostavio je njima, pa ju je Zaklada 1982. prodala korporaciji Biscayne. I tako me zanimalo tko je sada vlasnik te zgrade, pa sam pregledala pravne spise i pronašla, evo: Atlantic Enterprises.

– U čijem je vlasništvu i lokal Wild Cherry.

– I onda krenem, no, kad sam već za računalom ... – Miriam je izvadila dva lista papira s dna hrpe – da vidimo što još posjeduje Atlantic. I pronađem pet imovinskih čestica i otkrijem da ih jeAtlantic sve do jedne kupio od korporacijeBiscayne 1982. i 1983. godine. I onda me počela zanimati korporacija Biscayne. Pronašla sam još dvanaest imanja. Biscayne ih posjeduje još osam, ali su četiri prodali poduzeću

Seagate, također početkom osamdesetih. – Na praznom je papiru nacrtala krug iz kojega su izlazile dvije crte, na čije je krajeve stavila okviriće. U krug je upisala Biscayne a u okviriće Atlantic i Seagate. – Sedamnaest imovinskih čestica, nekretnina. Biscayne je pet nekretnina prodao Atlanticu, četiri Seagateu, a osam zadržao za sebe.

– Kad su Atlantic i Seagate inkorporirane? Sjećaš se? – 1979. i 1981.

– A Biscayne?

– Ne znam, ali pogledajte što sam još pronašla. Ovo će vam se svidjeti. – Miriam je izvadila računalni ispis. Između žvrljotina i telefonskih brojeva i črčkarija bio je popis imena. Dva imena Gail nije prepoznala. Blagajnika jest. G. Howard Odell.

Gail sjede uspravno u stolcu. – Howard! – Pročitala je adresu. Ulica West Flagler 19 i telefonski broj. – Jesi li nazvala ovaj broj?

– Javlja se automatska. tajnica – reče Miriam. – Ženski glas. „Dobili ste ured korporacije Biscayne, molim vas ostavite poruku, bla, bla, bla.” Nazvala sam četiri puta u različito vrijeme i svaki puta dobila tu poruku. Mogla bih otići tamo i pokucati ako želite.

Ali glas joj se lagano gubio. Zgrabila je sa hrpe jedan papir i objema ga rukama stisnula na grudi. – Jeste li spremni za najbolji dio? Rekoh ja sebi, vidi, vidi, Biscayne je onu uredsku zgradu u ulici Drexel prodao kompaniji koja posjeduje striptiz-bar. Pitam se kakve su ove druge nekretnine?

Dodala je papir Gail. Njezin je okrugao rukopis prekrivao žutu stranicu i nastavljao se na drugoj strani. – Iz pravnih se spisa može ustanoviti što je sve u nečijem posjedu, pa sam uzela adrese i provjerila u Zavodu za građevinarstvo i urbanističko planiranje okruga Dade.

Gail je prešla prstom preko stranice. Seagate je od korporacije Biscayne kupio tri nekretnine u Miami Beachu u kojima su se smjestila tri poduzeća: Sun Goddess Escorts, Magic City Liquors i Gateway Travel.

– Vidi, vidi. Ona putnička agencija.

U sjevernom dijelu Miami Beacha Seagate je posjedovao trgovinu odjećom, primjerice: Naughty `n' Nice Apparel Shoppe 55. Biscayne je pet nekretnina prodao tvrtki Atlantic Enterprises; ti su poslovi bili raspršeni po cijelom okrugu Dade – u Hialeahu motel Aphrodite. Odmah do njega kemijska čistionica Carlito š Cleaners. Gail je okrenula stranicu i čitala dalje – ljekovito odmaralište Sans Souci Health Spa i lokal Wild Cherry u sjevernom Miamiju. A onda se, pri pogledu na iduću stavku, nasmi_jala. – Reel Stuff? Ne mogu vjerovati! – Što je to?

– Pa to je ilegalna kino-dvorana na bulevaru Biscayne, koja prikazuje zabranjene iilmove, nekoliko blokova kuća dalje od mjesta gdje živi Patrick.

– Jedino što se tu ne uklapa – reče Miriam pokazujući prstom jest ova čistionica. Vidite? To je neka kemijska čistionica na cesti Okeechobee, odmah do motela Aphrodite.

Možda se i uklapa. Anthony Quintana je davno zastupao poznanika Howarda Odella, nekoga čovjeka koji je vodio kemijsku čistionicu; taj je bio optužen da prodaje pornografski materijal u stražnjem dijelu trgovine. To bi mogao biti taj isti čovjek.

Miriam se počela cerekati. – Motel Aphrodite? Možda imaju vodene krevete koji se ljuljaju.

– Oh, Howarde – promrmljala je Gail. – Je li sve ovo tvoje? Smijem li se tome nadati? – Srce joj je u grudima poskočilo i ona ustade i poče koračati kroz sobu naprijed-natrag, razmišljajući kako da odigra ovaj potez.

Miriam je okrenula nekoliko stranica. – Kad već govorimo o Howardu Odellu ... On i žena kupili su od Eastona 1988. kuću na otoku Star Island.

– Lijep kraj. – Onda se Gail sjetila nečega i podignula telefonsku slušalicu, okrenula kućni broj Erica Ramsaya. Nitko se nije javljao. Zazvonilo je još jednom i javila se njegova tajnica. Gail je upitala gdje je on.

Sprema za nestašne i lijepe. Ostavio je poruku; morao je dostaviti neke dokumente na savezni sud u Fort Lauderdaleu.

Gail mu je poručila neka je nazove čim se vrati u ured.

Spustila je slušalicu, pa opet pogledala Miriam. – Howard Odell je prošle godine prodao kuću. Tako su se nagodili pri rastavi braka. Mogla bi to biti ona ista kuća s tvoga popisa. Eric bi to mogao znati jer ga je Odell tražio pravni savjet u vezi s prodajom nekih nekretnina. Ako ja budem gore s Paulom Robineauom kad se Eric vrati, reci mu neka me nazove. Neka me i prekine ako mora. Prije svega, neka mi kaže je li riječ o istoj kući, a drugo, koliko je Odell na tome zaradio? – Zašto to moramo znati?

– Zato što G. Howard Odell možda potkrada Easton. Sanford Ehringer može biti predsjednik odbora, ali Odell upravlja Zakladom. Što ako je tu kuću kupio nizašto pa je prodao? Ako je tako, je li o tome rekao Ehringeru? Odell bi mogao skrivati mnogo toga, Miriam. A što više čovjek ima za skrivati, to je lakše njime upravljati.

– Navesti ga na nagodbu u tužbi Patricka Norrisa? – Upravo tako.

Miriam je blistala od uzbuđenja. – Vidite? Eto zašto želim jednoga dana postati odvjetnica. Nije li ovo ludo?

– Oh, Miriam. – Gail je sjela na naslon za ruku i ispustila dugačak, umoran uzdah. – Zar ne znaš što se ovdje uistinu događa? Mi smo se ustrtarili. Bojimo se da nećemo na sudu moći dokazati kako je oporuka krivotvorena, pa tražimo jednostavniji izlaz. Nagodbu. Samo što to nije ni jednostavno ni ugodno. Mi pronalazimo sve prljavštine o nekome, pa ćemo mu time zaprijetiti ako se ne složi s nama. Možeš to nazvati uzbuđljivim ili čarobnim ako želiš, ali moraš znati što je to uistinu.

Miriam je kimnula glavom.

Gail se osmjehnula. – Obavila si fantastičan posao, znaš. Zaista to cijenim. – Stisnula je Miriaminu ruku pa ustala. – U redu. Pođi i pronadi sve što možeš o korporaciji Biscayne. Tko su ti ljudi navedeni kao predsjednik i tajnik? Tko je utemeljitelj? Provjeri ta imena u korporacijama Seagate i Atlantic i potraži im adrese i telefonske brojeve. Napiši kratak izvještaj, pa mi daj jedan primjerak.

– Želite li to odmah?

– Ako je moguće, prije nego odem na sastanak s Robineauom. Kad se Eric vrati, natjeraj ga da ti pomogne. I još nešto ... – Miriam je upravo zatvarala vrata, ali se vratila unutra. – Jesi li pronašla što o Eastonu? Tko su sadašnji članovi?

– Ništa ne znam. U cijelom okrugu nema o tome nikakva zapisa, a ni u knjižnici nisam ništa pronašla. – Odjevena u usku suknju, Miriam je njihala naprijed-natrag nogom u plesnoj cipeli s visokom petom. – Čini se logičnim što nema nikakve dokumentacije. Mislim, Sanford Ehringer je rekao da Easton ne postoji. Kao da su ga izmislili.

– Možda. – Polagano je kimala Gail. – Možda i jesu. Što ako to uopće nije bio nitko? Easton ... Davno, 1937. godine postojao je grad po imenu Easton? East Town, East...

– East of Nowhere – Istočno niotkuda – doda Miriam. – Easy Town...

– Jesi li ikad vidjela što slično? Nešto sa Eastsb³⁹ u nazivu?

– Možda su to nečiji inicijali, kao kad sastavljaš neku riječ?

³⁹ istočni, istočno

– Akronim. Zašto ne? Mala zagonetka Sanforda Ehringera. Način na koji je to rekao ... to je takav jedan ljigavi stari gad. „Easton je nitko. Sad ne morate tragati za njim.” Miriam reče: – „E” znači Ehringer?

– Vrlo dobro. Njegov je otac pokrenuo Zakladu Easton. Samuel Ehringer.

– Što to znači za Patrickov slučaj?

– Vjerojatno ništa. Ali muči me – reče Gail. – Nitko mi neće reći tko je u Zakladi Easton. Ne sviđa mi se to.

Pošto je Miriam otišla, Gail je sjela i uzela diktafon kako bi zabilježila neke podatke. Na stolu su joj bila još tri druga dosjea koje je valjalo riješiti još danas.

Započela je raditi na jednome, ali se nije mogla usredotočiti. U mislima je neprestano premetala popise nekretnina i korporacija. Veza između Howarda Odella i motela Aphrodite, ili kompanije Sun Goddess Escorts, pa čak i lokala Wild Cherry bila je tanahna, ali Gail je vidjela njezinu sjenu kako promiče, ispod površine nečujno poput morskoga psa.

Odgurnula je dosjee u stranu i okrenula broj Anthonyjeva ureda. Lovački joj je zanos dao hrabrosti. Reći će mu: Čuj, žao mi je što sam se ponijela onako čudno prošloga petka. Bio je to ludi dan. Bila sam potpuno izvan sebe.

Ne. Zvuči bezveze. Pokušaj ponovno: Anthony, moram te vidjeti. Bože, kako jadno. Možda samo: Bok. Mislim na tebe.

Njegova joj je tajnica rekla: – Žao mi je gospođo Connor. Na sudu je.

– Da, tako je. – Gail je gurnula kosu za uho. – Rekao je da će ići, ali sam to nekako smetnula s uma.

– Imate li poruku?

– Samo mu recite ... da ću ga nazvati večeras. – Već je htjela prekinuti vezu, no onda je još rekla: – Mirta, čekajte. Je li dobio adresu i telefonski broj Rose Portales iz Policije Miami Beacha? Ona je bila domaćica Althee Tillett. – Nikakva odgovora. Gail objasni: – To je u vezi sa slučajem na kojemu radimo zajedno. Patrick Norris? Sigurno vam je to spomenuo.

– Patrick Norris? Točno.

– I? Imate li broj telefona? – Mislim da nemam.

– Biste li mogli provjeriti njegov dosje, a ja ću pričekati?

– Ja nikad ne zagledavam u njegove spise, gospođo Connor. – Vi ste mu tajnica.

– Mislim, g. Quintana mi je rekao da te podatke ne dajem nikome.

– Ja nisam nitko. To je moj slučaj. – Uhhh ...

Gail se prisilila da ne vrisne u slušalicu. Umjesto toga se osmjehnula. – Mirta? Je li vam g. Quintana naložio da mi ne smijete dati adresu i telefonski broj Rose Portales?

– Jasno da nije.

– Zacijelo je tako. Samo mu recite neka me nazove, u redu? Gail je prekinula vezu, sva zapjenjena. Anthony Quintana steže uzde. Zašto? Najvjerojatnije je to pokušaj da nju očuva od nevolje. Nitkov!

Ponovno je podignula slušalicu, s namjerom da zamoli Miriam da joj nazove detektiva Davisa u Policiji Miami Beacha. Ali Davis joj neće dati Rosinu adresu samo tako. Htjet će da ona dode tamo i razovara s njim o Carli Napolitano. O njezinu samoubojstvu. Ili o nesretnom slučaju. Ili ... ubojstvu. Gail je vratila slušalicu i spustila čelo na ruku.

Ona tri dosjea i dalje su čekala. Ono što neće uspjeti obaviti danas, odnijet će sa sobom kući. Karen se to neće svidjeti. Gail joj bila obećala da će njih dvije otići kupiti nove traperice.

Eric Ramsay je zakucao na vrata s mapom u ruci odmah nakon jedanaest sati.

– Udi. – Gail je završila s upisivanjem u raspored poslova i spremila ga u mapu.

On reče: – Ovo su zahtjevi za slučaj Norns, koje ste tražili. Stajao je pokraj njezina stola, zabacio glavu i maknuo kosu iz očiju. – Priredio bih ih još prošli tjedan, ali sam morao napisati sažetke za priziv u slučaju s porezom. Zaključio sam da zahtjevi mogu pričekati, jer taj slučaj nećemo predati dok ne vidimo što će se dogoditi s Odellom.

Jednoga dana, mislila je Gail, mladi će suradnici ostavljati sve ostale poslove, kako bi najprije obavili poslove za nju. Na brzinu je pregledala zahtjeve. Sve je vrvilo od Ericovih uobičajenih sitnih pojedinosti i završilo sa zahtjevom da se Rudy i Monika drže podalje od pokojničine kuće, te da se odredi neutralna strana koja će nadgledati imanje.

– U redu. Bit će u redu. Gdje su pozivi za sud? – pitala je. Oklijevao je. – Još su mi u računalu.

– Tako. Eric, što ako ih budemo morali poslati danas, prije no što sudnica prestane s radom? Ili sutra ujutro? Ne možemo uručiti zahtjeve bez sudskih poziva. Tražila sam te to još u petak. Ako misliš zadržati posao u Hartwell-Black – a pretpostavljam da to još uvijek želiš – ne možeš iznalaziti kojekakve isprike. „Oh, bio sam zauzet s nekim drugim zadatkom.” A, ne!

Prebacio je težinu tijela na drugu nogu. – U redu. Žao mi je.

– I što si radio u Fort Lauderdaleu? – Znala je da se sav oznojio od muke, ali se nije mogla zaustaviti. – Za dostavu imamo dostavljače. Imaš tajnicu.

– Gledajte, Gail...

– Ne želim da trčiš po cijeloj Floridi zbog nekoga drugog posla, kad se nama sprema okršaj s Odellom i njegovim odvjetnicima, a Miriam je do grla zatrpana...

– Zaboga, to je bilo potrebno za suđenje! Gledajte, žao mi je, Gail, ali morao sam predočiti isprave u jednom slučaju s utajom poreza i odnijeti ih u Fort Lauderdale prije no što klijent dade iskaz. Morali smo dokazati na koji je to način mogao odbiti 4,2 milijuna dolara od progresivne amortizacije.

– U redu. – Gail je pritiskala čelo vršcima prstiju. – Bio bih ovdje da sam mogao. Znao da bih. Pustila je da joj ruke padnu na stol.

– Hej, Gail. – Nagnuo se i zgrabio je za ručni zglob. – Pa vi ste u komi. – Imao je tople prste. – Trebate li nešto? Imam u sobi nešto što bih vam mogao dati. Vrlo blago, obećajem.

– Dobro mi je. – Sjela je natrag na stolac. – Jesi li pronašao što u vezi s Odellovom kućom na Star Islandu?

– Točno. To je ona ista kuća o kojoj me on ispitivao, ali ja nisam obavljao prodaju. Samo sam mu pregledao ugovor. Njegov je razvod bio u tijeku, pa je htio što više uštedjeti na porezima.

– Koliko je zaradio na njoj?

– A joj, to je bilo prošle godine.

– Trebaju mi brojke. Zar nisi pogledao u dosje?

– To je u arhivu. – Ispružio je ruku. – Ali reći ću tajnici da mi to i traži.

– I dostaviti mi to ovdje prije nego odem na sastanak s Paulom Robineauom?

– Nema problema.

– Oprosti, Eric. Nisam htjela biti tako mrzovoljna. Rekao si da želiš biti parničar? E, pa to ti je to. Strahovita napetost još i prije no što se uopće nađeš u sudnici. Uglavnom i ne dospiješ do tamo. Sjediš za svojim stolom, obavljaš prijeteće telefonske razgovore i bacaš na suprotnu stranu papirnate bombe. I nastojiš ne propustiti zajutrak.

Pogledao ju je namrgođeno. – Što će se dogoditi na tom sastanku s Odellom?

– Daj mi kristalnu kuglu, pa ću ti reći.
– Pustite da i ja pođem s vama. Želim vidjeti što govore, kako ćete vi to srediti. Kvrugu, moglo bi doći do nagodbe već danas poslijepodne! Sve će se odigrati gore u Robineauovu uredu.

Zazvonio je telefon.

– Oprosti. – Gail se javila na telefon.

Bila je to njezina majka. – Gail, draga. Ovo je važno. Jesi li u gužvi?

– Ne, uopće. Pričekaj čas. – Stavila je dlan preko mikrofona i rekla Ericu neka ode pomoći Miriam pri istraživanju u vezi s Odellom. – Ona će ti objasniti što je sve pronašla. Što god imaš u planu obaviti za bilo koga, uključujući svemogućega Boga, zaboravi. Ja te trebam. I, Eric?

Okrenuo se na vratima.

– Ono sa sastankom ... ne ovaj puta. U redu? On slegnu ramenima. – Jasno.

U telefon je rekla: – Mama, evo me. – Gail, upravo me nazvao Irving.

– Irving? – Počela je upisivati razgovor s Ericom Ramsayem u blok za bilježenje radnih sati: Razg. sa struč.sur., 0,2.

– Irving Adler. Sjećaš ga se, zar ne? Otišla sam prošloga tjedna k njemu u posjet u vezi s Altheom. Trebala sam to već prije učiniti. Irving se ne osjeća dobro.

– Što je rekao o oporuci? – Gail je odložila olovku. – Je li rekao što o tome?

– Ne onda kad sam bila tamo prošlog tjedna. Popili smo piće i malo proćavrljali. Jednom sam i spomenula oporuku, onako neizravno, ali Irving je promijenio temu. No, nazvao me prije pet minuta. Rekao je da je istina, Altheina je oporuka doista krivotvorena i on je u tome pripomogao.

Gail je, zateturavši, ustala iz stolca. – Ali što je rekao? Kome je to pomagao? Rudyju Tillettu?

– Nisam ga pitala. On želi da te dovedem k njemu na razgovor. – Mene? Zašto?

– Želi razgovarati s tobom o Althei. Rekao je: „Ne želim umrijeti s time na savjesti.” – Što to ima na savjesti? Krivotvorenje oporuke?

– Ne, ja sam stekla dojam da želi razgovarati o Althei. – O čemu? O njezinoj smrti? O tome?

– Ne znam. Oh, Gail. Plakao je. Jadan čovjek, srce mi se slamalo. Moramo otići do njega čim prije. Odmah. Ili čim se ti uspiješ izvući.

Gail je bacila pogled sat na ormaru za knjige: 11 i 9 minuta. – Ne mogu sada. Nazovi ga i pitaj ga odgovara li mu danas popodne. – Sastanak s Ehringerovim odvjetnicima će do tada već biti gotov. – Ne, čekaj. Karen ima prvi razgovor s onom novom psihologinjom u pet, a ja moram također biti tamo. Ne rnogu to otkazivati.

Irene reče: – A sutra ujutro?

– Ne bih htjela da se Irving predomisli – reče Gail. – Pitaj ga možemo li doći večeras u sedam. I, mama, kad ga zoveš, ne zaboravi mu reći hvala. Bit ću s njime zaista ljubazna, obećajem.

22.poglavlje

Tajnica Paula Robineaua je organizirala dostavu ručka iz restorana na katu. U njegovoj sobi za sastanke bilo je dovoljno hrane za četvero ljudi, no za stolom ih je

sjedilo samo troje. Larry Black se nije pojavio. Gail je pretpostavila da ne želi biti zatvoren dva sata u istom prostoru s Paulom Robineauom.

Dala je Robineauu i Jacku Warneru primjerke Miriaminih zabilješki, sa sažetkom koji je obuhvaćao i ono što su Miriam i Eric bili saznali toga jutra.

Robineau i Warner prekidali su je samo ponekim prikladnim pitanjem i bilježili nešto. Warner je zarezao u svoje pečenje, smiješeći se s vremena na vrijeme, kao da zamišlja Odella kako u klupi za svjedoke daje iskaz. Robineau je pohlepno progutao roščić sa šunkom, pa stao uz prozor raširenih nogu, svijajući široka ramena pod finim sivim sakoom. Ovratnik košulje bio mu je tako uredno izglačan i bijel, kao da je načinjen od presavijena papira.

Gail je danas na sebi imala svoj najbolji kostim, crn kao ugljen i s tankim prugama, koji ju je prije dvije godine bio stajao osamsto dolara, i to na rasprodaji. Nokti i kosa bijahu joj savšeno uređeni, a zlatan je nakit neupadljivo svjetlucao na njezinim ušima i oko vrata. Na dnu ladice u stolu bila je pronašla pola tablete Xanax.

Već pola sata ili nešto više Gail je objašnjavala kako je G. Howard Odell, izvršni direktor Dobrotvorne zaklade Easton, vjerojatno do grla ogrezao u prljave poslove sa striptiz-barovima, organiziranim uslugama pratnje i kinodvoranama koje prikazuju filmove za odrasle.

Objasnila je i sve uzajamne veze. Poduzeća Atlantic i Seagate, koja vode te poslove, osnovao je 1979. i 1981. sadašnji predsjednik korporacije Biscayne, neki Leo Dolan, bivši bankar i čovjek koji je katkada partner Howardu Odellu u njegovim ulaganjima. Odell je bio na položaju blagajnika.

Korporaciju Biscayne stvorila su 1938. g. dva čovjeka, Walton Nash i George Odell. Gail je pretpostavljala da je George neki Howardov rođak, možda otac. Korporacija je 1983. bila poznata kao Biscayne Casinos, Inc. U okrugu Dade bilo je kasina još iz dvadesetih godina. Kad su se u posao počele ubacivati mafijaške bande, vlasnici su sami od sebe pozatvarali lokale.

Biscayne, danas poznata kao Korporacija Biscayne, postala je matična kuća jedne grupacije poduzeća. Njezino je sadašnje poslovanje obuhvaćalo kompleks stanova koji ostvaruje dohodak od zakupa, dva restorana i kompaniju koja proizvodi plastične zaštitne obloge s mjehurićima. Sve prema zakonu, sve čisto. Atlantic i Seagate su nešto drugo. U skladu sa zakonom? Vrlo upitno. Čisto? Ovisi o definiciji te riječi.

Tko je vlasnik tih korporacija? Do sada Gail nije uspjela doći do podataka o tome koje su živuće osobe na ovom svijetu zapravo pravi vlasnici korporacije Biscayne ili poduzeća Seagate i Atlantic, ali je pretpostavljala da se radilo o istim ljudima. Također je mislila, bez ikakvih dokaza, da G. Howard Odell ima u njima udio.

Ispričala je Paulu Robineauu i Jacku Warneru o priznanju Irvinga Adlera: napokon su, uz stručno mišljenje grafologa, imali dokaz iz prve ruke da je oporuka lažna. No sve dok Adlerov iskaz ne bude pouzdan, u obliku izjave pod zakletom, ne mogu na njega računati.

Za sada će tražiti da se postigne dobra nagodba, zaigrati na moguću povezanost Howarda Odella sa zabranjenim poslovima – motelom za odrasle u Hialeahu, pornografskom kino-dvoranom na bulevaru Biscayne, organiziranom poslom s djevojkama za pratnju na South Beachu i putničkom agencijom koja šalje ljude na seksi putovanje u Bangkok.

Među suradnike Howarda Odella spadao je svodnik Frankie Delgado, koji je imao maloljetnu djevojku. Gail nije mogla dokazati što se tamo zbivalo, ali nešto jest. Ako zaprijete da će razotkriti Odellove prljave poslove, on bi jamačno surađivao u nagodbi slučaja Norris. Članovima Dobrotvorne zaklade Easton, unatoč njihovoj moralnoj

ispravnosti – ma tko oni bili – bilo bi to sve toliko neprilično i neugodno, da bi mu oduzeli funkciju izvršnoga direktora. Ljudi kojima je davao novac rekli bi da je ošteti njihov ugled.

– Zamolila bih vas za mišljenje o nečemu – reče ona. – Čini se da je Odell obavio jedan posao za sebe, na račun Zaklade Easton. Primjer: kuća na otoku Star Island. Netko je tu kuću 1987. g. darovao Zakladi Easton. Njezina je vrijednost navodno bila 700.000 dolara, uvećana vjerojatno zbog poreza. U svakom slučaju, Odell je tu kuću kupio šest mjeseci poslije, za 400.000 dolara. Prošle ju je godine prodao za milijun i pol. Možda je i ostale poslove vodio na isti način. Od korporacije Biscayne bi za sitan novac dobio neke ostatke nekretnina koje su pripale Zakladi, prodao ih njihovim korporacijama ili prijateljima. Mogao je fantastično zaraditi.

Gail je ustala i otkoračala do kolica koja su bili poslani iz restorana. Stavila je na tanjur još nekoliko račića i malo umaka.

– Mislim da bi za sada trebalo zaključiti kako Sanford Ehringer ne zna što Odell radi. Zaklada je samo jedno područje rada u koje je Ehringer uključen. Ako sve ovo izložimo njegovim odvjetnicima na sastanku, mogli bismo izgubiti prednost. Mislim da bismo prije toga morali razgovarati s Odellom. Ne možemo mu time zaprijetiti ako Ehringer sazna za sve.

Robineau je kimnuo glavom. – Slažem se. Koliko vam vremena treba da dokažete kako je upleten i u poslovanje onih drugih poduzeća?

Gail je uzela zalogaj račića. – Moglo bi potrajati tjednima, ako ne uzmemo istražitelja.

– Možda i hoćemo. Vidjet ćemo kako će danas ići.

Jack Warner je potapšao usne platnenim ubrusom. Bio je skinuo tamnoplavi sako i ovjesio ga preko naslona stolca. Već ga je vidjela u tome odijelu, kako vodi parnice na Vrhovnom sudu Floride. Bit će dobro i za sastanak s Ehringerovim odvjetnicima. Jack je znao sve poteze; već je trideset godina bio parničar.

– Dobro, onda – reče Warner. – Koliko tražimo za ovaj slučaj?

– Patrick Norris će se nagoditi za pet milijuna – reče Gail. – Htio je da nasljednici plate porez, ali sam mu rekla neka odustane od toga. Želi li izvući pet milijuna neto, oni bi morali platiti gotovo jedanaest milijuna dolara, a ja mislim da to neće htjeti.

– Koliko dobivamo bude li nagodbe? Deset posto, je li? – Da. I za troškove.

Warner je pogledao Robineaua. – Pet stotina tisuća u honorarima. Što misliš?

– Krenemo li na sud, to je petnaest posto od cjelokupne ostavštine – reče Robineau.

– Ako uzmemo da ona iznosi dvadeset pet milijuna, to bi bilo ... tri milijuna sedamsto pedeset tisuća čiste zarade.

– Samo ako pobijedimo – reče Gail. Sjedila je naslonjena na naslon meko postavljena stolca prekrivenih nogu, lagano njišući jednim stopalom. Cipele su bile posve nove, bez najmanje ogrebotine. – Nemamo još dovoljno dokaza da bismo se izložili toj opasnosti. Želim čuti što Irving Adler ima reći.

Robineau se nije svidio ovaj odgovor. – Što ćemo reći drugoj strani u dva sata, gospođo Connor? Da se vrate sutra?

– Ne. Reći ćemo im da tražimo deset milijuna. Oni će reći ili „da” ili „javiti ćemo vam se”. – Gail mu se nasmiješila i osjetila kako joj se vrat odostraga oznojio od uznemirenosti.

Otkoračao je do prozora, izokrećući ramena. – Onaj ogavni Ted Mercer će preuzeti nasljedno pravo sada kad je Weissman ispao. Pitat će jesmo li došli obaviti posao ili prtljati bezveze.

Jack Warner ga je gledao i zadovoljno se smijuckao. – Oh, postajemo nestrpljivi, zar ne, Paul? Želiš reći: „Pa, kvragu, i slijepi bi porotnici vidjeli da je ova oporuka krivotvorena. Krenimo jednostavno na suđenje.” – Je li to tvoj savjet? – upitao je Robineau. – Da krenemo?

– Ne s onime što imamo. Gail ima pravo. – Ispijajući svoj ledeni čaj, Warner je bacio pogled na sat. – Gdje je, dovraga, Larry?

– Jamačno ima pametnijega posla. – Robineau je prišao Gail i stao pokraj njezina stolca. Upitao je: – Zašto ovaj slučaj već nije predan?

Ona reče: – Sve dok u Miami Heraldju jutros nije izašla ta priča, svi su je iz nekog razloga nastojali držati u tajnosti.

– Nije važno, Paul. Ovaj slučaj moramo voditi oprezno i diskretno. – Warner je ustao i odjenuo sako. – Ali, hajdemo s njime na sud. Predajte predmet na sud. Jeste li spremni na to, Gail?

– Mogu to učiniti već sutra. Parnični spisi su spremni, zajedno s hitnim prijedlogom za uzimanje iskaza. Želim da Irving Adler što prije razgovara sa sudskim novinarom. – Gail je uodignula ruku u znak upozorenja. – Molim vas ne spominjite Irvinga Adlera na sastanku danas poslijepodne. Ne smiju saznati što imamo, sve dok to uistinu ne budemo imali.

Warner je rekao: – Najradije bih im rekao da idu dovraga. – Nasmiješio joj se. – Ali, kako vi kažete, još ne. Još ne.

Gail je pitala: – Tko će razgovarati s Howardom Odellom prije sastanka?

Robineauove se oči zaustaviše na Warneru, koji je gotovo neprimjetno slegnuo ramenima. Robineau reče Gail: – Ovo je vaš slučaj. Biste li vi to preuzeli?

Pričekala je prije no što je odgovorila. Ako ona i Odell odu u drugu prostoriju razgovarati o ovome, hoće li je on slušati? Ili će se samo ceriti i onako svisoka joj namignuti? Jack Warner bi s njime možda više postigao. Ili Paul Robineau, koji bi Odellu mogao prebiti kičmu preko koljena. Netko od njih bi to trebao učiniti. Što to, uostalom, ona ima dokazivati? Cilj je postići najbolju nagodbu za njezina klijenta.

Pa opet ... Paul Robineau, rukovodeći partner tvrtke Hartwell-Black, pita nju može li to obaviti. To nije bilo pitanje. Bio je to izazov.

Gail je kimnula glavom i prihvatila ovu povoljnu priliku. – Dajte mi petnaest minuta s Odellom prije no što počne sastanak. Toliko možete zadržati Ehringerove odvjetnike.

Odabrala je glavnu sobu za sastanke, u kojoj nije bilo nikoga osim njih; sve je bilo tiho, čulo se samo hućanje iz otvora za hlađenje. Zidovi bijahu obloženi debelom oplatom, na podu zeleni sag s uzorkom u zlatnoj i crvenoj boji.

Trebalo joj je deset minuta da kaže Howardu Odellu što je saznala i što želi u nagodbi. On je promatrao nešto kroz prozore. Koža mu je bila preplanula, ali nije bio onako mlad kao što je u galeriji mislila. Danas nije bilo sportske odjeće; nosio je poslovno odijelo i bijelu košulju.

– Krasan pogled – reče on nakon kraćeg vremena dubokim basom. – Sunce, plavo nebo. Dođe mi da pokrenem čamac i odem na otoke. Na pecanje.

– Htjela bih vaš odgovor – reče ona.

– Gospodo Connor, vi ste gadura. Iako ja to cijenim kod žena. Oženio sam se dvjema. – Nastavio je hodati uz prozore, lagano kuckajući zglobovima prstiju po mramornome prozorskom pragu. – Znaate, ne odlučujem ja o tome koliko će se novca odreći Easton ili drugi nasljednici.

– Sanford Ehringer vam je dao da vodite Zakladu. Ostali će učiniti kako vi kažete.

– Ne baš ako je riječ o deset milijuna dolara. To nikako. – Ne ide to iz vašega džepa.

Nasmijao se, bore na obrazima usjekle su se u duboke brazde. Odvjetnici. Isuse! Ne, nije to moj novac, gospodo Connor. To su samo brojke. Nekoliko milijuna tu, nekoliko milijuna tamo.

– Da želim iznuditi novac iz ovoga slučaja, učinila bih to. Oporuka je lažna, mi to možemo dokazati. Moj klijent želi novac odmah, ne za dvije ili tri godine. Imate krasnu priliku. Vi i ostali nasljednici dobit ćete na kraju više od polovice.

– Bla, bla, bla. – Nasmijavši se opet, okrenuo se prema njoj. – Nije me ni najmanje briga za to. Ni najmanje. Vjerujete li to? Istina je. Znate, Gail ... Gail? Nemate ništa protiv da vas tako zovem? Ljudi su danas zarobljeni u kavezu. Ili kao na nekom vrtuljku sreće. Vi, na o primjer. Sve je isto, samo to možda ne primjećujete. Većina ljudi ne primjećuje. Idući mjesec bit će mi pedeset četiri godine. Ja sa svoga vrtuljka silazim. Prema tome, vi se nagodite, fućka mi se. Kao što ste rekli – nije riječ o mome novcu.

Gledala ga je časak. – Što ćete reći Ehringerovim odvjetnicima? – Što želite da im kažem? – Odell je raširio ruke. – Neću im reći „deset tisuća”.

– Ako to bude bilo što manje od osam, idemo na sud. – Šest zvuči bolje. Mogli bismo se složiti sa šest.

– Osam. Plativo u roku od tri mjeseca.

– To ovisi o odboru uživalaca imovine, zar ne? Ja ne ispisujem čekove. – Ponovno se čvrsto zagledao u obzor na istoku. – Nazvat ćemo vas idući tjedan. Ted Mercer će vas nazvati. On sada vodi nasljedno pravo, neka zaradi plaću.

– Mi ćemo slučaj predati sudu sutra, ali to neće utjecati na naše pregovore – rekla je Gail i još dodala: – Dokle god ih ne kočite, možete računati na moju diskreciju.

Njegov se osmijeh pretvorio u tih, suzdržan smijeh. – Vi i moje bivše žene doista biste trebale osnovati neki klub.

Gail se ležerno oslonila na prozorski prag; osjetila je slabost u koljenima. S mukom je progutala pa pročistila grlo. – Zanima me nešto. Tko je sve član Zaklade Easton u ovome času?

Okrenuo se, s upitnim pogledom na licu. – Zbog čega? – Voljela bih znati, tek tako.

– Sanford je rekao da ste ga to pitali. Ako on nije htio o tome govoriti, nemojte ni mene pitati.

– To je neko ime ili akronim? – Ne znam, je li doista?

– Pokušajte s ovime: Samuel Ehringer i pet njegovih prijatelja političkih konzervativaca iz 1973. E znači Ehringer?

Široko joj se nacerio, pokazavši pritom savršene, gotovo previše bijele zube na potamnijelu licu. – Moj djed George znao je igrati poker sa Sanfordovim ocem. Eto. Jednoga ste dobili besplatno.

O je, znači, Odell, pomislila je Gail.

– Još jedno pitanje. Koliko dobro ste poznavali ženu koja je ovjerila oporuku? Carlu Napolitano. Radila je u agenciji Gateway Travel.

S njegovih je napućenih usana pobjegao oblačić zraka. – Znam tko je ona, to je otprilike sve. Zašto pitate?

– Umrla je prošloga četvrtka uvečer.

– Da, čuo sam. Pala je s balkona. Žalosno.

– Ne djelujete kao da vam je žao. Bila je dobra žena.

– Jedva sam je poznavao. Gledajte, Gail. Carla nije baš bila uzorita žena. Prije je bila ovisnik o heroinu i prostitutka. To je istina. Direktor agencije joj je pružio priliku.

Ali znate, takvi se ljudi ne mijenjaju. – Kad Gail nije rekla više ništa, Howard Odell se otužno nasmiješio i uzdignuo ramena.

Pogledala je na sat. – Zacijelo će vam trebati nekoliko minuta da porazgovarate s odvjetnicima g. Ehringera. Možete to obaviti u ovoj sobi ako želite.

– Recite im neka uđu, molim vas, Gail. – Namignuo joj je. – Hvala vam.

Jedan ga je čas promatrala, a onda se okrenula i ostavila ga stajati pokraj prozora.

Prošle je noći sanjala Carlu Napolitano. Plesala je uz ogradu balkona u svojim visokim, prozirnim plastičnim sandalama s tratinčicama. Narukvice na njezinim ručnim zglobovima su zveckale. Carla se tada vinula u zrak i lagano zamahala rukama prema New Jerseyu. Nebo je bilo čudesno plavo, prepuno mekih, loptastih bijelih oblaka. Ispod nje su na tirkiznoplavoj vodi plutali mali grčki ribarski čamci. Potom je more postalo sivo i beživotno, isprugano žutim crtama koje obilježavaju parkirališna mjesta, i sve je to jurnulo prema njoj, poput šake stisnute na udarac. Padala je bespomoćno naglavačke, sve dublje i dublje, do podnožja stubišta, gdje se na ledenomu bijelom mramoru počela širiti lokva tamne, ljubičastocrvene boje.

23.poglavlje

Bilo je 7 i 35 kad je Gyail stigla do Irene, 7 i 45 kad su se počele uspinjati na most Venetian Causeway, na putu prema kući Irvinga Adlera u Miami Beachu. Karen je sjedila na stražnjem sjedalu s kutijom punom komadića piletine pržene u tijestu i s velikom porcijom pečениh krumpirića.

Irene reče: – Gail, molim te. Voziš kao da netko juri za nama. Rekla sam mu da ćemo zakasnuti.

– Vozim samo deset kilometara na sat brže od dopuštene brzine. – Ali već je mrak, a znaš da sam nervozna kad se noću moram voziti kroz Miami.

Gail je malo popustila pritisak na papučicu gasa, pa uključila svjetla i namjestila retrovizor. – Drži tu Coca-Colu između koljena da ti se ne prevrne – reče Gail Kareninu odrazu u zrcalu. – I pazi da ti štogod ne padne na odjeću. – Ostavila je svjetla uključena.

Jedan su je čas plave oči promatrale u zrcalu, a onda se Karen pomaknula i sjela odmah iza vozačeva sjedala. Još je bila ljutita jer je Gail nije uspjela povesti u kupovinu. Obično Karen uopće nije marila za odjeću. Sada odjednom jest. Da bi Karen pošla s njima, bilo je potrebno obaviti jedan glasan sukob riječima i još pet dolara predujma za njezin džeparac. Phyllis nije mogla ostati kod njih, u kući Karenine prijateljice Molly nitko se nije javljao, a Gail ju nije htjela ostaviti samu.

Istina, ona reče Ireni: – Jesi li sigurna da Irving neće zamjeriti? Mislím, možda nije zgodno da Karen dođe s nama.

– Zamjeriti? Ne, on ima petero unučadi. – Irene se nasmiješila Karen i provukla ruku između sjedala, pa je potapšala po koljenu. Ima najslađega psa na svijetu. Malu, majušnu bijelu pudlicu.

Gail je čula kako je Karen promrmljala: – A joj. – Dobro si rekla! Mitzi. Zločesta mala kujica. Baš je odgovarala Gailinu raspoloženju. Još je jednom gucnula sodu, pa učvrstila bočicu natrag u držač na ploči s instrumentima. – Možda bismo mi mogli sjesti u kuhinju, a Karen može gledati televiziju u dnevnoj sobi. Bi li mu ti mogla to

predložiti? Ljudi se osjećaju ugodnije u kuhinji – reče Gail. – Ponijela sam kasetofon. U torbi mi je.

Irene ju je pogledala. – Irving mi je prijatelj. Nije svjedok kojega treba podvrgnuti unakrsnom ispitivanju.

– Majko, neću mu to raditi. Samo gledaj. Bit ću anđeo.

Karen se odostraga posprdnno zasmijuljila. Gail je okrenula glavu i rekla joj: – Ako si završila, stavi sve u vrećicu. I na pod s njom, molim te, ne na sjedalo. – Isključila je svjetla.

U pet sati bile su kod Clarinde Campbell. Dvije stotine dolara za prvu seansu, sto za sve iduće. Prvi je puta bilo za cijelu obitelj, ali jedna njezina trećina – Gail je to bila objasnila telefonom prošli tjedan – plovi negdje od Saint Croixa prema Curaau. Clarinda je rekla da Dave može doći kad bude u gradu, ali ona zapravo mora raditi s članovima obitelji koji žive ovdje. S njima dvjema, majkom i kćeri. Potom je Clarinda oprezno upitala bi li trebala razgovarati s Anthonyjem Quintanom. Mislim da ne, odgovorila je Gail. Još ne. Možda nikad, dodala je u sebi.

Clarinda Campbell bila je patuljasta žena izbuljenih očiju, s obrvama koje su joj se nadvijale nad njih. Imala je svijetlosmeđu kosu koju je četkala uvis, pa je tako uvijek izgledala ushićeno. Nosila je udobnu odjeću koju je sama kreirala i šivala od starih košulja i haljina. Zelenilo u lončarskim posudama, izradenim u stilu Navaho Indijanaca, ukrašavalo je ormar za knjige od borovine s godovima, a u jednom kutu sobe za terapiju stajao je bubanj, načinjen od losove kože, koji su bile načinile ona i skupina drugih žena, te obojile sokom od bobica.

Ispričala je Karen kako je i sama kao djevojčica imala neku tajnu kutiju punu stvari, za koje nitko drugi nije smio znati. Onda je pohvalila Kareninu torbicu od krokodilske kože. Prekrasno. Mnogo ljepše od njezine sive metalne kutije, jer je torbica nešto živo, a osim toga, pripadala je i njezinoj baki.

Glas joj je bio poput tihe, neumorne kiše.

U svojoj desetoj godini, objasnila je Clarinda, Karen izgrađuje svoju osobnost. Kroz vrijeme koje će majka i kći provoditi zajedno, ona će sama preuzeti niti svoga života i od njih satkati svijet odrasle žene. U međuvremenu bi majka trebala paziti na gledanje televizije, ne dopustiti Karen da gleda nasilje ili glupe komedije. Najbolje bi bilo da sve gledaju zajedno i poslije razgovaraju o čemu je riječ. Proučavat će zajedno mitove. Bit će potrebno uložiti vremena, ali u ono što je dragocjeno i treba uložiti vremena.

U to je doba Gailin sat pokazivao 6 i 20. Clarinda im je dala popis posebne hrane koju mogu uvečer zajedno pripremati, hranu jednako dobru za njihov duh, kao i za tijelo. Bez teškog mesa, bez masnoća, malo šećera, mnogo voća i cjelovitih žitarica.

Na odlasku, Clarinda je ispružila ruku i stisnula Gail odostraga za vrat. Sitni prsti bili su hladni i snažni. Tako napeta! Jeste li pokušali s hatha yogom? Gail se nasmiješila i napisala ček. Tada je već bilo 6 i 30. Prekasno za kuhanje. Proći će pokraj McDonald'sa na putu k Ireni. Smeđa riža i zelenjava – sutra.

Gail je zaokrenula na sjever u ulicu Alton, farovi su šibali oko zavoja u tami. – Mama, evo zagonetke za tebe od Sanforda Ehringera. To je akronim. – Ispričala je Ireni svoju teoriju o slovima u nazivu Easton. Slova predstavljaju imena. Najvjerojatnije prezimena ljudi koji imaju novac i utjecaj, i koji su bili bliski poslovni i politički prijatelji oca Sanforda Ehringera, Samuela. – Imam ih dvojicu, Ehringera i Odella. Ti poznaješ mnogo ljudi. Što misliš tko su ostala četvorica?

Irene ju je pogledala. – Iz 1937.? Koliko misliš da mi je godina? – A što je s mojim djedom, Johnom G. Stricklandom? On je bio Ehringerov prijatelj. On bi mogao biti S.

– Nikad nisam čula ništa o tome – reče Irene. – Možda je to bio moj drugi bratić, Eugene Spencer. On je poznao Ehringere. Gene je osnovao Bank of Miami, ako se dobro sjećam svojih korijena.

– Još uvijek u toj banci postoji neki Spencer, Leland. Je li ti on rođak? – Gail se zaustavila na semaforu. – Znaš što? On je klijent u tvrtki Hartwell-Black.

– Je li to važno?

– Larry mi je rekao da su neki od sadašnjih članova Zaklade Easton naši klijenti. Nije htio reći tko to. – Pitat će ga o tome sutra. Već je htjela s njime razgovarati o tome danas poslije podne, reći mu što se zbilo s Howardom Odellom, ali Larry još nije bio u uredu. Na semaforu se upalilo zeleno svjetlo i ona je nagazila na gas.

Sad je pogađala zbog čega joj Ehringer nije rekao imena osnivača. Sadašnji članovi imaju ista imena. Oni prvobitni članovi bili su skupina čvrsto povezanih prijatelja. Budući da su svi umrli, zar ne bi bilo prirodno da su članstvo prenosili na nasljednike? Djed na sina, pa na unuka.

– Uspori malo! – reče Irene.

Gail je pritisnula kočnicu. – Dobro, imamo E, O i možda S. Koga još?

– Adler – reče Irene. – Irvingov je ujak – ne mogu se sjetiti njegova imena – bio odvjetnik obitelji Ehringer u New Yorku. Kako mu je ono bilo ... Jacob. Jacob Adler. Pljesnula je rukama. – Ovo je zgodno. Jacob Adler je ovdje provodio zime. Sjećam se da sam ga jednom vidjela kako svira čelo na zabavi u kući Ehringerovih. Bože dragi, bilo je to zacijelo prije kakvih trideset godina. On je svirao čelo, a Sanford je svirao violinu.

– „A” je, znači, Adler. Karen, prestani udarati nogom u naslon moga sjedala. Je li Irving danas u odboru Zaklade Easton?

– Nemam pojma – odgovori Irene.

– Pitat ću ga. Što misliš, je li „T” – Tillett? Larry je nagovijestio da je Althea bila član.

– Althea nije bila Tillett. Ona je bila Norns.

– I slovo N postoji u Easton. Je li njezina obitelj bila poznata tridesetih godina, prije no što se ona rodila?

– O, Bože, ne. Althea je dospjela na svoj položaj zahvaljujući vlastitim naporima. Otac joj je bio strojovođa u Primorskoj željeznici, a majka je umrla kao mlada. Althea je vrlo naporno radila u hotelijerstvu i svaki bi novčić koji je zaradila potrošila na sebe. Imala je prekrasnu odjeću, lijep auto, odlazila je na prava društvena zbivanja. Upoznala je R. W. Tilletta u Operi. On je tamo često odlazio sam, jer je prva gospoda Tillett bila teško bolesna. Mislim da je Althea imala s njim vezu i prije no što mu je žena, na kraju, umrla. Oženili su se samo nekoliko mjeseci poslije toga.

– Bila je žena koja je znala što hoće. Otišla je 1958. u Grčku sa Sanfordom Ehringerom. On mi je tako rekao.

– Da. – Irene je uzdahnula. – Da sam barem ja imala petlju. Gail ju je pogledala. – Kako to misliš?

– Ništa. – Farovi su rasvijetlili unutrašnjost njihova auta, prešli preko Irenina lica.

– Mama ...

Bacivši pogled na stražnje sjedalo, ona prošapta: – Pozvao me da pođem s njim u Italiju. Izvukla sam se, od straha. Otac bi me razbaštiniio.

– Ma, izmišljaš!

Uglovi Ireninih usana se spustiše. – Smatrali su me vrlo lijepom kad sam bila mlada.

– Još si lijepa. Nikad nije kasno – uvjerala ju je Gail. – Sada je samac.

– Čovjek ima preko osamdeset godinama. – Pokazala je prstom. – Skreni u iduću ulicu lijevo. – Gail je uključila žmigavac. Irene reče: – Nemoj to spominjati, ali Irving i Althea su ... prije no što se udala za R. W. ja. On mi je to rekao kad sam bila tamo prošloga tjedna.

– Nernoguće. Mislila sam da je Irving oženjen.

– Bio je. – Irene je uzdahnula. – Nekim se ljudima takve stvari dogode tako iznenadno kao da su nabasali na zamku. Kaže da je bio spreman ostaviti ženu, ali je Althea odustala. Tako je bilo najbolje. Ali nikad ju nije zaboravio. I onda je ovako saznao da je ubijena. Kako strašan udarac!

Karenina se glava pojavi između njihovih sjedala. – Tko je ubijen? – Ne poznaješ tu osobu, milena – odgovori Gail.

Irene se okrenula i uhvatila Karen za ruku. – Jedna od mojih najdražih prijateljica. Ime joj je bilo Althea Tillett. Netko joj je slomio vrat i bacio je niza stube u njezinoj vlastitoj kući.

– Mama, molim te!

– Gospode Bože, pa u njezinoj se dobi djeca na televiziji nagledaju na tisuće ubojstava.

– Ta ubojstva nisu stvarna! – Gail je ispružila ruku prema Karen i stavila je na njezin obraz. – Netko je ušao u njezinu kuću, ali u našu neće.

– Mislim da bismo morale kupiti pištolj. Mollyn tata ima Uzi⁴⁰ – Ryan Perlmutter nema Uzi.

– Kaže da ima.

– To nije istina. Sjedni. Začas ćemo stići. – Gail je zaokrenula na idućem zavoju. – Je li ta veza ono što Irving ima na savjesti?

– Sumnjam – reče Irene. – Sigurna sam da to čuva kao dragocjenu uspomenu. Nisu baš bili mladi, ali Althea je bila tako ... vatrena. Nikada čovjek ne bi za Altheu mogao reći da je bila stidljiva. Ona nije čekala da život dođe k njoj, ona bi krenula prema njemu i jednostavno uzimata. A ne kao ja. Ja sam bila previše povučena. Jednoga dana doći će moj princ, i sve one ostale gluposti. Kažem ti, Gail, to će te kod pravih muškaraca upropastiti. Očekuješ od njih da budu junaci, a oni to nisu, siročići naši.

– Vrlo istinito – složila se Gail. – Nadam se da ja vas djevojke nikad nisam odgajala tako da vjerujete u sanjarije.

– Ne, majko. Mislim da je to zbog nečega u zraku. Tu si ne možemo pomoći.

Gail je usporila. Ulica je noću izgledala drukčije. Tišina. Spuštala se poput crne vreće čiji otvor netko zateže vrpcom. Puhao je vjetar, nadolazila je hladna fronta, a svjetlost iz uličnih svjetiljki prebacivala se i plesala po granama drveća.

Zavjese u dnevnoj sobi Irvinga Adlera bile su navučene, ali svjetla su gorjela, njihov je odsjaj prodirao kroz nabore tkanine. Gail je zaustavila auto na prilazu kući i ugasila motor automobila.

– Karen, želim da budeš vrlo pristojna s g. Adlerom. Čuješ me? Kimnula je glavom, promatrajući kuću.

– On je jedan stariji gospodin i vrlo je tužan zbog smrti svoje prijateljice. Moramo biti vrlo obzirni. Dobro?

– Dobro.

Irene je zatvorila vrata sa svoje strane. – U ovom dvorištu je tako mračno. Trebao je uključiti svjetla na trijemu. Pazite kuda stajete, cure.

⁴⁰ Uzi = devetmilimetarski automatski pištolj izraelske izradbe

Prebacujući Kareninu torbicu od krokodilske kože na jednu stranu, Gail je stresla par mrvica s njezine majice s Miami Hurricanesima. Nije htjela dati Karen da stavi kapu. Gail je još bila u svome kostimu; ni minutu nije imala da bi se presvukla u nešto drugo.

Popele su se trima stubama na prednji trijem i Irene je pozvonila. Gail je čekala da se Adlerova pudlica uz rezanje i štektanje baci na unutrašnja vrata.

Zaštitna vrata tiho su zalupala pod naletom vjetera, i njihovi su tamni odrazi zadrhtali na staklu.

Irene je ponovno pritisnula gumb, i onaj isti dugačak ton oglasio se iz dubine kuće. Otvorila je zaštitna vrata i pokucala glasno zglobovima prstiju na prozorčić u obliku lepeze, koji je bio u ravnini s vrhom njezine glave. – Irving? To sam ja, Irene. – Povukla se u stranu i upitala: – Što se vidi kroz taj prozor?

Gail se popela na prste. – Ništa. Ulazni hodnik. – Irene posegnu rukom iza nje i pokuša otvoriti vrta. Zaključano. – Da uđemo odostraga? – upita Gail.

– Ne. – Irenine su se grudi podignule pa spustile i ona položi ruke na Karenina ramena. – Ostani ovdje s mamom. Idem do susjeda telefonirati.

Prvi je stigao automobil policijske ophodnje, i policajci su opet pokušali s kucanjem pa su ga dozivali prije no što su razbili staklo na kuhinjskim vratima, kroz koje su uspjeli otvoriti zakračunata vrata.

Došla su kola spasilačke službe, njihova su svjetla kružila po cijelom dvorištu, kroz kuću. Bolničari s opremom ušli su na prednja vrata. Gail je naredila Karen da sjedi u autu. Tada se na otvorenim vratima pojavila Irene. Silazeći s trijema, oslanjala se o bijelu ogradu od kovana željeza.

Gail je znala odgovor i prije no što je pohrlila zagrliti je. – Oh, mama. Umro je?

– Da. Misle da je od srca.

– Oh, Bože moj. Da smo došle...

– Mrtav je već neko vrijeme. – Izvadila je papirnatu maramicu iz torbice. Glas joj je drhtao. – Pokušali su mu pronaći bilo i rekli su da je hladan. Vidjela sam mu lice. Nije izgledao kao Irving. Nije.

Gail ju je zagrlila.

Jedna je žena iz susjednoga dvorišta doviknula: – Što se dogodila? Je li sve u redu s Irvingom? – Zazvao je još netko preko puta. Irene je obrisala oči, pa im pošla reći.

Gail se ogledala oko sebe. – Karen, ostani u autu. Vratit ću se. – Mama, je li mrtav?

– Srce ga je izdalo, milena. Bio je vrlo star i sigurna sam da je umro smiren. Znaš da se to događa.

– Mogu li ga vidjeti? – Ne. Ostani s bakom.

Gail je ušla u kuću. U kuhinji je bilo bučno i prepuno ljudi u uniformama. Jedan je policajac bio za primopredajnikom; drugi je gledao kako se bolničari spremaju. Na podu je bio prevrnut stolac, a Irving Adler je ležao pokraj njega kao da je tamo zaspao, s nogama prema blagovaonici. Vidjela je posve čiste potplate njegovih cipela za trčanje, uske gležnjeve, izglačane nabore na hlačama, jedna mu je ruka bila podignuta uvis. Bila je to uredna kuhinja, a pod sjajne plave boje. Na štednjaku je stajao lonac. Stol je bio prostrt. U zdjeli, u kojoj je bilo juhe s rezancima, slani su krekeri plutali uz rub poput bijela vjenčića.

Gail je prišla otvorenim vratima kako bi udahnula zraka. Voda u bazenu svjetlucala je pod svjetlošću iz kuhinje. Iz susjedne kuće čula je tihe zvuke uključenog televizora. Dvorište je bilo mračno, okruženo drvenom ogradom.

Jedan joj je policajac prišao i upitao je što treba. Rekla mu je tko je. Njezina majka je prijateljica g. Adlera, mogla bi znati kako da se obavijesti njegova obitelj.

Policajac je kimnuo. – Pitat ćemo je. – Podignuo je ruku prema blagovaonici, bio je to mig da bi trebala otići odavde.

Gail upita: – Je li umro zbog srčanog napada? – Očito. Biste li pričekali vani?

– Večeras mi je g. Adler trebao reći tko je krivotvorio jednu oporuku. Riječ je o nasljedstvu vrijednom nekoliko milijuna dolara, o nasljedstvu Althee Tillett. Je li vam to ime poznato?

Policajac ju je kratko vrijeme gledao. Bio je mlad, imao je velike smeđe oči i ravan razdjeljak u crnoj kosi. Okrenuo je glavu prema drugom policajcu i rekao mu da pozove ljude za istragu, neka se požure.

Detektiv Gary Davis stigao je deset minuta poslije toga. Otišao je u kuhinju, a Gail je čekala u dnevnoj sobi s Irenom i Karen. Karen je htjela vidjeti mrtvo tijelo, ali joj je Gail rekla da ne može. Umalo je rekla Ireni da pođe kući i uzme Karen sa sobom, ali Irene nije izgledala sposobna za vožnju. Nešto poslije stigla su i kola hitne pomoći – bez treptećih svjetala i sirena – i odvezla Irvinga. Irene je bila nazvala nekoliko njihovih prijatelja, a Irvingov je sin bio na putu ovamo.

Davis je mlađega čovjeka zamolio da provjeri sve prozore, a svjetlokosa policajca poslao van s ručnom svjetiljkom. Karen je pitala smije li gledati. Gail joj je rekla da ne smije, ali Davis reče da je u redu što se njega tiče, samo da nikome ne smeta.

Sjeo je na rub Adlerova naslonjača presvučena pamučnom tkaninom i rekao: – Evo što ja mislim, gospođo Connor. Kažete mi da je čovjeku prošle godine ugrađena trostruka prenosnica. Ne vidim na njemu nikakvih ogrebotina, nikakvih znakova borbe. Vrata su bila zaključana. Meni to izgleda kao najobičniji srčani napad.

– Samo sam mislila ... – Gailine su riječi utihnule zajedno s pokretom njezine ruke.

– Ne, dobro je pitati. Doduše, to je loše za vaš slučaj, budući da vam je trebao biti svjedokom.

– Ah, da. – Gail je dodirnula Ireninu ruku i tiho joj rekla: – Majko, jesi li spremna da krenemo kući? – Irene je potvrdila kimnuvši, crvenih očiju, skrhana. Gail je ustala i upitala detektiva: – Znete li nešto više o Carli Napolitano? Je li pala, ili je što drugo bilo posrijedi?

– Koliko ja znam, to je bio nesretan slučaj. Na dvorištu je pronađena i poluprazna boca alkoholnog pića, a mrtvozornik kaže da je u krvi imala 1,6 promila alkohola. Pomoglo bi nam kad biste vi rekli ako što znate.

Gail se osjetila potpuno iscrpljenom. – Nazvat ću vas sutra. Nemam vam više mnogo toga za reći.

– Pa onda mi to recite sada.

Irene je opet sjela. Gail mu je ispričala što je Howard Odell rekao o Carli. Pitala ga je: – Je li ikad uzimala drogu? Je li autopsija pokazala što?

– Mrtvozornik nije ustanovio da je tada uzimala drogu – odgovori Davis. – Ne znam njezino porijeklo. Kako kažu njezini susjedi, vodila je razmjerno miran život.

– Carla mi je rekla da vodi knjigovodstvo, uz rad na organiziranju putničkih aranžmana.

– Točno. To je potvrdio i direktor, Frankie Delgado.

Gail je svrnula pogled na majku, pa opet na Davisa. Majci nije bila ispričala o onome kako je odglumila prostitutku. – Mislim da sam vam već možda spomenula g. Delgada.

– Mislim da jeste.

– Jeste li ga kojim slučajem ispitali gdje je bio prošloga četvrtka uvečer? Onda kad je gđa. Napolitano stradala?

– Svakako da jesam. Na nekoj privatnoj zabavi kod Tonyja Rome, provjerio sam to kod glavnoga konobara. – Davis se osmjehnuo. – Trenirate za istražitelja?

– Ne ide mi ništa lošije nego vašem odjelu. Još uvijek sumnjate na Patricka Nornsa.
– Gail je uzela torbicu s niskoga stolića. – Ako se noćas vraćate u stožer, mogu li vas nazvati? Trebala bih adresu i telefonski broj domaćice gospođe Tillett.

Počeo se po obrazu. – Već sam to dao Quintani.

– Da, ali on je na suđenju i ne mogu nikako do njega. – Što ćete učiniti?

– Razgovarati s njom.

– Ne. A-a. Zapravo, recite Quintani da sam rekao da nitko ne smije razgovarati s Rosom Portales. Želim je sam opet čuti, u svjetlu onoga što ste mi vi rekli o oporuci. Možda mi je nešto promaknulo.

– Gospodine Davis, ona bi mogla biti vrlo važna osoba za moj slučaj .

– I za moj. A ja govorim o ubojstvu.

– Ne možete mi zabraniti da razgovaram sa svjedocima u građanskoj parnici. Svakako ne idem k njoj iz čiste radoznalosti...

Uperio joj je prst u lice. – Ne želim čuti da ste bili kod Rose Portales dok vam ja to ne odobrim. Možda ću ponovno poraditi na dokumentaciji u vezi s događajem u kući gospođe Tillett. Razt. imijete što vam govorim? .

Dugačak, prodoran, bolan jauk začuo se iz dubine kuće. Gail je naglo dahнула, bacila torbicu i pojurila kroz dnevnu sobu, sudarivši se na vratima kuhinje s Karen.

– Mamiceee! – Na njezinoj je majici bila krvava mrlja.

– Što je? – Gail ju je zgrabila za ruke. – Karen! O, moj Bože! Je li sve u redu?

– Neeeeee! Neee!

– Što se dogodilo? – zavikao je Davis.

– Pas! Ozlijeđen je! Mama, on krvari! Moraš ga odvesti veterinaru!

Irene se pojavila iza detektiva Davisa. – Misliš, Mitzi? Gail, nisam vidjela toga psa otkad smo došli ovamo.

– Bila je u smeću! Čula sam neke zvukove, pa sam podignula poklopac i ona je bila unutra i cviljela je! – Karen je čvrsto stiskala oči i lupala nogama, brzo toptajući nogama u poderanim platnenim tenisicama. – Pala mi je. Nisam htjela da mi padne!

– Gdje je, Karen? – upitala je Irene.

Karen se okrenula i potrčala prema vratima. Sada su u dvorištu iza kuće bila upaljena zasljepljujuća svjetla reflektora, uperena u svim smjerovima s jednog ugla na krovu, i dvorište je pružalo kontrastnu sliku bijelih prikaza i guste tame. Onaj mladi crnokosi policajac pokazao je rukom na travu pokraj kante za smeće, gotovo do vrha pune plastičnih vrećica. – Štenac ili nešto slično.

Davis je prišao i pogledao bolje. – Oh, mrzim ovo. Prokleta bilo. Gail je povukla Karen unatrag. Davis je pogledao Gail i zatresao glavom.

Plavi se policajac sagnuo nad travu. – A joj. Gotova je. Odvratno.

Mladi policajac reče: – Što je to stari gad učinio, izbacio je van? Karen je zarila lice u Gailin trbuh i čvrsto je stiskala oko struka, vičući: – Mamice! Vodi je liječniku. Moolim te!

Gail ju je čvrsto stiskala uza sebe. – Dobro. Policajac će je odvesti veterinaru, je li tako? – Pogledala ih je. – Je li tako?

– Veterinaru? – Mladi policajac pogledao je Karen. – Tako je. Mi ćemo se pobrinuti za nju.

– Odmah! Vodite je odmah sada! – Karen je jecala i Gail ju je odvukla prema kući. Osvrnula se. Plavi policajac lagano je gurnuo psa vrškom cipele i životinja je zaskvičala. Karen je rukama pritisnula uši. – Nemojte! – Zavriskala je. – Mamiceeee!

Irene se progurala pokraj njega i spustila se na koljena. Mitzi je cviljela, urlala visokim, isprekidanim glasom, kao da su joj čeljusti podrhtavale. Irene se ogledala prema mladom policajcu i povikala na njega: – Donesite mi neku krpu iz kuhinje! Brzo!

Davis je trznuo glavom u tom smjeru i ovaj je poletio. Irene je zasukala rukave džempera do lakta. Kad se vratio s krpom plavoga kockastog uzorka, Irene mu je rekla da ga rasprostre po podu. Podignula je tjelešce, položila ga na krpu i čvrsto ga svezala. Krici su sada bili prigušeni. Ustala je, brzo dokoračala do ruba bazena, kleknula i zaronila smotuljak pod vodu, držeći ga čvrsto. Voda je potamnijela, krv se proširila.

– Oh, sranje. – Mladi se policajac okrenuo i pogledao u nebo. Karen je zurila pred sebe.

Gail ju je vukla u kuću. – Dođi, idemo unutra.

– Ostavi je ovdje! – Irene je držala ruku ispruženu u vodi. – Karen, slušaj me. Prestani plakati. Ova je kujica preteško ozlijeđena da bi preživjela i patila je. Ne bi izdržala do veterinara. Razumiješ li? Karen je cviljela.

– Odgovori mi! – Da.

– Dobro. A sada ti i majka otiđite unutra i pronađite mi još jednu krpu. Neku lijepu. Donesi i neku žlicu pa ćemo načiniti grobić za Mitzi. Sve je u redu sada. Sve je u redu. Pođi samo.

U Adlerovu ormariću za rublje pronašle su izvezeni ručnik za ruke. Gail je otišla u kupaonicu, smočila krpicu za pranje i oprala Karenino lice. Karen je tiho plakala i teško gutala zrak.

Gail reče: – Tako mi je žao, milena. Doista mi je žao. – Grlo ju je boljelo previše da bi mogla govoriti, ne od tuge što je Adlerova pudlica izgubila život ili užasa što je vidjela kako umire, već zbog stida. Kad je bila mala, vidjela je kako Irene na isti način davi u vedru mačića kojega je bio dohvatio pas. Gail i njezina sestra Renee izmolile su molitve i otpjevale pjesmice nad malim blatnim brdašcem u dvorištu iza kuće.

Ovaj put je ona to trebala učiniti.

24. poglavlje

U zgradi saveznoga suda Gail je zavirila u sudnicu na dvanaestom katu. Prazna. Samo zastave, prazna sudačka klupa i nekoliko redova sjedala s blijedoljubičastim presvlakama. Anthonyjevo se suđenje trebalo nastaviti u devet sati, kako joj je rekao sudski službenik. Na putu do ureda, Gail je bila zaobišla nekoliko blokova kuća prema sjeveru, nadajući se da će ga zateći ovdje već sada, pola sata ranije.

U predvorje u prizemlju vratila se dizalom. Kroz golemo, debelo staklo, izvana je naviralo svjetlo i blještalo, odbijajući se od smeđega mramora na podu. Osjećala se nezgrapno i slomljeno; prošle noći nije mogla spavati.

Ljudi su dolazili i odlazili, glasovi su odzvanjali. Prelazila je pogledom preko lica, pa prema ulici. Stizao je, koračao je po pločniku, nosio je torbu za spise. S njime je bilo troje ljudi, s njegove lijeve strane mlađi suradnik iz tvrtke Ferrer & Quintana, a zdesna muškarac i žena. Muškarac mu je vjerojatno bio klijent – Latinos, četrdesetih godina. Bio je suoptuženik u slučaju s pronevjerom, držao je ženu za ruku. Anthony je razgovarao s klijentom, dodirujući ga po ramenu, dok mu je žustro objašnjavao nešto.

Danas je nosio klasično sivo odijelo, što je značilo da će zacijelo na suđenje s porotom... Ispričao je Gail kako porotnici vole ovakva odijela, jer ih viđaju na odvjetnicima u filmovima ili na televiziji.

Kao znalac u njihovoj struci, već ga je bila promatrala na raspravi. Bio je odmjeren i smiren, ili bi znao eksplodirati s toliko strasti da bi porotnicima od iznenađenja zastao dah. Imao je izvanredan osjećaj za pravovremene poteze, njegovi su pokreti bili toliko samouvjereni, posve lišeni bilo kakve glume – oči uprte u nebo, gotovo neprimjetno slijeganje ramenima, listanje po papirima kao da se u tom času sjetio nečega neopisivo važnog. Ali naučio je on te svoje zadatke; znao je svoj tekst. Jednom kad je bio potpuno uništio nekog vladinog svjedoka, još zakrvavljenih kandži odlučnim se korakom vraćao kroz sudnicu natrag do svoga mjesta i njegove su se oči susrele s Gailinima; od one žudnje koja je u tom času iznenada bljesnula između njih dvoje, ona se umalo onesvijestila.

Na vrhu stuba njegov je suradnik pridržao staklena vrata. Anthony je klijenta i njegovu ženu propustio prve, pa je za njima ušao i on. Zamijetio je Gail, pa rekao nešto ostalima.

Prešao je predvorje, znatiželjan, sa smiješkom: – Ovo je iznenađenje.

Gail reče: – Ne bih te smetala za vrijeme sudjenja, ali trebam uslugu.

– Zašto si tako blijeda? Što nije u redu?

– Nisam mnogo spavala. Sinoć je umro Irving Adler. – Umro? Kako?

– Srčani napad. Nazvao je moju majku, htio je da me ona dovede k njemu na razgovor. Htio je priznati da je oporuka krivotvorena. Kad smo stigle tamo, bio je mrtav. Karen je bila sa mnom. Ona je pronašla psa kojemu su slomili kičmu i bacili ga u smeće. Imala je noćne more cijelu noć.

Anthony je uzeo Gailinu ruku.

– Htjela sam te nazvati, ali bilo je tako kasno.

– Ne, ne. Trebala si me nazvati. – S rukom oko njezinih ramena, Anthony je vodio Gail i micao je s puta ljudima koji su prolazili pokraj njih. Uz jedan zid bilo je prazno mjesto i on tu spusti svoju torbu za spise. – Gdje je Karen sada?

– S mojom majkom. Dobro je. Anthony, trebam od tebe adresu i telefonski broj Rose Portales. Moj slučaj je upravo bio dobro krenuo. Irving bi mi rekao istinu. Sada ga nema. Želim danas razgovarati s Rosom Portales.

– Zašto? Zar je hitno?

– Da. Ušli smo u nagodbu. Rekla sam im da mogu dokazati kako je riječ o krivotvorini. Nisam sigurna u to. Zar moram sad sve objašnjavati? Želim razgovarati s njom.

– Kad ova parnica bude gotova idući tjedan, otići ću ja s tobom reče on.

– Ne želim da ideš sa mnom – odgovori ona oštro, pa spusti glas kad ju je neka žena pogledala. – Rekao si svojoj tajnici da mi ne da Rosin broj. Zašto?

Pričekao je časak, a onda joj, ne gledajući je, reče kao da je pripravnica koja postavlja pitanje čiji je odgovor sam po sebi jasan: – Zato što će moj klijent biti gonjen za kazneno djelo, pa bih stoga ja – rado prvi razgovarao sa svjedokinjom, prije no što joj na sjećanja počnu utjecati neka druga pitanja.

Gail se slabašno nasmijala. – Oprosti, tvoj klijent? – Da. Patrick Norris.

Osjetila je kako joj u glavi bubnja krv. – Ti ga uopće nisi želio za klj enta.

– Ali sad ga imam, ne?

– Tebi nije stalo do Patricka. Želiš imati kontrolu nad onime što ja radim i to mi se ne sviđa.

Spusio je pogled niz uzak, profinjen nos. – Kad je u pitanju klijent, manje je važno ono što se nekome drugom sviđa ili ne. Činilo se kao da se cijela prostorija nekako nagnula ukoso. – Do bro, gdje je bio ovaj plemeniti osjećaj kad sam ti ja govorila to isto? Tada si vikao si na mene zato što sam htjela voditi slučaj na svoj način. Istina? Je li?

– To nije isto.

– Jest. Isto je. Nazovi Mirtu. Valjda imaš telefon u torbi? – Pristojno se nasmiješila.

– Gail, klijent me čeka. – Potpuno bezizražajna lica, prišao joj je bliže kako ih nitko ne bi čuo. – Nazvat ću te večeras. Razgovarat ćemo o tome.

– Zaboravi. – Bijes je prokuljao kroz njezino grlo i na jedan se časak hodnik pretvorio u nejasnu mrlju. – Zaboravi telefon, zaboravi sve.

– Kako to misliš?

– Zamolila sam te nešto posve obično. Ti se ponašaš kao budala. I uvijek to činiš. Sad mi je dosta. Neću to više trpjeti.

Anthony je jednom rukom podignuo torbu, a drugom ju je čvrsto zgrabio za lakat. Pogledao je uokolo, osmjehnuo se svome suradniku na drugom kraju predvorja, pa krenuo prema vratima. Govorio je kroza zube: – Dat ću ti taj prokleti telefonski broj, ali ćemo najprije razgovarati.

Umalo se spotaknula silazeći niza stube. Odveo ju je iza ugla. Sunce je sjalo zasljepljujućom jačinom iznad zgrada preko puta.

– Sada mi reci što se događa s tobom.

Kao da njemu mora objašnjavati zašto je tako otresita! Kandže njezine srdžbe zarile su se još dublje. – Majka mi je uvijek govorila da se potrudim okončati lošu vezu s muškarcem prije no što se potpuno pokvari, tako da možemo ostati prijatelji. Jesam li zakasnila? Što ti misliš?

Anthony ju je gledao, zaprepašten. Zatvorila je oči i rekla: – Oh, Kriste Bože! Vрати se svojim klijentima. Ne želim o tome razgovarati sada. Neću, neću, neću.

Spustio je torbu, kao da bi u njoj mogla biti bomba. – Što mi to govoriš? Među nama je gotovo? Što sam učinio?

– Nije riječ o tebi. – Odgurnula je kosu, kratko se nasmijala. Uvijek sam željela poći na Mykonos, sada sam bila tamo. Želim kući. – Što se dogodilo? – Sunce mu je išlo u oči, škiljio je. – Znam. Po čelo je u petak, u hotelu na South Beachu. U redu. Bila je to glupa zamisao. Nisam to trebao predložiti. Bila si previše uznemirena zbog policije...

– Anthony – ne. Ono što se dogodilo u hotelu – dogodilo bi se prije ili poslije. Osjećala sam to već tjednima.

I dalje ju je gledao. – Zašto mi to nisi rekla? Ako si tako osjećala, trebala si mi reći.

– Znam. Oh, Bože, znam. – Tresnula je leđima na zid. – Anthony, što mi to radimo jedno drugome? Razmišljaš li uistinu ikada o tome? Pravimo se da se volimo. Sve je to neopisivo lijepo, ali nije stvarno. Igram se s tobom i zanemarujem kći. A ona me treba. Ja sam joj sve što ima. Moj brak je uništen zato što sam ga bila zanemarila. Sada je moja kći ostala bez oca. Ona me ima tako...

– Ah, to je to. Osjećaš se krivom. Kriviš sebe za njezine probleme. Gail, on joj nikad ne piše. Tako si rekla. Tek poneku razglednicu. Nazove je ako se sjeti. – Anthonyjev glas je postajao sve glasniji. – Napustio te. Živi na brodu u Karipskom moru s drugom ženom. Ti si mi to rekla!

– E, pa pravo mu bilo. Neka radi što hoće. Ja ne mogu biti toliko slobodna.

Prilazila su im dva muškarca u odijelima. Jedan od njih podignuo je ruku prema Anthonyju. On kimnu glavom u pozdrav. Gail se zagledala u pločnik, proučavala je oblik nekog listića koji je stajao tu već davno osušen.

Muškarci su otišli. Anthony reče: – Tužila si se na to da ne znam što želim od ove veze. Zar tražiš od mene da donesem neku odluku? Zatrešla je glavom. – Ne bih ti mogla reći što da učiniš, čak i da to želim. – Gail više nije bila ljutifa. Bilo joj je žao što je onako razgovarala s njime. Nasmiješila se, dodirnula prednjicu njegova sakoa. – Tvoj je život bio tako miran i ugodan prije no što si mene upoznao. Uvijek si govorio „Oh, Gail, ti me izluđuješ”. Znam da to nikad nisi mislio, ali to je istina. Da provodimo zajedno mnogo vremena, doista bih te izludjela. Poznajem te. Osjećao bi se kao da si uhvaćen u zamku. Ne mogu od tebe tražiti da budeš bilo što – što zapravo nisi. Ne bi bilo pravedno.

– Slatka govorancija. I ti kažeš da se ja ponašam pokroviteljski. Njezin je smiješak izbljedio. – Pokušavam ... doista se trudim ... biti iskrena s tobom.

– Nevjerojatno. – Odmaknuo se od nje, načinio nekoliko koraka, pogledao na sat pa se vratio. – Dolaziš mi u Savezni sud upravo u času kad se spremam krenuti na ročište i donosiš mi paket. Ja ga odmotam, a unutra je obavijest da je među nama svršeno. Nisam to tražio. Nitko me nije pitao.

– Slušaj se samo – reče ona. – Na ovo sam i mislila. Jesi li ikada primijetio da sve mora biti točno onako kako ti želiš, i to upravo onda kada ti to želiš?

Nasmijao se. – Y tu?⁴¹ Ti ne? Mislim kako ti želiš da te molim da se predomisliš, zar ne? To hoćeš?

Gail ga je opet prostrijelila pogledom. – Ne želim da učiniš baš ništa. Ti ne voliš kad moraš donositi odluke. Pogledaj se. Lebdiš između Miamijsa i Havane i cijeli je tvoj život takav. Ni u što ne vjeruješ ako to ne utječe na tebe.

– Aha. Ahora tenemos la verdad.⁴² To je to. Sada znam što zaista misliš o meni. Napokon istina.

Osjetila je iznenadnu, nerazumnu želju da zaplače, ali je samo čvrsto stegnula ruke prekrizene na grudima. – Imao si pravo. Nikad nisam smjela preuzeti Patrickov slučaj. On mi je otvorio oči.

– Taj je čovjek posve zaluden ...Este mongolico retardado! Este hombre esta fundido⁴³ – Hoćeš još istine? – Glas joj se tresao. – Mislio si da smo zacijelo bili ljubavnici, budući da mu želim pomoći. Poricala sam to. E pa, i u tome si imao pravo. Doista sam imala vezu s Patrickom. Ja, u ono doba udata žena. Nisam ti rekla jer sam znala da bi te to samo zapjenilo.

Anthony nije govorio ništa, ali se mišić na njegovoj čeljusti stegnuo u čvor.

Osmjehnula se. – Vidiš?

– Ne. Uopće me nije briga što si radila s Patrickom Norrisom na studiju prava. Ono što sada radiš je mnogo gore. Ovo nije naša zajednička veza, to je tvoja veza. Gail, sirota patnica Gail mora odlučiti što će se dogoditi, zato što se Anthonyjevim osjećajima ne može vjerovati. Tvoja taština prelazi sve granice!

Izenada se nasmijao i pustio da mu ruke padnu uz tijelo. – Bueno⁴⁴. Možda imaš pravo, znaš? Trebali bismo prekinuti. Da, slažem se. Nije ni s tobom lako.

⁴¹ i ti?

⁴² Sad imamo istinu.

⁴³ Zaostali kreten! Taj je čovjek ludak!

⁴⁴ Dobro.

Gail je vidjela kako se ljudi okreću za njima. Tiho je rekla: – No, eto, razgovarali smo. Hoćeš li mi dati adresu Rose Portales ili ne? Anthony ju je gledao jedan dugi trenutak, oči su mu plamtjele.

Onda je čučnuo i otvorio torbu za spise. Izvadio je prijenosni telefon, otipkao nekoliko brojeva ukočenim prstom, prekrižio ruke i udaljio se nekoliko koraka, okrenuvši joj leđa.

– Mirta. Es Quintana. Llama a la secretaria de la Seniora Connor con la direccion y numero de telefono de Rosa Portales.⁴⁵ – U još jednoj bujici koja je provalila iz njega na španjolskom, rekao je da ne, ne želi svoje poruke; vratit će se u šest sati.

Anthony je nabio malu antenu natrag u telefon, bacio ga u torbu i zalupio poklopcem. – U redu? – Zgrabio je torbu i spremio kravatu pod sako, ne gledajući Gail. – Mirta će nazvati tvoju tajnicu. Još nešto? Imam parnicu, i ne znam hoću li je moći obaviti a da nekoga ne ustrijelim.

Opet joj se javio onaj isti osjećaj. Ono što čovjek vjerojatno doživljava kad se zrakoplov spušta na zemlju i više se ne može učiniti baš ništa.

Ona reče: – Tako mi je žao. Molim te, pokušaj shvatiti.

– Shvatiti? Ti želiš dashvatim? Što ti misliš tko sam ja? – Udaljio se nekoliko koraka, pa se vratio, jednom je rukom čvrsto stiskao torbu, druga mu je ostala zaleđena negdje u zraku.

– Znaš, od svega je najluđe ... – Duboko je udahnuo. – Najluđe je to što sam te volio svim svojim srcem. I što sad? Trebao bih pustiti da taj osjećaj jednostavno umre? Nemoj mi govoriti da pokušam shvatiti to što radiš. Ne mogu. Tražiš previše.

25.poglavlje

Gail je pronašla Erica Ramsaya u knjižnici za računalom, svjetlost s ekrana blještala mu je u lice. Spazio je Gail. – Hej, šefice.

Spustila se u stolac do njega. – Miriam kaže da si jutros predao slučaj Norris na sud.

– Da. Prvi je na redu u uredu sudskog službenika. Pripremio sam sve pozive, spremni su za uručenje kad god vi kažete. U dosjeu su. Eric je pritisnuo nekoliko tipki na tipkovnici i ekran se zatamnio. Okrenuo se u stolcu. – Miriam mi je ispričala o Irvingu Adleru. Njegov poziv za davanje iskaza možemo, izgleda, baciti.

Gail je kimmula, osjetivši kako joj je glava teška i nekako neuravnotežena.

– Još k tome ste ga vi pronašli – reče Eric. – Zacijelo je to bio udarac. Ali mislim da nam njegova smrt neće naškoditi. Dobili smo nagodbu. Zbog čega bi se Odell sada povukao?

– Ne toliko Odell, koliko bi se možda odvjetnici Sanforda Ehringera mogli željeti povući. – Podbočila je rukom obraz. – Budući da Irving ne može svjedočiti da je oporuka lažna, što imamo?

– Što sada?

– Otići ću do domačice gdje. Tillett – reče Gail. Zaklopila je oči, vruće i suhe kao da ih joj je netko utiskivao u očne šupljine. – Imamo njezinu adresu. Nazvala sam je. Eric, hoćeš li ti voziti?

⁴⁵ Mirta, ovdje Quintana. Dajte tajnici gospode Connor adresu i broj telefona Rose Portales.

– Svakako. Izgledate izmučeno. – Malo sam spavala.
– Oh, hej. – Stavio joj je ruku na leđa. – Trebali biste otići kući, malo se odmoriti. Možemo s gdom. Portales i poslije razgovarati. Mogla se osloniti na njega i pustiti da joj načas nježno stisne rame. Imao je velike, tople ruke. – Ne, pođimo sada. – Odmaknula se od njega. – Eric... – Svrnula je pogled u sobu. Na drugom kraju hodnika do stropa ispunjenog policama jedan je pripravnik polako okretao stranice knjige.

– Što? – upita Eric.
– Neću izdržati do pet sati. Imaš li što?
– Svakako – reče on tiho. Rukom je opet krenuo prema njezinim leđima. – Imam nešto što biste mogli uzeti. Nije prejako.
– Ne volim to tražiti, obično ne uzimam tablete.
– Ne brinite za to. – Ugasio je računalo. – Kad želite da pođemo do Rose?
– Uskoro. Moram telefonirati.

Gail ustade. Jutros rano Irene je došla k njoj kako bi bila s Karen jer mala nije išla u školu. Gail je htjela vidjeti spava li Karen još uvijek.

– Dođite najprije u moj ured. – Eric je skupljao bilješke. Nosio je tamnoplave naramenice s kožnatim remenčićima i gumbima prikopčanim za unutrašnju stranu hlača na struku. Gurnuo je keramičko pero u džep košulje.

Gail reče: – Ako nemaš ništa protiv, na putu do Rose obavila bih još nekoliko posjeta.

– Ne, nemam ništa protiv. Kamo?
– Znatiželjna sam. Želim vidjeti kako izgleda Wild Cherry.

Polu sata poslije bili su već petnaestak kilometara udaljeni od grada, vozili se autocestom West Dixie Highway pokraj talijanske pizzerije, prošli pokraj nekog diskonta, a zatim i terena s rabljenim automobilima.

Eric je usporio. – Sada naprijed, pa desno.

Lokal Wild Cherry nije djelovao onako opasno kao što ga je bio opisao prije dva tjedna. Zapravo, oko njega je rasla uredno potkresana živica, imao je zlatom ukrašen natpis. Nad ulazom je stajala platnena nadstrešnica, kao pred hotelom u središtu grada. Na četvrtini parkirališta s drvoredom već su, u deset i trideset izjutra, bili parkirani automobili. Na stolcu ispred lokala sjedio je čuvar. Pa ipak, nije se moglo pogriješiti što je to: NAJVATRENIJE EGZOTIČNE PLESAČICE MIAMIJA, ŽENE NE PLAĆAJU DODATNE SADRŽAJE, PIĆA U POLA CIJENE, PUSTITE MAŠTI NA VOLJU.

Gail je iskrivila vrat dok su prolazili pokraj lokala. – Ovo ne izgleda tako loše. Koliko misliš da ovdje zarađuju?

– Koliko zarađuju ili koliko prijavljuju? Ovakvi lokali mogu biti prave tvornice novaca – reče Eric. – Osobito oni koji rade s turistima i poslovnim ljudima. Morao sam dati deset dolara za koktel, platio bih šest da sam htio pivo. I još deset dolara kao dodatak za program.

Pogledala ga je sa strane. – Mislila sam da si ostao samo pet minuta.

Nacerio joj se. – Može li to ući u moj obračun troškova?

– Ne, vjerojatno si previše uživao u svemu.

– Jeste li ikad bili u striptiz baru?

– Ne.

– Možemo se vratiti. Ženama je zabranjen ulaz. – Eric je imao svoje sunčane naočale sa zlatnim okvirom i ukrasima od kože. Razigrano je pritisnuo kočnicu.

– Pustit će me. Kad si prošle godine razgovarao s Howardom Odellom, je li spominjao Wild Cherry?

– Ne, uopće. Rekao je da je ulagao, ali nisam znao da je ulagao u ovakve poslove.

– Howard Odell je licemjerni gad – reče Gail. – Skuplja novac za i siromašne, a istodobno radi s kompanijama koje posjeduju striptiz– barove i pornografska kina, i nesumnjivo se koristi Zakladom Easi ton kao vlastitim izvorom novca za svoje prljave poslove.

Gail je htjela saznati što o tome misli Larry Black, ali on se još ne bijaše pojavio. Njegova je tajnica rekla da sinoć nije čak niti kući došao i da mu je žena, Dee-Dee, izvan sebe. Gail reče Ericu da skrene lijevo u Sjeveroistočnu 167. ulicu, sa šest prometnih traka i s trgovač., kim centrima, dućanima s delikatesama, kineskim restoranima iz kojih : se jelo može ponijeti kući, i trgovinama s izlozima koji gledaju na ulicu. Bit će među njima i Naughtyn' Nice Apparel Shoppe.

Eric je upita: – Recite mi što se dogodilo sinoć? Što su rekli u č policiji? Gail je opisala kako je Irene zakucala na vrata Irvinga Adlera.

Kako su došli bolničari. Kako su pronašli mrtvog Adlera na kuhinjskom podu.

– Rekli su da je umro od srčanog napada. Nigdje nije bilo znakova provale. Vrata su bila zaključana. Baš kao i s Carlom Napolitano i Altheom Tillett; kad čovjek malo razmisli. Osim što je ovdje u smeću bio raskomadani pas.

Eric je svrnuo pogled s ceste i pogledao je. – Troje mrtvih, troja zaključana vrata? Treba li to biti neki ustaljeni obrazac?

– A svo to troje je na neki način upleteno u ovaj slučaj. – Nasmijala se. – Sad bi samo trebalo da pronađu tijelo Jessike Simms, drugog svjedoka, zguanog u čajnik.

– Moguće. Mislim da biste trebali nazvati onog detektiva u Policiji Miami Beacha. Pitati ga što on misli.

– Mislio bi da sam luda – reče Gail. – Muči me Mitzi. Zašto bi Irving Adler bacio svoju pudlicu u kantu za smeće?

Eric slegnu ramenima. – Možda ju je udario auto, pa je mislio da j e mrtva.

– Ne, bio bi je sahranio. Osim toga, auto bi spljoštio Mitzi u maleni krzneni sag.

– Možda je Adler slučajno nagazio na nju – reče Eric. – A onda je, onako sluden od boli, dobio srčani udar i umro.

Gail se sjetila uredne kuhinje, lijepo posloženih krepera na njegovu tanjuru. – Ne bih rekla. – Pokazala je prstom kroz vjetrobran. Uspori. Samo naprijed, pa onda lijevo.

Eric je zaokrenuo na parkiralište u trgovačkoj zoni, pa nastavio polako voziti pokraj izloga. Gail se zagledala u trgovinu iza njega. Naughtyn' Nice Apparel Shoppe izgledala bi kao i svaki drugi butik, da nije bilo crnih obrisa muškarca i žene na natpisu, uokvirenih crvenim srcem. Lutke u svjetlucavim spavaćicama bezizražajno su zurile iz izloga. Na plakatu je pisalo PEDESET POSTO POPUSTA NA SVE IGRAČKE I DAROVE.

– Hajdemo – reče Gail. – Dosta sam vidjela.

Eric se zaustavio uz pločnik, pa se uključio u promet. – Znae, prije sam mislio da ste hladna osoba ... koja se strogo drži ustaljenih pravila ponašanja. Bilo je ludo od vas što ste onako otišli k Frankieju Delgadu i ispričali mu priču da ste prostitutka. Nikad to ne bih očekivao od vas. I, evo nas sada, gledamo u izlog trgovine seksi-robom.

S glavom na naslonu, Gail je pogledala prema Ericu. – Bolje nego porezno pravo, je li?

Nastavili su dalje, do ceste Okeechobee, koja će se na kraju, osamdeset kilometara sjevernije, pretvoriti u veliku prometnicu U.S. i razdijeliti ravna polja šećerne trske na

dva dijela. U Hialeahu je ulica vodila pokraj trgovina i benzinskih postaja zdesna, s natpisima na španjolskom. Odvodni prokop stajao je kao granica na južnoj strani ulice, gdje su s visokih borova padale iglice na kamenito tlo.

Napokon je Gail ugledala Aphrodite Motel. Božica od lijevana betona, po kojoj se bijaše nahvatala plijesan, stajala je pred zgradom niska krova, gradenom u obliku slova U; oko nje je stajala drvena ograda. Visoka živica odjeljivala je zasebna, skrovita parkirališna mjesta, a bilo je i nekoliko zatvorenih garaža. Gost je mogao platiti za ključ na prozorčiću do kojega se dolazilo autom, a njegova tajnica, ili susjedova žena, mogla se lijepo šćućuriti na sjedalu. ABIERTO HORAS. Za poslovne sastanke bila je određena posebna cijena po satu. Primali su kartice Visa i MasterCard. Blok kuća dalje, iza Otvoreno 24 sata ovoga, nalazio se još jedan motel, Cupid Arrow: VIDEOFILMOVI ZA ODRASLE I VODENI KREVETI. Sve je to tako beznadno, očajno, zaključila je Gail.

Lexus je nepomično stajao na parkiralištu trgovine odmah do motela, rashladni je uređaj propuhivao zrak kroz otvore.

– Hej.

Gail se okrenula. Eric ju je sa svoga sjedala gledao ravno u lice, smiješeći se. – Ne žuri nam se tako jako. Hajdemo unutra. Nasmijala se. – Ozbiljno misliš?

– Pa da. Dođite.

– Ne. – Uzdahnula je. – Isuse, Eric.

Onaj je osmijeh s njegova lica izbljedio. Okrenuo se, ubacio u brzinu i pojurio s parkirališta.

– Nisam se mislila nasmijati – reče ona. – Zaista.

– Ma daa. – Rukom je pokazao prema njezinim spisima. – Dajte mi Rosinu adresu.

Pronašla ju je među papirima i rekla mu neka zaokrene prema sjeveru, na Zapadnu dvanaestu aveniju. Promatrala ga je časak. Lice mu je bilo bezizražajno. Odmahnuvši glavom zagledala se u promet oko njih. Nakon kraćeg vremena reče: – Nisam sinoć uspjela pregledati neke dosjee. Dobro bi mi došla pomoć danas poslijepodne, ako nemaš previše posla.

Eric je namjestio otvor za hladan zrak. – Nemam posla. Uskoro uopće neću imati posla. Paul Robineau mi je jučer dao otkaz. Neka uzmem koliko god mi treba vremena, pa dovršim sve poslove i odem.

– Što? Kako on to može učiniti?

– On radi što hoće, n.ikovodi tvrtkom.

Gail reče: – Ne. Trebao mi je reći. Zna da radiš sa mnom.

Eric je gurnuo naočale dublje na nos. – Ma, nisam mnogo izgubio. A i dosta mi je svega. Nitko ne voli odvjetnike, čak ni drugi odvjetnici. To je kao da si prvorazredna prostitutka – vole te kad te trebaju, poslije toga – gotovo.

– Pa zašto si išao na pravo?

– Činilo se da ima smisla jednako kao i bilo što drugo. Plaća je dobra. – Nasmijao se. – Radno vrijeme – užasno.

– Nemoj odustati – reče Gail. – Ovo je posao kao i bilo koji drugi. Obavljaš ga najbolje što možeš i ne odustaješ kad postane gusto. Klijenti ti se obraćaju jer su u nevolji i ti im pomažeš. To i te kako vrijedi.

Gail je vidjela svoje lice u staklima njegovih naočala. Usta ispod njih su se smiješila, a obrazi se pretvorili u krepke ružičaste krugove.

– Vi ćete mi nedostajati – reče on. – I ovi naši mali razgovori. Vaši savjeti o životu i pravosuđu.

– Onda to zaboravi – rekla je, svjesna kako je zacijelo šuplje zvučalo to što mu je govorila. Navodila mu je rečenice iz knjige o samopomoći. – Idi na sjever, na Zapadnu dvanaestu.

Zakočio je, pa skrenuo za ugao.

U ovom dijelu Hialeaha prevladavala je laka industrija, bilo je malih restorančića s velikim izlozima koji gledahu na cestu i u kojima se mogla popiti kava; benzinskih postaja manje poznatih kompanija. Nekoliko kilometara dalje, Eric je zaokrenuo na istok, u stambenu četvrt s niskim kockastim kućama ravnih krovova i žičanom ogradom koja je odjeljivala dvorišta. Parkirali su na oskudnom travnjaku ispred kuće u kojoj je Rosa Portales živjela sa svojom sestrom. Pod palmom je stajao oltar Djevici Mariji.

Unutra ih je Rosa Portales posjela na sofu. Pod bijaše obložen sjajnim pločicama, a na otvorenim su prozorima visjele nabrane zavjese. Na kromiranoj stalažici s policama od stakla stajao je kip Sv. Lazara, vaza s umjetnim cvijećem od perja i, u srebrnom okviru, fotografija mladog muškarca u smokingu i žene u vjenčanici, koji su zaljubljenim pogledom uranjali jedno u drugo. Iz stražnje sobe čula se tiha rock glazba. Nećak joj ima slobodan dan, objasnila je Rosa.

Ona je sjela na dvosjed iz iste garniture, s njihove desne strane, i prekrizila gležnjeve, čarape su joj se sjajile na punašnim koljenima. Imala je na sebi zelenu haljinu s pojasom i široki kaputić. Nokti su joj bili izvanredno uređeni, dugački, crveni. Kratka plava kosa bila joj je sitno nakovršana, pa dotjerana u frizuru pomoću laka za kosu, iz nje su virile velike naušnice. Usne su joj bile obrubljene smeđom olovkom. Nije izgledala onako kako je Gail bila očekivala.

Rosa im je ponudila kavu; odbili su. Malo su proćavrljali. Da, živjeti u Hialeahu doista je drukčije nego u ulici North Bay. Ne, Rosa nije ovdje kanila ostati dugo. Kako je užasno to s gđom Tillett. Da, Rosa poznaje Irene Connor. No, pa inače ne bi ni razgovarala s Gail.

Rođena je u New Yorku. Njezin muž, Portorikanac, bio je premješten u vojnu zračnu bazu u Homesteadu i tako su tu ostali. Kad je umro, a kako nisu imali djece, jedan je prijatelj preporučio Rosu gospođi Tillett. Šesnaest je godina čistila, ribala i glačala po kući Althee Tillett kao da je njezina vlastita.

– Jesu li pronašli onoga tko ju je ubio? – s negodovanjem je upitala Rosa. Između njezinih obrva vječito je bila urezana jedna bora. Gail reče: – Ne. Još nisu.

– Uvijek sam srijedu uvečer provodila sa sestrom, inače bih ja bila tamo.– Stresla se. – Zar misle da je Patrick bio taj? Tako se činilo iz novina. Prebio je Rudyja, jeste li vidjeli taj dio?

– Da, pročitala sam to. Jeste li ih poznavali kad su bili djeca?

– Ne, blizanci su već bili na fakultetu, a Patrick je završavao gimnaziju. Ne želim reći ništa loše, ali bio je čudan. Satima bi ostajao na tavanu sa svojim knjigama. Ipak, ne mislim da ju je on ubio.

– Što se dogodilo pošto je gđa Tillett umrla? Pretpostavljam da su Rudy i Monika došli tražiti oporuku?

Rosa reče: – Jeste li znali da sam ja pronašla gđu Tillett mrtvu na podu? Da. Ne biste vjerovali koliko sam plakala. Policajci su mi postavljali pitanja. Rekli su da mogu počistiti pod sutradan, kad oni sve završe. – Rosa je gledala u svoje krilo, rukama je izravnavala suknju. – Znate, bila je moja dužnost učiniti to za nju. Nisam htjela da to učini netko drugi. Ali je bilo doista teško. To su poslijepodne došli Rudy i Monika. Pronašla sam ih na katu, kako pregledavaju neke papire. Pitala sam ih: „Što tražite?” A

oni su mi rekli da to mene nije briga. Ja im rekoh da nema nikakve oporuke, ako to traže. Ali valjda nisam bila u pravu.

Gail je pogledala Erica, pa rekla: – Zbog čega ste mislili da oporuka ne postoji? Je li ju gđa Tillett uništila?

– Mislila sam da možda i jest. Otprilike mjesec dana prije smrti, bila je iza kuće s limenkom benzina za upaljače i palila neke papire na nasipu. Isto to je učinila i prije šest mjeseci i tada sam je pitala što radi, rekla je da je to njezina oporuka. Bacila je pepeo u vodu.

Eric je upitao: – Oni papiri koje je palila prije mjesec dana ... je li rekla da je to njezina oporuka?

– Ne, jednostavno sam ja pomislila da jest. Jednom je poderala oporuku na komadiće i bacila je u zahod, pa povukla vodu. Znam to jer se sve bilo začepilo i morala sam to očistiti. Mislila sam da je možda spalila posljednju oporuku, pa sam to rekla Rudyju i Moniki. – Smede Rosine oči govorile su da je bila povrijeđena. – Rekli su mi da mogu ići. Da više ne trebaju moje usluge. Tako su rekli. Uzeli su moje ključeve i poslali mi ček na petsto dolara. Ali valjda su imali pravo. Oni su joj obitelj.

– Jeste li zvali Patricka?

– Ne. Nisam znala gdje je. Rudy je rekao da će mu javiti.

– Koliko znam, gđa Tillett vam je u oporuci ostavila nešto novca – reče Gail.

– Da. Odvjetnik mi je napisao pismo. Dvadeset tisuća dolara. Htjela bih uplatiti prvi obrok za stan u gradu. Poslijepodne radim na jednoj recepciji. Zato sam se i uredila ovako.

Gail joj se nasmiješila. Evo još jedne osobe kojoj bi Patrick želio isplatiti sav njezin novac ako dobije slučaj. – Jeste li ikad vidjeli Irvinga Adlera? To je jedan od mnogih prijatelja gđe Tillett.

– Oh, da. Poznajem g. Adlera. – Rosa se nasmijala. – Čovjeka s malim psom. Da je taj pas veći, netko bi ga morao upucati, toliko je zločest.

– Mitzi – reče Gail.

– Mitzi, tako je. Donosio bi za nju finu pseću hranu u kuću gđe Tillett, za slučaj da pseto ogladni. Zimi bi joj odjenuo džemperić koji bijaše isplela njegova žena. – Rosa pogleda uvis.

– G. Adler je umro sinoć od srčanog napada. – Umro je? Oh. Tako mi je žao.

Gail reče: – Prije smrti želio je razgovarati sa mnom o gđi Tillett. O nečemu što mu je ležalo na savjesti. Zna li zbog čega se mogao osjećati krivim? Što li mu je to moglo značiti?

Micalaje glavom naprijed-natrag, lice joj bijaše bezizražajno. – Je li gđa Tillett ikada rekla što o tome?

Rosa je pažljivo gledala kroz rešetke na prozoru. Prozorska su okna bila otvorena, jedan je kamionet prošao uz lupanje prigušnika na ispušnom loncu koje je postupno zamrlo. Rosa reče: – Došao joj je u posjet. Bio je ponedjeljak, onoga tjedna kad je umrla. Ja sam se vratila iz trgovine – ponedjeljkom odlazim u kupovinu – i on je već bio tamo. Nije dolazio često. Bili su vani na terasi.

– Jeste li čuli o čemu su razgovarali? – Ja ne prisluškujem.

– Svakako – reče Gail. – Ali jeste li slučajno nešto načuli? Razmišljala je o tome. – Kad sam izišla prirediti im pića, svađali su se. Gospođa Tillett je zvučala kao da je ljutita.

– Ljutita? Zbog čega?

Rosa je zatvorila oči. – Oh, što je ono ... nešto kao da joj je dosta svega, da će ona stati tome na kraj, ne znam. A g. Adler je govorio „Ne, ne, ne. Nemoj to učiniti, neću ti to dopustiti”. Onda su ugledali mene pa više ništa nisu rekli.

Gail je razmijenila pogled s Ericom. Lice mu je bilo ružičasto od uzbuđenja, sjedio je na rubu ležaja s rukama stisnutima među koljenima. Obratio se Rosi: – A što je s drugim ljudima koji su toga tjedna došli u kuću? Zacijelo je imala posjetitelja.

Ona bora između njezinih obrva se produbila. – Sasvim uobičajeno; gđa Simms je, na primjer, došla na ručak u utorak. To je Jessika Simms, njezina prijateljica. Sve što sam njih čula razgovarati bili su tračevi. Oh, i Rudy je došao – ne, to je bilo tjedan dana prije toga.

– Rudy Tillett? – upita Eric. – Je li Monika bila s njim? – Ne, samo je Rudy došao.

– O čemu su razgovarali?

– Ja ne prisluškujem – strogo će Rosa.

Gail je upita: – Je li se doimala sretnom kad je s njim razgovarala? Ljutitom?

– Krenuli su uza stube, pa nisam ništa čula. Nije zvučala ljutito. Rekla bih da je bila u svom uobičajenom raspoloženju.

– Koliko je dugo on ostao?

– Oko sat vremena, mislim. Onda mi je gđa Tillett rekla: „Rosa, bi li voljela raditi za Rudyja i Moniku?” A ja sam joj odgovorila: „Ne, gospođo Tillett, želim raditi za vas”. Počela sam plakati, kao da će me otpustiti. – Rosa se nasmiješila, bilo joj je neugodno. – Ali ne, rekla je da će Rudyju i Moniki pripasti kuća kad ona umre. – Gail je zinula, ali Rosa je nastavila. – I tako sam rekla: „Gospođo Tillett, mislim da to znači da morate napisati drugu oporuku.” – I je li ju napisala? – pitao je Eric.

– Nazvala je u vezi s time svoga odvjetnika.

– Alana Weissmana – reče Gail, kojoj su potonule sve nade. Rosa je potvrdila, kimnuvši glavom. – Zakazala je sastanak za taj petak, ali ga je otkazala, valjda zato što je imala toliko posla kako se spremala za odmor. Imala je karte za zrakoplov i sve, ali nikad nije dospjela otići na put.

Gail ju je zapitala: – Jeste li čuli da gđa Tillett spominje Rudyja kad joj je u ponedjeljak Irving Adler došao u posjet?

– Ne.

– A u telefonskim razgovorima? Je li gospođa Tillett zvala koga toga tjedna?

– Svakako, ali ona vječito nekog naziva. Mislim, nazivala je. – Je li izlazila na kakav sastanak?

Rosine su oči pretraživale strop. – Da, otišla je do odvjetnika. – Kojega? Alana Weissmana?

– Ne. – Nagnula se naprijed i uzela Gailinu posjetnicu, koju je prije bila odložila na stakleni stolić. Pogledala ju je. – Black.

– Lawrence Black? – izgovoriše uglas Gail i Eric.

– Gđa Tillett je nakon razgovora ostavila u kuhinji posjetnicu sličnu ovoj, ali je na njoj pisalo njegovo ime. Pitala sam je treba li joj ili da je bacim. Zvala ga je Larry.

– Kad je to bilo? – pitao je Eric.

– U srijedu ujutro. Odmah pošto je završila razgovor, rekla mi je što da priredim za bridž te večeri, koliko se sjećam. – Rosa se nasmiješila Gail. – Vaša je majka bila na toj zabavi.

Eric upita: – Je li s Larryjem Blackom razgovarala o oporuci? – Ne znam.

– Sigurno se sjećate nečega iz tog razgovora.

– Rekla je da mora otići do njega, toga se sjećam. Dovršila je zajutak, poslala gore i odjenula se pa otišla iz kuće.

– Kako vam je djelovala? – pitala je Gail. – Kakav joj je bio glas dok je razgovarala s Larryjem Blackom?

– Kao da će postići ono što je naumila. Ali, gđa. Tillett je obično tako zvučala. Rekla je: „Razgovarat ćemo o tome sada”.

– I otišla je u njegov ured?

– Ne. Trebali su se naći na kavi, ne znam gdje.

Gail zapita: – U kakvu je raspoloženju bila kad se vratila? Je li što rekla?

– Nisam bila tamo. Otišla sam u podne, kao i obično srijedom. Tako je bilo i toga dana. Tada sam je vidjela posljednji put. Osim sutradan. Kad je bila mrtva. – Posljednju je riječ izgovorila šaptom.

Gail je uhvati za ruku. – Ima li još nešto što biste nam mogli reći? – Rosa je odmahnula glavom.

– U redu. – Gail je razmijenila pogled s Ericom pa uzela torbicu. – Mnogo ste nam pomogli, gospođo Portales. – Eric je ustao i primaknuo se vratima, očekujući da će Gail poći za njim. Ali ona je i dalje sjedila na sofi. Upitala je: – Rekli ste da je gđa. Tillett bila krenula na odmor?

– Da.

Irene je bila spomenula nešto o tome da je Althea Tillett trebala otići na odmor posve sama. „Kako je to pustolovno, hrabro”, rekla je Irene, diveći se svojoj prijateljici.

– Kamo je trebala otići?

– U Grčku. Najprije zrakoplovom u Atenu, a onda na Mykonos, mislim. Da, tako je.

– Je li gđa Tillett često putovala?

– Oh, da. Otišla bi nekamo gotovo svake godine. Rim, Nica, London. Prošle je godine otišla na Ibizu. To je otok pokraj Španjolske. Jednom je bila u Amsterdamu, ali joj se nije svidjelo. Rekla je da je previše prljav. Najviše je voljela Greku. One otoke.

– I putovala je sama?

Rosini su obrazi dobili laganu boju i očima je hitro prešla na Erica, koji je još stajao uz vrata zveckajući sitnišem u džepu od hlača. Prošaptala je: – Tamo bi upoznala razne ljude. Zna. Muškarce. I to ne stare.

– Zaista?!

– Oh, da. Vratila bi se tako sretna. Uvijek bi mi nešto donijela. Neku bluzu ili sandale ili vino. – Rosa se smiješila. – Žena njezinih godina.

Gail reče: – Zna li kojoj se putničkoj agenciji obratila? – Treba li i vama?

– Ne. Samo me zanimalo. Je li bila u agenciji Gateway Travel? – Pa ... sjećam se da je slika na omotu, s kartama za zrakoplov koje su bile stigle kući, prikazivala neka vrata.

Gail je sporo kimala glavom. – S kim je tamo razgovarala? Zna li možda koje ime? S Carlom?

Rosa Portales opet se zbunila. – Ne znam.

Na vratima Gail reče: – Gospodo Portales, ako vas posjeti detektiv Gary Davis iz Policije Miami Beacha, bila bih vam zahvalna ako mu ne biste rekli da sam bila ovdje.

– U redu.

– I još nešto. Odvjetnik Anthony Quintana će vas nazvati. – I niste bili ovdje.

– Ne. On zna da jesam. On je drugi Patrickov odvjetnik. Također je i moj prijatelj i dobar čovjek. S njime možete razgovarati.

– U redu. – Rosa se nasmiješila. – Drago mi je što sam vas napokon upoznala. Vaša je majka rekla da ima kći odvjetnicu. Vrlo je ponosna na vas.

Dizalo se uspinjalo na četrnaesti kat zgrade tvrtke Hartwell. Gail je nestrpljivo promatrala kako promiču brojevi katova i pritiskala gumb za zatvaranje vrata svaki put kad bi netko izišao. Bilo je vrijeme ručka i dizalo se zaustavljalo gotovo na svakom katu.

' vrata = navodi se na povezanost s putničkom agencijom Gateway travel u čijem se nazivu spominju vrata tj. gate na engleskom Eric se pomaknuo u stranu i propustio dostavljača s kartonskom kutijom punom sendviča i napitaka, za jednu mu je papirnatu vrećicu bio zataknut račun iz obližnje trgovine delikatesama.

Šapnuo je Gail: – Mislim da je Adleru bilo žao što je nagovorio Altheu da odustane od svoga nauma. Vjerojatno je sebe krivio kad je umrla. Možda je čak mislio da je on kriv za njezino ubojstvo.

Dostavljač se okrenuo. Gail je dobacila Ericu munjevit pogled. Između devetog i desetog kata bili su sami. Gail reče: – Pokušavaš nešto smisliti. Ne moraš to raditi. Otići ću do Larryja Blacka.

Larry bi mogao biti na ručku. Ruča obično u klubu Hartwell. Naći će ga, ma gdje bio, odvući ga u neku sobu. Larry, umalo si se onesvijestio kad sam ti rekla da je Althea ubijena. Sada znam i zašto. Bila je upletena u nešto. Larry, što je to bilo? Easton? Ovaj puta ćeš mi odgovoriti na to.

Eric reče: – Gail... – Kad se dizalo ponovno zaustavilo, ušle su tri žene, smijući se tome kako su zapele na Metromoveru⁴⁶. Primaknuo joj se bliže. – Dajte mi da podem s vama.

– Ja ću to srediti.

Sagnuo se i šapnuo joj na uho. – Hajde, uvijek me ostavljate po strani. Mislio sam da smo u svemu ovome partneri ... Što ako postane nasrtljiv?

Pogledala ga je. – Larry?

– Daaa. Na mene se neće postaviti. – Dječaćke crte njegova lica otvrdnule su od gnjeva i Gail je nakratko zamišljala kako je Eric mogao izgledati u kopačkama i s onim širokim, podstavljenim ramenima, pod šljemom.

Kad su one žene izišle, ona mu reče: – Ne misliš valjda da je Larry Black ubio Altheu Tillett?!

– Ali, ako su se prepirali...

– Ne. Larry je zacijelo znao o čemu su ona i Irving govorili, to je sve.

Na četrnaestom katu vrata dizala su se otvorila i oni iziđoše, Gailine su pete u brzom ritmu kuckale prema predvorju.

Eric je otvorio i pridržao vrata koja su vodila do ureda. – Adler i gđa Tillett razgovarali su o Zakladi Easton. Sigurno je tako. Zato vam Larry nije htio reći tko je u Zakladi. A sjetite se tko ju je došao posjetiti tjedan dana prije smrti. Rudy Tillett. T znači Tillett, Gail. U onom akronimu, sjećate se?

– Mislila sam na to.

– Možda je to Rudy učinio. Ubio je, pa krivotvorio oporuku. – I na to sam pomislila.

Skrenuli su i, odjednom, kao kad za blijeskom munje uslijedi grom, Gail je postala svjesna onoga što je nejasno osjećala od časa kad su stupili u predvorje. Posvuda je bilo tiho kao u grobnici. Nije bilo kleetavih zvukova lupkanja po tipkovnici, nije bilo žamora i priče. Na kraju hodnika skupila su se tri odvjetnika i nekoliko tajnica.

– Što se događa? – upitao je Eric.

Miriam je spazila Gail i potrčala prema njoj. – Miriam! Što je? Što se dogodilo?

⁴⁶ sustav željezničkog prijevoza koji središte Miami povezuje s predgrađem

Izgovarala je riječi na brzinu, bez daha. – Larry Black. Pronašli su ga. Cijeli je dan bio u bolnici Jackson Memorial i uopće nisu znali tko je.

Gail ju je zgrabila za ramena. – Je li s njim sve u redu? Miriam je zatresla glavom i briznula u plač.

26.poglavlje

Tri tinejdžera koji su markirali iz škole bili su pronašli Larryja Blacka u ponedjeljak, odmah nakon podneva, na napuštenom komadu zemlje zapadno od zračne luke. Netko ga bijaše ostavio tu, iza hrpe smeća odbačene tjednima ili čak mjesecima prije toga. Bio je udaren više od dvanaestak puta nekim teškim metalnim predmetom, kojim su mu slomljeni ruka i nekoliko rebara, lubanja mu bijaše napukla, a lice mu se nije moglo prepoznati. Lisnica, ručni sat i vjenčani prsten nestali su. U bolnici je Larry bio tek još jedna neidentificirana muška žrtva zločina, ali je njegova skupa odjeća govorila da ga netko možda i traži. Dee-Dee Black je prijavila njegov nestanak u utorak ujutro i sve je ubrzo povezano.

Gail je stigla u predvorje bolnice Jackson Memorial u jedan i trideset, i srela na izlazu Paula Robineaua. On je bio tražio razgovor s Larryjevim liječnikom, koji mu nije mogao reći ništa novo. Unutrašnje krvarenje, moguće oštećenje mozga. Nije im ulijevao nade.

Ispred sobe na odjelu za intenzivnu njegu, Gail je pozdravila neke Larryjeve prijatelje i članove obitelji. Nitko osim Dee-Dee nije smio ući. Gail je čula kako neki muškarac i žena šapću o Larryju u prošlom vremenu.

Na javnom telefonu okrenula je broj Clarinde Campbell, želeći je zamoliti za savjet o tome što da kaže Karen. Morala je to obaviti kako spada. Karen nije poznavala Irvinga Adlera, ali je znala Larryja. Javila se Clarindina automatska tajnica. Gail je ostavila poruku, pa nazvala kući i rekla Phyllis što se zbilo, zamolivši je neka ne dopusti Karen da gleda vijesti na televiziji. Phyllis je rekla da će se pomoliti za g. Blacka.

Spustivši slušalicu, Gail je zadržala ruku na telefonu, poželjevši da može razgovarati s Anthonyjem; poželjevši da se ono jutros na sudu nije dogodilo.

Nije imala što učiniti, osim vratiti se u ured. Ona tableta koju joj bijaše dao Eric, popuštala je. Sada su joj živci počeli treperiti. Da i ode kući i spusti rebrenice i legne u krevet, san joj ne bi došao na oči. Dolje u hodniku, Gail je zamijetila mršavu ženu crvenkastosmeđe kose koja je ispraćala postarijega čovjeka do dizala. Začas će stići ovamo i ljudi iz čekaonice i načičkat će se oko nje. Gail je ostavila telefon i požurila prema dizalu, čija su se vrata upravo zatvarala.

Dee-Dee je svezala kosu odostraga, oči su joj bile natečene, lice umrljano. Gail joj je prišla i nježno je uhvatila za ruku. – Dee-Dee, tako mi je žao. Molim te, reci mi mogu li bilo što učiniti?

Izmučen osmijeh. – Možemo samo čekati. Doduše, malo mu je bolje. Otvorio je oči na nekoliko sekundi – ono oko koje mu nije zavijeno. Mislim da me čak i prepoznao. Bože, izgleda jezivo.

– Kako su Trisha i Mandy?

– Nikako. Kod moje sestre su. Ne želim da ga vide ovakvoga, ali ako... ako se nešto dogodi prije nego...

Gail ju je privila uza se.

Načas su tako stajale zagrljene, onda je Dee-Dee pogledala preko Gailina ramena prema ljudima koji su se skupili na kraju hodnika. – Trebala bih ih pozdraviti. Tako su dobri što ovako čekaju.

Polako su krenule zajedno. Gail ju je pitala je li policija ustanovila što se dogodilo.

Dee-Dee je rekla: – Larry je otišao od kuće oko četvrt do osam. Njegova je tajnica zvala oko jedanaest i pitala je li dolazio kući. Nisam znala što da joj kažem, možda je otišao na sastanak s klijentima. Poslijepodne sam obavila nekoliko poslova. Larry se uopće nije vratio kući. Čekala sam gotovo do ponoći, onda sam nazvala policiju. Nisu čak ni izvještaj htjeli napisati sve do jutros. – Govorila je kao da je te riječi izrecitirala već nekoliko puta. – Oni dečki su ga pronašli u posljednji čas. Netko ga je opljačkao i ostavio tamo da umre.

Zastala je i sagnula se iza visokih kolica s rubljem kako je ne bi vidjeli drugi posjetitelji. – Gail, pronašli su u njegovim džepovima neke stvari. – Oči su joj blistale od suza. – Kokain u maloj plastičnoj vrećici. I paketić kondoma. Jedan je nedostajao.

– Ne vjerujem u to. To nema veze s Larryjem.

– Možeš zamisliti što su oni pomislili. Gdje je bio, što je radio! Glas joj je bio prigušen.

– Nemoj. Nemoj ni razmišljati o tome sada. – Gail se naslonila na zid iza sebe, ramena su im se dotaknula. – Dee-Dee, ti znaš za onaj slučaj na kojemu radim, u vezi s nasljedstvom Althee Tillett? – Kad je kimnula glavom, Gail reče: – Kućedomačica mi je jutros rekla da je Althea išla na sastanak s Larryjem onoga dana kad je umrla. Je li ti što rekao o tome?

Dee-Dee je odmahнула glavom. – Oh, Gail. Ne mogu razmišljati.

– Ne bih te sad ispitivala o tome, ali moglo bi biti važno.

– Kako? Zar je povezano s onime što se dogodilo Larryju? – Njezine su oči lutale lijevo-desno, pa se upitno zagledale u Gailine.

– Moglo bi biti. Još ne znam.

Dee-Dee je posegnula preko ruba kolica s rubljern i kradomice izvukla krpicu za pranje, pa ispuhala u nju nos. Nasmijala se. – Što si me pitala?

– O čemu su Althea i Larry razgovarali.

– Nisam ni znala da je bio s njom. Nije mi to spominjao.

Pokraj njih je, uz škripu cipela po uglačanu podu, prošla bolničarka. – Nešto se s njim zbivalo u posljednje vrijeme – reče Gail. – Sve otkad je tvrtka preuzela slučaj Norris, bio je sav rastrojen i nervozan.

– Primijetila sam. To nije nalik na njega.

– Je li ti Larry ikad pričao o Dobrotvornoj zakladi Easton?

– Ništa detaljno. Larry je član tolikih klubova i organizacija. – On je član Zaklade Easton? Rekao je da nije.

Dee-Dee se umorno nasmiješila. – Ti ljudi su tako smiješni. Kaže da oni ne vole kad ih ljudi traže W ilodar, pa zato sve drže u tajnosti. – Althea Tillett je bila njihov član, zar ne?

– Da. Možda su o tome i razgovarali – odgovori Dee-Dee. – Ne znam što bi drugo moglo biti posrijedi. Sigurno ne crkveni poslovi. Althea je rijetko dolazila u crkvu. A nije bila ni njegov klijent.

Gail upita: – Tko je još u Zakladi, znaš li to?

– Znam za neke od njih. Howard Odell vodi Zakladu. A Sanford Ehringer – jesi li ga ikad vidjela?

– Jesam. On je predsjednik.

– Nije li pravi čudak? Tko još? Sudac Joe Herran. I Kevin McCarr iz Gradskoga graditeljskog vijeća, jedan od Larryjevih klijenata. I Leland Spencer iz FirstMiami Bank. I ona debela žena iz Opere. Bože, kako joj je ime?

– Jessica Simms – reče Gail. – A Irving Adler? – Da, i on također.

– Kako je Larry postao član?

– Moj ga je tata zainteresirao. Tata je umro prije četiri godine. – Kako je njemu bilo ime?

– Herbert Nash.

– A tvoj djed? – Kad ju je Dee-Dee upitno pogledala, Gail reče: Je li on bio jedan od prvobitnih utemeljitelja, 1937. godine? Dee-Dee reče: – Nikad to nisam čula, ali... Moj djed, Walton Nash, bio je prijatelj Samuela Ehringera, to jest Sanfordova oca. Gurnula je odlutalu kovrču za uho. – Muž Althee Tillett, R. W., bio je u Zakladi, a još prije njega i njegov otac Wade Tillett. R. W. je kroza svoj brak bio povezan sa sucem Herranom. Čini se da se svi oni međusobno poznaju.

– Koliko ih je?

– Sada? U odboru ima otprilike dvanaestak članova, mislim, ali se izmjenjuju. Možda ih je sveukupno dvadeset. Ne znam. Larry i ja nismo o tome mnogo razgovarali. On nikada ne odlazi na te sastanke. Zapravo, sastanaka više i nema tako često. Mislila sam da Easton čak više ni ne postoji. – Dee-Dee je obrisala nos, pa duboko uzdahnula, kao da se upravo uspela do vrha stubišta. – Zaklada Easton je prije mnogo godina bila vrlo moćna sila u Miamiju. Mislim da se neki od njih prave kao da je to još uvijek. Gotovo nitko danas ne daruje mnogo novca, samo oni tvrdoglavci koji se opiru promjenama. – Ljudi poput Althee.

– Da. Kao Althea. – Njezin je glas postao prigušen od iscrpljenosti. – Gail, o čemu je tu riječ?

Gail je zatresla glavom. – Ni o čemu. Dođi, tamo su neki ljudi koji te žele vidjeti. – Rekla joj je da će joj se javiti za dan-dva, kad Larry bude izvan opasnosti. Prešle su ostatak hodnika, a onda su Dee-Dee okružili prijatelji koji su tu čekali da čuju dobre vijesti.

Vraćajući se prema dizalu, Gail je prošla pokraj širokih vrata odjela za intenzivnu njegu i prstima prešla preko njih. Da je barem bila natjerala Larryja da joj kaže što se događa. Primijetila je kako je uznemiren i samo je prešla preko toga, želeći ispasti pristojna. Trebala ga je zgrabiti za revere i protresti ga. Prokletstvo, što se to s tobom zbiva? Ja sam ti prijateljica, reci mi.

Poskočio joj je želudac kad je dizalo stalo u prizemlju. Nije joj bio rekao o svom posjetu Althei Tillett. Lagao joj je o Zakladi Easton. Kad mu je rekla da je Althea ubijena, djelovao je i više nego uznemiren; bio je sav uspaničen.

Gailine su se misli uzburkale u kovitlac zbunjujućih veza među stvarima i neobičnih činjenica. Jednostavna bi istina mogla biti ta da je Larry skrenuo svojim mercedesom u pogrešnu ulicu, pa su ga se dočepale neke propalice kakvih ima po cijelom Miamiju. Ali kokain i kondomi u njegovu džepu? Možda Larryjev kućni život i nije bio onako savršen, kakvim ga je ona zamišljala. On je bio ženskar i ovisnik o kokainu, a Dee-Dee slatka, naivna budala.

Kad su se automatska vrata otvorila u predvorju, sunce se već bijaše izgubilo za prošaranim oblacima koji su izgledali kao da će se upravo stušiti s neba poput

kamenja. Zastavši na rubniku pločnika, Gail je automatski pogledala ulijevo, a onda se sledila na mjestu.

Bijela limuzina Lincoln zaustavila se u području zabranjenog parkiranja, preko puta ulice, a uz otvorena vrata stao je vozač u uniformi. Gail je ugledala glomazna njedra, malenu crnu cipelicu i gležanj u bijelim čarapama. Debeljuškasta ruka pružila je vazu s cvijećem i vozač ju je preuzeo, pa zatvorio vrata i otkoračao prema bolnici.

Gail je prišla i pokucala na prozor. Kako se obojeno staklo spuštalo, polako se pojavljivao lik Jessike Simms. Imala je crni slamnati šešir, haljinu s točkastim uzorkom i bisernu ogrlicu.

U gnijezdu od silnih podbradaka i obraza, njezina se usta iskriviše u osmijeh. – Gail. Kako mi je drago što vas vidim.

– Sigurna sam u to. Je li cvijeće kojim slučajem za Larryja Blacka?

– Pa, jasno. Jeste li mu vi bili u posjetu?

– Još je na intenzivnoj. – Gail je nasadila ruke na otvoreni prozor i prignula se bliže. Motor je bio uključen, rashladni uređaj također. Vjerujem da ste čuli i za Irvinga Adlera.

– Da. Upravo sam krenula posjetiti njegovu obitelj. – Na sjedalu do nje ležao je još jedan cvjetni aranžman. – Znaite, pravi je blagoslov što je otišao tako hitro i što se nije mučio. Moj muž je tjednima patio.

Gail je progovorila odmjerenim glasom. – Gospođo Simms, slušajte pažljivo što ću vam reći. Prije no što je umro, Irving Adler je priznao da ste vi i on pomogli krivotvoriti oporuku Althee Tillett.

Usta su se otvorila i ostala tako obješena. – Nije on ...

– Učinili ste to. Budete li mi lagali, spržit ću vas na klupi za svjedoke. Bacit ću vas u zatvor jer ste počinili teško kazneno djelo.

– Ali to nije istina! Ja ne bih – Šutite! Da ste mi rekli istinu kad sam vas prije pitala, Larry možda ne bi bio ovdje i umirao.

– Larryja su pretukli razbojnici! Kako se usuđujete reći da sam ja za to odgovorna!

Gail ju je promatrala još časak. – Kako ste uspjeli ući u Zakladu Easton, preko pokojnog supruga?

– Da, i što s time? – Jessika Simms je teško disala; njezina ruka s jamicama, otežala od silnih dijamanta, uvijala je nisku perlicu.

– Tko je u obitelji bio član prije njega?

– Njegov stariji bratić, Fauntroy Simms. Zbog čega? – A netko prije Fauntroyja?

Jessika odmahnu glavom. Suze su ostavljale dva sjajna traga na njezinim obrazima. – Zašto me to ispitujete?

– A Rudy i Monika Tillett? I oni su u Zakladi Easton, zar ne?

Odgovorite mi, gospođo Simms.

– Da. Sada me pustite na miru.

– Tko vas je tražio da potpišete oporuku? Rudy Tillett? Howard Odell?

Ova je stala pipati, tražeći gumb za spuštanje prozora. – Molim vas, otidite odavde.

– Zbog čega ste to učinili? Zbog Althee? Ili zbog novca iz Zaklade? – Tamno se staklo počelo podizati i Gail je morala maknuti ruke. Glas Jessike Simms je podrhtavao. – Odlazite, odlazite!

Nakon pola sata vožnje kroz slijepe ulice i vraćanja istim smjerom, Gail je konačno pronašla uski prilaz do kuće Sanforda Ehringera. Nije bila daleko od bolnice, odmah preko rijeke, pa još malo niz cestu. Vozila se kroz drveće dok nije ugledala željeznu ogradu. Siva svjetlost prodirala je kroz pokrov od lišća, otkrivajući sa svake strane oštru srebrnkastu žičanu ogradu, pričvršćenu omčama duž vrha zida. Na jednom je

stupu bila postavljena kamera, ispod nje intercom. Izišla je, otkoračala do ograde i pritisnula gumb pokraj zvučnika. Bez odgovora. Nalegnula je na gumb, ne otpuštajući ga.

Napokon se kroz zvučnik oglasio muški glas. – Tko je? Što trebate? – U glasu se nazirao lagani afroamerički naglasak.

Vratila se korak unazad i zagledala u kameru. – Russelle, to ste vi? Ovdje Gail Connor. Želim razgovarati sa Sanfordom Ehringerom.

– G. Ehringer nije slobodan, gdo Connor.

Gail je zastala, pa rekla: – Recite mu da znam tko je Easton. Riješila sam akronim.

– Što to?

Ispustila je uzdah. – Akronim. A-k-r-o...

– Znam ja to izgovarati. – Muk. – Vidjet ću je li ovdje.

Petnaest minuta kasnije, baš kad je htjela ponovno pozvoniti, Gail je začula režanje motora koje je ubrzo zatim zamrlo. Vrata automobila s treskom su se zatvorila. A onda su vrata ograde kliznula po nauljenim tračnicama u zid. Ehringerov vozač Russell stajao je na drugoj strani, odjeven u crno odijelo. Prišao je i pogledao u unutrašnjost njezina auta, pa joj rekao neka slijedi Range Rover do kuće.

Onaj isti postariji sluga poveo je Gail kroz šesterokutnu dnevnu sobu, pa pokraj stubišta s onim tamnim, izrezbarenim rukohvatom. Podne svjetiljke uz dugačke ležajeve bacale su žućkasto svjetlo po kutevima sobe. Miris orhideja dopirao je kroz otvorene prozore.

Starac je lagano zakucuo na vrata radne sobe Sanforda Ehringera, propustio je unutra pa ih zatvorio za njom. Ehringerova kolica bila su postavljena uz radni stol, a njegov tajnik, Thomas Quinn, stajao je pokraj njega s bilježnicom u ruci. Dva su muškarca pogledala Gail, onda je Ehringer dovršio diktiranje pisma o izborima u Singapuru, koje je Quinn zapisivao stenografijom. Na ekranu Ehringerova računala oblikovali su se geometrijski oblici ljubičaste i crvene boje, koji bi se sami od sebe urušili pa opet zavrtjeli u neke nove oblike. Ehringer je danas imao naočale, džemper s visokim ovratnikom i papuče od mekane crvene kože.

Na izlasku se Thomas Quinn lagano naklonio Gail. – Do viđenja, gdo Connor. Raduje me što vas opet vidim.

Ehringer je položio naočale na stol. – Sjednite, Gail. Russell kaže da me trebate. Otkrili ste našega zagonetnog g. Eastona. Moram reći da me iznenaduje vaša upornost.

Koračala je sobom. – Jeste li čuli za Larryja Blacka? Ehringer je okrenuo kolica. – Da. Takva šteta.

– I više od toga, rekla bih – grubo odsječe Gail. – Možda neće preživjeti.

Ehringer ju je pratio pogledom, oči su mu se gotovo izgubile ispod velikih crnih obrva. – Pretpostavio sam da ima i drugih razloga za vaš dolazak, osim toga što ste pronašli rješenje moje zagonetke.

– Ja sada imam zagonetku za vas – reče ona. – Dva dana prije Altheine smrti Irving Adler dolazi k njoj. Svađaju se. To jutro, prije no što će umrijeti, ona se sastaje s Larryjem Blackom. Svo su troje u Zakladi Easton. Onda Altheu pronađu mrtvu – ubijenu. Ona u oporuci ostavlja milijune dolara zastupniku svoje ostavštine – Zakladi Easton. Onda umire i žena koja je ovjerila lažnu oporuku, navodno u nesretnom padu s balkona. Potom umire Irving, od srčanog napada. I sada netko pokušava ubiti Larryja Blacka. Zato vas pitam, g. Ehringer, jesu li to sve slučajni događaji? Ili se oni događaju po nekom obrascu?

– Ovo bi moglo biti i kakvo vjersko istraživanje, zar ne? Teleološko pitanje: postoji li u svemiru neki obrazac ili smo mi tek predmeti svemirskih hirova – G. Ehringer, odgovorite mi na pitanje.

Iza tankih usnica pokazaše se njegovi žuti zubi. – Vi smatrate da ja nešto posebno znam o tim događajima?

– Smatram da je netko od njih – Larry, Althea ili Irving – zacijelo razgovarao s vama. Ili da vi znate o čemu su to oni razgovarali. Uvjerena sam da se u Eastonu događa malo toga o čemu vi nemate pojma.

– Kako laskavo.

Gail ga je proučavala. Njegove crne oči usadene u debele vrećice nisu odavale baš ništa. Labava koža doimala se blijedom i hladnom poput kože pod gušterovim vratom. Ona upita: – Što se to događa?

Njegova su kolica bešumno klizila preko sobe do mjesta na kojemu ona bijaše stala, uz ormar s teškim, velikim knjigama. Nasmiješio joj se. – Od čega se sastoji akronim? Recite mi najprije to.

Udahnula je pa započela: – Dobrotvorna Zaklada Easton. To ime predstavlja imena šestorice članova utemeljitelja. Vaš otac, Samuel, bio je „E.” Njegov odvjetnik, Jacob Adler, bio je „A.” „S” znači Fauntroy Simms. „T” je za poslovnog partnera vašega oca, Wadea Tilletta. Djed Howarda Odella, George, bio je „O”. „N” je za Samuelova prijatelja Waltona Nasha, djeda Dee-Dee Black. Ta su šestorica umrla, ali drugi – članovi njihovih obitelji i prijatelji – zauzeli su njihova mjesta. Ne mogu ih sve imenovati, ali oni čine tajnu, čvrsto povezanu grupu ostataka starih društvenih krugova Miamijska.

– Bože sveti, ovo je dojmljivo! – reče Ehringer, pljeskajući otvorenim dlanovima po naslonima za ruke na svojim kolicima. – Sve ste gotovo točno pogodili.

Čvrsto je stisnula zube u odgovor na ovo, a onda reče: – Mislim da se u Eastonu skriva mnogo više od toga. Mislim da su neki članovi te skupine iskoristili Zakladu za vlastite ciljeve, preinačili namjenu novca na ulaganja ili ga iskoristili u svrhu pridobivanja ovdašnjih političara. Ali onedavno su donacije presušile i više nema baš mnogo nekretnina u vlasništvu Zaklade, koje bi se mogle prodati. I tako su isplanirali ubiti Altheu Tillett, pa opljačkati njezino nasljedstvo. I uspjeli bi u tome, da Patrick Norris nije oporuku vidio onakvu kakva ona uistinu jest – krivotvorena oporuka.

Ehringer se polagano lupkao skvrčenim prstima po bradi. – Ubojica je među nama? Kako je to samo surovo i nekulturno! Imate li dokaze?

Kroz grudi joj je prošao drhtaj, kao da ulazi u podrum samo sa svijećom iz koje frcaju sitne iskrice. – Radije ne bih odavala te podatke. – Koji su, morala je to priznati, napola nagađanja. Pustit će Ehringera da i on pogađa.

Činilo se da ga ovo zabavlja, i to strašno. Oči su mu se sjajile. Da vas ne poznajem kao pametnu mladu ženu, pomislio bih da ste skrenuli s uma. Tko su ti urotnici? Recite mi to. Irving Adler i Jessica Simms?

– Mislim da je njima netko lagao. Pomogli su kod krivotvorenja oporuke zato što ih je netko uvjerio da je to ono što bi i Althea željela. A oni drugi koji su u to upleteni ...

– Pričekala je čas. – Nisam sigurna. Kako bilo, misli mi se stalno vraćaju na Howarda Odella, Rudyja Tilletta i Alana Weissmana. Možda je bilo i drugih. Vjerujem da je Rudy Tillett znao da je Althea uništila oporuku, jer je razgovarao s njom tjedan dana prije no što je umrla. Bez oporuke njezin bi nećak Patrick naslijedio sve. Možda je to spomenuo Howardu Odellu, pa su pronašli nekoga kome su mogli platiti da ... provede njihove namjere u djelo. Kad je to obavljeno, ili možda i prije toga, ne znam,

nagovorili su Alana Weissmana da im pomogne. Weissman i Odell se poznaju, a Weissmanu je trebao novac. Pronašli su javnog bilježnika...

Gail je prestala govoriti. Bilježnika nije pronašao Weissman, već Lauren Sontag. Ili je tako barem Lauren rekla.

Okrenula se Ehringeru. – Morate mi pomoći. Hoću da mi kažete sve o tim ljudima, što su oni radili. Dajte mi neki podatak, da mogu nastaviti s ovom istragom. Larry Black je sigurno sve to otkrio na temelju onoga što mu je Althea bila rekla onoga dana kad je umrla. Što je to bilo? Vi ste dio Eastona. Morate mi pomoći da saznam što se dogodilo. Ako Larry umre... , – Neće umrijeti! – Ehringer je podignuo ruku u zrak. – Moj osobni liječnik razgovarao je, s ravnateljem bolnice Jackson Memorial. Larryjevi su izgledi izvrsni.

– Zbog čega me to ne može utješiti? – reče Gail tvrdo. – Zar nije Althea bila razgovarala s vama prije no što je umrla? Učinila bi to, kad je već bila dovoljno zabrinuta da nazove Larryja Blacka. Jeste li razgovarali s njom?

Sada su obje Ehringerove ruke stajale u zraku. – Blagi Bože, ženo! Urote među članovima Zaklade Easton? Howard Odell smišlja ubojstvo? Howard? Poznajem toga čovjeka od njegova rođenja. Poznajem mu obitelj. To je potpuno nemoguće. Znam procijeniti ljude, uvjeravam vas.

– Je li vas Althea bila nazvala? – ustrajala je Gail. Ehringer ju je oštro pogledao. – Bio sam u New Yorku.

– Pokušala vas je nazvati, zar ne? Ali vi ste se vratili prekasno. Ehringer je naglo zagrabilo po kotačima i okrenuo ih u različitim smjerovima, divlje se koturajući unaokolo. Gail ga je slijedila. – Ili vam se možda nije dalo uzvratiti joj poziv.

Zaprijetio joj je drhturavim prstom. – Da me Althea trebala i da sam bio u pustinji Kalahari, ja bih joj došao. Da, nazvala me. Ostavila je poruku, ali nije bilo ništa hitno. Nemojte mi pokušavati natovariti osjećaj krivnje. Ionako sam već... tako slomljen. Načas je sakrio rukom oči, a onda se gromoglasno okomio na nju. – Što vi to izvodite, gospođo Connor? Kakvu igru igrate?

– Nikakvu. Ovo nije nikakva igra.

– Razbacujete se optužbama za ubojstvo bez ikakvih dokaza – Mislim da znam što vam je Althea htjela reći. Prepirlala se s Irvingom Adlerom oko toga bi li Zaklada Easton trebala prekinuti s prljavim poslovima u koje je ona ulagala. Prošli ste mi puta rekli da nikad niste čuli za kompanije Seagate i Atlantic. To je bila laž, zar ne?

Gail je stavila obje ruke na naslone njegovih kolica i nagnula se nad zabezegnuto lice Sanforda Ehringera. – Vi znate o čemu govorim, zar ne?

– Prijedite na glavno – reče on.

– Mislim da je početkom 1938., kad su Walton Nash i George Odell stvorili Biscayne Casinos, Zaklada Easton dio prihoda dobivala kroz takve poslove s kockarnicama i noćnim klubovima. Ti su poslovi nosili izvrsnu dobit, bili su to prvorazredni, ekskluzivni lokali, namijenjeni otmjenoj gospodi. No ukusi više nisu tako otmjeni. Koristeći se jednom kompanijom kao štitom za drugu, Easton postaje vlasnik motela za odrasle, trgovina seksi robom, striptiz-barova i putničke agencije u kojoj čovjek može dobiti najegzotičnije vrste putničkih aranžmana. Sve dok novac pritječe, nitko neće priznati što se tu uistinu zbiva. Njihov bi ugled bio upropašten! Zamislite da mali Timmy kaže drugim klincima u golf klubu: „Moj tata je vlasnik zabranjene kinodvorane”. I tako zatvaraju oči i puštaju neka to sređuje Howard Odell.

Kroz otvorena pomična staklena vrata, sasvim pri dnu Ehringerova posjeda, bljeskala su kroz visoko drveće svjetla automobila s autoceste. Započeli su sati najživljeg prometa, ljudi su se vraćali kućama. Čulo se udaljeno šibanje automobila.

Gail je ponovno pogledala Ehringera. – Larry Black nije htio da naša tvrtka preuzme ovaj slučaj. Vi ste me pokušali prisiliti da ga se okanim, pozivajući se na moje veze s vašom takozvanom elitom. Isprva sam mislila da ne znate što se događa, ali sada sam uvjeren da znate. Zaprijetila sam Howardu Odellu, rekla sam mu da ću razotkriti sve vama, a njega uopće nije bilo briga.

Sanfordu Ehringeru su se od smijeha počela tresti ramena. – Pa jasno da nije. Jajesam znao za te poslove. Ali u krivu ste ako mislite da je Zaklada Easton u to umiješana. Nipošto. Većina naših članova možda posjeduje dionice u određenim ... kompanijama, ali Easton nije vlasnik nijedne. Oh, kakva pomisao!

– Ovo nije nimalo smiješno.

– Ali, draga moja, zar u današnje vrijeme postoji mlad čovjek koji smatra da su ovakve djelatnosti sablažnjive!? Mene to ne užasava, daleko od toga. Ako se ljudi žele zabaviti, pustite ih na miru. Ne možete ih zaustaviti, možete samo sve to promatrati. Mračna strana ljudske prirode nam je usađena u srž. Toga se još nismo oslobodili i sumnjam da će nam to ikad uspjeti. Čitajte Freuda. Čitajte erotsku literaturu na izvornome latinskom, ako želite progledati. Proučite Marquisa de Sadea.

Ehringerov prigušeni smijeh postupno je prešao u dugačak uzdah. – Ne, nije Althea iznenada saznala za te prljave poslove – kao što to vi kažete – pa pobjesnila. Znala je za to godinama.

Sada mu je lice bilo smireno kao u Bude. – Moj vam je savjet, Gail, da odgovore na svoje zagonetke potražite na običnijim mjestima. Jučer je moj tajnik, g. Quinn, na moj zahtjev osobno razgovarao s mrtvozornikom Okruga Dade. Irving Adler je umro od srčanog udara, a ne od otrova ili vudu čarolija. A Larry Black... – Glava mu se polako micala naprijed-natrag. – Pod ovim razigranim suncem i u ovome posvemašnjem veselju, moja draga, krije se opasan grad.

– Nego što se onda dogodilo s Altheom? – upita Gail oštro. Dajte mi još jedan jednostavan odgovor. Što se njoj dogodilo? Svjetlost stolne lampe iza njega oblikovala je polumjesec na nje govoj golj glavi. – Niste li zaboravili nekoga sa svog popisa osumnjičenih? Vašega klijenta? Čovjeka sa skrivenom crtom nasilnosti, čovjeka s ključem od Altheine kuće? Da, pratim ja taj slučaj. Policija će ustanoviti istinu, prije ili poslije. Ako je Althea rekla Rudyju da je bila uništila oporuku, zašto to ne bi rekla i svomu nećaku? Nije on nju ubio zbog četvrt milijuna dolara, već zbog dvadeset pet milijuna!

Ehringer se zakoturao preko cijele dnevne sobe prema vratima. Oprostite mi što ovako naglo prekidamo ovaj susret. Čuo sam dosta gluposti za cijeli mjesec. Nasamarili su vas. Patrick Norris! Prokleta mu bila pokvarena duša!

– Nije ju on ubio – reče Gail.

Kolica su se zaustavila tako hitro, da su se kotači odsklizali po podu. Okrenuo ih je. – Kako možete biti sigurni? Niste toga čovjeka vidjeli još otkako ste zajedno studirali.

Jedan je časak Gail ostala smrznuta pod njegovim ledenim pogledom. – Nije važno. Ja znam kakav je on. – Kad ju je Ehringer nastavio gledati, ona doda. – Poznajem ga. To je sve.

– Vi ste tako pametna žena. Poznajete ga. – Sanford Ehringer se smješкао. – Prije no što odete, Gail, dopustite mi da vas obavijestim. Onaj „S” u Eastonu ne stoji za Fauntroy Simms. On je došao poslije, nakon Drugoga svjetskog rata. „S” je Strickland – vaš pradjed Benj amin.

– Ne vjerujem u to – odvratila Gail. – Moja majka bi mi to rekla. Suosjećajno je slegnuo ramenima. – Bi li doista? U kratkoj povijesti ovoga grada, Stricklandi se kreću među bogovima, odmah do Henryja Flaglera i Julije Tuttle. Kako je bolno pomisliti da

su ti preci podrigivali i prdili kao i sav ostali svijet. Benjamin Strickland je izbačen iz odbora Zaklade Easton 1942. godine zbog nepromišljena ponašanja s gradonačelnikovom ženom. Njegov sin John – vaš djed i moj prijatelj – prokockao je i više od imovine koju je posjedovao u nekretninama. Jedan je dan bio bogataš, drugi – siromah. Izvlačio se, pa opet upadao u nevolje s nekom talijanskom gospodom iz New Yorka. Bila je tu i tamnoputa ljubavnica iz Overtowna, no pustimo to.

Zagledavši se prema kožnatoj fotelji na drugom kraju sobe, Ehringer reče: – Sjedio je upravo tamo, molio me da mu pomognem. Bože, ovo je de ja – vu. Vi ste došli s njime, mala djevojčica, i igrali. se na sagu, dok je vaš djed potpisivao potvrdu našeg osobnog dogovora. Posudio sam Johnnyju pola milijuna dolara. Umro je od srčanog napada mjesec dana poslije toga. Poderao sam onaj papir. Što sam mogao? Izbaciti vašu baku na snijeg?

Sa smiješkom koji je i dalje lebdio na njegovu licu, Ehringer se koturao prema teškim drvenim vratima. – Eto, Gail. Upoznajte gospodina Eastona. Niste baš tako nepovezani s njime kako ste to možda mislili. Do viđenja. .

27.poglavlje

Nakon rastave braka prije dvije godine, Lauren Sontag je kupila stan na najgornjem katu stambene zgrade s pogledom na četvrt Coconut Grove. Gail je bila tamo već nekoliko puta, pa joj nije bilo teško pronaći kuću. U prizemlju je čuvaru rekla svoje ime i on je nazvao Laurenin stan.

Lauren Sontag bila je u bijelom satenskom ogrtaču, bosonoga. Jedan je časak pridržala otvorena vrata, a onda se nasmiješila. – Vidi tko mi je došao.

– Zvala sam te u ured. Rekli su da danas radiš kod kuće. Laurenina plava kosa visjela je ravna, oko lica koje je bez šminke bilo nekako prazno. – Uđi i sjedni. Ili što već želiš.

– Ne osjećaš se dobro? – upitala je Gail.

– Otišla sam na kratak odmor. Vidi, još sam u pidžami. Mogu li ti ponuditi piće? – Podignula je kratku, tešku čašu, u kojoj su u blijedoj jantarnoj tekućini zveckale kocke leda.

– Ne hvala.

Stan se nekako ovio oko ugla zgrade, vani je bila zaobljena terasa s pogledom na jug i zapad. Svugdje su prevladavale boje slonove kosti i pastelne boje, na zidovima je bila vrijedna zbirka djela minimalističke umjetnosti i mnogo prozora. Sada su zavjese bile navučene i zrak je bio težak i gust, kao da je ponestalo kisika.

Laurenina stopala visoka svoda tonula su u sag, a rub njezina ogrtača lepršao je za njom. – Čekaj da pogodim. Došla si razgovarati o oporuci Althee Tillett.

– Da, jesam.

– I mislila sam da ćeš doći, prije ili poslije. – Okrenula se prema popločanoj kuhinji. Sudoper je bio zatrpan posuđem.

Gail je stala pokraj vrata. – Ne znam jesi li čula ili ne, ali Larry Black je u bolnici.

Iz posude za led upalo je u Laureninu čašu nekoliko kockica. – U bolnici?

– Jučer su ga pretukli nasmrtno i opljačkali. Ne zna se tko je to učinio. U teškom je stanju. Preživjet će... barem tako kažu.

– Oh, Bože. Nemoj mi o tome pričati. To je previše tužno. – Trunak leda pao je na pod. Lauren je natočila još viskija. – Jesam li ja ikad vidjela Larryja?

– Na koktelu u Hartwell, Black prošloga Božića...

– Sjećam se. Larry je drag čovjek. Trunčicu previše pristojan, ali inače je u redu. Ti i Larry došli ste prošli tjedan k Alanu. Trebala sam i ja biti tamo i pridružiti se vašoj raspravi. – Kušala je piće. – Nije htio da dođem – Alan, mislim.

Lauren je pritisnula prekidač za svjetlo u kuhinji i Gail je pošla za njom kroz blagovaonicu. Jedna je pregrada odjeljivala dnevnu sobu. Na njezinu je kraju, osvijetljeno malim reflektorom sa stropa, stajalo lice mlade žene okrenuto uvis, gotovo živo u svim pojedinostima. Realistične crvene ruže kuljale su iz njezinih podivljalih crnih kovrča. Oči su joj bile zatvorene kao u patnji ili strasti, a usne lagano razdvojene. Koža joj je blistala.

Lauren je mahnula rukom u kojoj je držala viski. – To je Monikino.

– Da. I mislila sam da prepoznajem njezin stil. – Preko jednog obraza bile su otisnute riječi, kao da su slova od kojih je sve vrvjelo zalutali pramenovi kose: Načinio sam vijenac za njezinu glavu, i narukvice, odjenuo je u dah miomirisano; I gledala je u me dok ljubav vodismo ispustivši uzdah ushićen.

– Odlična je – reče Gail.

– Želiš je? – Lauren je potapšala kip po glavi. – Ne uklapa se u moj stil ovdje. – Prešla je dnevnu sobu i podignula cigarete s niska stolića, pa se mašila u džep ogrtača po zlatni upaljač. Nije nosila grudnjak i grudi su joj se pomicale ispod bijelog satena. – Što je s oporukom? – Upaljač je zaplamsao, pa škljocnuo kad ga je zatvorila.

Gail je spustila torbicu na trodijelnu sjedaću garnituru. Pokraj nje stajala su tri para cipela, kao da ih je Lauren bila ostavljala ovdje tri dana za redom. – Sinoć je umro jedan svjedok. Irving Adler.

– Alan me nazvao. Rekao je da je to jutros bilo na vijestima.

– Ja sam bila tamo. Ne onda kad se dogodilo, već odmah nakon toga. Moja mama i ja otišle smo k njemu. Irving ju je dan prije toga bio nazvao. Rekao joj je da je oporuka lažna.

Lauren je uvukla dim. – Što joj je još rekao?

– Nikakve pojedinosti. Vidjela sam Jessiku Simms maloprije. Slomit će se prije nego što slučaj ode na sud. A ona žena, javni bilježnik, bila je u New Jerseyu trećega kolovoza, onoga dana kad si rekla da si je tražila da potpiše oporuku. Lauren, sve će izići na vidjelo. Htjela sam da znaš za to. Morala bi odlučiti što ćeš učiniti. I ti i Alan.

Lauren je sjedila na kauču od bijele kože, prekrivenih nogu; zatvarala je ogrtač. – Je li ti žao, Gail?

– Što?

– Je li ti žao zbog onoga što si učinila u Alanovu uredu. Iskoristila si me da dođeš do njega.

– Žao mi je. Uistinu mi je žao.

Jedna Laurenina ruka beživotno je počivala na njezinom koljenu i pušila je.

Gail reče: – Znam kako se osjećaš zbog Alana, ali ti se ne bi smjela žrtvovati radi njega.

Lauren pogleda Gail.

– Reci mu neka ode do suca za nasljedno pravo prije no što bude prekasno. Alan poznaje tog suca. Prijatelji su. Ovo se može srediti bez publiciteta.

Prošao je jedan dug trenutak, a onda se Lauren bljedilo nasmiješila. – Ti misliš da smo mi ljubavnici.

– Znam da te on voli. – Siroti Alan.

– I da je tebi stalo do njega – reče Gail.

– Dakle, trebala bih mu reći da ode do suca. Kako zgodan način da dobiješ svoj slučaj.

– Ne. Pokušavam pomoći tebi. Ti nisi učinila ništa, osim što si pronašla bilježnika.

Lauren se nagnula i stresla pepeo u šalicu za kavu. – Alan mi je rekao da je ta žena prošloga tjedna pala s balkona.

– Da. Kažu da je to bio nesretan slučaj. Nisam u to sigurna. – Ja je nisam gurnula.

– Znam to, Lauren. Gledaj, reci Alanu da preuzme odgovornost za ono što je učinio. Ne mora u to uvlačiti i tebe. Tko god je još bio upleten... – Gail je pričekala, pa nastavila: – Sve će to eksplodirati, Lauren. Nisam još sigurna kako, ali hoće. Spasi se ako možeš.

Prošao je jedan dugačak trenutak. Lauren je povlačila dim iz cigarete. – Je li istina ono za Irvinga i Jessiku, ono što su rekli? Možda je to laž. Možda mi ti lažeš.

– Oh, Bože.

– Ili si mi ipak pravi drug koji me pokušava spasiti od... zaokružila je rukom po zraku ...- nečega. Ne brini za izbore. Jučer sam povukla svoje ime. Više ne sudjelujem.

– Nisi to trebala učiniti. – Nije važno.

– Žao mi je. Mrzim sve ovo. Što ti želiš, Lauren? Ne mogu odustati od slučaja. Radila sam na nagodbi, ali više ne vidim u tome smisao, kad mogu dokazati da je oporuka krivotvorena.

Oblak dima lebdio je oko Laurenine glave.

– Mogu li otvoriti prozor? – upitala je Gail. – Vruće je ovdje.

– Ja ću. – Kod pomičnih vrata Lauren je prtljala oko brave. Kroz vrata je provalio vjetar i podignuo joj kosu u visini obraza, satenski joj se ogrtač pripio uz bedra. Jedan je časak stajala, nepomično držeći zavjesu otklonjenu. – Vidi, sunce je konačno izišlo. – Nasmijala se. Je li to već sunce uskoro zalazi? Ili se sunce nalazi na pogrešnoj strani neba?

Gail je vrškovima prstiju pritiskala čelo. – Dobro. Zaboravi ono sa sucem. Kad sve dođe na sud, neću te tražiti za svjedoka. Kad završim s Alanom, neću trebati tebe.

Lauren je spustila zavjesu da padne i soba se zamračila. Smijući se tiho, vratila se do Gail i zagrlila je oko vrata jednom rukom. Slatka si. Doista si slatka.

– A ti si pijana, Lauren. Ne bih uopće smjela razgovarati s tobom o ovome.

Lauren je jedan čas odmarala obraz na vrhu Gailine glave. – Ne mogu učiniti to što želiš. Ne mogu.

– Nemoj lagati za njega!

Nasmijala se, ponovno se zavalivši na kauč. – Ti ništa ne vidiš, zar ne? Slatka budalice. Nije to bio Alan. To sam bila ja.

– Ti?!

– A on već ispašta i nema pojma da sam mu to ja učinila. Gail je duboko udahнула.

– Što si to učinila?

– Bila sam jako zločesta. – Nasmijala se, provukla ruku kroz kosu. – Alan kaže da se sjeća kako je Althea došla u ured trećega kolovoza. I doista jest, ali zbog nečega drugog. Ja sam bila tamo. Alan je spavao, bio je mamuran, kako sam ti rekla. To je istina. Morala sam ga probuditi. Ali oporuke nije bilo. On misli da je radio na njezinoj oporuci, ali se ne sjeća. On je uvjeren da je sve zaribao jer je bio pijan. Misli da ga nastojim zaštititi.

Gail je čekala, svjesna onoga što slijedi.

– Kad je Althea pet dana poslije umrla, ponovno sam napisala njezinu oporuku na našem računalu i Rudy je potpisao Altheino ime. Onda sam je odnijela u Jessikinu kuću. Tamo je bio i Irving. Potpisali su se kao svjedoci. Eto, to sam učinila.

– A javni bilježnik?

– Rudy je poznao Carlu Napolitano iz neke druge priče. Platila joj je pet tisuća dolara. Bilo je to strašno velikodušno od njega. Lauren je naslonila glavu na ruku, a dim iz cigarete izvijao se uvis.

– Što ćeš učiniti? – upitala je Gail. – Nemam pojma.

– Moraš reći Alanu. Potvrдно je kimnula glavom.

Nakon jednoga časka, Gail reče: – Mogu li ti ja pomoći? – Ne.

Sjedile su neko vrijeme ne govoreći ništa. – Kako su se Jessica i Irving upleli u ovo?

– Rudy je razgovarao s njima. Oni se poznaju. – Kako se to poznaju?

– Jednostavno se poznaju. Ne znam kako. – Lauren se nagnula i zgnječila cigaretu.

– Sigurna sam da je Patrick Norris divan frajer ako je tvoj klijent, Gail, ali doista! Dati njemu sav taj novac!? I Tillettovu kuću. Althea je rekla da će je ostaviti Rudyju i Moniki. Rudy mi je rekao da su razgovarali o tome prije no što je umrla.

Gail reče: – Je li mu rekla da je uništila oporuku?

– Ne. Voljela bih da jest. On i Monika otišli su je tražiti i nije je nigdje bilo. Bože, kako su pomahnitali! Onda je domaćica rekla da ju je Althea bila spalila. A oni su joj morali reći: „Ne, ne, mi smo je pronašli, evo je tu”. Povjerovala im je.

Lauren se smijala i podignula čašu, pa se zablujala u nju. Kockice leda su plivale. – Rudy mi je rekao da mu je Althea rekla neka načini popis stvari njihove majke. Rekla je da ih on i Monika mogu uzeti, a da će ona izmijeniti oporuku i ostaviti im kuću. Ali nikad Althea nije načinila novu oporuku. – Lauren se opet nasmijala. – Bože nas sačuvaj klijenata poput Althee.

– I tako je Rudy sastavio oporuku umjesto nje. Uz tvoju pomoć. Lauren se nagnula naprijed na prekrižene ruke, kao da je nešto boli. – Bilo je to ispravno, zar ne? Tako sam govorila sama sebi. Ja sam odvjetnica i mogu odlučiti da se dogodi nešto što se trebalo dogoditi. Učiniti da sve ispadne kako spada. Ne nabacuj se kamenom. Sama si htjela lagati da bi spasila moju jednu stražnjicu.

– Zašto si to učinila?

Lauren je pogledala prema tračku svjetlosti koji je pao u sobu kroz zavjese preko otvorenih vrata.

– Lauren?

– Zbog najglupljeg razloga na svijetu. Bila sam zaljubljena. Putevi ljubavi. Vrlo čudni putevi. Ni Rudy Tillett nije bio ono što se činilo da jest. Onda Gail reče: – Misliš da je moguće da je Rudy ubio Altheu kad je saznao da se predomisli?

Laurenine se oči zaklopiše – kratke svijetle trepavice, nježni blijedoružičasti kapci. – Razmišljala sam o tome. On je prvi spomenuo krivotvorinu, mjesec dana prije no što je umrla. Htio je znati čuva li ona svoje oporuke u našem uredu i ja sam mu rekla da ne čuva. A on veli, što ako čuva. Što ako čuva? Bilo bi to tako jednostavno. A onda – ona se spotaknula i pala niza stube. Nisain o tome razmišljala, sve dok u policiji nisu rekli da ju je netko gurnuo. – Lauren je pritisnula dlanove na čelo i tiho zajecala. – Nisam ga htjela pitati. Nisam htjela znati.

– Bila si previše zaljubljena u njega.

Uske ruke spustiše se s njezina lica. – U Rudyja? – Rekla si...

Tihi smijeh. – Ne. Ne u Rudyja. Gail je trebao koji časak da shvati.

I dalje se osmjehujući, Lauren se nagnula i stresla s noge pahuljasti trun koji bijaše otpao sa saga. – Oh, nisi ni mislita da sam jedna od onih, je li?

Gail je dahnula. – Ne, ali ... nije me briga.

– Kakvo iznenađenje. Čak i za mene. Savršeno normalan život muž, dijete, posao. Prijatelji. Ali sve je tako isprazno. Sve djeluje tako ... jednolično. Kao da hodaš uokolo mrtva, ili u snu, glumiš. A onda odjednom, odjednom – oživiš. Sve što dodirneš ili okusiš ili čuješ, sve je živo i stvarno, a takva si i ti. I znaš da te to može uništiti, ali ne možeš prestati. Muž ti počinje sumnjati da imaš neku vezu, ali nikad tako nešto, i da, tako lijepo prihvaća to sve i rastajete se na prijateljski način. A onda on ispriča tvojoj kćeri kako si bolesna, izopačena i ona više ne može podnijeti tvoju blizinu.

– Moj kratki sretan život. – Lauren je podignula oči. – Jesi li ikad voljela tako duboko da bi poželjela umrijeti kad bi ta osoba nestala iz tvoga života? Jesi li?

Gail reče: – Ne znam.

– Znala bi. Znala bi, da si to doživjela.

Laurenine usne zadrhtaše i ona žestoko zagriže u njih. – Monika nije tip koji bi se skrivao, ali činila je to zbog mene. Neko vrijeme. Onda se umorila. Prošle smo godine opet bile zajedno i nekoliko nam je tjedana bilo prekrasno. Onda smo se rastale, pa smo opet bile zajedno. Nikad nisam bila tako nesretna. Zamolila me da to učinim za nju. I učinila sam.

– Iskoristila te.

– Možda. Ne želim tako misliti. Rudy ju je na to nagovorio. Ona radi što god joj on kaže. Na kraju se više nisam mogla natjecati. Iako mi je stalo. Eto, i to je sve. – Istresla je drugu cigaretu iz kutije.

– Je li to svršeno?

– To? Je li to svršeno? – Lauren se osmjehnu. – Četrdeset dvije su mi godine i koračam svijetom s razjapljenom, raskrvavljenom rupom u grudima.

Gail je uhvati za ruku i čvrsto je stisnu. – Lauren. Ljudi prežive ovakvo što.

– Da. Ako je zapravo riječ o hiru. Svatko to danas radi. To je u modi, to je super. – Povukla je ruku.

– Nisam tako mislila – odgovori Gail. – Ljudi doživljavaju nesretne ljubavi. I prežive ih.

Lauren ju je samo gledala.

– Razgovaraj s kćeri. Dovoljno je stara da može razumjeti. Nisi sama. Postoje razna društva, ljudi s kojima bi mogla...

– Gail, zašto jednostavno ne odeš?

Nakon nekoliko trenutaka Gail je ustala, u glavi joj je odzvanjalo od posvemašnje zbrke. – Reci mi da nećeš učiniti nešto glupo.

– Što, ubiti se? Ne. Već sam to učinila.

Gail je neko vrijeme stajala pokraj auta na parkiralištu, promatrajući kako se kroz isprepletenu granje stabla crne masline sunce rastače u zasljepljujuće narančasto blještavilo. Odvezla se nekoliko blokova kuća dalje i parkirala u ulici preko puta hotela Mayfair, pa ušla unutra i nabavila na blagajni nekoliko novčića od četvrt dolara.

Javni telefon bio je u tihom kutku ukrašenom drvenom oplatom, s tapeciranim stolcem. Svirala je klasična glazba. Nazvala je Phyllis i rekla joj da će uskoro doći kući.

Sjedila je časak zatvorenih očiju. Podignula je novčić prema prorezu, ubacila ga, pa okrenula broj.

Zazvonilo je četiri puta, nakon toga se oglasila Anthonyjeva automatska tajnica.

Već je počela spuštati slušalicu, ali se predomislila i rekla: – Ovdje je Gail. Htjela bih razgovarati s tobom ... pa te molim da me nazoveš.

Objesila je slušalicu.

Zatim je ponovno nazvala i pričekala da se odvrti ona ista poruka.

– Anthony, ja sam. No to znaš. Ali, jutros ... Sigurna sam da si užasno ljutit. I nimalo te ne krivim za to. Vjerojatno uopće ne želiš razgovarati sa mnom. Da si kod kuće – nekako mi je i drago da nisi jer mi ne možeš spustiti slušalicu.

Udahnula je drhturavo. – Mislim ... toliko sam se bojala da ću te izgubiti, da sam te odgurnula od sebe kako me ne bi boljelo onako jezivo kad me ionako na koncu odlučiš ostaviti. Ima li ovo nekog smisla? Nikad nisam mislila da ćeš ostati. Ali sam to istodobno željela. Čekala sam te da me spasiš ... ali nisi. Jer, što je s onim sretnim završecima „živeli su sretno do kraja života“?

Gail se malo nasmijala, okrenuvši se u stranu prešla prstom ispod nosa. – Čudno je to. Nikad nisam htjela biti ovako slaba. Priželjkivati da me netko spasi i sva ona romantična sranja. To su najgore laži.

Srebrni rub telefona bio je hladan pod njezinim čelom. – Razmišljala sam o onome što si mi jutros rekao, da me ... da me voliš ... svim svojim srcem...

Ponovno se nasmijala, glas joj je postao nerazgovijetan. – Znaš, bilo je to prilično romantično. Bilo je divno. Ja tebi nikad takvo što nisam rekla. Doista nisam. Ne onako. – Zaklopila je oči. – Nemoguće je da je ovo sve. Veze ne ... završavaju samo tako.

Začuo se „pip“, pa tišina, pa znak za biranje broja.

28. poglavlje

Paul Robineau pozvao je Gail sutradan na ručak u blagovaonici za partnere. Htio je čuti što ima nova u slučaju Norris, sada kad je Irving Adler, svjedok oporuke, umro od srčanog udara.

Bilo je tamo dvanaestak odvjetnika tvrtke Hartwell – Black i njihovi gostiju, sklapali su poslove kroz neobavezan razgovor, kao da se vrte izazovno u kakvu plesnom koraku. Forrest Putney punio je lulu, sjedio je na čelu stola za osmero pokraj prozora. Maxine Canady, genij za poreznu problematiku, predivna u kostimu boje trešnje, slušala je kako Cy Mackey priča vic direktoru First Union Bank. Od tolikih ega, kao da se u prostoriji počela širiti neka vrsta erotskog parfema, poput mošusa u muškoj garderobi u poluvremenu utakmice, kad su igrači već lagano obliveni krvlju, no spremni izići na teren i zakucati nekoga u zemlju na zvuk zviždaljke.

U kutu na drugom kraju stola, Gail je pričala, a Robineau je jeo svoj teleći kotlet i promatrao sva događanja za stolom s posve neodređenim izrazom lica. Mogao je biti zadovoljan ili iznimno nezadovoljan, bilo bi to teško procijeniti iz daljine. Gledajući ga izbliza, Gail je mislila da bi mogao pasti u ekstazu zbog onoga što mu je pričala – Lauren Sontag ispisala je lažnu oporuku iz računala u Weissmanovu uredu, Rudy je potpisao Altheu, Jessika i Irving dodali su svoje potpise kao svjedoci, bilježnik je dobio pet tisućica.

Gail je pomislila kako je Robineau zacijelo već izračunao honorare: deset posto na dvadeset pet milijuna dolara, plus troškovi ... Podignuo je čašu s ledenim čajem, ne

gledajući je. – Sigurni ste da Alan Weissman nema nikakve veze s krivotvorinom? – Samo utoliko što je pokušao pokriti Lauren Sontag. Nakrenuo je čašu, gutnuo, pa ubrusom obrisao usta. – Još uvijek mi nisu jasne njezine pobude.

– Nije mi rekla ništa određeno – reče Gail oprezno. – Imala sam sreću što sam i ovoliko saznala.

– Hoće li je sudski progoniti?

– Sumnjam. Ako to ured državnog tužitelja ne bude tražio, neću im reći. Lauren je ispala iz izbora za suca. To je već dovoljna šteta. – Nestvarno – reče on.

– Pustit ću neka to odstoji preko vikenda da vidim što bi Lauren mogla poduzeti na svoju ruku. Onda ćemo odlučiti koji je idući korak.

Robineau joj dobaci upitan pogled. – Kako to mislite, idući korak? Pronađite Teda Mercera. On sada vodi ostavinske sporove. Recite mu da je gotovo. Nema nagodbe s popustom, nema sudenja. Kad čuje ovo, usrat će se u svoje ladice. Imamo ga.

Gail je odmahнула glavom. – Paul, krenimo polakše. Lauren Sontag nije dala iskaz. Koliko znarn, ja sam jedina kojoj je to ispričala. Mogla bi se i predomisli.

– Je li to moguće?

Pričekala je malo, prije no što je odgovorila. – Najvjerojatnije nije.

– Onda u redu. Vi to sredite, ali, za ime Božje, nemojte da vam izmakne. – Robineau je zazveckao ledom u čaši, otpio gutljaj pa je upitao: – Kako to ide u nasljednom pravu? Kad se oporuka opovrgne, otpada li Ehringer kao osobni zastupnik?

– Točno. Sudac će morati odrediti nekoga drugog.

– Patricka Norrisa. On je jedini nasljednik. – Robineau se nasmiješio, nedvojbeno razveseljen što mu se pružila mogućnost da otme ostavinski spor iz ruku Teda Mercera. Mercer je prije dva dana bio pravi gad na sastanku za nagodbu s Howardom Odellom i Ehringerovim odvjetnikom iz Palm Beacha.

Gail reče: – Sudac neće dopustiti Patricku da upravlja ovako velikim nasljedstvom. Radije će za to odrediti nekog njegovog prijatelja. Čovjek koji mu vodi poslovanje bavi se nasljednim pravom.

Robineau je frknuo nosom, nasmijao se bez glasa. – A što je s onime kad je Patrick prebio Rudyja Tilletta? Hoće li nam to škoditi? – Sumnjam. Ima odvjetnika za kazneno pravo koji vodi računa o tome. Anthonyja Quintanu.

– To je vaš prijatelj Quintana, je li tako?

Gail kimnu glavom. – Vjerujem da će Anthony razgovarati s Rudyjevim odvjetnikom, tko god to bio, i reći mu da nećemo krivotvorinu spominjati policiji, bude li Rudy odbio tužiti ga.

– Iz ovoga što ste rekli, Rudy Tillett je počinio možda i više nego samo krivotvorio Altheinu oporuku.

– Moguće je.

– Tko ju je još mogao ubiti? Imate li kakvih zamisli?

Gail ih je imala nekoliko. Moža su Howard Odell i Rudy skovali zavjeru, a Lauren nije o tome znala ništa. Ili je Frankie Delgado morao ušutkati Altheu kako ne bi provalila da su oni poslovi od običnih nestašluka prerasli u protuzakonite djelatnosti. Ili je Sanford Ehringer bio poslao Russella da to obavi. Stari je rekao da je volio Altheu, ali možda je i luđi no što izgleda.

Ono što je brinulo Gail, bio je udio Larryja Blacka u svemu tomu. On je poznavao sve uključene ljude. A sada, dok leži u bolnici u nesvijesti, ne treba mu još i da netko nagađa o njegovoj povezanosti s ubojstvom.

Gail je slegnula ramenima i rekla Robineauu: – Znate koliko i ja tko je ubio Altheu Tillet.

Došao je konobar s desertom. Robineau je odbio, ali je uvjeravao Gail kako mora kušati pitu od kivija i jagoda. Konobar je spustio poslasticu na čipkastom podlošku, svjetlucav dragulj ukrašen grančicom metvice. Robineau je imao prirodni dar da se čovjek uz njega mogao osjećati kao njegov prijatelj, iako bi ga možda dan prije ispljuskao. Ništa osobno. Bio je to jednostavno dio njegova posla.

Zagrizla je pitu. Bila je poput kartona, ali danas joj ništa nije imalo dobar okus. Prošle je noći legla u krevet u devet sati, probudila se na vrijeme da bi poslala Karen na školski autobus i onda zaspala kao klada, sve do gotovo deset sati ujutro. Anthony je još nije nazvao.

Robineau je istegnuo ramena pa je upitao: – Kako stojite s vremenom? Jeste li zatrpáni?

Dat će joj slučaj, osjetila je to. – Da, ali uvijek je tako. Što bi trebalo?

– Idući tjedan Jack Warner ide u West Palm Beach razgovarati s kompanijom Pan-Atlantic Airways. Novo zrakoplovno poduzeće. Misli da možemo dobiti njihov posao. Zanima vas to?

– Jedno pitanje. Jeste li razmislili o mom partnerstvu? Budem li partner, možda ću htjeti taj slučaj. Budem li radila pod tuđim rukovodstvom, onda ... ne znam.

Robineau se neodlučno nasmijao. – Kako još nismo pospremili slučaj Norris, ne mogu vam ništa jamčiti. Ali mislim da tu neće biti problema, zar ne?

Odmahnula je glavom, poželjevši da i ona može biti tako sigurna.

– Dobro. Onda recimo da vam je Pan-Atlantic dar za dobrodošli – Hvala, Paul.

Partnerstvo. Postotak dobiti, posebne dividende, plaćeni automobilski troškovi, članstvo u njezinu najdražem golf klubu i restoranima u poslovnom dijelu grada, povlastice u gradskim stambenim zgradama koje tvrtka posjeduje u Coloradu i Key Westu. Sve će se to ostvariti kad Patrickov slučaj sigurno prizemlji. Pa ipak nije osjećala ovu pobjedu. Sve joj je bilo nadohvat ruke, a ona nije osjećala gotovo ništa.

Robineauova je čaša bila odgurnuta u stranu, a njegove ruke ležahu na stolu, isprepletenih prstiju. Nosio je čeličnosivo odijelo, a kosa mu je bila savršeno uređena. Govorio joj je ispod glasa: – Vi znate da Larryja neće biti tjednima. Možda čak mjesecima, tko zna?

Jutros su čuli da će se Larry Black izvući. Neurolog nije htio reći više od toga. U policiji su bili spremni uzeti iskaz, kad god Larry bude spreman. No Gail je htjela razgovarati s njim prije toga. Larry mora vidjeti odvjetnika kaznenog prava prije no što dode policija. Preporučit će Anthonyja Quintanu. Anthony to možda neće učiniti kao uslugu njoj, ali će to učiniti za Larryja.

– Želim da pomognete prerasporediti njegove slučajeve – reče Robineau. – Ne možemo dopustiti da nam se klijenti osjećaju kao da im se izmaklo tlo pod nogama. One koji još ne znaju trebalo bi obavijestiti.

– U redu. – To se mora obaviti.

– Uzmite nekog pripravnika, što god vam treba. – Zatresao je glavom. – Isuse. Mislio sam da ćemo morati na sprovod. Bio bi to takav gubitak, Gail, tako velik gubitak za ovu tvrtku. Oh, jasno, Larry i ja smo se katkad razilazili u mišljenjima, ali kažem vam, ovo što se dogodilo... naprosto shvatiš koliko ti je taj čovjek drag.

Glas mu je postao tih i pun poštovanja. Doista je to mislio. Gail se mogla zakleti koliko će dugo zadržati to mišljenje kad se Larry vrati.

– Paul, moram vam još nešto reći. Eric Ramsay. Kaže da ste ga otpustili.

– Točno.

– Radio je sa mnom na slučaju Norris. Bilo bi mi drago da ste mene pitali za njegovo otpuštanje. Još bi mi mogao pomoći, osobito budem li preuzela neke Larryjeve slučajeve.

Robineau je pogledao nekamo izvan blagovaonice, osmjehujući se, ne vjerujući što to čuje. – Evo jednog pravila ponašanja u tvrtki, gđo Connor. Ne postavljajte se kao partner dok to ne postanete.

– Trebali ste razgovarati sa mnom i vi to znate.

– Ramsay nije dobro radio u ovoj tvrtki. Ovdje mu nije mjesto. Što nije u redu, zar vam ga je žao?

– Ali, Paul. Barem dok ne nađe drugi posao. Paul Robineau ju je bezizražajno pogledao. Čekala je. – No?

U svom uredu Gail je pretražila stol, nadajući se porukama koje joj je možda Miriam bila ostavila prije no što je otišla na ručak. Ništa. Načas je osjetila bijes. Bilo je ružno od Anthonyja što joj ne odgovara, kad mu je onako otvorila srce na automatskoj tajnici.

Sjela je i počela pregledavati neke dokumente, načinila nekoliko ispravaka u konceptima. Zastala je, s čelom na stisnutoj šaci. Možda je stigao kući prekasno da bi je nazvao ili nije preslušao poruke. Ili ga je upucao neki klijent.

Prešla je hodnik i pogledala na Miriamin stol i pronašla tri ružičasta papirića, poruke odvjetnika suprotne strane u vezi s predmetima koje je Gail trebala obaviti još prošloga tjedna.

Možda je bio toliko izvan sebe od boli zbog njihove svađe, da se napio uHabana Clubu, pa nije čuo telefon. Ili mu je bilo drago što je njihova veza svršena, pa je više nikad neće zvati.

Gail je natipkala poruku na Miriaminu računalu. Pošalji cvijeće u kuću Larryja Blacka, za njegove djevojke. Nešto veselo, s balonima. S ljubav ju, od Gail i Karen.

Dodala je postskriptum. Na katu sam, u Ericovu uredu.

Eric Ramsay spremao je stvari u kartonsku kutiju na svom stolu – kalkulator, adresar, papire čiji su rubovi virili na sve strane. Okrenuo se i bacio minijaturni stol za bilijar u koš za smeće. Mali bilijarski štap i loptice zaklopotali su na dnu.

Spazio je Gail. – Zdravo, šefice. – Eric, što to radiš?

– Spremam se za skori odlazak.

Ušla je i zatvorila vrata. – Razgovarala sam na ručku s Paulom Robineauom. Kaže da možeš ostati. – Eric je bacio hrpu časopisa Forbes u koš. – Radit ćeš za mene puno radno vrijeme. Dobit ću partnerstvo, ne bude li problema s Patrickovim slučajem.

– Čestitam. Siguran sam da ćete ovdje biti vrlo sretni. – A kamo ti ideš?

Pregledao je neke mape, stavljao ih jednu po jednu u kutiju na podu. – Oh ... oduvijek sam želio vidjeti Wyoming. Mogao bih postati šumar. Ili pravi skijaš – samo, najprije moram naučiti skijati. – Nasmijao se.

– Ovo je neka šala, je li? Otputiti se u Wyoming krajem listopada, bez ikakva posla!?

– Želite li i vi poći? – nacerio joj se. – Daa, hoćete. Zamislite samo. Zbogom, svi naivci, uživajte u srčanim udarima! Ja ću živjeti u kolibi, ići na pecanje, napiti se, raditi kad mi se prohtije...

– Eric. Ne možeš tek tako otići.

– Zašto, zar su zaključali vrata? – Čučnuo je kako bi pregledao donju ladicu ormarića za spise. Skupocjena svečana košulja napela mu se preko ramena.

– Imaš projekte na kojima radiš. Imaš klijente. – Mahnula je prema mapama s dosjeima u kutiji. – Što je s ovima ovdje?

– Neka Robineau radi na njima. Jeste li ikad primijetili kako taj čovjek ima čist stol?

Gail je gurnula nogom ladicu ormarića i zatvorila je. – I nije ti važna sestra koja više neće moći studirati – upita ona. – Ili je to bila laž?

Eric ju je pogledao svojim blijedozelenim očima. – Ne, nemam sestru. – A onda se lagano pognuo. – Htio sam vidjeti mogu li biti parničar. Ne mogu. Nisam dobar u sudskoj praksi, a porezno pravo mrzim.

– Znači, bježiš u Wyoming.

– Ne. Niste shvatili – reče on ustajući. Ovratnik mu je bio rastvoren, kravata mu je stajala ukrivo. – Ne bježim ja od nečega. Bježim prema nečemu. Vi se želite razapeti zbog ovih ljudi? Samo naprijed. – Odnio je kutiju do vrata i spustio je.

Gail je promatrala kako se vraća i ubacuje još mapa u drugu kutiju. – Prije sam mislila da je važno razapeti se za Paula Robineaua ili Jacka Warnera ili druge – reče ona. – Naplaćivati sate. Doći rano, otići kasno, pokazati se ovdje subotom. Ali imaš pravo. Nije to važno.

Ono što je meni važno – moji su klijenti. Važno je to što obavljam svoj posao. Gledaj, obično ne tražim za pomoć, ali sada molim tebe. Treba mi pomoć u Patrickovu slučaju.

– Zašto? Pa nagodit ćete se, zar ne?

– Možda. Sinoć je Lauren Sontag priznala da je Rudyju Tillettu pomogla krivotvoriti oporuku.

Eric joj dobaci pogled. – Ma nemojte. A Weissman?

– On je bio pijan i nije znao što se događa. Iskoristila ga je da bi pomogla Rudyju i Moniki. Kako smo i mislili, Jessika Simms i Irving Adler su se složili s time za Altheino dobro.

– Prokletstvo. Zašto je Lauren to učinila? Zbog novca? – Tako nešto.

Bacio je drugu kutiju pokraj vrata. – U čemu je onda problem? Pobijedili ste.

– Možda i nisam – reče Gail. – Sudac će znati da se za Patricka vodi istraga o ubojstvu Althee Tillett. Je li vjerojatno da će on opovrgnuti oporuku? Ne. Reći će sam sebi: „Ako to učinim, a Patrick Norris bude proglašen krivim, država Florida dobit će novac, svi će biti ljuti na mene i neće me ponovno izabrati”. Ali recimo da proglasi oporuku nevažećom. I opet neće od nj e biti novca, sve dok j e Patrick osumnjičen za ubojstvo, zato što ubojice ne mogu nasljeđivati svoje žrtve. Mogli bismo tu zapeti vrlo dugo. Misliš da nasljednici neće sve ovo dobro promisliti? Riječ je o milijunima dolara. Sanford Ehringer neće se samo tako predati. On vjeruje da je Patrick kriv i pojačat će pritisak.

Eric se naslonio na rub stola, prekrivenih ruku. Nogom je postrance šutnuo kutiju. – Što će učiniti? Platiti svjedocima da kažu kako su vidjeli Patricka pred kućom Althee Tillett?

– Možda neće ići tako daleko, ali mogao bi uzbuniti policiju i državno tužilaštvo i nahuckati ih da ga uhite. Ili će iskoristiti medije da mu izgrade loš publicitet. Ne želim da Patrick prođe kroza sve to. Možda ćemo morati platiti nasljednicima da nas ostave na miru.

Pobacala je nekoliko suhih listova sa suhe paprati na prozoru. Jučer sam bila kod Sanforda Ehringera. On je doživio kao osobnu uvredu to što se nisam ostavila slučaja.

– Zašto? Zato što je bio prijatelj s vašim djedom?

– Zato što nisam odana svomu društvenom sloju. Ja sam izdajica.

– Mogao bi vam zagorčati život.

– Mislim da neće. – Umorno se nasmiješila. – Ja sam unuka Johnnyja Stricklanda. Ali će stisnuti Patricka, bude li to mogao. Želim policiji dati da razmišljaju o nekome drugom, a ne samo o Patricku. – Kao?

– Ne znam točno. Imam neke zamisli.

Eric se igrao s krajem kravate, pa upitao: – Što želite da ja učinim?

– Budi moj tjelesni čuvar. – Pokazala je na kutije koje je nagomilao. – Uz to što ćeš dovršiti svoje slučajeve ili ih barem predati nekome drugome da ih urednije...

– Čekajte, čekajte. – Uzdignuo je ruku. – Kako to mislite, tjelesni čuvar?

– Nisam ti to prije rekla, ali kad sam bila u uredu Frankieja Delgada, bacio me na vrata. Još uvijek imam masnicu.

– Sranje – promrmljao je Eric i odgurnuo kosu boje pijeska s čela. – Mislim da se ne bismo trebali upuštati u sukobe...

– Ne. – Nasmijala se kratko. – Samo ... budi tu. Ako, na primjer, poželim razgovarati s Rudyjem Tillettom. Ili postaviti Frankieju još neka pitanja.

Nakon par sekundi, Eric je prišao naslaganim kutijama i podignuo ih, pa ih bacio na stol. Pogledao je Gail. – Samo jedno. Držite Robineaua što dalje od mene. – A onda joj se suho nasmiješio. – Ipak idem u Wyoming kad spakiramo ovaj slučaj.

29. poglavlje

Gail je spustila torbicu i torbu za spise na kuhinjski stol i gurnula vrata koja izlaze na stražnje dvorište. Phyllis Farrington je prskala popločanu terasu vodom iz crijeva za polijevanje, u zraku je lebdjela izmaglica s dugom. Sunce je ukoso padalo na dvorište, prevlačeći vrhove stabala zlatnom bojom. Ugledala je Gail i kimnula joj glavom. – Je li tko zvao?

– Vodoinstalater. – Phyllis je prebacila crijevo preko vrtnog stolca. – Veli da vam negdje u kupaonici nešto curi, možda će moratx razbiti onaj zid da bi došao do kvara.

– Predivno.

Gail je krenula unutra, a onda upita: – Kako je Karen?

– Kad ju je dovezao autobus, otišla je ravno u svoju sobu. – Phyllis je uperila vršak cijevi u stranu da bi podignula veliki žuti list koji je otpao s američke magnolije. – Pokušala sam razgovarati s njom. Utuvila si je u glavu da mora ležati na krevetu s ugašenim svjetlima i sažalijevati se.

– Phyllis, doista. Bilo je užasno za nju ono što se dogodilo u kući g. Adlera, a onda još kad je čula za Larryja Blacka – No, dobro. Pođite je onda vi pogledati. – Phyllis je zavrnila slavinu i namotala crijevo u uredne namote tako lako kao što bi kauboj vitlao lasom. S crvenozelenih cvjetova zmajevе krvi uz rub terase kapalo je na mokru zemlju.

Gail je zastala na vratima. – Ako netko zove, molim vas, recite da sam trenutačno zauzeta, ali da ću uzvratiti poziv.

Phyllis ju je pozorno gledala s drugog kraja terase. – U redu.

– Milena? – Gail je lagano pokucala na Karenina vrata pa ih otvorila. Trebala joj je minuta da baci pogled po sobi. Zavjese su bile navučene, prekrivač s uzorkom dinosaura privezan vezicama za prečku za zastore. Tamnoplava jastučnica bila je navučena preko stolne svjetiljke.

Karen je ležala s rukama uz tijelo. Otvorila je oči i pogledala prema Gail koja je ušla i sjela na rub kreveta. Na noćnom ormariću stajali su uredno naslagani komadi toaletnog papira, istrgnuti iz koluta.

– Zdravo, dušo. – Gail je izravnala Karenine šiške. – Larryju je danas malo bolje. Liječnici kažu da će se izvući.

– To je dobro – reče Karen tiho. Netremice je gledala u Gail. Obećala si da ćeš danas doći kući rano.

– Pa došla sam ... no, ranije nego obično. – Gail ju je povukla za lakat. – Dođi. Napraviti ću ti nešto za večeru.

– Nisam gladna. – Karen je zatvorila oči. – Ima pizze.

– Ne hvala. Idi raditi na svojim papirima. Meni će biti dobro. Gail ju je uhvatila za ruku. Ispod Kareninih noktiju na prstima bio je sivi rub. – Karen. Koliko dugo misliš ovdje ležati, milena?

– Ne znam – promumljala je.

– Hoćeš da opet pozovem Clarindu? – Clarinda Campbell je sinoć bila provela pola sata u telefonskom razgovoru s Karen, ispričala joj je priču iz života indijanskog plemena Lakota Sioux, o vuku koji je uzašao na nebo, ostavljajući za sobom zvijezde kamo god bi kročio. Gail nije bila sigurna što ta priča znači, ali se činilo da je utješila Karen.

– Clarinda je bila draga. – Karenin je osmijeh bio slabašan poput sjenke. – Ali ne razgovara mi se ni sa kime.

– Čak ni sa mnom?

Duboko je i sporo uzdahnula. – Mamice? – Da, zlato.

– Volim te.

– Oh, milena. I ja tebe volim. – Gail se nagnula i poljubila je u obraz. – Zar ti ne mogu donijeti baš ništa?

– Ne, sve je u redu. – Zatvorila je oči. – Malo vruće čokolade s nekoliko slatkiša od bijelog sljeza, molim te.

Kad se Gail vratila u kuhinju, Phyllis je stajala za radnom površinom i slagala pregaču. Okrenula se. – I? Preživjet će?

– Moja kći je odlučila doživjeti živčani slom u desetoj godini. Odlično. Barem ga ja neću doživjeti. – Gail je posegnula u ormarić za šalicom. – Vruća čokolada. S tri sljezova slatkiša, molim. – Phyllis se pomirljivo nasmijala pa skinula s vrha police u smočnici vrećicu i odmotala čvor na vrhu. Gail je natočila mlijeko.

Telefon je zazvonio i Gail se trznula, prolivši mlijeko po stolu. – Stan Connor. – Phyllis je slušala, motreći Gail. – Ne, gospođa nije kod kuće i ne treba nam ništa, hvala. – Spustila je slušalicu. Metle za slijepce ili tako nešto.

Gail je obrisala proliveno mlijeko. – Moram vam napisati ček prije no što odete, je li?

– Aha. Čiji poziv očekujete?

Neodređeno je mahnula rukom, pa bacila mokri papirnati ručnik u kantu za smeće pod sudoperom. Šalica s mlijekom ubačena je u mikrovalnu pećnicu. Gail je pritisnula gumba pa otišla na drugi kraj kuhinje po čekovnu knjižicu. Zaletjela se u stol i njezina se torba za spise prevrnula. Hrpa papira iskliznula je iz nje i tresnula na pod.

Gail je izvadila čekove i kemijsku iz torbice, sjela i počela pisati. – Mislila sam da će možda Anthony nazvati.

– Jeste se svađali?

– Pa i nismo. Razišli smo se u mišljenjima. – Gail je pisala polako, pažljivo. – Zapravo, Phyllis, posvađali smo se. Imate potpuno pravo. U biti sam mu rekla da ga

nikad više ne želim vidjeti. – Nasmijala se i odgurnula kosu sa čela. – A onda ... je on to isto rekao meni. I otada ga nisam čula. Eto.

– Zašto ga ne nazovete?

Gail je zatvorila penkalu poklopcem. – Jesam. Ostavila sam mu jučer poruku na automatskoj tajnici kod kuće. Nije me nazvao nakon toga, pa pretpostavljam ... – Još je jednom nešto nejasno opisala rukom u zraku. Iz mikrovalne je zazvrjalo i ona ustade izvaditi šalicu s mlijekom.

Phyllis je presavinula ček i utaknula ga u prednji džep svoje plave uniforme nategnute preko širokih, oblih grudi. – Zacijelo je to bila neka teška svađa. Kako se držite?

Štrcnula je dugačak mlaz čokoladnog sirupa u mlijeko. – Lijepo je od vas što brinete, ali u ovom času ima toliko hitnijih stvari. Moja kći odlazi na razgovor s psihijatrom. Larry Black će možda ostati onesposobljen za cijeli život, ako prije ne umre. Jedan mi je prijatelj pod istragom za ubojstvo koje nije počinio. Drugi se možda bavi mišlju da počinu samoubojstvo, a ja ne mogu učiniti baš ništa ni za jednoga od njih. I sada mi vodoinstalater kaže da moram srušiti zid kupaonice. Vjerujte mi, Phyllis, imam previše toga na pameti.

Phyllis je kimnula glavom. – Čini se da ništa ne ide kako treba kad imate problema sa svojim čovjekom.

Gail joj dobaci pogled pa umiješa čokoladu žlicom. – Uvijek je bio tako dobar prema meni – reče Phyllis. – Anthony zna biti vrlo drag kad hoće.

– No, valjda se o muškarcima ne može suditi po njihovoj vanjštini.

– Ne, ne može. – Ubacila je tri naručena slatkiša u šalicu iz koje se pušilo, pa je dodala još jedan.

Phyllis je stajala s torbicom koja joj je visjela s ruke. Stari džemper na kopčanje virio je nabran između ručki torbice. – Ja bih ga opet nazvala.

Gail se okrenula i pogledala je. Phyllis je značajno kimnula glavom. – Već sam ga jednom zvala.

– Sad je na njemu red?

– Da. Ako želi nastaviti našu vezu, može se, k vragu, malo i potruditi. Zašto bi sve bilo samo na meni? – Gail je zgrabila tanjurić i stavila na njega ubrus, pa otvorila kutiju sa zobenim kolačićima.

Phyllis je još stajala na istom mjestu. – Mogu ja ostati još malo s Karen ako želite otići k njemu.

Gail se nasmijala. – Otići k njemu? Ne želi me nazvati, pa sigurno ne želi ni da mu se pojavim na kućnim vratima. – Hitnula je kolačiće na tanjur.

– Tako je. Čim sam ga ugledala, znala sam da je to vatra od muškarca.

– On je nemoguć. – Gail je podignula šalicu i tanjur. – U ovom času nemam više snage boriti se s njim.

– Bojite se da će vam okrenuti leđa? Gail je pogleda. – Uopće ne. Ja ... to je ... Phyllis je čekala.

– Što da kažem Karen? Oprosti srce, mama se upravo vratila kući kako bi bila s tobom, ali sad mora brzo otići kod Anthonyja, pa ti lijepo taj živčani slom obavi s Phyllis.

Phyllisine smeđe oči zakolutale su prema stropu, otkrivši na časak njezine bjeloočnice. – Isuse mili i dragi! – A onda se čvrsto zagledala u Gail. – Moram biti kod kuće do šest sati.

Kad je stigla na cestu Rickenbacker Causeway, preko nasipa prema Key Biscayneu, i platila dolar za cestarinu, pao je mrak; dani su postajali vidljivo kraći.

Kareri nije pokazala razumijevanje. Prevrnula se na drugu stranu, s jastukom preko glave. Gail ga je povukla za jedan ugao i rekla joj da sada mora otići, prije no što bude prekasno. Karen joj je rekla neka samo ide. Gail je obećala da će razgovarati o ovome s Clarindom. Otuširala se, preodjenula u lagane hlače i svilenu bluzu i stavila trunčicu parfema na unutrašnju stranu zglobova. Na odlasku je zastala pokraj telefona, pitajući se bi li mogla prije nazvati. Ali ako se on javi, što će mu reći?

Dok je vozila, razmišljala je o onome što će mu reći. Te riječi moraju biti dovoljno pametne da privuku njegovu pozornost prije no što će joj, možda, zalupiti vratima pred nosom. Riječi koje odaju koliko joj je žao, ali ne i da je jedna. Riječi dostojanstvene, pa ipak ne hladne i udaljene.

Kad je stigla do kraja slijepe ulice na obali gdje je živio, njegova je kuća već bila sva u mraku, osim nisko postavljenih svjetiljaka uz puteljak do prednje terase. Ulazna su vrata bila tri metra iza sigurnosnih vrata. Sjedila je u autu neko vrijeme, duboko dišući. Napokon je izišla i pritisnula zvonce na zidu uz vrata ograde. Ništa. Na kraju ulice bio je zaljev. Bijelo svjetlo na jarbolu jedrilice klizilo je koji kilometar od obale. Jedra su bila spuštena, strojevi su tiho preli. Od hladnog povjetarca Gail je zadrhtala. Koračala je naprijed-natrag, obgrlivši se rukama položenima preko grudi.

Što reći? Kako to sročiti? Moguće je da bi Anthony – jer on je, napokon, Latinoamerikanac – reagirao na strastven ispad, ali sumnjala je da bi se ona mogla upustiti u plač i vrisku. Neko je vrijeme zamišljala kako njih dvoje glume prizor iz opere Carmen i ispod glasa pjevušila melodiju.

Neka su svjetla zaigrala po slijepoj ulici, a onda skrenula na neki drugi kućni prilaz. Par je časaka promatrala cestu očekujući da će svakoga časa ugledati njegov tamnoplavi Cadillac. U drugim su kućama gorjela svjetla – ljudi su prali posuđe, vikali jedni na druge, spremali djecu na spavanje, gledali televiziju, svaka je kuća bila maleni univerzum ljubavi, razočaranja, nade.

Sada je već bilo prošlo osam sati. Anthonyjeva je kuća bila tiha, samo su palmine listovi šaptali pred njegovim prozorom na katu. Gail nije mogla zamisliti da bi živjela sama, da nema nikoga kad se vrati kući. Nikad nije pitala Anthonyja kako se on u tome snalazi. Nikad joj nije ni palo na pamet da ga to upita, sve do sada. Stajala je pred vratima njegove ograde, gledala kroz nju. Nije bilo pametnih riječi koje bi mu mogla izreći, samo riječi istine.

Na podu automobila pronašla je komadić papira iz bilježnice Karenina domaća zadaća iz matematike, već predana i ocijenjena, 65 bodova. Preokrenula je papir i zapisala poruku. Gurnula ju je ispod vrata ograde gdje je ostala ležati presavijena na crvenkastoj cigli kojom je bio popločen put do kućnih vrata.

Pričekala je da prođe još jedan automobil. Na ovaj jeuključio znak za skretanje. Naglo je skrenuo, prešao svjetlima preko nje. Iza sebe je začula cviljenje guma i bacila pogled u retrovizor. Nizak automobil tamne boje stajao je tamo nepomičan, crveno svjetlo kočnica se sjajilo.

Gail duboko udahnu. Upalila su se svjetla za vožnju unatrag. Kad je Cadillac stigao u ravninu s njezinim autom, tamno obojeno staklo vozačeva prozora se spustilo. Posegnula je za ručicom svoga prozora.

Anthony je gledao ravno u nju, na razdaljini manjoj od metra. Činilo se kao da se premišlja što bi rekao.

– Želim razgovarati s tobom – reče Gail.

Otključao je vrata ograde i Gail pođe za njim. Prije no što je uspjela dohvatiti onu poruku, on ju je podignuo kao da ju je vjetar donio ovamo. Ubacio ju je, zgužvanu, u džep sakoa. U dnevnoj sobi pritisnuo je prekidače i svjetiljke se upališe. Ne gledajući

je, odbacio je torbu za spise na dugačak stol iza kutne garniture za sjedenje. Stol je bio pretrpan poštom i časopisima.

Gail je nepomično stajala. – Jesi li dobio moju poruku? Moram znati.

Kimnuo je glavom, oko očiju su mu lebdjele sjenke od iscrpljenosti. Pričekao je pa rekao: – O čemu želiš razgovarati, Gail?

– Zašto me nisi nazvao?

Olabavio je kravatu. – Hoćeš li sjesti? Spremit ću neko piće. Otišao je u kuhinju i na časak zažmirio kad je uključio svjetlo. Uzeo je glomaznu čašu iz ormarića nad sudoperom.

S otvorenih vrata ona ga je upitala: – Kako ide parnica? – Dobro. Moram noćas pregledati neke iskaze.

Promatrala ga je kako ubacuje kocke leda u čašu, pa nalijeva burbon. Bez daha je proučavala pločice na podu. – Možda nisam trebala doći.

Anthony je stavio bocu natrag u ormarić. – Nisam te tražio da odeš.

Prešla je u kuhinju, skinula još jednu čašu i ispružila je. – Samo kolu ili nešto slično. Neću ostati dugo, a moram i voziti kući. Otvorio je hladnjak. – Čuo sam što se dogodilo Larryju. Prokleti bili kriminalci u ovom gradu! Trebao bih nositi pištolj. – Anthony je ubacio nekoliko kockica leda u čašu i odvrnuo čep plastične boce Coca-Cole, iz koje je zašištal. Prednjica njegove bijele košulje blještala je na pozadini svijetlih boja kuhinje, a njegova je kosa uz ovratnik košulje djelovala još crnijom. – Kako mu je?

Gail uze čašu. – Hvala. – Gutljaj. – Kažu da će biti dobro – kažu, ali ... ne znam. Otišla sam ga vidjeti, no ne puštaju nikoga osim obitelji. Razgovarala sam s njegovom ženom.

– Dee-Dee? Tako joj je ime? – Anthony je pijuckao, gledajući u Gail iznad čaše.

– Da. Dee-Dee kaže ... da izgleda jezivo. I ne želi da ga njihove curice vide takvoga, ali ako ... ako se ne uspije... – Gail je spustila čašu na radnu površinu odmah do štednjaka i okrenula se, suze su joj potekle.

Anthony joj dotakne ruku. – Gail, nemoj.

Zagnjurila je lice u njegovo rame. Stavio je ruke oko nje. – Anthony. Ne znam što da kažem. Nisam u tome dobra.

Pritisnuo je usne na njezinu sljepoočnicu. – Trebao sam te nazvati. Htio sam.

Nasmijala se i dohvatila ubrus. – Jesi li želio da patim?

– Ne. – Opet ju je privukao k sebi i čvršće je stisnuo. – Ne, ne da patiš. Možda da budeš sigurna. Molim te, nemoj to više raditi. Ja ne mogu ... Ni ja nisam u tome dobar. Možda je i bolje što te nisam zvao. Ne znam.

– Ja sam tu.

Kimnuo je glavom. – A ja sam vrlo sretan. Da. – Teško je uzdahnuo.

Gail je opipala džep njegova sakoa, tražeći poruku koju mu je bila napisala i on otvori oči.

– Što je to? – On otvori papir i pročita ga. – Ti me voliš? Hm. Ovo je ... sviđa mi se to. Ako te i ne nazovem, vratit ćeš se. – Pročistio je grlo. – Da, ovo mi se vrlo sviđa. – Okrenuo je stranicu. – Aritmetika? Ah, tako. Ovo je Karenino. Samo? Ali ona je tako pametna djevojčica, Gail, trebala bi razmisliti o instrukcijama.

Gail mu je htjela uzeti poruku. Izmaknuo ju je. – Ne. Zadržat ću je i pokazati ti je ako se predomisliš.

– Neću se predomisлити.

– Svejedno ću je sačuvati. – Stavio je papir natrag u džep, a onda je obgrlio rukama oko struka. – A gdje je Karen? Kod tvoje majke? – Ne. Kod kuće je s Phyllis. – Gail je

bacila pogled na sat na štednjaku. – Ne mogu ostati. Obećala sam Phyllis da ću se vratiti do četvrt do devet.

Kratak uzdah razočaranja. – Nemamo puno vremena. – Poljubio ju je nježno, a onda još jednom, strasnije.

– Čekaj. Moram ti nešto reći. – Novoizrasla brada oko njegovih usta grebla je nježnu kožu pri dnu njezina vrata. Podignula je rame. – Anthony. Slušaj me, molim te.

Oslonio je čelo na njezino.

Obujmila je njegovo lice rukama, pogladila palcem crte oko očiju. – Ja ne želim dijeliti s tobom samo lijepe trenutke – ne želim ugodnu ljubavnu vezicu koja će se uklopiti u raspored naših obveza. Kad ostarim, ne želim te se samo prisjećati s nekom toplinom, kao čovjeka kojega sam nekad poznavala, koji je tako predivno vodio ljubav sa mnom. Ovo što mi imamo mora biti teško i bolno.

– Ay, Gail. – Nasmijao se. – Da, mislim da to već imamo.

– Htjela bih da se volimo tako jako da bismo poželjeli umrijeti ako bi naša veza završila. Da me nisi pustio... – Ove posljednje riječi izrekla je šaptom, a njezine su se oči ispunile suzama.

Grlio ju je. – Kako te ne bih pustio unutra?

– Anthony? Htjela bih se udati jednoga dana. Ne moraš to odlučiti sada, ali moram znati da to nisi potpuno odbacio kao mogućnost. – Ne, ne bih to odbacio. Nikada to nisam isključio.

– Dobro. I još nešto. – reče ona. – Ostani kod mene ponekad. Previše si sam, a ja ne mogu dolaziti ovamo onoliko često koliko bih to željela. Preuredila sam spavaću sobu. Sve je novo. Nisi je čak ni vidio.

– Hoću, jednog dana.

– Moram li potražiti santerose da istjeraju zle duhove?

– Gail, nije riječ o tome. Što će biti s Karen? Ako ostanem u tvojoj kući preko noći.

– Odmahnuo je glavom. – Ne još.

– Možda imaš pravo.

– Imam pravo. – Odrnaknuo se od nje da bi je bolje pogledao. Gail. Nas dvoje značimo jedno drugome više od onoga što doživljavamo u krevetu.

– Da. Mnogo, mnogo više. – Okrenula se i poljubila dlan kojim je obgrlio njezin obraz, a onda se nasmijala. – Ali ipak bih rado da si se vratio kući prije.

– I ja isto.

Stajali su u jarko osvijetljenoj kuhinji, zagrljeni, dok nije došlo vrijeme da ona pođe.

30.poglavlje

Kad je Gail skrenula na parkiralište uz kompleks stanova Sea Towers na aveniji Collins, Eric je već bio tamo, stajao je naslonjen na svoj Lexus. Na nebu su kipjeli oblaci, a vjetar je mreškao površinu lokvica.

Zatvorila je vrata svog automobila, dokoračala do njega. – Što misliš?

Kosa mu se odignula s čela, pa opet smirila. – Šetao sam uokolo prije no što ste stigli. Nema ni vratara, ni prostorije za čuvara. Prednji i stražnji ulaz i garaže

zaključavaju se automatski. Ja bih rekao da je onaj tko je gurnuo Carlu s balkona imao ključ. Ili ga je ona pustila unutra.

Zgrada je imala petnaest katova, na svakome od njih bio je niz terasa s bijelom metalnom rešetkastom ogradom. S mnogih su balkona iz košarica visjele cvjetne biljke. Je li se Carla hvatala za njih, za bilo što u onomu posljednjem užasnom času? Prešla je pogledom do parkirališta s kosim žutim crtama.

– Vjerojatno su sve isprali šmrkom – reče Eric. Preko njegovih sunčanih naočala preletio je odraz oblaka.

Gail je uzdahnula i odvrtila pogled. U stražnjem dijelu zgrade, iza niskog zidića, vrhovi sklopljenih kišobrana štopotali su na vjetru. Osjetila je miris mora i čula kako se valovi razbijaju o obalu.

Krenula je prema pročelju zgrade, Eric za njom. U predvorju oličenom pastelnim bojama bio je popločeni pod, palme u velikim posudama i stropni ventilatori.

Eric reče: – Vi vidite neku vezu između onoga što se dogodilo ovdje i osobe koja je već bila sredila Altheu Tillet, je li tako? Kimnula je glavom.

– Zato što su i Carla i Althea znale za ilegalne poslove u posjedu Eastona.

– Ne Eastona – reče Gail. – Neki članovi Eastona posjedovali su dionice u korporaciji Biscayne, koja je, pak, posjedovala kompanije koje su te poslove vodile. Biscayne je paravan. Naplatiti deset dolara za piće u striptiz-baru je u skladu sa zakonom. Posao s naručivanjem djevojaka telefonom, i to posao u koji su uključene tinejdžerke – nije. Vjerojatno su se bavili kockanjem, sportskim klađenjem, pornografijom ... Carla je to znala. Mislim da je to ispričala Althei kad joj je sređivala putne aranžmane, pa se Althea zbog toga posvađala s Irvingom Adlerom. On nije htio da ona razotkrije istinu jer bi to uništilo ugled velikoga broja njihovih prijatelja. – Gail doda suho: – Brdo pretpostavki.

– Ali ima smisla – odvrati Eric.

– Dodaj toj jednadžbi Larryja Blacka – reče Gail – pa se upitaj: „Tko je imao razlog poželjeti da svi skupa umru?” Moj je prvi izbor Howard Odell.

– Očito. On je mogao mnogo toga izgubiti. – Ericovo se čelo iznad sunčanih naočala namreškalo. – No, svejedno ... onako prebiti Larryja Blacka? Ja mislim da on to ne bi mogao. I zbog čega bi se okomio na Larryja? Je li Howard mislio da mu je on neka prijatelj?

– Vidjela sam ih zajedno na ručku u klubu Hartwell prije nekoliko tjedana. Larry mi je rekao da su razgovarali o ulaganjima, ali sumnjam u to. – Malo je oklijevala, pa rekla: – Larry je bio član Zaklade Easton. Njegova žena Dee-Dee mi je to rekla.

Eric kimnu glavom, kao da ga ta vijest ne iznenaduje.

– Ono što nisi čuo o Larryju – a ne čuješ niti sada – jest da je policija u njegovu džepu pronašla kokain. Larry ne uzima kokain. Mislim da mu je to podmetnuto kako bi izgledalo da su svi ti zločini nepovezani. Kad si ti bio s Howardom, je li ga on uzimao?

– Ne. – Eric slegnu ramenima pa se lagano osmjehnu. – Ja bih to znao. Ali Gail, u Miamiju je kokain uobičajen poput prašine. Rudy Tillett ga je imao kod sebe kad su ga uhitili. To ne znači da se on okomio na Larryja. No, za ona druga dva ubojstva bih ga možda mogao optužiti. Altheu je sredio zbog nasljedstva, a Carlu zato što je možda tražila više od pet tisuća – koliko joj bijaše platio – kad je otkrila koliko nasljedstvo vrijedi.

– Ja bih za sva tri napada mogla optužiti Howarda Odella – reče Gail. – Svi su oni znali za njegove prljave poslove i svatko ga je od njih mogao uništiti.

– Istina je. – Eric se okrenuo i opet pregledao predvorje. Vjetar mu je podignuo kravatu preko ramena. – Pitanje je bi li Carla pustila Howarda Odella u stan? Jesu li se poznavali?

– Rekao je da jesu. – Gail se sjećala kako je Odell tvrdio da ne poznaje Carlu baš najbolje. Ali je također rekao da je jednom bila ovisnica o heroinu i prostitutka. Poznavao je on nju sasvim dobro. Načas je Gail u mislima vidjela Howarda Odella kako stoji pokraj prozora u sobi za sastanke u tvrtki Hartwell-Black. Kako djeluje mnogo starije nego u galeriji. Kako želi odustati od svega, poći na pecanje.

Eric reče: – Carla bi u stan pustila Frankieja Delgada. On vodi putničku agenciju. On je mogao izgubiti jednako mnogo kao i Howard Odell. A pomislite samo što je vama učinio. To pokazuje da je sposoban za nasilno ponašanje.

Mišićava ruka Frankieja Delgada bila je munjevito zgrabila njezinu torbicu prije no što ju je odgurnuo na vrata svoga ureda. Ona plavokosa djevojka, koja ju je netremice gledala, sladunjavo se smiješila...

– On je možda radio za Howarda – reče Gail. – Možda.

Koračali su natrag prema parkiralištu.

– Znae, Gail, umjesto da lupamo glavom o zid, mogli bismo pričekati dok Larry dođe k sebi i pitati njega.

– Kad će to biti? Jedva je pri svijesti, a ne znaju ni sjeća li se ičega. Neurolog ne želi ništa požurivati.

Naslonj en na branik Gailina automobila, Eric reče: – Niste u ovom scenariju spomenuli Irvinga Adlera.

– Razgovarala sam s jednim njegovim sinom. Irving je umro od srčanog napada. Njegov liječnik nije pronašao ništa sumnjivo. Danas poslijepodne idem na njegov spровod s majkom. Bila mu je prijateljica.

– Jesu li uopće otkrili što se to dogodilo s Adlerovom pudlicom? – Ne.

Okolo vrta iza Adlerove kuće stajala je visoka drvena ograda, sjećala se toga. Netko je mogao ući u njegovu kuću nezamijećen, čak i usred bijela dana. I što onda? Onako podlo izubijati ono pseto? Adler je to vidio i stropoštao se mrtav? Razmišljala je o Mitzi u nekoliko navrata, odmah nakon toga navrle bi joj na oči slike Rudyja i Monike Tillett kako bacaju rakune pod kotače nadolazećih automobila.

– Kamo ćemo sada?

– Jesi li za to da porazgovaramo s Howardom Odellom? – Kad ju je Eric iznenađeno pogledao, ona reče: – Imaš telefon u autu, da vidimo možemo li ga pronaći. – Gurnula je ruku u torbicu tražeći posjetnicu koju je onako zgužvanu bila sačuvala.

Eric je samo stajao s ključem u ruci. – Ozbiljno?

– Otuda treba početi. Vidiš što sam pronašla kad sam Carli postavila nekoliko pitanja.

– Daaa. Vidite što se dogodilo kad ste naišli na Frankieja Delgada!

– Ti si veći od Howarda. – Kad je Eric otključao vrata automobila, ona uđe.

Pokrenuo je motor. – Što ćete reći?

Odabrala je broj Zaklade Easton, otisnut na Odellovoj posjetnici. – Vjerojatno ću usput izmisliti nešto.

Nasmijao se. – Isuse Kriste! A što bih ja trebao raditi, objesiti ga za zglavke kroz prozor?

Kad joj se javio ženski glas, Gail mu je rukom pokazala da bude tih, pa se predstavila kao gđa Miriam Ruiz iz First Florida Bank, i pitala je li g. Odell u uredu? Ne, nije. Kako bi mogla stupiti s njime u vezu, jer radi se o nečemu vrlo hitnom.

Kratka stanka, a onda je žena odgovorila da ne zna. Možda bi gđa. Ruiz ostavila svoj broj?

Gail je rekla da će opet nazvati. – Što sada?

– Natrag u ured. – Izišla je i rekla mu kroz otvorena vrata: – Miriam traži neke podatke o vanjskim uredima korporacije Biscayne. Želim to vidjeti. Također ćemo se pozabaviti nekim bankovnim spisima, vidjeti kako se svi ti poslovi podudaraju. Biscayne i Atlantic i Seagate. Otkriti tko je vlasnik čega.

Ericovo je lice odražavalo nevjericu. – Kako ćete to izvesti?

– Pomoću veza.

Osmjehnuo se. – Nije baš po zakonu.

– Mnogo se toga može u velikoj odvjetničkoj tvrtki kad nešto treba obaviti. Trebao bi još jednom razmisliti prije no što sve to od baciš.

– Čekajte malo. – Podignuo je pogled prema njoj, pa kroz prozor. – Znae, nešto se ovdje ne slaže. Što je s oporukom Althee Tillett? S lažnom oporukom? Kakve to ima veze s Eastonom?

Nakon jednog trenutka Gail reče: – Nisam sigurna.

– Još jedno pitanje. Kako je taj – tko god to bio – ušao u kuću Althee Tillett?

Gail je krenula za Ericom u ulicu North Bay, zaustavivši se iza njega iza zid oko imanja Althee Tillett. Pokraj njih je prošao neki osamljeni biciklist, zapljusnuvši kroz vodu lokvice. Gail je zaključala svoj auto, ostavila je torbicu pod sjedalom.

Vrata ograde stajala su između stupova prekrivenih ružičastom bugenvilijom u cvatu. Stala je pokraj Erica i otuda promatrala trijem sa stupovljem, drveće što se nadvijalo nada nj, kružni prilazni puteljak na kojemu je policija bila došla po nju i Patricia i Tillette, pa ih odvela u zatvor.

– Da ste vi Althea Tillett – reče on – biste li pustili stranca u kuću usred noći?

– Howard Odell joj nije bio stranac.

Kliznuo je rukom niz jednu metalnu rešetku, pa skinuo sunčane naočale i spremio ih u unutrašnji džep jakne. Koraknuvši unatrag, bacio je pogled na obje strane ulice, zatim prema kući s druge strane, skrivenoj iza živice i roleta. Skinuo je jaknu i dobacio je Gail. – Držite ovo.

– Što to...

Skočio je, uhvatio se za vrh zida objema rukama i podignuo se uvis, ostao na kraju visjeti na ispruženim rukama. Na bijeloj košulji njegove su naramenice izgledale poput slova x. Privukao je k sebi koljena, čučnuo pa nestao. Gail je začula tup tresak i pogledala kroz ogradu. Eric se pojavio iza jednog stabla, rukom je čistio hlače.

– Jesi li lud?

Spazio je nešto na kvaki i nasmiješio se. Željezna su se vrata sa škripom okrenula prema unutra. – Nije bilo zaključano, Gail.

– Izlazi odavde!

Zgrabio ju je za zglobove i povukao unutra, pa zatvorio vrata. – Nitko nas nije vidio. – Preuzeo je od nje svoju jaknu i odjenuo je. Krenuo je niz vijugavi, ciglom popločen prilaz na kojemu sada nije bilo automobila.

Gail je bacila pogled na ulicu. Dan je bio prohladan, ali ona je bila toliko uznemirena da ju je oblio znoj. Iznad njihovih glava šuštal je lišće indijske smokve. Završtao je kos, glasno zaklepetavši krilima. Eric je pošao na prednju terasu i pogledao kroz prozor, zakrilivši oči sa strane skupljenim dlanovima.

– Ne diraj staklo – upozorila ga je Gail. – Imaju alarmni sustav. – Sjećam se. Rosa Portales ga je isključila kad je došla onoga jutra. – Pomaknuo se do idućeg prozora, pogledao unutra. – Vidim stube. Jesu li tu pronašli njezino tijelo? – Hodao je duž

stupovlja. Na prednjem ulazu bila su dvostruka bijelo obojena drvena vrata, s teškom mjedenom kvakom i dvjema bravama.

Gail reče: – Imala je na sebi crveni svileni kimono i donje rublje, to je sve. – Eric je gledao oko sebe. – Ja ne bih takva zabavljala neočekivane goste. Možda imaš pravo. Tko god je došao, imao je ključ. Ili ga je ona doista dobro poznavala.

Eric je zakoračio s terase. – Koliko je uistinu poznavala Howarda Odella? Zajednička im je točka Zaklada Easton. Možda ga je pustila unutra. – Rukom je pokazao prema putiću koji je vodio oko bočne strane kuće. – Hajdemo probati odostraga.

Gail se sjetila da drveće zaklanja pogled uz rubove imanja. Nitko ih vjerojatno nije mogao vidjeti, osim iz zaljeva. Ona reče: – Pa, mogli bismo.

Iz ovoga se kuta kuća doimala golemom, štukatura boje pijeska uzdizala se sve više i više do crvenoga crijepa na krovu. Sada je vidjela stražnju terasu, prugaste platnene krovove, sjenicu. Površina vode u bazenu se zibala, a kapi kiše, koje bi se tu i tamo spustile, ostavljale su za sobom krugove koji su se polako širili preko popločenih rubova. Pri kraju nasipa uz more, dugački, teški listovi kraljevskih palmi visjeli su nepomično, kao da je vjetar zadržao dah.

U kući su kroz prostrano se staklo nejasno nazirale dugačke sofe, krcati stolovi, prenatrpani zidovi. Jedna su pomična vrata bila zamijenjena komadom šperploče.

– Jesu li to ona koja je Patrick slomio? – Eric se nasmijao. – Da sam to barem vidio. – Raširio je dlanove preko drvene ploče. – Staklena se vrata mogu odignuti iz nosača, znate.

– A što je s alarmom?

– Možda nije bio uključen. Ljudi to zaborave. Nije li detektiv rekao da je žena pila? Althea zaboravlja ponovno uključiti alarm, odlazi na kat u krevet...

Eric je s lakoćom raširio ruke po cijeloj širini vrata. Uhvatio je obje strane okvira. – Naš upadač podiže – što ja neću učiniti – i odozdo vadi vrata iz nosača, evo ovako. Odmiče ih u stranu ovako ... – Eric je nastavio pantomimom. – Spušta ih. Treba mu za to – koliko? deset sekundi. Odlazi gore, ubije ju, pa gurne njezino tijelo niza stube. Na izlasku vraća vrata na mjesto i uključuje alarm. Nitko neće ni posumnjati da njezin pad nije bio ništa drugo doli nesretan slučaj. Inače će policija početi postavljati previše pitanja.

Gail je napravila na staklu sjenu kako bi vidjela dalje u dnevnu sobu, gdje su stube zavijale na drugi kat. – Otišla je na kat preodjenuti se, pa se opet vratila dolje. Majka mi je rekla da je Althea na zabavi nosila lagane hlače i bluzu. – Koračala je dalje duž terase. Poklopac koncertnoga klavira još je bio spušten, otkako bijaše tresnuo kad je Patrick napao Rudyja.

– Althea je pustila neku glazbu. Njezina susjeda je to čula. Što je to bilo?

– Glazba? Da. – Ericova se ruka micala kao da bi htjela dohvatiti naslov. – Neku operu. Napisali ste to u dosjeu. Madame Butterfly. Daa, zbog toga je imala onaj kimono. Napadač podiže vrata dok je ona na katu. Ne, zaboravite to. Previše je opasno. Što ako je alarm uključen? Ovo je ubojstvo isplanirano mnogo bolje.

Eric je trepnuo i otesao kišnu kapljicu. – Ovo nas ne vodi nikamo, Gail. Možete smisliti koju god hoćete teoriju o tome kako je Althein ubojica ušao: Howard Odell je pozvonio, Rudy je imao ključ, Frankie je ušao kroz pomična staklena vrata koja su bila širom otvorena.

– E, tu bih varijantu voljela čuti. – Smijući se, Gail je stala pod jednu plavobijelu prugastu nadstrešnicu. Kapljice kiše stvarale su srebrnaste krune u bazenu.

Eric se povukao, promatrao je kuću. – U redu. Teorija o otvorenim vratima. Između ove kuće i najbližega susjeda, udaljenog oko pedesetak metara, nalazi se betonski zid debeo dva i pol metra, te džungla od drveća. Althea je umrla šestoga rujna. Ljeto je. Prozori su zatvoreni, a rashladni uredaj je uključen. Ali susjeda čuje Madame Butterfly Ne cijelu operu, već nekih pet, deset minuta. Kako je to moguće? – Mahnuo je prema pomičnim staklenim vratima. Vrata su bila otvorena. A ako su vrata bila otvorena, naš je uljez mogao ući i bez ključa.

Morala se nasmijati. – Ili je to možda, Eric, bilo tako da je naš uljez podizao pomična staklena vrata iz utora, dok je Althea bila na katu i presvlačila se u kimono.

– Ne, moramo odbaciti tu teoriju. A alarm? Uljez je zacijelo imao ključ. Nije bilo znakova nasilnog ulaženja. Alarm se nije oglasio. A on nije tek tako ušao kroz otvorena vrata. Tko je, dakle, imao ključ? Rosa Portales. – Nasmijao se, a onda je odjednom njegov smijeh izbljedio. – Gail, sjećate se kad smo bili kod Rose što je ona rekla? Rudy i Monika su bili gore i prekapali po dokumentima njihove pomajke. Je li Rosa rekla da ih je tamo našla ili ih je ona pustila unutra?

Nad zaljevom je nisko visio dugačak oblak i u daljini je padala kiša; djelovalo je to kao da je netko zgužvao golemi komad sive svilenkaste prozirne tkanine. Gail je časak promatrala prizor, znajući da će se sve uskoro naći iznad njih. Debele su kapi već ostavljale točkaste tragove na terasi.

Ona reče: – Rosa ih je pronašla na katu.

– Možda je Rosa ostavila ulazna vrata otvorena. – Možda.

– Sigurni ste da nije bio Patrick? On je imao ključ. – Ha-ha. Da, sigurna sam.

– A Sanford Ehringer? On je mogao poslati ovamo svoga tjelohranitelja.

– Ne. Ehringer mi je rekao da su on i Althea prije bili ljubavnici. On ne bi dopustio da se njoj bilo što dogodi.

– Da? Vas ste dvoje zacijelo u lošim odnosima.

– Nije on takva neman kako sam prije mislila, ne.

Eric je krenuo natrag po vanjskom rubu bazena, pa joj prišao pod platnenu krov. Na vrhu glave kosa mu je bila tamnija, smočila se od kiše. – Gdje je Rudy Tillett bio u ponedjeljak ujutro kad su napali Larryja?

Gail je zatresla glavom. .

– Mogli bismo to vrlo jednostavno otkriti – reče Eric.

Kiša je počela trupkati po platnenu krovu. Zaljev je bio prazan, u njemu samo neki sportski ribolovac nekoliko stotina metara udaljen od obale. Pelikan na nasipu uz more podignuo je krila, pa otišao lepećući.

– Hajdemo – reče ona.

Potrčali su pa opet zašli za ugao kuće. Kiša je šaptala u krošnjama, ponegdje prokapavala kroz lišće.

Eric reče: – Prekasno je da bismo jutros još štogod obavili. Što radite poslije?

– Kad poslije?

– Poslije posla. Mogli bismo otići do South Beacha. Rudy Tillett vodi posao organiziranja zabava u jednoj zgradi u Petoj ulici. – Sada je kiša padala jače i Eric je preko njihovih glava prebacio svoju jaknu.

Dok su jurili autocestom, u Gailinim se mislima rojilo još pitanja. Larry nije htio da tvrtka preuzme slučaj s lažnom oporukom. Još je tada rekao kako ne bi smjeli ugroziti ugledne članove društva. Tko se uistinu boji koga i zašto?

Eric je gurnuo vrata ograde, držeći jaknu iznad Gail, dok je ona vadila ključeve od auta iz džepa i otključavala vrata. Jšla je.

– Večeras ne mogu učiniti ništa – reče ona. – Moram se pripremati za uzimanje iskaza sutra ujutro.

Nagnuo se bliže s jaknom iznad glave, a kiša je bubnjala po krovu automobila. – Hoćete da ja razgovaram s Rudyjem? Mene ne poznaje. – Kosa mu se zalijepila za čelo. – Mogao bih se sprijateljiti s njegovom tajnicom, ako je ima. – Nacerio se. – Osim ako mu je tajnica muško, onda ne znam.

– Ne. Nemoj još ništa poduzimati – reče Gail. – Sutra. Razgovarat ćemo o tome sutra.

Zatvorila je vrata, mahnula mu kroz prozor.

Pogrebni obred za Irvinga Adlera bio je održan u dva sata poslije podne na Menorah Gardens, groblju uza zapadni rub susjednog okruga na sjeveru. Obitelj je sjedila pod zelenim platnenim krovom valovitih rubova koji su lepršali na vjetru. Dalje iza drveća, iza četiri trake autoceste U.S. i odvodnoga kanala, kilometrima na zapad prostiralo se područje nacionalnog parka Everglades. Oblaci su promicali poput oćnog kapka koji se sporo prevlaći preko zemlje, no za sada je kiša prestala padati.

Irene i Gail su stajale u skupini od pedesetak ljudi, držale se za ruke. Kad je bilo gotovo, Irene je krenula izraziti sućut ćlanovima Adlerove obitelji. Gail je već prije bila zamijetila Jessiku Simms, ali je ova samo hladno zurila kroz velike okrugle sunćane naoćale, praveći se da je ne vidi. Irene je oprezno kroćila kroz travu. Crvena joj se kosa isticala na pozadini sumornih sivih odijela i crnih haljina. – Jesi li dobro? – upita Gail.

– Oh, jesam. Svi smo znali da Irving neće još dugo biti s nama. Nije to kao Althein sprovod. Ne. Za Altheu sam isplakala more suza.

Krenule su prema mjestu gdje su bili parkirani automobili. Vrhovi drveća njihali su se i šušćtali.

– Mama, mislim da ćemo se Anthony i ja možda oženiti. Irene je zatreptala. – Kada?

– Ne znam kada – odgovori Gail. – Spomenula sam mu to i on je rekao da to ne isključuje.

– Samo bi odvjjetnik dao ovakav odgovor – reće Irene. – Voliš li ga? Ne, ovo je glupo pitanje. Oćito si ludo zaljubljena u toga ćovjeka. Neću ti davati nikakav savjet.

– Ne želim savjet, mama – reće Gail. – Samo ti kaćem, tako da znaš. I budi dobra prema njemu.

– Dobra? Kad ja to nisam bila dobra? – Irene je zabcila glavu i pogledala Gail ravno u oći. Sjenilo na njezinim oćcima bilo je iste nijanse kao i haljina. – Bolje mu je da se dobro brine za tebe, to je sve što mogu reći na to. – Obgrlila je Gailinu ruku. – Ili neka se ćuva. Što Karen misli?

– E, s njom ćemo se tek morati potruditi. Još mnogo toga treba riješiti.

– Pa, ako te on ćini srećnom...

– Srećnom? Da. I nesrećnom. – Gail se nasmijala. – Ali bila bih još nesrećnija bez njega.

– Slušaj – reće Irene. – Nemoj mu više spominjati brak. Ako to misli ozbiljno, on će to ponovno iznijeti. Muškarci su jedna posve druga vrsta, draga. Njihovi umovi ne rade poput naših. Možda bi mu ponos bio povrijećen da ga to upitaš izravno.

– Ovo ću svakako imati na umu, mama.

Izišle su na usku asfaltiranu cestu obrublenu niskom živicom. Ljudi su već ulazili u automobile, zatvarali vrata, kretali se polako prema izlaznim vratima.

Gail reče: – Razgovarala sam u utorak sa Sanfordom Ehringerom o slučaju koji vodim za Patricka. Otišla sam u njegovu kuću pokraj rijeke. Bila sam već tamo kao dijete. Sjećaš li se da si me ti vodila tamo?

– Prošlo je toliko mnogo godina! Zar si bila sa mnom?

– Znam da me doveo djed. Ehringer kaže da mu je John Strickland bio stari prijatelj. Još je rekao da je tvoj djed Benjamin bio jedan od utemeljitelja Zaklade Easton. Je li to istina?

– Djed Benny? Nisam to znala.

– Zar doista nisi? – Jedan nalet vjetra nanio je Gailinu kosu preko lica i ona je zabaci unatrag.

– Ne. Bila bih ti rekla, Gail. Je li Sanford siguran u to? Pa, valjda on zna. – Irenina je suknja lepršala. – No, zbog čega, za ime Božje, nitko u obitelji nije spominjao da je djed utemeljitelj Eastona? Možda i jest, a ja sam to zaboravila.

Gail je zaključila kako je bilo vjerojatnije da u obitelji nisu ni htjeli da Irene Strickland Connor zna za sramotno isključenje djeda Bennyja a iz odbora Zaklade Easton pošto su ga uhvatili s gradonačelnikovom ženom.

– Čega se sjećaš u vezi s njime? – upita Gail.

Irene se nasmiješila. – Bio je divan čovjek, vrlo drag i zabavan. Običavao je voditi sve svoje unuke na veslanje po zaljevu Biscayne i svi bismo se igrali gusara. Kunem ti se, mogao je uloviti ribu na sigurnosnu iglu. Umro je dok sam još bila djevojčica.

Gail je uhvatila majku za ruku pa one krenuše. – Nisam ni znala koliko toga mi nije poznato. Toliko toga sam propustila. Majko, možeš li mi jednom ispričati o mom djedu Johnu? Htjela bih čuti istinitu priču. Zanimari onu verziju koju mogu pročitati u Povijesnom muzeju. Sanford Ehringer kaže da je bio kočkar.

– Oh, izluđivao je mamu. Kartao je, dolazio kući kasno. Volio je kasina, dok nisu ostali bez posla, pa bi odletio do Habane preko vikenda. Mama je to mrzila, ali nije prosvjedovala da ne bi tatu dovela u nepriliku. Onih bi se dana bila rastavila od njega, ali prije pedeset godina ljudi to nisu radili.

Pritisnuvši prstima lice, Irene se nasmijala: – Oh, sjećam se kako se jednom doveo kući u svomu duuugačkom crnom Crysleru tik pred zoru. Bila sam stara otprilike kao Karen i sve sam vidjela kroz prozor svoje sobe. Tata je izišao pijan kao letva i morali su mu pomoći da dođe do vrata. Nije mogao pronaći ključeve, pa sam se ja iskrala dolje i pustila ga unutra. U njegovu su autu bili muškarci u smokinzima i neka crnokosa žena u svjetlucavoj haljini. Odmah sam shvatila da su gangsteri! Ali tata je rekao da nisu. I danas se to pitam. Morao je donijeti mami tri tuceta crvenih ruža, prije no što ga je ponovno pustila u spavaću sobu.

– Nikad mi nisi ispričala ovu priču.

– Ali jesam. Sigurno jesam. Nisi na nju obraćala pozornost.

Gail je otključala suvozačeva vrata i otvorila ih. – Imamo do Miamija četrdeset minuta. Dođi. Htjela bih čuti još štogod.

Gail je tek poslije, kad je odbacila majku do kuće, palo na pamet da joj je zaboravila spomenuti kako će je uskoro izabrati za partnera i u Harrivell, Black i Robineauu.

31. poglavlje

– Pričekaj trenutak. – Gail je stavila dlan na slušalicu i rekla: – Vрати se u krevet, milena. Kasno je.

Karen se mrštila na kuhinjskim vratima: – Rekla si već prije pola sata da ćeš me spremiti u krevet. – Kosa joj je bila zamršena i ona je žmirkala na svjetlu.

– To je bilo prije deset minuta, i još razgovaram telefonom. – S njim.

Gail ju je oštro pogledala. – Da. Razgovaram s Anthonyjem o Larryju Blacku. Ovo je vrlo važno. Bit ću kod tebe za minutu. – Kad je Karen otišla, Gail reče: – Jesi li čuo ovo? Mama je zločesta.

– Moraš ići. Vidimo se sutra. – Anthony je rekao da će otići s njom na razgovor s Dee-Dee Black. – I Gail ... – Glas mu postade jači i izražajniји. – Nemoj razgovarati s Rudyjem Tillettom, niti telefonom, niti osobno. Ni ti ni Eric Ramsay.

– Jasno, neću.

– Gail, ozbiljno to mislim. Tvoja mi je sigurnost neprestano na umu, ali sada moram misliti i o Larryju Blacku, o mogućnosti da je i on upleten, koliko god možda nesvjesno, u neka kriminalna djela ...

– Anthony, neću razgovarati s njim.

Čula je kako je odahnuo. – Zabrinut sam za tebe.

– A ja te zbog toga volim. – Poslala mu je kroz slušalicu poljubac za rastanak i spustila je. Nije spomenula da je zapravo već bila na imanju Althee Tillett – Anthony to ne bi razumio – ali mu je ispričala o čemu su ona i Eric razgovarali.

Najnovija je vijest u uredu bila da je Larry izišao iz kome. Još je omamljen od lijekova, ali pri svijesti. Anthony je nazvao Dee-Dee; sastat će se s njom prije no što policija uspije ispitati Larryja o napadu.

Gail je još jednom gutnula kavu, jedan je čas promatrala hrpu papira na kuhinjskom stolu, a onda je otišla zaželjeti Karen laku noć.

Otvorila je vrata. Karen je ležala ispružena preko kreveta otvorenih usta i tiho hroptala.

Dok se vraćala u dnevnu sobu, začula je lagano kucanje na ulaznim vratima. Pogledala je kroz rebrenice. Vani je stajao Eric Ramsay, odjeven u traperice, majicu, traper jaknu i tenisice s reflektivnim trakama. Otključala je vrata. – Eric?

Lice mu je prštalo od uzbuđenja. – Razgovarao sam s Rudyjem. – Što?

Pogledao je unutra mim.o nje. – Malo je kasno. Karen spava? – Da. Uđi. – Zatvorila je vrata. – Eric, što si to učinio?

Eric je stao usred dnevne sobe, otvorio gornji džep traper jakne i izvadio neveliku bilježnicu presvučenu kožom. – Dodite, pogledajte ovo. Rudyjev adresar. Ukrao sam ga iz njegova ureda.

Prišla mu je. Njegove zelene oči počivale su na njezinu licu. Djelovale su prazno. Tek u djeliću sekunde prije no što je ugledala nejasan obris njegove ruke, sinulo joj je kako u tim očima ima nečega čudnog. Onda je utonula u mračnu, bezglasnu nesvjesticu.

Polagano je postajala svjesna muškoga glasa. Saga pod obrazom. Koljena u leđima. Nije mogla disati. Glas se približio, šapćući. – Šššš. Gail, žao mi je što sam to morao učiniti. Čuješ li me? Hej.

Ugledala je tapeciranu sofou u boji bjelokosti, svinutu tenisicu. Sada je Eric stajao nad njom, plava mu je kosa visjela oko čela. Rekao joj je: – Budi tiho i slušaj ...

Trznula se, ali on joj je držao ruku preko usta. Prigušen krik zamro joj je u grlu.

– Slušaj me. – Pogledao je prema spavaćim sobama, pa natrag. Sad ćemo nas troje poći nekamo. Radi ono što ti kažem i sve će biti u redu. Reci Karen da moramo otići u kuću jednoga klijenta i da njegova djeca imaju video igrice pa će se moći igrati.

U Gailinim je grudima gorjelo, dahtala je, zrak joj nije pristizao dovoljno brzo. Oči su joj se napunile suzama.

Eric se nagnuo bliže. – Gail. Neću te ozlijediti, osim ako me ne natjeraš na to. U redu. Reci mi da nećeš vikati.

Ispustila je dugačak, dubok jecaj.

– U redu. Sad ćemo ustati. Budi tiho ili ću te opet udariti. Gail? Kad je kimnula glavom, polako je odigao ruku. – Posudit ću te na nekoliko sati, a onda možeš ići. – Zajecala je. – Ozbiljno. Prekini. Budeš li mi stvarala probleme, ozlijedit ću te, ali ću prije toga ozlijediti Karen. – Podignuo ju je na noge.

Srce joj je zatreperilo poput zatočene ptice. Prošaptala je: – Oh, Bože. Eric, nemoj. Zašto to radiš? Što želiš? Reci mi...

Opet ju je udario, pa pridržao kad se počela rušiti. – Zar ti ne slušaš? Isuse! Ništa se neće dogoditi. Za ćeš me natjerati da to opet učinim? – Zgrabio ju je za kosu. – Gail?

– Ne. – Glas joj je bio hrapav.

– Dobro. Smiri se. I nemoj prestrašiti Karen. – Poravnao joj je kosu i lagano je gurnuo prema hodniku.

Eric je rekao Gail neka uzme svoj auto. Njegova Lexusa nije bio na prilazu ispred kuće. To prije nije bila zamijetila. Eric je sjeo na stražnje sjedalo s Karen i pokazivao joj trikove s novčićima koji su nestajali pa se ponovno pojavljivali, iza njegova uha. Ubacio je jedan novčić i u Kareninu torbicu od krokodilske kože, prije no što ju je ona stigla i pomaknuti.

Karen je htjela sjesti naprijed, a Eric reče: – Gail, bolje joj reci da ostane ovdje. Mogla bi se udariti dok se tako mota po autu. – Gail joj je to naredila oštrim glasom. Njezine su se oči u retrovizoru sastale s Kareninima. U tim se očima, pod obodom kape s natpisom Hurricanes, nije odražavalo ono prkosno raspoloženje koje bi je obično obuzimalo kad bi Gail vikala na nju. Potonula je u sjedalo i više ni riječi nije izustila.

Brisači na vjetrobranu šibali su preko stakla, uklanjajući crvene i bijele točkice svjetlosti. Gail je pomislila da odjednom skrene i zaleti se u neko stablo. Pogledom je među drugim automobilima na cesti tražila policijski auto. Suze su joj curile niz lice i ona ih obriše rukom. Čula je kako Eric objašnjava Karen da je taj klijent dobar majčin prijatelj, te da je bolestan i da je Gail zabrinuta za njega. Bit će to kratak posjet, rekao je Eric, a onda mogu ići kući.

U Gailinoj se glavi sve komešalo. Eric je u dosluhu s Rudyjem. S Howardom Odellom. S Frankiejem. Ništa nije imalo smisla. Rekao joj je neka se uključi na cestu po nasipu prema Miami Beachu, pa da skrene lijevo kod Palm Islanda. Na velikom ulazu usmjerio je prema vratima neku crnu kutijicu i rešetkasta automatska vrata se podignuše. Prošli su pokraj mračna igrališta iza žičane ograde. Na uskim komadima zemljišta, kuće su se skrivale iza zidova ili visoke živice, a na drugom kraju zaljeva, u oblacima magle nestajale su zgrade središnjega dijela Miamijsa.

– Uđi na idući prilaz i parkiraj pokraj ograde. – Jednokatnica je imala krov s uzdignutim uglovima. U dvorištu je stajao vodoskok bez vode, s malom kamenom pagodom. U kući nije gorjelo nijedno svj etlo.

Eric je rekao Gail da zatvori velika ulazna vrata zasunom i onda pođe za njim i Karen iza kuće. Jedan je časak stajala na uskom prostoru između vrata i ograde i pomišljala na to da zaurla tražeći pomoć, onda se okrenula i ugledala Karenino sitno, bijelo lice i Ericovu ruku na njezinu ramenu.

Iza kuće jedan je reflektor osvjetljavao drvenu palubu. Bilo je tu nekoliko tropskih stabala s grozdolikim plodovima, i ljuljačka, zatim mol, pa jedan veliki čamac za sportski ribolov tipa Hatteras. Iz broda je kroz zavjese u salonu dopiralo prigušeno svjetlo.

Howard Odell je utovarivao nešto na brod. Ugledao ih je, pa zakoračio na mol. Na sebi je imao vjetrovku i sivožutu kapu s obodom.

Pogledao je Karen i rekao: – Zašto si doveo djevojčicu? – Bila je tamo. Dvoje za jednoga.

Odell ga je mrko pogledao. – K vragu, Eric.

Gail je stisnula Karen bliže k sebi. – Howarde, što to radite? Što želite?

Lice mu je bilo mračno dok je odvezivao užad na doku. – Ulazite na brod. Stat ćemo na Biminiju. Tamo ćemo vas pustiti. – Kad je Gail samo ostala zuriti u sportski čamac, on reče Ericu: – Pomozi im da se popnu.

Karen se čvrsto stisnula uz nju i u jednom je času Gail pomislila da je baci u tu mračnu vodu, poviče joj neka pliva, neka ode u prvu kuću, brzo, brzo, ali je Eric već primio Karen za ruku. Tiho je rekao Gail: – Hoćeš li prestati brinuti? Ništa se neće dogoditi.

– Eric, ja na brodu dobivam morsku bolest, mrzim brodove... – To je gadno.

Brod je imao kratku stražnju palubu, sa stolcem za pecanje pričvršćenim za dno. Pramac je bio dugačak, iznad njega most s ukošenjem unazad, a još više – toranj. Antene radio-stanice i dugački štapovi za pecanje, križevi jarbola, uzdizali su se uvis iznad svega toga. Howard Odell je isključio prednje svjetlo i bacio posljednji pogled uokolo. Popeo se po ljestvama na most. Motori su zajaukali, a onda jednoličnim dubokim tonom gromoglasno zalupali.

Salon je bio sav u plavom, s ukrasima od tikovine, u pomorskom stilu. Lažni okrugao prozorčić sa zrcalom – na jednom zidu. Televizor u boji, stereo linija i mali sudoper s bocama pića – u ormariću iznad njega. Kartonske kutije i kovčezi bili su složeni na hrpu duž nepropusnih pregrada, preko njih bijaše prebačena vreća za odjeću. Torba za golf bila je naslonjena u kutu.

Gail i Karen stisnule su se jedna uz drugu na tapeciranoj sofi. Eric je sjedio nasuprot njima, dugačke su mu noge bile ispružene, gležnjevi prekriveni. Kroz pukotinu u zavjesama vidjela je kako pokraj njih promiče Palm Island, pa most koji se nadvio prema Miami Beachu. Voda je udarala o trup broda. Eric je ustao, vrhom glave dotaknuo je strop obložen daskama. Sišao je. Gail je znala da stube vode u prostor u kojemu se nalaze brodska kuhinja, nužnik i prednja kabina. Dave je bio iznajmljivao mjesta za vezivanje sportskih čamaca u marini kad su oni još imali marinu.

Ovakav bi brod, nov, mogao stajati milijun dolara. Gail se pitala čiji je. Pripada li Zakladi Easton? Korporaciji Biscayne? Ili je to vlastita igračka Howarda Odella? Novac je zacijelo bio privukao Erica Ramsaya kad je prvi puta zaigrao racquetball⁴⁷ s Odellom. Ali Eric je njihovo poznanstvo držao u tajnosti, kao i Odell.

⁴⁷ igra slična rukometu, igra se reketima na terenu s četiri zida

Eric se vratio s dvjema limenkama Coca-Cole i bocom pive. Gail je zatresla glavom, a Karen ga je samo prostrijelila pogledom kroz stisnute oči, držeći ruke oko Gailina stn.ka.

– Kako hoćete. – Odbacio je Coca-Cole u praznu fotelju i odvrnuo čep sa svoga piva. On i Gail gledali su se preko salona.

Ona reče: – Jesi li bio kod Rudyja? Nagnuo je pivo. – Ne.

– A adresar? – Moj je.

– Kamo idemo?

– Na Bimini. Čula si Howarda. Ti i Karen idete na Bimini, mi idemo nekamo drugdje.

– Zašto?

Položio je prste na sljepoočnice. – Gail ... zašuti, molim te. Nećemo na ovom brodu biti dugo, stoga nastojmo uživati u njemu. Ako to nije moguće, onda barem nemoj biti tako naporna. – Nagnuo se prema njima, s laktovima na koljenima. – Hej, mala. Prava pustolovina! Jesi ikad bila na ovakvom brodu?

Karen je sada sjedila uspravno, ruke je prekrížila na grudima, kapa joj je bila natučena nisko na čelo.

Gail reče: – Može li mi ona otići po malo vode? – Imaš tamo Coca-Colu.

– Ne trebaju mi gazirana pića. Trebam vode. – Kad je Eric pokazao rukom prema stubama, Gail je skinula Karen s krila.

– Znaš gdje je kuhinja? – pitao je.

Karen se okrenula. – Brodska kuhinja. Na brodu je to brodska kuhinja.

– Brodska kuhinja. Isuse. Požuri i nemoj ništa dirati.

Kad je Karen nestala niza stube koje vode u donje stambene prostorije broda, Gail reče: – Ne diraj je. Nemoj niti pokušati. Morat ćeš me ubiti da bi me se riješio.

– Smiri se, Gail.

– Čija je ovo bila zamisao? Howardova? – Kad nije odgovorio, ona upita: – Jeste li obojica u dosluhu s Rudyjem?

– Što? Misliš – ne, pogrešno si to zamislila. Howard i ja nismo imali ništa s Altheom Tillett. To je bio Rudy.

– Zašto smo ovdje? Što ćete učiniti? – Ne brini o tome.

Sjedila je, nastojeći časak smireno disati. – Bježite iz zemlje, zar ne? Obojica. Zbog toga sve one kutije i kovčezi. Čemu vam mi služimo, za sigurnost?

I dalje ju je promatrao, progutao je gutljaj piva, pa obrisao usta zglobovima prstiju.

– Da. To bi nam trebalo jamčiti neku sigurnost. Moramo se dobro pobrinuti za tu sigurnost.

Sad joj je postalo jasno. – Howard je krao od Zaklade Easton. Ne. Ne od Eastona jer bi Sanford Ehringer to znao. Krao je od korporacije Biscayne, je li tako?

Trljajući među dlanovima bocu s pivom, Eric je napokon rekao: – Ne od cijele korporacije, samo od poslova za odrasle. Iz lokala Id Cherry, Sun Goddess Escorts i ostalih. Oni su radili s gotovinom, a Howard je utajivao iznose, ubirao lovu. Mogu ti to reći jer, pa što, svi će saznati kad se otkrije da je nestao.

– Što ti radiš tu? – Pomažem.

– Na ovaj način? Tako što mene tučeš? – Rekao sam ti da mi je žao.

– I sad bi sve trebalo biti u redu?

Lice mu je postalo bezizražajno i prazno, a onda je slegnuo ramenima. – Howard me naučio mnogočemu. Njegov sam dužnik. Razmijenili smo savjete o ulaganjima i porezima i sve je tako krenulo jedno za drugim. Dobar je on igrač, ali imao je nekoliko gadnih slomova. Prešli su ga kod rastave. Porezna služba mu se natovarila na vrat.

Izgubio je kuću. A onda su Seagate i Atlantic počeli izmicati kontroli. – Eric je uzeo drugo piće. – Kao onaj Frankie Delgado. Frankie poznaje neke vrlo zločeste ljude, koji su se htjeli ubaciti u posao. Nanjušio je što to Howard radi. Uz Frankieja i ovo sranje koje je nastalo oko nasljedstva, odlučili smo se maknuti prije no što sve ode u propast.

– Što je, Eric, zar nisi bio zadovoljan s Lexusom?

– Ostavio sam ga na Coconut Groveu s ključevima u bravi. Šteta. Izvrstan je bio taj auto. No, što ćeš. – Gutnuo je piva. – Ne, nisam bio zadovoljan, s plaćom nikako. Odvjetnici u vrhunskoj tvrtki – kao Hartwell-Black ili u bilo kojoj velikoj tvrtki – ne rade oni za plaću. Tristo, četiristo tisuća godišnje? Ne, oni žude za vezama. Cy Mackey, na primjer. On četiri ili pet dana u tjednu odlazi na večere s bankarima ili ulagačima za nekretnine. Znaš, Gail, – Eric se nacerio – neki od onih uglednih odvjetnika s kojim radiš imaju račune u drugim zemljama. Mogao bih ti poimence reći koji. Problem je u tome što je potrebno tako prokleta mnogo vremena da dospiješ do toga položaja. Pogledaj sebe. Osam si godina nastojala preživjeti uz plaću od koliko, sedamdeset, osamdeset tisuća?

Nagnuo se naprijed, gledajući niza stube prema donjim prostorijama. – Što to ona radi?

Gail je zadrhtala, ne od hladnoće, već od napetosti. Tako je čvrsto stisnula čeljusti da su je zaboljeli zubi. Upitala ga je: – Ako Howard ima račun u inozemstvu, što ćemo vam Karen i ja?

– Pa, nismo to očekivali, ali Sanford Ehringer je te račune dao zamrznuti. Zacijelo je saznao nešto. Nije to prokleti Ehringerov novac ili novac Zaklade Easton, ali on ima veze. Stari je podao.

Eric je podignuo bocu, nazdravljajući, pa se nasmiješio Gail. Ja sam smislio da vas dovedemo, nekako u nadahnuću u posljednji čas. Rekla si da te Ehringer voli. Howard će ga izjutra nazvati i reći mu da ste ti i Karen naši gosti – neće, jasno, reći gdje to – i tražiti da mu se oslobodi novac. Učini li to, svatko može svojim putem.

Brod je prikuptjao brzinu, ploveći po kanalu do Atlantika. Karen je stigla po stubama, noseći šalicu sa sličicama pomorskih zastava, krećući se u svojim tenisicama s takvom lakoćom, s kakvom bi cirkuska jahačica jahala na leđima konja bez sedla, s torbicom od krokodilske kože preko grudi. Dodala je Gail šalicu i malu žutu pilulu.

– To je dramamin – reče ona. – Pronašla sam to u nužniku. – U kupaonici – reče Eric.

Karen je sjela natrag na sofu, stavivši ruke između koljena. Gail je polako pila vodu. Pitala je Erica: – O koliko novca je riječ?

– Dovoljno. – Nasmijao se, kipteći od zadovoljstva. – Gotovo dva milijuna ovdje na brodu, u gotovini. Šest milijuna na drugom kraju. Dovoljno da se, recimo to tako, pronađe zgodan otočić s bijelim plažama i bistrom plavom vodom. Ne trošiš novac za život na visokoj nozi. Upoznaš ljude, uložiš u neke odlične poslove. Živiš udobno preostatak života. Svatko to želi.

– Ne svatko.

– Sranje. Da imaš izbora, ne bi li i ti tako? Zarobljena si na onome mjestu, pa uvjeravaš samu sebe da ti se to sviđa.

– A Wyoming?

– Wyoming? – Nasmijao se.

– Također si lagao o tome kako želiš biti parničar. Što si radio, uhodio? Htio si biti raspoređen na slučaj da bi znao kako ja napredujem?

– Znaš što, Gail? Lagao sam i o onome da te želim poševiti. Bacila je pogled na Karen, pa rekla: – Smeta li Howardu što mi znamo? Što bi on učinio da sazna?

– Ništa. Što ćeš ti reći kad se vratiš u Miami? Da je pronevjeritelj? I onda? Tko će svjedočiti protiv njega? Face iz visokog društva, licemjeri koji redovito posjećuju Operu i posjeduju dionice u onim kompanijama? Oni ti neće izložiti svoje slatke bijele guzice. Sve kompanije propadaju, isto tako i Frankie Delgado i njegova družina. To ne možeš osuđivati, zar ne?

– Ne, osuđujem ovo.

Eric je njezinu optužbu prihvatio slijegajući ramenima. – Ostavit ćemo vam dovoljno novca da vam nadoknadimo moje ružno ponašanje, pa ćete unajmiti zrakoplov i vratiti se kući. – On se obrati Karen: – Sutra nećeš ići u školu.

Karen ga je samo pogledala.

Ustao je, otvorio vrata salona i bacio bocu od piva u tamno more. Rukama se uhvatio za dovratak, tri puta se podignuo u zrak pa zaklonio usta šakama: – Howarde! Hej! Koja ono postaja svira reggae, čovječe? Baš sam raspoložen za otočku glazbu. – Kimnuo je pa se vratio unutra i uključio stereo liniju. Isprva ništa, a onda se začula ravnomjerna lupa gitara i bubnjeva, neka pjesma bez melodije.

– Možemo izaći? – pitala je Gail.

– Da. – Okrenuo se, smiješeći se. – Nemojte ispasti s broda. Vjetar nije bio hladan, ali je puhao neprestano, s jugoistoka, i brod je plovio preko uzbibanih izbočina, bučkajući kroz vodu. Karen je imala traperice i majicu. Gail je imala džemper. Kosa joj je šibala oko lica. Svjetla Miamijsa sjeverno prema Fort Lauderdaleu pretvorila su se u svjetlucavu crtu petnaestak kilometara udaljenu od broda.

Kad bi mogla pronaći dva prsluka za spasavanje, jedan za Karen, drugi za sebe, pa bi onda na dogovoreni znak obje skočile u vodu ... uspjele bi preživjeti tu noć ako bi se držale zajedno i nekako održavale toplinu. U ovim vodama ima mnogo brodova. Kad bi imale neku baterijsku svjetiljku za signaliziranje...

Howard Odell je bio gore, naslonjen na kapetanov stolac, raširenih nogu. Na ploči s instrumentima gorjela su svjetalca jantarne boje. Skinuo je načas kapu i počeo se po glavi. Nije imao onaj svoj tup. Stavio je kapu opet na glavu i uzeo upaljenu cigaretu iz pepeljare. Na njegovu malom prstu svjetlucau se dijamantni prsten.

Karen se popela na visoki učvršćeni stolac za ribolov, okrenula se prema obzoru koji je polako nestajao. – Mama, oteli su nas, zar ne?

Gail je zagrlila. – Idemo na Bimini. Već si bila na Biminiju, sjećaš se? Ti i tvoj tata i ja išli smo tamo jedrilicom. Te smo noći spavali vani, na palubi ...

Karen ju je pogledala. Gail je obujmila Karenino lice rukama. Bit će sve u redu. Obećajem ti. Neću dopustiti da ti se što dogodi. Zvijezde su iznad njih sada blistale žarkim sjajem, no na zapa du, gdje je obzor bio sav zažaren, nisu bile tako sjajne. Gail je znala da od Miamijsa do Biminijsa ima osamdeset kilometara. Brod se kretao prilično brzo i ujednačeno. Bila je ponoć. Mogli bi stići do tri sata, ovisno o vjetru. Nazvat će Sanforda Ehringera. Sve će biti u redu.

Glazba je postala glasnija. Eric je otvorio vrata salona, pojavio se sa svježim pivom u ruci. Plešući u ritmu, približio se u dvokoraku Gail, koja je stajala pokraj učvršćena stolca.

Brod se zaljuljao na valu i Gail je skupila snagu da ga izdrži. Karenina kosa vitlala je oko njezine kape s Hurricanesima. – Mama, mogu li otići dolje i leći? – Skliznula je sa stolca.

Eric reče: – Ne, ostani ovdje gore. – Držao se za ljestve. – Zlo mi je.

– Ne. – Dovršio je pivo i odbacio ga preko boka broda. – Ne smijete zagađivati more – reče Karen.

– Imaš pravo. Ne smijem. Ti si mamina kći, je li? – Sjeo je na podstavljenu klupu duž bočne strane. – Hej, što ti je u toj torbici?

– Pusti je na miru, Eric. – Gail ju je odmaknula od njega, ali je on već dograbio remenčić.

– Ne! To je moje!

– Karen, znaš plivati? – Radoznalo ju je zagledao ispod oboda kape. – Hej, jesi li dobra plivačica?

– Jesam.

– Dobro. To je dobro. Moglo bi ti zatrebati jednoga dana. – Nasmiješio se Gail.

Gail reče ukočeno: – Daj mu je, Karen.

Eric je kliknuo zlatnom kopčom na vrhu i pogledao unutra. Oooo, što to imamo ovdje? – Izvadio je kristal kvarca i podignuo ga prema svjetlu, pa ga ubacio natrag. Potom crni kamen u obliku jajeta. Tanki zlatni lančić, pa polaroid sliku Davea, Gail i Karen, svih zajedno, nasmiješenih.

Karen je zagnjurila lice u Gailino rame. Gail ju je privila uza se, promatrajući kako Eric vadi ružičasti ruž i pudrijeru. Gail je te stvari već bila bacila, bile su gotovo posve istrošene. Izvadio je izrezbareni štap koji je Karen bila načinila u uredu Clarinde Campbell. A onda onaj peso koji joj je Anthony bio dao.

Polako je vadio Daveov srebrni nož. Otvorio ga je i iskušao oštricu na palcu. – Kakvo to samo dijete imaš, Gail?

– To je tatino!

– Pa ja ću ti to samo pričuvati, mala. – Sklopio ga je, pa ubacio u džep jakne.

– Mrzim te! – zavrištala je Karen.

S kormilarskoga kola začuo se povik. Howard Odell upita: – Što se to događa?

Gail reče: – Karen bi htjela leći. Ne osjeća se dobro. – Eric, odvedi ih dolje.

– Ne mogu biti u zatvorenu prostoru. Ona može leći na dvosjed.

Odell reče: – Karen! Otiđi dolje ako želiš, ali ne diraj ništa. – I ja idem s njom – reče Gail.

– Ostani ovdje. Još ne želim ulaziti unutra. – Eric je raširio ruke duž gornjeg ruba broda.

Ako ga snažno gurne, mislila je Gail, past će na leđa i nestati. Ili će ga zahvatiti propeleri. – Samo pođi, milena. Ja ću biti tu. – Kad je Karen otišla, Gail se bijesno okomila na Erica. – Svinjo! Prokleta svinjo!

– Gail, umukni. – Htjela je otići, a on ju je zgrabio za ruku i gurnuo dolje na sjedalo. Njegovo je bedro bilo pritisnuto uz njezino. Voda je hitro grabila pokraj trupa, morska se pjena bjelasala u tami.

Bacio je pogled na most, pa rekao: – Pitala si me tko je ubio Altheu Tillett. Rudy. On i Monika su to isplanirali. Ubili su je, a onda su krivotvorili njezinu oporuku. Monika je Howardu ispričala sve o tome. – Eric se smješкао, prišao joj bliže, vjetar mu je mrsio kosu. Howard je imao vezu s njom.

– Howard i Monika?

– Ludo, ha? – Eric opet pogleda prema gore. – Nemoj mu to spominjati. Ne zna da sam ti to rekao. Želim da ti i Karen stignete na Bimini u komadu.

– Zašto si dopustio da pravim od sebe budalu jutros u kući Althe Tillett, ako si već znao tko je to učinio?

– Zato što bi te zanimalo otkud znam da je to učinio Rudy. Što bih ti rekao? – Odmahnuo je glavom. – Howard i ja načinili smo plan da odemo. Nisam ga mogao izložiti opasnosti.

Gail je znala da bi trebala poći unutra. Pustiti sve kako jest. Ali gledala je gore prema Howardu Odellu, pa opet pogledala Erica. – A Larry Black?

– Larry? To nije učinio Rudy, kako veli Howard. Larry je htio tužiti Frankieja Delgada – glupi potez – pa ga je jedan od Frankiejevih ubojica pokušao ubiti. To nije imalo nikakve veze s lažnom oporukom. – Eric je položio gležanj na koljeno, drmusajući nogom. A to što su mu podmetnuli kokain i kondome, bio je valjda njihov način da se našale s njime.

– Ne vidim što je u tome smiješno – reče Gail.

– Jasno. Ali malo jest smiješno, kažem to samo zato što će se Larry izvući, hvala Bogu. Kako će to objasniti ženi? On je takav mali dosadni formalist. – Eric ju je potapšao po koljenu. – Kad se vratiš u Miami, otiđi na razgovor s detektivom Davisom. Voliobih vidjeti kako sređuje Frankieja zbog ovoga.

Gail je promatrala kako se suprotna strana broda diže, pa spušta. Svjetla grada bila su sada sve slabija, pod nogama je osjećala vibracije motora i nadimanje sve dublje vode. Čak i na tom hladnom vjetru, vrat joj je bio mokr od znoja.

– Pusti me da odem vidjeti Karen – reče ona, podignuvši se čvrsto na noge uz rub broda.

– Idem s tobom. Ionako trebam još jedno pivo. – Pogledao je gore. – Hej, Howarde! Idem po pivo. Hoćeš ti jedno?

– Kavu! Hladno je tu gore.

Eric je zakoračio prema vratima salona. Iznutra je u njegovo lice briznula svjetlost. Onda je širom otvorio oči. Sagnuo se. Iskričava buktinja zviznula je pokraj njega, pa se zabila u stražnji dio broda, odskakujući uz šištanje i pištanje u oblaku narančasta dima.

– Gaduro mala! – Eric je skočio na noge i nestao u salonu.

32. poglavlje

Gail je pohrlila prema vratima, umalo se sudarivši s Howardom Odellom koji je po ljestvama doletio s mosta, držeći aparat za gašenje vatre.

Eric se sjurio niza stube u donji dio broda. – Dođi ovamo, derište jedno!

– Prestani! – zavrištala je Gail. – Igrala se! Nije htjela.

Eric je vukao Karen natrag po hodniku, držeći je za majicu. Vraga se igrala! – Eric odgurnu Gail od sebe. Karen je mlatarala po zraku, poput vrištave vjetrenjače sastavljene od ruku i nogu. – Htjela me ubiti, jebote! – Povukao je šaku unatrag, kao da će je udariti.

Gail je zgrabila Erica za ruku. – Ne! Ne diraj je!

– Što se to, dovraga, događa ovdje?! – Howard Odell je povikao s vrha stubišta. – Prestanite! Smjesta prestanite! – Još je držao onaj aparat.

Karen je uz jecaje spuznula pod stol. Gail je dopuzala do nje. Oh, zlato. Mama je tu. Jesi li dobro?

– Je li ona dobro? – Eric je poravnavao jaknu. – Prokleta mala kuja htjela me ubiti pištoljem za svjetleće rakete! – Zavrtio se oko sebe i pronašao je na podu kuhinje. – Govno malo, nadam se da znaš plivati, trebao bih te baciti s broda da te pojedu morski psi. – Otvorio je prozor i bacio raketu van.

– Hej ! – Howard Odell je trznuo palcem, pokazujući prema mostu. – Pođi tamo gore i preuzmi kormilo. Odmah. Ja ću ovo srediti. Kad je Eric otišao uz glasne udarce nogu koji su odjekivali po salonu, Howard Odell je spustio pogled na Gail i Karen koje su još bile na podu ispod stola. Na kapi s obodom imao je izvezeno zlatno sidro. Mrka pogleda spustio je smičak na vjetrovki. – Dođite, sjednite ovdje gdje vas mogu imati na oku. – Pomaknule su se na klupu, Karen do prozora.

Imao je termosicu s kavom i popio je malo kave iz šalice, dok je Gail brisala Karenino lice papirnatim ručnikom. Ispod jedne obrve imala je ljubičastu masnicu. U salonu je još svirala reggae glazba, a brod je tutnjao kroz nemirne vode. Odell je pošao ugasiti glazbu, pa se vratio. Sjeo je s koljenima prema kuhinji, držeći u ruci šalicu. Mrzim reggae. – Karenina je glava sada počivala na Gailinu krilu, imala je zatvorene oči.

Gail je prošaptala: – Howarde, morate nas pustiti na Biminiju. Ako to ne učinite, Sanford Ehringer će poslati za vama potjeru. Dat će vas ubiti.

Podignuo je ruku. – Gail, ništa vam se neće dogoditi. Stat ćemo na Biminiju, obećavam. Gledajte, Eric se previše uzбудio. Malo smo pod pritiskom zbog ovoga izleta.

– On me prebio!

Odellove oči tutale su njezinim licem. – Gdje?

– Kako, dovraga, mislite da me dovukao ovamo? Udario me u trbuh, dvaput, i onesvijestio me. Prijetio je da će mi ubiti kći ako ne učinim što kaže.

– Gail ... žao mi je. Uopće nije trebao povesti Karen, samo vas. Ne brinite za to. Bit će vam dobro. – Okrenuo se prema kuhinji. Ništa neće pomoći ako sada zbog toga budete grizli.

– Zakunite se da idemo na Bimini. , – Da, ali ne očekujte da vam kažem sve pojedinosti ovoga putovanja. – Još je jednom gutnuo kave. – Budite tiho, u redu?

– Jedno pitanje, molim vas.

Ispustio je uzdah, pa bacio pogled preko ramena. – Što?

– Je li Althea Tillett znala da se Frankie Delgado i njegova banda spremaju u pohod na Seagate i Atlantic? Molim vas, želim to znati. – Tko?

– Kvrugu, Howarde! Vi znate tko je Frankie Delgado. Recite mi.

– Althea je znala. Pa što?

– I saznala je to od Carle Napolitano?

– Rekli ste – jedno pitanje.

Gail je ispružila ruku preko stola. – Howarde, molim vas. Ako sam morala istrpjeti one batine i kći mi je umalo poginula prije dvije minute, možete mi barem reći istinu!

– Kriste Bože! Dobro, da. Althea je to saznala od Carle – koja me poslije htjela ucjenjivati, usput, prije no što je skočila s balkona. Rekao sam vam da je ta prokletnica bila ološ. No, kako bilo, Althea je krenula u bojni pohod. Tada su stvari izmahnule kontroli. Pokušao sam to zaustaviti. Nije bilo lako. Kao da okrećeš brod redovite plovidbe u suprotnom smjeru. Dobro smo zarađivali.

– A dioničarima u matičnom poduzeću je bilo svejedno, dokle god su dobivali svoj dio.

– Točno. Nekima je bilo stalo, većini njih nije. No, istina je u tome da ih većina nije ni znala što se točno zbiva.

– Je li Larry Black znao?

– Larry je rekao da prestanemo s time, da pustimo k vragu i novac.

– Saznao je to od Althee, zar ne? I o tome ste razgovarali s njim na ručku onoga dana kad sam vas upoznala.

– Sve se rušilo – reče Odell. – Kad jednom dopustiš tako nešto, sve ide do vrata.

– I tako ste vi počistili račune i spakirali torbe. – Kad ju je Howard namršteno pogledao, Gail je hitro rekla. – Eric mi je ispričao. Rekao je da nije važno ako saznam. Da će ljudi ionako saznati.

– Da, valjda nije važno. – Nasmijao se. – Frankie Delgado neće baš biti presretan. Nek' mi stavi soli na rep.

– Howarde Tužno ju je pogledao. – Ne govorite više. Probudit ćete djevojčicu. Već je izazvala previše gužve. – Mrmljao je u svoju kavu. – Kako glup potez – dovesti ovamo dijete.

Gail ga je čvrsto uhvatila za podlakticu. – Tko je ... ubio Altheu Tillett?

– Zbog čega me to pitate? Pravite se kao da ne znate. Eric me stalno izvještavao o vama, draga, zato se prestanite glupirati.

– Što vam je rekao, molim vas, recite mi, Howarde!?! – Rudy Tillett.

Progovorila je dubokim, hroptavim glasom. Pročistila je grlo. Mogu li vas pitati nešto osobno?

– Ne.

– Jeste li – jeste li ... hodali s Monikom Tillett?

– S kime? S Monikom? – Nasmiješio se, vrteći šalicom. – Nisam ja Monikin tip. – Nastavio je piti.

Odjednom se činilo kao da je u kabini postalo zagušljivo i nju obuze strahovit osjećaj panike. – Howarde... – Uzdahnuo je. – Eric mi je rekao da je Rudy Tillett ubio Altheu. I da vam je to rekla Monika.

Odell jedan časak nije odgovarao ništa. – Nemojte sa mnom igrati svoje sitne igre, Gail.

– Ne, Howarde – Dobro ste me sredili na onom sastanku u vašoj tvrtki u ponedjeljak. Ovaj put nećete, mala.

– Slušajte me! Eric mi je rekao da je prošli ponedjeljak ujutro bio na sudu u Fort Lauderdaleu, da je predavao na sud dokazni materijal za iskaze u parnici za taj dan. Trebala sam znati! To je potpuno nepravilan postupak! Ne predaju se dokazi na dan suđenja.

– Da, da. – Odell je ustao i ispio kavu do kraja.

– Zar ne vidite? U ponedjeljak ujutro netko je prebio Larryja namrtvo i ostavio ga da umre! Eric je lagao o tome gdje je bio! – Dotaknula je njegovu ruku, šapćući ubrzano. – Larry je pronađen s kokainom i kondomima u džepu. Samo su policajci i njegova žena znali za to. Ona mi je to rekla. Spomenula sam Ericu kokain, ali ne i kondome. To nisam. Sigurna sam. Kako on za to zna? Kako?

– Ne mogu ovo slušati. – Odell je istrgnuo ruku. – Morate!

Karen se pomaknula i zajecala i Gail je pogledala dolje prema njoj.

Odell je stavio šalicu u sudoper. – Idem se zamijeniti s Ericom. Vjerojatno će pogriješiti, pa nas odvesti do Haitija.

Gail je uzela zraka. Buka motora je oslabila i brod je išao sporije, težina se prebacila prema naprijed. Eric je izbacio iz brzine.

– Nemojte ići gore! – Zgrabila je Odella za rukav vjetrovke i čvrsto ga držala. – On nas neće pustiti, Howarde. Ne smije. Nije Rudy ubio Altheu, već Eric.

– Vi ste ludi! On nije za to imao razloga.

– Oh moj Bože, zašto to nisam vidjela? Krivotvorina nije imala nikakve veze s Altheinom smrću! Rudy i Monika Tillett iskoristili su njezin nesretan slučaj, ali to nije bio nesretan slučaj. Eric joj je slomio vrat. Nije mogao riskirati da izgubi ono što je imao s vama.

– Dosta toga! – Odell je upro u nju prstom.

– Sve ste pokupili s računa. Eric vam je pomagao, zar ne? Znao je gdje će naći ljude u inozemstvu, kako će izbjeći poreznu službu. Obećali ste mu dio. Ali Althea je počela stvarati probleme. I Carla. Ona vas je ucjenjivala. Eric ju je morao ušutkati.

– Carlu? Ona je sama skočila s balkona.

– Nemoguće. Trebala je odseliti na sjever kako bi bila sa svojim novorođenim unučetom čim dođe do novca. Do novca od čega? Od ucjene?

Sada je Odell zurio u Gail i teško disao.

– Eric i Carla – jesu li se oni ikad upoznali? Recite mi! Bi li ga ona ikad pustila u svoj stan?

Odell je prešao rukom preko lica. – Odnio joj je novac nekoliko puta.

– Oh, Bože.

– Nije mogao ... ma dajte, ovo je sve ludo. – Odell je pročistio grlo. – Poznajem maloga.

– Koliko ste mu htjeli dati, Howarde? Rekao mi je da na brodu imate dva milijuna. Ako dobije ostatak tamo gdje ste se već uputili, dobro. Ali njemu to ne treba. On ne treba vas!

Začuo se udarac, kao da je netko težak skočio s ljestava na most. Stiskala je njegovu podlakticu i šaptala: – Imate li na brodu pištolj?

Gornja mu se usna svjetlucala od znoja. – Ne. Čula je kako se otvaraju vrata salona.

– Imam ... podvodnu pušku.

Gail je znala što je to. Štap sa šupljinom u prednjem dijelu. Unutra se ubacuje 12-kalibarska čahura. Djeluje na dodir. Izvrstan je za morske pse. Jedan lagani dodir i metak će eksplodirati poput sačmarice.

– Gdje je? Howarde!

– Oh, Isuse. – Lice mu je posivjelo, mahnuo je prema pramcu. Ormarić pokraj zahoda, uz ostali pribor za pecanje.

Eric je sa zamahom skočio u kuhinju, prošao prstima kroz raščupanu kosu. Obrazi su mu bili ružičasti od hladna vjetra. Gail i Howard Odell promatrali su ga u tišini, a Eric je zurio u njih. Glavom je gotovo dodirivao strop kabine.

– Hladno je vani. – Osmjehnuo se. – Howarde, što kažeš na malo kave? – Protresao je termosicu. – Mislim da bih trebao napraviti još. Karen je sva omamljena sjela i uspravila se, namrštena. Spazila je Erica i ukočila se. Gail je zagrlila.

Eric je pogledom prelazio s Odella na Gail, pa natrag. – Što se događa?

Odell reče: – Samo ti pođi gore. Ja ću ti spremi kavu.

– Ne. Ti idi gore. Mislim da Gail i ja moramo porazgovarati.

– U redu. – Odell se nije pomaknuo. – Eric, znaš što bi moglo biti zgodno? Uskoro stižemo na Bimini. Ne bih se htio izlagati opasnosti da izgubimo ove dvije. Mogle bi učiniti nešto glupo. Skočiti s broda. Što misliš?

Eric nije odgovorio, samo ih je, iznad stola, prijeteći motrio. Gail je stupila natrag, gurajući Karen iza sebe. – Howarde! Nemojte to činiti!

– Zaveži! – Odell je tresnuo rukom po stolu pa rekao: – Imam ljepljive trake. Hoću da budu svezane, svežimo im i ruke i noge. Izbjeći ćemo još jedan nemio događaj s pištoljem za svjetleće rakete. Prošao je pokraj Erica. – Vratit ću se. Pripazi na njih.

Eric je zurio u Odella. Gail je dahnula Karen na uho: – Trči na palubu. Sad. – Gurnula ju je i Karen je rukama i nogama očajnički zapuzala preko stola.

Eric se munjevito okrenuo, zagrabio rukom prema njoj, promašio je. Krenuo je prema stubama pa stao. – Ti, kujo jedna! – Okomio se na Gail pružajući ruke prema kutu klupe, zgrabivši šakom prednjicu njezina džempera.

– Pusti je! – zavikao je Odell. Držao je metalni štap usmjeren u Ericove grudi. Lice mu je bilo sjajno i sklisko od znoja. U prednji džep njegovih sivožutih hlača bila je zatakuta drvena ribička palica od četrdeset pet centimetara.

– Što je to, dovraga? Howarde... – Držeći Gailin džemper, Eric je zurio u njega. – Što to radiš, čovječe? Što ti je pričala? Ta je žena opasna. Trebao bi je vidjeti na sudskoj istrazi.

– Zaveži! – Odell je gurnuo štap još bliže. – Okreni se i stavi ruke s dlanovima na strop.

– Ne! Ma hajde, Howarde.

– Jesi li ti ubio Altheu Tillett?

Eric se nasmijao. – Ja? – Promatrao je kraj čeličnog štapa.

– Je li ti to ona rekla? To je laž, kunem ti se Bogom. Jebote, ona se slizala s tobom.

Odell je pokušavao doći do zraka. – Rekao sam da se okreneš i staviš dlanove na strop.

Gail je zarila prste u Ericovu čvrsto sklopljenu šaku. – Oh Bože, oh Bože, pusti me!

Eric je zurio u vrh štapa. – Howarde ... mislim da si ga zaboravio napuniti, čovječe.

– Stalno ga imam napunjenog, glupane. Možeš u to biti siguran. Eric se nasmiješio.

– Hajde, onda. Daj. Raznesi mi crijeva kroza zid.

– Pusti me! – vrištala je Gail.

Odell je naglo zamahnuo. Štap je uz tihi zveket udario u mjedenu kopčicu na Ericovoj traper jakni. Eric ga je izbio Odellu iz ruku.

– Govnaru, rekao sam ti da je prazan. – Bacio ga je na pod; kad je metalni štap udario o štednjak, glasno je zazvečao. Ali Odell je krenuo u napad, isukavši iz džepa ribičku palicu. Jednim je udarcem pogodio Ericovu ruku podignutu uvis i ovaj se spotaknuo o podvodnu pušku i raspao se po podu brodske kuhinje.

Gail je bila na stolu. Eric je pao na stube, onemogućivši im tako izlaz. Odell je zabio palicu u Ericovo koljeno. Ovaj je vrisnuo, zaustavio drugi udarac rukom, pa onda zgrabio palicu. Zaletio se odozdo u Odella i ovaj je zateturio na stol. Kapa mu je spala, otkrivši blijedu kožu glave i pramenčić smeđe kose.

Eric je navalio na njega, a Gail je skočila sa stola. Eric je podignuo ribičku palicu, pa je spustio i zario mu je u meso. Po stubama se razlegnuo jeziv prasak, a onda je nastala tišina.

Gail je zaurlavši pozvala Karen. Paluba je bila prazna. Vrtjela se sumanuto oko sebe.

Eric je stajao na vratima salona, nazirao se tek obris njegova tijela koje je poskakivalo na jednoj nozi. Povukla se unazad. Na jakni su mu bile tamne mrlje.

– Jebem ti! – Duboko je udisao, zastavši da dođe do daha, ruke je stavio na kukove.

– Prokletstvo, Gail. Da si barem držala jezik za zubima!

– Pusti Karen. Ona je samo dijete. Eric, molim te! – Pomaknula se iza učvršćenog stolca, a onda je zamijetila neko kretanje iznad mosta. Karen se penjala na toranj s kojega se love tune. More se valjalo, križevi jarbola su se njihali i štropotali.

– Ne želim te ozlijediti, Gail. Vjeruj mi, doista to ne želim. Ali ako ostaneš na brodu, morat ću. Zato skoči. Olakšaj nam situaciju. Crna se voda u sitnim valićima mreškala i pjenušala, udarajući o trup broda.

Objema se rukama podupro o stolac da bi mogao stajati.

– Ti si ubio Altheu Tillett, zar ne? – Morala ga je potaknuti da stalno govori kako bi si dala vremena za razmišljanje.

Pognuo je glavu do ravnine ruku. – Da, Gail. Hjela je zvati policiju zbog Howardove pronevjere. Izveo sam to tako da sve izgleda kao nesretan slučaj. Ušao

sam kroz pomična staklena vrata kad je ona izišla na terasu, baš kao što sam ti jutros ispričao. Ušao bih i na neki drugi način da sam morao, ali imao sam sreće.

– Oh, Bože. I Carlu si ubio.

– I Carlu. – Eric je podignuo glavu, zamahnuo oko stolca. Gail je pošla na jednu stranu, no on je stao pred nju pa se vratila na drugu, uhvaćena u stupicu.

– Karen, skači! Pronađi pojas za spasavanje i skoči!

– I ti, Gail – reče Eric. – Želim da obje nestanete s ovoga jebenog broda.

Zgrabila je bocu piva iz držača na krmenom zrcalu i bacila je na njega. Promašila je, boca se odbila od prozora salona.

– Izvježbaj taj udarac. Žao mi je zbog Larryja, ali izvući će se on, zato nije sve izgubljeno.

– Gnjido. Crknuo dabogda!

Eric se nasmijao. – Ispričat ću ti kako se nešto zgodno dogodilo. Irving Adler. Rekao sam mu da sam iz ureda Alana Weissmana. Odmah me pustio unutra, na vrata iza kuće. Onaj njegov pas ugrizao me za gležanj pa sam ga zgazio. Nisam čak ni imao namjeru. – Eric se šćepao za grudi i zakolutao očima. – Adler se jednostavno ... srušio. – Nestalo je njegova osmijeha. – No, to trebala si vidjeti.

Motori su klopurali i voda uz krmu je brbotala. Gail je bacila pogled uvis. Karen se dočepala tornja za lov tuna. Brod je posrtao. Karen je iskliznula sa strane; pa zgrabila ljestve i čvrsto se uhvatila za njih.

– Ljutiš me, Gail. – Eric je zašao rukom u džep jakne, izvadio Daveov ribarski nož, pa ga uz škljocaj munjevito otklopio. Gail je poskočila unazad, a oštrica je zarezala rukav njezina džempera. Pala je na leđa pokraj krmenog zrcala, na rešetkasti drveni poklopac preko krme i zakoturala se prema vodi. Osjetila je miris iz ispušne cijevi dizel-motora. Jedan ju je val zapljusnuo kroz drvenu rešetku. Gail se s mukom pokušavala ubaciti natrag u brod, zabadajući prste poput kandži u rešetke, pa pala u kut desnoga boka broda. Eric je prešao na lijevu stranu. Tražio je nešto – nož.

– Sranje. – Pokočio je jedanput, pa zgrabio harpun koji je stajao zakvačen iznad ljestava za most. Pustio je da mu harpun klizne u ruke. Na njegovu je vrhu bila smještena kuka promjera petnaest centimetara. Drugi je kraj bio privezan za ljestve tridesetak metara dugačkim užetom od umjetnoga vlakna, koji bi vrlo lako dosegnuo desni ugao broda u kojemu se Gail šćućurila.

– Skoči, Gail. Skoči s jebenog broda odmah sada i reci svojoj kćeri da i ona skoči. Hoćeš gledati kako ću je razderati?

– Daj joj prsluk, za ime Božje! Daj joj prsluk, a ja ću skočiti bez njega, kunem se.

Gore u tami Karenini su se prsti obavili oko ruba najgornjega tornja, a oči su joj na onomu blijedu licu bile goleme. Brod se odjednom stresao, upavši između dva vala, a križevi jarbola zaklatarili su se iznad njezine glave poput tankih bijelih pruga u tami.

Eric je skupio ruke oko usta. – Hej, Karen! Znaš plivati, je li? Nemoj da ti dođem tamo gore.

Upravivši se na noge, Gail je potrčala prema otvorenim vratima salona. Pronaći će onu palicu, bilo što. Eric se okrenuo, i načas je na kuki harpuna zabljesnula svjetlost, prije no što ga je šibnuo kroz ulaz i smrskao prozor na drugoj strani.

Pošao je za njom. Kuka je zakačila rub njezina džempera. Povukao ju je i pala je na palubu, uspio ju je privući nešto bliže, prije no što su se niti raspale. Gail se povlačila. Ona je kuka zamahnula tek na par centimetara od njezina lica.

Otkoturala se između krmenog zrcala i stolca, do desnog boka broda. Potrčala je prema mostu, uz ljestve. Tamo je pokraj strojnih kontrolnih uredaja bio obješen pojas

za spasavanje. Eric ju je zgrabio za gležanj. Vrišteći, ritnula se nogom i udarila ga u lice.

– Prokleta kujo! – Nos mu se okrvavio. Pokušao je ustati na onu jednu nogu i jednu ruku, a drugom je i dalje držao harpun. Brod se zaljuljao i on je pričekao, pa se onda popeo na još jednu prečku.

Gail je zgrabila pojas, tvrdi bijeli kolut s užetom ovijenim oko ruba. Bacit će ga, skočiti i viknuti Karen neka i ona skoči.

– Karen! – Zavitlala je pojas za spasavanje u desni kut broda. Pao je odostraga, na visoki kapetanov stolac i odskočio natrag na donju palubu. Eric je bio pri vrhu ljestava. Gail je pohrlila naprijed i udarila ga nogom ravno u grudi.

A onda, u jednom dugačkom trenutku, dok je Gail promatrala sve kao da se to zbiva negdje drugdje, i kao da je Eric Ramsay čovjek kojega uopće ne poznaje, on je stao, hvatajući ravnotežu na jednoj nozi, raširenih ruku, držeći harpun čija se nit izvila u obliku jednoga usporenog, lijenog slova S na pozadini praznoga crnog neba.

Pao je. Nit harpuna zapetljala se oko motke jarbola i čvrsto se napela. Harpun je ispao Ericu kroz prste. Zaurkao je i udario tijelom o bok broda u razini vode Gail je čvrsto ovila ruke oko ograde mosta, zureći preko nje. Tamo je visio Eric, a po vodi su luđački plesala svjetla iz salona. Zgrabio je uže slobodnom rukom. Pokušavajući održati ravnotežu, izvukao je kuku iz dlana. Slobodna kuka zazveketela je po trupu broda. Počeo se uspinjati po niti harpuna, stavljajući ruku iznad ruke, ne skidajući oči s Gail.

Začula je prodoran krik. – Mama! – Pogledala je gore. Karen je bila na krovu i pokazivala joj prstom na palubu. – Tatin nož!

Gail je sišla niz ljestve i šćepala skliski metal. Pogledala je preko ruba broda. Eric se s mukom pokušavao uhvatiti za metalnu ogradu. Gail je zgrabila nož, stala na drugu prečku ljestava i počela rezati nit harpuna.

Eric je ispružio krvavu ruku prema šipki ograde. Nit je postajala sve tanja, iskrzanija, a onda je puknula. Onaj kraj koji je bio privezan za ljestve uzvitlao se u zraku. More je zapljuskivalo korito broda i kreste valova klokotale su zapjenjene, bijele pod svjetlošću zvijezda.

Odjednom se sve uskomešalo u buci i mnoštvu pokreta i Gail se otkoturala unatrag, udarila o krmeno zrcalo. Karen je bila na mostu, brod je hitao punom brzinom, motori su urlali. Brod se okretao, okretao, vraćao se nazad, dugačak je pramac krenuo prema mjestu gdje je Eric pao.

Gail nije bila sigurna da je brod prešao preko njegova tijela, ali joj se učinilo da je osjetila neki udarac. Kad se navirila preko pramca, u moru nije vidjela baš ništa.

Nekoliko stotina metara dalje motori su konačno usporili i utihnuli.

Gail se spustila na pod palube, a onda je začula hitar topot Kareninih nogu.

– Mama, jesi li dobro?

Otvorila je oči i privukla Karen u zagrljaj. – Moramo radiom pozvati pomoć.

– Ja to ne znam – reče Gail.

– Znam ja. – Karen je ustala, njezina sitna prilika spretno se kretala po površini broda koji se ljuljao. – Moramo to smjesta učiniti. Gail se s mukom podizala. – Samo ćemo pokrenuti motore i vratiti se nazad. Ne brini. Pronaći ćemo put. Vidiš onaj sjaj na obzoru? – Mislim da nemamo vremena.

– Kako to misliš, milena?

– Sjećaš se kad sam ono bila dolje sama? – Da.

– Ispalila sam podvodnu pušku. Omotala sam oko njezina vrha jastuk da se ne bi čulo jako glasno i ispalila sam je u palubu, u prostor gdje su ležajevi. Nije napravilo neku veliku rupu, ali ... moramo potražiti prsluke za spasavanje.

33.poglavlje

Ujesen bi sredinom prijepodneva toliko jarke plavičaste svjetlosti znalo ulaziti kroz prozore na katu zgrade Hartwell, da bi Gail zamišljala kako bi mogla zakoračiti van i naprosto se vinuti u zrak. Otoci i Miami Beach izgledali su kao da lebde na vrtlozima tirkizne boje, a oblaci su bili poput punih, kuglastih, bijelih jedara na jedrenjacima.

Stajala je pokraj prozora u uredu Larryja Blacka; on je sjedio na divanu, pokraj njega bio je naslonjen štap. Larry je bio navratio u ured samo na sastanak upravnog odbora; još je bio preslab da bi došao raditi čak i na pola radnog vremena. Lice mu je bilo u zavojima, jedna ruka u povezu.

Odmahivao je glavom. – Ali kako si to mogla učiniti? Upravo se spremamo izglasovati tvoje partnerstvo, Gail.

– Odlučila sam, Larry. Razgovarala sam o tome jučer s Paulom Robineauom i on je rekao svima drugima.

– Jesi li sigurna u to? Možda ti je potreban samo mali odmor. Gail, nedavno si doživjela toliko toga.

– Oh, nije riječ o mojim živcima. – Smijući se, sjela je pokraj njega. – Reći ću ti o čemu je riječ. Larry, vidjela sam čovjeka izubijanog nasmrt. Mislila sam da ću umrijeti. Još i gore od toga – mnogo gore – trebala sam gledati kako mi kći umire. Onda je počeo tonuti naš brod. Kad se toliko približiš onoj krajnjoj stvarnosti, moraš shvatiti što ti je u životu važnije. – Nasmiješila mu se. – Zar nije tako?

Larry je ispustio dugačak uzdah. – Da. Možda jest. – Pogledao ju je. Jedno njegovo oko još je bilo u gadnim masnicama. – Što ćeš raditi?

Tijekom dva tjedna koliko je prošlo otkako je motorni čamac obalne straže spasio nju i Karen u spasilačkoj splavi na stotinjak kilometara od grada Dayton Beacha, kamo su doplutale, dan i pol nošene strujama sjeverno od područja Golfske struje, Gail je razmišljala o tome što će raditi.

Prihvatila je njegovu neozlijeđenu ruku. – Mogla bih nekog prijatelja pitati hoće li sa mnom otvoriti novu odvjetničku tvrtku. Što ti misliš?

Larry se nasmiješio. – Da. Čuo sam kako mnogi parovi rade zajedno kao odvjetnici. Nije lako, ali Anthony djeluje – Larry! Mislila sam na tebe.

– Na mene? – Pogledao ju je kao da je sišla s uma.

– Da. Ne bih mogla dijeliti ured s Anthonyjem. Bože dragi! Između muškarca i žene mora postojati određena razdaljina, inače se ubrzo zasite jedno drugoga. – Gail je prošaptala. – Larry. Znam da si razmišljao o tome da odeš. Daj se upusti u ovo. Ti to možeš.

– Ostaviti Hartwell-Black? Moj otac je ovdje radio kao odvjetnik. I moj djed.

– Pa?

– Ne znam. Nakon priča u novinama o onim prijezira vrijednim poduzećima u kojima sam bio dovoljno lud da posjedujem dionice ... Ne, činilo bi se to kao da podvijam rep zato što ne mogu podnijeti sramotu zbog svega što se zbililo.

– Kome bi to tako djelovalo? Drugim tvojim prijateljima koji su činili isto? Larry, ne smiješ brinuti o tome što drugi ljudi misle. Dobar si i pošten čovjek, upravo ono što odvjetnik treba biti. Klijenti to znaju. A ako drugi ne shvaćaju, neka idu k vragu.

Nasmijao se, pa se trgnuo i uhvatio za bok.

Otvorila su se vrata i Larryjeva je tajnica provirila unutra. – Gospođo Connor? Na telefonu vas treba neki g. Ehringer. Rekla sam mu da ste zauzeti, ali bio je uporan.

– Ehringer? – Ustala je. – Preuzet ću poziv. Oprosti, Larry. – Podignula je slušalicu telefona na njegovu stolu.

Htio je razgovarati s njom; bio je dolje pred zgradom u svom autu, na putu prema zračnoj luci. Možda ima koju slobodnu minutu? Gail reče da ima, pa spusti slušalicu, obuzeta znatiželjom.

Pošla je do kauča po torbicu, pa zastala tamo na trenutak. – Larry, bi li razmislio o ovome što sam ti predložila? Ako mi kažeš „ne”, samo ću te gnjaviti sve dok se ne predomisliš.

Nasmiješio joj se. – Dobro. U redu, razmislit ću o tome. – Sjeti se Althee – reče ona. – Živi neustrašivo!

– Althea Tillett je ...?

Gail se nasmijala. – Kad bi ti samo znao!

Izašavši kroz okretna vrata na ulicu Flagler, Gail je ugledala sjajnu plohu blistave crne i tamnocrvene boje. Stigao je u Rolls-Royceu; limuzina nije bila nova, ali je to bio predivan, solidan automobil s dugačkim prednjim poklopcem, s golemom ukrasnom maskom i onim posebnim znakom žene s krilima koja kao da se sprema vinuti se sa srebrnog vrška. Russell je stajao pokraj stražnjih vrata. Ugledao je Gail, kimnuo glavom pa se mašio za kvaku.

Gail je prišla i zavirila unutra. Sanford Ehringer je sjedio na stražnjem sjedalu, pokraj njega bio je Walter. Ehringer je bio sav u bijelom, imao je cipele u dvije nijanse; Walter je imao tamnoplavo odijelo savršena kroja. Pokraj njega su ležale slikovnice.

Ehringer ju je pitao ima li vremena provesti se s njima oko bloka kuća; mora s njom o nečemu kratko porazgovarati. Gail je odgovorila da je ionako upravo htjela pozvati taksi, pa bi je možda mogao odbaciti negdje blizu Šezdeset druge ulice? Ako zbog toga ne bi zakasnio na zrakoplov? Ne, unajmili su ga, pričekat će ih.

Walter joj se nasmiješio i pomaknuo se. Siva tapecirana sjedala bila su meka poput baršuna. I dok je Rolls odmicao od ruba pločnika, ona se ogledala oko sebe. U ormariću od orahovine s godovima bili su ugrađeni telefon, računalo i faks-uređaj. Male vazice s ružičastim pupoljcima bile su pričvršćene kod prozora zastrtima zavjesama. Zvuci s ulice nestadoše, urhjesto njih se čula Vivaldijeva glazba.

Ehringer se skromno nasmiješio. – Niste još bili u ovakvome, ha? Ovo je Phantom V. iz 1954., u tako dobru stanju kao i onoga dana kad je izrađen. Dobio sam ga povoljno iz druge ruke. Pripadao je kraljici majci.

– Užasno sam ... ljubomorna. Walter je rekao: – Idemo u Japan. – Doista? Kako krasno!

– Tako je, moramo obaviti neki posao i razgledati razne znamenitosti. Zabaviti se – je li, Waltere?

Walter je uputio Gail široki smiješak otvorenih ustiju. – Hoćeš i ti s nama?

– Voljela bih, ali moram ostati i brinuti se za svoju kći. Hoćete li mi poslati razglednicu?

– Ja ću ti poslati veliku razglednicu.

Ehringer reče: – Morate doći k nama na večeru kad se vratimo. Recite da pristajete. Moram upoznati neustrašivu Karen.

– U redu. Pristajem.

– Kakav potresan događaj! Izgubljene u moru...

– Ma zapravo nam je bilo dobro kad smo uspjele sići s broda. Uspjele smo utovariti dosta hrane i vode, i nepromočivu tkaninu s kojom smo se pokrile. – Gail doda: – Tako mi je žao zbog Howarda Odella.

– Pogrešno sam procijenio toga čovjeka.

– Pokušao nas je spasiti upravo prije nego je...

– Doista? Dobro. Zadržao je, dakle, mrvicu ljudskosti.

Kroz staklenu ploču vidjela je Russella; pogledao je na obje strane, pa zaokrenuo za ugao na bulevaru Biscayne krenuvši prema sjeveru. Gail je jedva osjećala kretanje automobila. Na prednjem je sjedalu sjedila neka sjedokosa žena – možda medicinska sestra ili Walterova odgojiteljica.

Kad su se Gailine oči ponovno vratile Sanfordu Ehringeru, on je gledao kroz prozor sa strane.

Rekao je: – Volio bih da sam znao što se događa. Nisam obraćao pozornost na te kompanije. Nisam imao u njima nikakva udjela. Ali oni dioničari! Čovjek bi mislio da se pametni ljudi neće upuštati u tako nešto. Oh, što je ljubav prema novcu! Mnogi su ljudi uništili svoj ugled i potonuli s onim brodom, Gail. Neki moćni oholi tipovi sada se dovijaju na sve načine kako bi objasnili svoje postupke.

Ehringerove su oči najednom zablistale. – Kakav spektakl! Kao što je Cervantes rekao: „Na ovome svijetu grijeh osobni i nije tako strašan kao javna nedoličnost.” Pogladio joj je ruku. – I tako ste pobijedili. I dobro ste tu bitku vodili, priznajem to, unatoč tome što- Uvukao je glavu među ramena, a njegovi su teški obrazi prekrili užkrobljeni ovratnik. – Unatoč tome što će Patrick Norris naslijediti dvadeset devet milijuna i šesto tisuća dolara. Dakle, doista! Radije bih dao Walteru da vozi ovaj auto.

Walter je gledao uokolo kroz prozor, pred koji se postavio na koljena. Široko se nasmiješio i Gail mu je uzvratila osmijeh.

Ona reče: – Možda će vas razveseliti, g. Ehringer, kad saznate da će se Patrick pobrinuti da svi Altheini prijatelji dobiju ono što je ona htjela.

– To je doista nešto – odgovori on nevoljko.

– Nisam imala nikakvu namjeru bilo koga uništiti. Pronevjera je bila potpuno nepovezana s krivoivorinom oporuke. Sve što sam htjela, bilo je obaviti pošten posao za svoga klijenta.

– Oh, da. Kako ste mi ono rekli? Vi vjerujete u istinu i u ispravno djelovanje. U istinu plemenito od vas. Da, Gail, divim se takvim osobinama u mladim ljudima. Vi i ja se sada možda ne slažemo u nekim pitanjima, ali promijenit ćete mišljenje kad steknete određeno životno iskustvo.

Gail se na ovo morala nasmijati. – Patricka Nornsa nikad ne biste nagovorili da promijeni mišljenje.

– U to sam siguran! On je previše odan svojim ciljevima. Na koncu od njegova projekta neće biti mnogo koristi, ali to ga usređuje, zar ne?

– Na koncu ćemo se, g. Ehringer, svi mi pretvoriti u prah. Uozbiljio se. – Da. Ja ću prije od vas.

Russellov se glas oglasio preko zvučnika. – Gđo Connor, je li to ovdje?

Pogledala je kroz prozor, kimnula glavom i Ehringer je pritisnuo gumb. – Zaustavite ovdje, Russelle.

Gail je uzela torbicu sa sjedala. – Hvala vam na vožnji, i vama i Walteru.

Ehringer ispruži ruku. – Vidimo se kad se vratimo iz Japana. Mogu li vam donijeti dar?

– Ne, ne smijete...

– Ista kimona za vas i vašu kći. Dopustite jednom starcu to sitno zadovoljstvo.

– U redu. – Nasmiješila se Walteru. – Ime joj je Karen. Voljela bi vidjeti tvoje hrčke.

– Dobro. – Nacerio se Walter. – Može dobiti jednoga. – Pa ...

Gail se okrenula i izišla iz auta. Kroz velika vrata vidjela je prolaznike kako zure.

– Prije no što odete! – Ehringer joj je mahnuo rukom. – Zatvorite načas vrata, Russelle. – Kad je Gail opet sjela, Ehringer ju je pogledao ispod zamršenih crnih obrva. Na njegovim tankim usnama lebdio je osmijeh.

– Sreća što ste imali vremena utovariti na splav hranu i vodu prije no što je brod potonuo. No što je s ostalim stvarima?

– Kojim ostalim stvarima?

– Moji su me prijatelji u banci izvijestili da je dva dana prije odlaska Howard bio povukao popriličan iznos gotovine s računa kompanija Seagate i Atlantic. On to ne bi samo tako ostavio. – Ehringer se nasmiješio pohlepno. – Je li to ... potonulo?

Gail je malo zastala, pa odgovorila: – Ne, nije.

Stavio je na srce ruku išaranu žilama. – Draga moja! Zacijelo imate namjeru vratiti taj novac njegovim pravim vlasnicima.

– Ne.

– A što je s istinom i časti?

– Istina je da nemam želje vratiti taj novac ljudima poput Frankieja Delgada kako bi on i njegovi kompanjoni mogli pokupovati još ilegalnih kina i vodenih kreveta.

– Ali, nije li ta želja zaodjenuta u ćudoređe? Kako je Nietzsche istaknuo – Nazovite to pristojbom za rizik koji sam bila preuzela. Ehringer se počeo smijuckati. – Mi stvaramo vlastita pravila, zar ne, Gail?

– Mi?

– Mi koji imamo tu moć da donosimo pravila. – Smješajući se, Ehringer je zakuckao na prozor i vrata su se otvorila. Dodirnuo je čelo ispruženim prstima u znak pozdrava. – Au revoir, draga moja.

Još je čula njegov tihi smijeh dok je Russell zatvarao vrata.

Gail i Patrick stajali su na korovom obraslom pločniku u ulici preko puta onoga praznog zemljišta i promatrali narančast prednji poklopac stroja koji je grabio pa utovarivao hrpe otpada, lišća i zardalih dijelova automobila. Odostraga je rigao crni dim. Skupina djece gledala ga je, neki su sa strane sjedili na biciklima, drugi su se usudili penjati na hrpu dok im majke ne bi povikale da se maknu otuda.

– Kako si uspio već započeti s radovima? – upita Gail.

– Sve je to darovano – reče Patrick. – Jedan čovjek u susjedstvu radi u građevinskom poduzeću, pa je namolio svoje ljude da mu danas dopuste poslužiti se strojevima.

– Je li to odobreno urbanističkim planom, imaš li dozvolu?

– Ne – reče Patrick. – Pokušali smo je ishoditi, ali bi trebali proći tjedni da bismo sve sredili. Rekao sam: krenimo. Što se može dogoditi?

– Bude li netko ozlijeđen, mogli bi te tužiti za Nasmijao se. – Gail, prestani! Vi odvjatnici. – Pokazao je prema bulevaru Biscayne, na čijem se uglu šćućurio Reel Stuff. – Ovo je sljedeće na mom popisu – reče on. – Želim ga otkupiti i pretvoriti u društveni dom.

Gail je suzdržala osmijeh. – Čula sam da će uskoro prestati raditi. Vjerojatno bi ga mogao dobiti jeftino. Hoćeš da ti to istražim?

– Hvala, to bi bilo sjajno. – Patrick je stavio ruku preko njezinih ramena. – Reci, Gail, hoćeš li biti naš odvjatnik sada kad ćeš imati vlastiti ured?

– Svakako. Zašto ne? – Pro bono?

Nasmijala se. – Patrick – To neka bude tvoje dobro djelo ovoga desetljeća. – Stisnuo joj je rame. – Što misliš?

– Dobro. Ali ti plati opće troškove. – Počela mu je nabrajati što bi sve on morao obavljati – sastati se s odvjatnicima za porezna i privredna pitanja, pribaviti savjete u vezi s ulaganjem – Prestani, prestani!

Stajali su tako neko vrijeme i promatrali stroj koji je grabio smeće. Kroz buku i štropot Gail reče: – Koliko je nasljedno pravo sporo, morat ćeš čekati nekih šest mjeseci na onaj novac. Dat ću ti predujam, dovoljno za početak.

Patrick je odmahnuo rukom. – Ne, Gail, ne – Znam da ne moram. Ali nekako sam neočekivano došla do nekog novca pa ne brini o tome.

– U redu. Hvala. Htio bih da znaš ovo. Prihvatit ću tvoj prijedlog i dopustiti Rudyju i Moniki da uzmu kuću i zbirku umjetnina. Zapravo sam sinoć u vezi s time i nazvao Rudyja. Bio je na telefonu neugodan kao i uvijek, no to je Rudy. – Lijeno se poigravao s vrhom bradice. – Nikad nisam želio da Rudy i Monika ne dobiju kuću. Da su me pitali, dao bih im je.

Stroj se još jednom zaletio na smeće i hrpa se srušila. Djeca su trkom nestala s puta. Gail je rekla više kao za sebe: – Nadam se da će na koncu iz svega ovoga ispasti neko dobro.

– Ispasti neko dobro? Samo pogledaj oko sebe, Gail. Jasno da će biti dobro. Moramo od nečega početi.

Uhvatio ju je za ruku pa su nastavili hodati pločnikom. – Tamo ćemo postaviti Dom kulture Althea Norris Ilett. Kako ti zvuči to ime? – Nasmijao se. – Da teta Althie može ovo vidjeti, zadavila bi me.

S posljednjim oblakom dima, stroj je podignuo i posljednje brdašce smeća. Grabilica se podignula, protegnula iznad starog, zardalog kamiona pa istresla teret. Otpad je s treskom pao unutra zaljuljavši kamion na kotačima i oblak dima se izdignuo nad praznim zemljištem u Šezdeset drugoj ulici.

Pogovor Anthony se naglo probudio od razuzdana cvrkuta. Ponovno je zapao u san. Prozori su se već bili zasivjeli od svjetla, razabirao je krevet i komodu i svoju odjeću uredno odloženu preko stolca. Ustao je i brzo se odjenuo, ne vodeći računa o tome da treba spremiti košulju u hlače i obući cipele. Potražio je ključeve od auta i tiho ih spustio u džep.

Sjeo je na rub kreveta i povukao pokrivač s Gailina lica, sagnuo se do njezina uha. – Gail. Probudi se na časak, amo⁴⁸, odlazim.

– Hmmm?

– Moram ići. Zora je.

⁴⁸ Ljubavi

Bilo je peti – ne, šesti – put kako je spavao u njezinu krevetu. Prvi je puta to bilo prije mjesec dana, jednoga kišnog poslijepodneva kad su se našli sami u kući. Gail ga je namamila u svoju spavaću sobu boje zrelih bresaka. Prohladan je povjetarac ulazio kroz prozore, ali je njegovo tijelo gorjelo u vatri.

Prošle je noći prvi puta ostao i s Karen u kući. Razgovarali su u kuhinji sve do poslije ponoći, a onda je odjednom prošao jedan sat i bilo mu je mnogo jednostavnije odšetati do kreveta petnaestak metara negoli da vozi petnaest kilometara. Karen noću nikad ne bi dolazila u Gailinu sobu, uvjeravala ga je Gail. Bilo je tako čudno voditi ljubav onako tiho.

Anthony je spustio glavu do Gailina jastuka, njezin mu je dah nježno dodirivao obraz. Možda bi mogao leći uz nju samo još par minuta. Ali, vidjeti Karenino lice na vratima u punoj svjetlosti dana... – Gail, probudi se.

Zatreptala je kopcima, pa ispružila ruke.

Poljubio ju je i poželio više od toga. Osjećao je njezine grudi na svojim. – Gail.

Počela je otvarati oči, plavosive oči poput neba u svitanje. Takve će boje uskoro biti nebo ako ne ode istoga časa. Ustao je.

– Izvlačiš se potajno, je li? – Nasmiješila se. – Nazovi me poslije. – Te quiero. – Na vratima joj je otpuhnuo poljubac, pa zatvorio vrata uz jedva čujno škljocanje, s cipelama u drugoj ruci. Uz svjetlo iz kupaonice koje je ostalo gorjeti da bi se vidjelo hodati, iskrao se tiho pokraj Karenine sobe. Izići će kroz stražnja vrata, na najudaljeniji izlaz, i najprije isključiti alarm za provalnike. Gail mu se protivila kad je zahtijevao da ugradi alarmni sustav, ali on je bio uporan. Previše je ona povjerljiva. Tako bistra žena s tako malo zdrava razuma o svijetu. Pustiti onoga Ramsaya u kuću! Od toga bi se Anthony još uvijek stresao u ljutnji kad bi pomislio što se umalo dogodilo. Sanjao je o tome kako se spušta padobranom na palubu broda i dovikuje Gail i Karen neka se bace na pod, a on tada prazni pištolj u tog hijo de putabg.

Jedna mu je cipela ispala iz ruke i muklo zveknula o zid. Sledio se. Ali iza Kareninih se vrata nije čulo ništa. Tiho je prešao dnevnu sobu pa se sagnuo obuti cipele i svezati vezice, osjećajući se glupo. Ne može se ovako dovijeka, jasno, ali situacija s njezinom kćeri je vrlo osjetljiva. Otvorio je zatvarač na hlačama i ugurao u njih košulju, opet zatvorio hlače pa ušao u kuhinju zakopčavajući remen.

Karen je stajala uz hladnjak i promatrala ga. Iznad štednjaka je gorjelo svjetlo.

– Ay, Dios mio. – Zagladio je kosu i ušao. – Dobro jutro.

U jednoj je ruci držala kutiju soka od naranči, u drugoj čašu. Na sebi je imala dugačku sivu majicu sa slikom ibisa, maskotom Hurrricanesa, s iskeženim zubima. Iz dnevne sobe je čuo tihe zvukove crtića.

– Zacijelo sam bio zaspao. – Nasmiješio joj se. – Rano si ustala. Čvrsto je stisnula usne. Krenula je prema stolu natočiti soka. Kosa joj je sezala do polovine leda, sva zamršena od spavanja. – Znam da si prošlu noć bio u njezinoj sobi.

Anthony je spustio ruke uz tijelo. – Da. Bio sam.

Karen je podignula čašu i ispijala sok, gledajući ga iznad ruba čaše izrazito plavim očima.

– Mi ... – kad se muškarac i žena vole – kao tvoja majka i ja – oni žele ... biti zajedno.

Neko je vrijeme zurio u stol, u tri bočice laka za nokte, napuklu šalicu prepunu odrezaka od računa iz kupovine, kruh s grožđicama, i indijanski prekrivač koji je Karen bila istkala s onom čudnom psihijatricom.

Izvukavši stolac, sjeo je uz nju. – Karen, slušaj. Nije dobro da tvoja mama bude sama. No, dobro, ima tebe pa nije sama, ali – trebala bi se udati. Nisam je još to

zamolio. Ne, istina je, nisam. Razgovarali smo o tome, dakako, ali nisam joj još rekao: Hajde, učinimo to. Vidiš, u našoj dobi to je velik korak. Još mnogo toga moramo riješiti između sebe.

Naslonio je lakat na stol, sređujući misli. – Osobito je to za mene golem korak. A i na tebe moramo misliti. Ja ti nikad ne bih želio zamijeniti oca, niti bih se postavljao između tebe i Gail. Ona ne bi bila sretna kad ti ne bi bila sretna, znam to. Pa ipak, mislim da treba i mene. Eto. – Kimnuo je glavom. – Moramo razmisliti o nekim stvarima. – Pogledao je Karen u oči. – Mnogo je volim. Prije no što je pitam hoće li se udati za mene, volio bih za to imati tvoje dopuštenje.

Karen je spustila čašu. – Moje?

– Da. Želim znati što ti misliš o svemu, kako bi se osjećala da živimo zajedno, svi zajedno. Što misliš?

Karen ga je nešto duže promatrala, a onda je rekla: – Mislim da bi moglo biti u redu.

Osjetio je takvo snažno olakšanje, da je poželio spustiti glavu na ruke. Kimnuo je glavom.

– Hoćeš li soka od naranče? – upita Karen. – Pa, da. Zašto ne?

Prešla je na drugu stranu kuhinje po drugu čašu, pa mu natočila, ne prolivši niti kapljice. Opet je sjela i zabacila kosu preko ramena. Obavila je nožne palce oko prečke visoka stolca.

– Hvala ti. – Otpio je gutljaj pa se nagnuo natrag i gurnuo ruku u džep. – Zaboravio sam ovo sinoć. Evo ti drugi peso umjesto onoga koji si izgubila.

– Oh, divno. – Stavila ga je na dlan.

– Baš šteta za tvoju torbicu od krokodilske kože. Možda bi mog la pronaći neku drugu poput nje.

– Ne. – Karen je spustila novčić i gucnula svoj sok. – Već sam zapravo prevelika za tako nešto. No, ipak hvala.

Kimnuo je i popio malo soka.

– Učim španjolski u školi – reče ona. – Rekla mi je mama, da.

Karen je raspetljala vezicu na kruhu s groždicama. – Quiere usted tostada, señor?

– Si, me gustaria mucho. Gracias.

Ubacila je u toster dvije kriške i gledala kako se zavojnice polako crvene. – Moraš biti oprezan s mojom majkom – reče Karen. – Ona ništa ne pazi, pa netko mora paziti na nju.

– Znam što misliš – odgovori on.

– Prošli je tjedan tu unutra stavila kruh sa češnjakom i sve se zapalilo.

– Nemoguće – u čudu je raširio oči. – Istina je. Doista jest.

– Biste li rado prepečenac, gospodine? – Da, vrlo bi mi prijao. Hvala.